

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

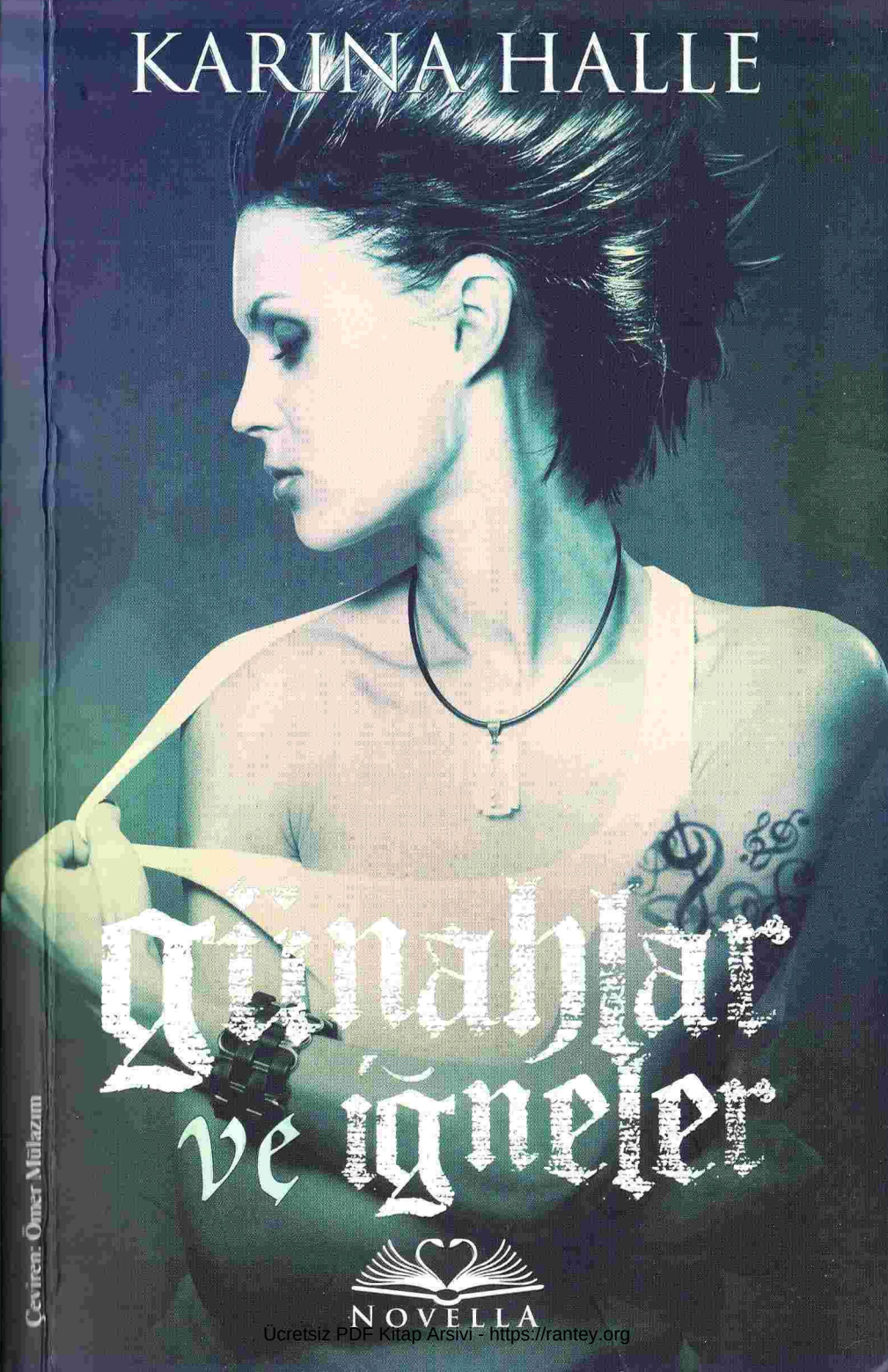
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARINA HALLE

KARINA HALLE

KARINA HALLE

KARINA HALLE

KARINA HALLE

Derinize işleyen günahlardan
asla kurtulamazsınız

Günahlar ve iğneler

Çeviren: Ömer Mülazım

Günahlar ve İğneler

Karina Halle

1. Baskı: Kasım 2014

ISBN: 978-605-348-502-5

Yayinevi Sertifika No: 12330

Copyright©KARINA HALLE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No:291 Topkapı / İstanbul

Serfitika No: 28487

Tel: (0 212) 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Sins and Needles
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Ömer Mülazım
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

KARINA HALLE

Derinize işleyen günahlardan
asla kurtulamazsınız

Günahlar ve İğneler

Çeviren: Ömer Mülazım

Onları onlar yapan yara izleri olan herkes; bu sizin için.

GİRİŞ

Bu defa son olacak.

Bunu daha önce de söyledim. Birçok kez söyledim. Bir Tarantino klişesi gibi aynada kendi kendime konuşurken söyledim. Ancak beni karısı yapmaya kararlı, gözü dönmüş bir Ukraynalı adam tarafından boğazıma bilardo istekası dayanmışken hiç söylemedim.

Hâlâ her şeyin bir ilki olduğunu bilmek güzel.

Neyse ki görüşüm bulanıklaşmış ve ayaklarım da yerden kesilmiş bir halde havada sallanırken bu durumdan sağ çıkmama yetecek kadar takatım vardı. İsteka gırtlığıma baskı uygularken birkaç saniyeliğine ıstırap çekmeme neden olsa da ellerimi istekadan çekip uzandım. Müstakbel sahte kocam Sergey kısa boylu değildi ama kollarım uzun olduğundan mi-desinden aşağıya, hayalarına yetişebiliyordum.

Hızlı bir hareketle tırnaklarımı batırarak, onları sıkıca kavrayıp asıldım.

Var gücümle.

Çığlık atan Sergey beni ve istekayı yapış yapış olan yere bıraktı. O, iki buklüm orada dururken doğrudum ve sopayı kaptığım gibi kafasının yan tarafına savurdum. Çocukken,

hiçbir kasabada beyzbol takımına girecek kadar uzun süre kalmamıştım; ama isteka bu Ukraynalının kel kafasında çattırdarken kendime yazık ettiğimi fark ettim, çünkü bu pekâlâ benim ikinci kariyerim olabilirmiş.

Hatta ve hatta birinci kariyerim bile olabilirdi. Ne de olsa dolandırıcılık işini bırakıyordum.

Sergey doğum yapan, huysuz bir inek gibi homurdanıp inledi. Biraz hasar vermiş olmama rağmen yalnızca birkaç saniye kazanmıştım. Bilardo masasının üzerinden kapıp kafasına fırlattığım sekiz numaralı top tüylerimi diken diken eden küt diye bir ses eşliğinde alnından sekti.

Çevirdiğim bütün dolaplarda şiddet konusunda hep biraz hassas olmuştum. Bununla birlikte, daha önce bakire gelin dümenini çevirdiğim hiçbir adam tarafından enselenmemiştim. O nedenle bu seferki şiddeti, “öl ya da öldür” durumu içinde bulunmama bağladım. Nefsi müdafaaya. Umarım bu da son sefer olacaktı.

Burada kimseyi öldürdüğüm falan yoktu. Bilardo topu adamın kafasıyla temas edip, acı bir feryatla dizlerinin üstüne çökmesine neden olduktan sonra topuklarımın üzerinde dönerek hızla bayanlar tuvaletine topukladım. Bilardo salonunun dış kapısında kızgın görünümlü iki adamın beklediğini biliyordum ve arkadaşları yerde hayalarının hâlâ yerinde olduğunu umut ederken benim kapıdan geçmeme kesinlikle izin vermezlerdi.

Kadınlar tuvaletinde küfü ve soğuk boruları andıran kötü bir koku vardı. En son ne zaman temizlendiğini merak

ettim. Frontier, kadınların takıldığı tarzda bir bar değildi ve o yüzden bu, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair benim ilk ipucum olmalıydı. İkinci ipucuysa mekâna adımımı attığımda kimsenin dönüp bakmamasıydı. Beni bekliyor gibiydiler. Eğer Cincinnati’de tehlikeli bir barda sizi bekliyorlarsa başkasının çöplüğünde olduğunuzu bilirsiniz. Üçüncü uyarı, bilardo salonunun bodrum katında yer alması ve kapısında da sürüsüne bereket kilit olmasıydı.

Fakat çizmelerimi pas içindeki lavabonun üzerine yerleştirdiğimde, dikdörtgen biçimindeki pencerede kilit olmadığını fark ettim. Camı sert bir darbeyle açtım. Kollarımı ılık ağustos havasına uzattığımda sağanak halinde yağın yağmurda ellerim vıcık vıcık toprakla buluştu. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Birkaç saniye içinde Çamur Kadın olacaktım.

Yine de Çamur Kadın’ı Ölü Kadın’a tercih ederdim. Kendimi yukarı çekip dar pencereden çamurlu zemine çıktım. Soğuk ve ıslak toprak, gömleğimle kot pantolonumun içine sızıyordu. Sergey’in bağırışlarını ve tuvalet kapısını yumruklayışını duydum.

Bu sefer ucuz kurtarmıştım. Hem de çok ucuz.

Güçlkle ayağa kalkıp bir gören olup olmadığını yakalamak için çabucak etrafıma bakındım. Şimdilik bar sakini görünüyordu, içeriden sızan kırmızı ışıklar yağın yağmura karışıyordu. Aynı derecede sakini olan sokaktaysa yıkık dökük mezbahaların arasındaki gösterişli mücevherler gibi dikkat çeken Audi’ler ve Mercedes’ler yolun iki tarafında sıralanmışlardı. İstemeyerek de olsa adını Jose koyduğum kendi

arabam iki blok ötede duruyordu. Durumu hafife almış olabilirdim ama paniğe kapılmadığım için mutluydum. Eski bir arkadaşınız durduk yere size e-posta gönderip gece vakti köhne bir barda onunla buluşmanızı istediğinde bazı önlemler alırsınız. Maalesef o arkadaşımın eski bir âşığım değil de intikam peşindeki Sergey olduğunu anlayamamıştım.

Kimsenin görmemesinden istifade ederek ayak seslerimin soğuk yankısı eşliğinde, sokak boyunca olabildiğince hızlı koştum. Köşeyi dönüp, boş sokakta koyu yeşil 1970 GTO model arabamı gördüğümde yağmur üzerimdeki çamurları da yıkamıştı.

Islak saçlarımı gözümünden çekip bakışlarımı ısıldayan Ohio plakasına diktim. Artık onu çıkarmanın vakti gelmişti. Zihnimden arabamın içindeki yedek plakaları gözden geçirdim. Bundan sonra Cincinnati'ye bir daha asla adımımı atmayacağımı biliyordum. Ayrıca bu bir tuzak olduğundan arabamı fark edip etmediklerinden de emin olamıyordum. Sergey'in –sürücü koltuğunun altına bantla tutturduğum– bir tomar parası bendeydi. Görünüşe bakılırsa da parasının peşini bırakmayan, yakalayınca kadar kovalayan bir tipti. Bunu e-posta yazışmalarımızdan anlamalıydım. Mesele artık paradan ziyade onu dolandırmam olacaktı. Peki ama bakire gelin aradığın OK Cupid sitesinde ne bulmayı umuyorsun?

Erkekler ve o aptal gururları.

Peşime düşüp beni yakalamaya çalışacağını varsayıyordum. Bir eyaletten diğerine beni izlemeye çalışabilirdi ama Jose'ye bindiğim an beni bulamayacağını biliyordum. Daha

önce de peşimden gelenler olmuştu. Üstelik paradan çok daha fazlası için.

Ve beni hâlâ bulamamışlardı.

Henüz.

Uzaktan gelen ve havayı dolduran öfkeli sesleri duyunca vakit geçirmeden arabanın kapısını açıp bindim. İçgüdülerim sadece sürmemi ve her şeyi geride bırakmam gerektiğini söylerken maalesef onları dinlemek zorunda olduğumu biliyordum. Şirin dairemi, kafeteryadaki sağlam işimi ve kendini yogaya kaptırmış ev arkadaşım Carlee'yi terk etmek zorundaydım. Aynı zamanda çok da yazık olmuştu. Carlee'yle geçirdiğim altı ayın ardından o esnek şeyden gerçekten de hoşlanmaya başlamıştım.

Kendi kendime, *Ona e-postayla güzel bir şeyler gönderceğim*, diyerek motoru çalıştırdım. Jose hırıldayarak çalışınca oradan, bardan ve muhtemelen sokaklarda fellik fellik beni arayan Sergey'le ahbaplarından hızla uzaklaştık.

Önemi yoktu. Kaçmaya alışkındım ve bagajda sürekli yedek bir hayat bulundururdum. Yedek kıyafetler, yedek plakalar, yedek sosyal güvenlik numaraları ve yedek lastik. Güvenli bir mesafeye gittiğimi hisseder hissetmez yeni bir isimle bir motelde duracaktım. Arabamdaki plakaları değiştirecektim. Evet, Jose göze çarpan bir araçtı ama onunla aramızda duygusal bir bağ vardı. Ne de olsa benim bile değildi.

Ardından yarın da bir bütçe hesabı yapacaktım. Meşru bir işe ihtiyaç duyana kadar paramın beni ne kadar süre idare edeceğini hesaplayacaktım. Sonra o zaman geldiğinde de sö-

zümeye sadık kalıp bunun benim *gerçekten* son işim olarak kalması için elimden geleni yapacaktım.

Köşeyi hafif yan yatarak döndükten sonra arabam Ohio Nehri'nin karşı kıyısına ilerleyen trafikte gözden kaybolurken yavaşladım. Boştaki elimle cüzdanımı açıp yedek kimliklerimi karıştırdım. Mademki meşru bir hayat sürmeye başlayacaktım pek fazla seçeneğim olduğu söylenemezdi.

Üzerinde Ellie Watt yazan Kaliforniya ehliyetimi çıkardım. Eyalet sınırlarına en son yedi yıl önce, on dokuz yaşıma bastıktan hemen sonra girdiğim için son kullanma tarihini ve resmimi değiştirmem gerekecekti ama idare ederdi. Tekrar Ellie Watt olmuştum.

Sonunda ben olmuştum.

Aman ne güzel.

BÖLÜM BİR

O zamanlar

Kız, anne babasının paslanmaya yüz tutmuş steysin vagonunun arka koltuğunda uzanıyordu. Tavandaki yeşil su noktalarına dalmış bakarken bir yandan da dakikaları sayıyordu. Ceptelefonu olsaydı saatin kaç olduğunu rahatlıkla bilebilirdi, özellikle de kızın matematikle arası olmadığı düşünülürse. Elbette, bunun sorumlusu annesiydi –pek çok şeyin sorumlusu oydu– çünkü kızı hayatı boyunca hiç okula göndermemişti. Çarpma ve bölme on bir yaşındaki bir çocuk için oldukça ileri seviyede işlemlerdi. Ancak annesine göre, birinin sayabilmeye yalnızca dolandırıcılıkta başarılı olmak için ihtiyacı vardı ve kız da o an sayıyordu.

Ebeveynleri arabadan ayrılıp, geniş evden yayılan soğuk ışıklara doğru kol kola yürümeye başladığından bu yana dört

dakika geçmişti. Kızın, nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği Mississippi’de olduklarıydı. Bataklıkların kokusunu alabiliyordu. Ziyaret ettikleri adam annesinin sözde eski bir dostuydu ama kız bundan pek emin değildi. Annesinin bu Travis adındaki adamla ilgili zaman zaman çılgınlıklar attığını duymuş ve son birkaç haftadır da öfkesi daha da büyümüştü. Nihayet bazı yerlere telefon ettikten sonra, aşırı dekolteli “özel” elbisesini giyip süslendi. Kocasına bir takım elbise giydirip kızı da arabaya sürükledi. Bu eski dostuyla akşam yemeği yiyeceklerdi ve onlar adamı meşgul ederken kız da gizlice eve girecekti.

Kız başlangıçta çok şaşırılmıştı. Sebebiyse hem büyüyor ve ebeveynlerinin yarattığı dünyayla uyumuyor gibi görünen kendi ahlaki değer anlayışını geliştiriyor olması, hem de ailesinde yıllardır dolap çeviren biri olmamasıydı. Babasının kumarhanede sabit bir işi varken Gulfport’ta evim diyebilecekleri ufak bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Ebeveynleri dolandırıcılık işini tamamen bıraktıklarına ve olabildiğince normal bir hayat süreceklere dair söz vermişlerdi. Hepsi küçük kızları içindi. Ya da öyle diyorlardı.

Ancak annesinin kendince sebepleri vardı, kızın anlamadığı sebepler. Bu Travis denen adamla arkadaşlardı madem onu neden soyuyorlardı? Adam, mermer sütunlu ve garaj yolu fiskiyelerle dolu sıra dışı bir evde oturuyorsa neden gidip ondan para isteyivermiyorlardı? Bu da annesinin hikâyesine inanmamasının bir başka sebebiydi. Bu adam hiç de dost falan değildi.

Üstelik kızı da doğrudan adamın pençelerine gönderiyorlardı.

Süre dolduğunda kız usulca arabadan indi. Ses çıkarmaya özen göstererek evin gölgelerine sarılıp arka tarafa doğru ilerledi. Güvenlik kameralarının bilindik vızıldamasına ve hareket sensörü ışıklarının tıklama seslerine kulak kabarttı. İkisinin de olmadığına kanaat getirince bir rahatlama hissetti. Eğilerek, çabuk ve sessizce ay ışığının aydınlattığı geniş ve bakımlı arka bahçeye ilerledi. Kokulu bir çalının arkasına geldiğinde duraklayıp evin yan tarafındaki pencereleri saydı. Plana göre, ikinci pencereden yani ebeveyn banyosunun penceresinden içeri girecek, sonra yatak odasından çıkıp soldaki ilk kapıyı açacaktı. Terli elinin üzerine kalıcı mürekkeple yazılmış şifreyi kullanacağı kasayı da burada bulacaktı.

Annesinin, bu adamın kasasının şifresini nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ona bu tarz soruları sormayı uzun zaman önce bırakmıştı.

Kız, dar ve buzlu camlı pencereye doğru seğirtti. Pencere upkısı annesinin dediği gibi hafif aralıktı.

Kız, ayı arkasına alarak pencerenin altında dururken yaşadığı bu tereddüt anını hayatı boyunca hatırlayacaktı. Bir seçeneği olduğunu anımsadı. Bu işi yapmak zorunda değildi. Arabaya geri gidip anne ve babasına fikrini değiştirdiğini söyleyebilirdi. Ancak korku ve kibir küçük aptal kızın içgüdülerine kulak vermesine mani oldu.

Onun yerine, sessizce pencereyi açıp eve girdi.

Sonunda evden ayrıldığında hayatı sonsuza dek değişmiş olacaktı.

Şimdi

Parlak ve mavi gökyüzü, yabani çöl ve önümde uzayıp giden boş asfalt...

Müzik başlasın.

El yordamıyla iPod'umu karıştırıp birkaç gün önce Colorado'da bir otel odasında oluşturduğum *Çöl Müzik Listesi*'ni seçtim. The Doors grubunun "Roadhouse Blues" adlı şarkısı Jose'nin hoparlörlerinden bangır bangır yükselmeye başladı. Sıcak esinti, saçlarımı geriye savururken kendi kendime gülümsedim.

Ohio'da Sergey'in iri eklemli pençelerinden kurtulmanın üzerinden iki ay geçmişti. Yollarda ve çeşitli eyaletlerde saklanarak geçen iki ay. Doğal kızıl sarı saçlarımın yerine kısa kesimli, dağınık siyah saçlarla geçen iki ay. Sergey'in paralarını suyunu çekene kadar yiyerek geçirdiğim iki ay. Ellie Watt olarak geçen iki ay.

Sonunda eve dönmek zorunda kalana kadar geçen iki ay.

Daha doğrusu, ev diyebildiğim tek yere.

Yine de çölü seviyordum, hep de sevmiştim. Kayahlıklı ve tebeşir renkli yamaçlara tutunan Joshua ağaçlarını görmek

bütün bedenimi saran bilindik bir heyecan yarattı. Bir dümen çevirirken hissettiğimle aynı heyecan. Tek fark, Coachella Vadisi'ne dönüşümün yankıları muhtemelen daha fazla olacaktı. Evet, dümen çevirmeyi genelde iyi becerirdim. Eve geri dönmekte –tekrar ben olmakta– ise o kadar iyi değildim.

Ancak bu endişeyi kafamdan söküp attım ve motoru çalıştırdım. Çorak yol kenarındaki çalılıklardan fırlayan koridor kuşları küçük bacaklarıyla çukurlu asfaltın üstüne toz yağdırıyorlardı. Kilometreler boyunca, etrafta ne tek bir araba ne de bir insan vardı. Sadece ben, Jim Morrison ve sıra dışı manzara vardık. Uçsuz bucaksız gökyüzü, yakıcı sıcak ve yüksekleri daha yüksek, alçakları daha alçak yapan acımasız güneş. Burası zıtlıkların diyarıydı ve ben de zıtlıklarla dolu bir hayat sürüyordum.

En sevdiğim Calxico şarkılarını ve sörf müziğini dinlerken solumda Joshua Ağacı Ulusal Parkı belirene dek 62 numaralı karayolunu takip ettim.

İşte tam da bu sırada kusmak için arabayı kenara çekmek zorunda kaldım.

Aggh. Yolun olduğu taraftan uzaklaşıp yolcu tarafına oturarak dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim. Bu esnada motor dinlenmeye geçerken kaportanın altından Jose'nin tık-lama sesleri duyuldu. Burnumdan derin nefes almaya çalıştım. Ellerim biraz titriyor, kalbim sanki çıkıp gitmek istermişçesine göğsümü dövüyordu. Bu, düşündüğümünden çok daha zor olacaktı. Yoldan gürleyerek geçen bir tır altındaki Jose'yi titretti. Şimdi ikimiz de korkuyorduk.

Bunu yapabilirsin, Ellie, dedim kendi kendime ama kendi adım bile kulağıma garip geliyordu. Geri döndüğünü kasabadaki hiç kimse bilmeyecek. On dokuz değil, yirmi altı yaşındasın. Çok değiştin. Yürüyüşün bile değişti. Üstelik li-seden birileri sanki hâlâ burada yaşıyordu da... Hepsi büyük ihtimalle tıpkı senin yaptığın gibi burayı terk etmiştir.

Yumruğumun yan tarafıyla torpido gözüne vurunca bölme açıldı. Hapla dolu Kava şişesini kapıp içinden birkaç tanesini ağzıma attım. Oldukça büyük olmalarına rağmen susuz yutmayı başardım. Bir şeyi yeterince yaparsanız vücudunuz ona uyum sağlamayı öğreniyor. Ben bilmeyeceğim de kim bilecek?

Yanımızdan geçen başka bir arabanın gürlemesiyle tekrar sarsıldık. Kava birazdan etkisini göstermeye başlayacaktı, ama göstermeseydi de zaten bagajda birkaç şişe Ativan vardı. Alışkanlığım biraz kontrolden çıktığından beri, ondan uzak durmaya çalışıyordum fakat bu sefer kendime az da olsa müsamaha gösterecektim. Tek istediğim, Jim Dayı'yı gördüğümde kendimde olmaktı.

Şiddetli ve fırın gibi olan sıcak, uyluklarımı pantolonuma, pantolonumu da koltuğa yapıstırıyordu. Koltuktan kalkıp sürücü tarafına yürüdüm. Yıpranmış direksiyonu parmak eklemlerim bembeyaz oluncaya kadar kavradıktan sonra yola koyuldum. Korkumu kahvaltımın geri kalanıyla yolun kenarında bıraktığımı umdum.

Jim Dayı'nın Palm Valley'nin hemen dışında bir hurma çiftliği vardı. Başımız biraz belaya girdiğinde annem ve ba-

bamla birlikte yaşamak için oraya gitmiştik. Yeni bir başlangıç yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlardı ancak ben bunun daha çok Çocuk Esirgeme Kurumu yetkililerinin ortalıkta dolaşmaları ve babamın kumarhanedeki işini kaybetmesiyle ilgili olduğu kanısındaydım. Jim Dayı, annemin erkek kardeşi ve sağ olup da beni reddetmeyen tek akrabamdı. Üstelik o zamanlar anne babamı da akrabalıktan reddetmemişti. Zaten işte bu yüzden de yanında kalmamıza izin vermişti.

Beni gittiğim ilk gerçek okul olan Palm Valley Lisesi'ne yazdırdılar. Lisenin pek çok kişide bir şok etkisi yarattığından eminim ama bende dilimi elektrik prizine sokmuşum gibi bir his uyandırdı. Üstüne üstlük o sıralar, gördüğüm hasar yetmezmiş gibi annemle babam “yeni bir başlangıç yapma” fikrini tamamen unutup kasaba halkından birini dolandırdılar. Onlar birer kaçak gibi tüyerken ben de Jim Dayımla kaldım. Dürüst olmak gerekirse ebeveynlerimle gitmek için her şeyimi verirdim ama Gulfport'taki olaydan sonra bana güvenerek kendilerini tehlikeye atmak istemiyorlardı.

Ben de Palm Valley Lisesi'ndeki hayatıma devam ettim. Mezun olur olmaz da oradan defolup gittim. Yalnızca bir kez geri döndüm, o da on dokuz yaşımdayken dayım kalp krizi geçirdiği içindi. Yanında aileden benim dışımda kimse yoktu. İyileşip ayağa kalkana kadar birkaç ay boyunca ona çiftlik işlerinde yardım ettim.

Ardından da pürüzlü yanağından öpüp veda ettim.

Şimdiyse beni tekrar yanına almaya istekli olmasını umuyordum.

Palm Valley'nin anacaddesine girerken Calexico'nun "Gypsy's Curse" parçasının kötü bir olayı haber veren gitar tınıları yükselmeye başladı. Bu da durumun dramatikliğini arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Koyu gözlüğümün altından bakışlarımı vitrinlerde gezdirdim. Kasabada hâlâ 50'lerin ve 60'ların zevksiz havası vardı ama şimdilerde geriye dönük bir şıklığa sahipti. Bütün mağazaların dışı parlak renklerle yeni boyanmış, bu da bir deniz yeşili, safran, nane ve kobalt duvarı yaratmıştı. Dar sokakların iki tarafında da palmiye ağaçları sıralanırken sokak levhaları kırmızı çiçeklerle dolup taşan saksıların üzerinde asılı duruyordu. Nezih, sağlıklı ve dişlerimin ağrımına yetecek kadar tatlı bir görüntü oluştuyordu.

Mağazalardan hiçbiri tanıdık gelmedi. Yüzlerden hiçbiri tanıdık gelmedi. Kalp atışlarım yavaşlayınca ellerim ve ayaklarımı yeniden hissettim. Boş yere endişeleniyormuşum meğer. Ben ayrıldığımda Palm Valley biraz perişan haldeydi, özellikle de Palm Springs ve Palm Desert gibi civardaki sayfiye yerlerine kıyasla. Şimdilerdeyse bunlara kök söktürebiyecek ya da en azından golf sahaları ve apartman aidatı olmadan çölde cazip bir hayat yaşamak isteyen insanların ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir kasaba görüntüsündeydi. Yani farklıydı. Ben de öyleydim.

Yeni trafik ışıkları ve bir dünya yaya geçidi yüzünden anacaddeden ancak ayrılabilirdim ama otoyola çıkıp Date Palm Yolu'na döner dönmez üzerimi bir hasret dalgası kapladı. Hava bile bir zamanlar koktuğu gibi kokuyordu; sıcak

kaldırım, kurumuş palmiye kabukları ve portakal çiçekleri.

Hurma çiftliği, iki tarafında da sıra sıra palmiyelerin sıralandığı yolun en sonunda yer alıyordu. İşçiler traktörlerini sürerlerken gözüme tarlaların arasından yükselen birkaç toz bulutu ilişti. Palmiyelerden sarkan çuvallara bakılırsa hasat zamanı gelmişti. Dayım bana mutlaka hasat işlerinde ona yardımcı olabileceğim bir iş verirdi. Öyle görkemli bir iş değildi, saatlerce sıcak güneşin altında duruyordunuz. Başınızdaki şapkaya ve güneş kremine rağmen burnunuz soyuluyor, elleriniz merdivende bir aşağı bir yukarı tırmanmaktan alazlanıyor ve hurmalardan dolayı yapış yapış oluyordu. Neyse ki ben ellerini kirletmekten çekinmeyen kızlardandım.

Ergenlik yıllarımı geçirdiğim evi gördüğümde haber vermeden dayımın kapısında belirme kararımı tekrar gözden geçirmeye başladım. Çiftlik kibar tabirle, bok gibiydi. Burası, terrakotta kiremitleri ve evin etrafını bir çöl hendeği gibi çevreleyen güzel kaya bahçesiyle bir zamanlar bakımlı bir çiftlikti. Şimdilerdeyse, evin önündeki traktör ve pikap kamyonet olmasaydı metruk bir yer sanılabilirdi. Tanrım, araba kullanmayı öğrendiğim ve o zamanlar bile zar zor çalışan kamyonet hâlâ duruyordu.

Jose'yi bahçenin önüne çekip kaygıyla eve doğru ilerlerken ellerimi pantolonuma sildim. Bahçelerde çalışmakta olan işçilerden yükselen İspanyolca bağırışları ve çatlamış, karo döşeli garaj yolu üzerinde yürüyen birkaç kumrunun ötüşünü duyabiliyordum. Tüm bedenimi, etraftaki palmiye yaprakları gibi devasa bir suçluluk duygusu kapladı. Dayımla

en son iki yıl önce Vermont'ta saklanırken konuşmuştum. Ona biraz para göndereceğimi söylediğimde bana durumunun iyi olduğunu ve benim yardımına ihtiyacı olmadığını söylemişti. Yine de biraz nakit göndermek istediysem de bir türlü vakit ayıramamıştım.

Şimdi oldukça zor durumda görünüyordu ve bu, her iki-miz için de geçerliydi.

Kapıda derin bir soluk aldım. Paspas tıpkı eski günler-deki gibiydi. Üzerini karısının ölmeden önce işlediği aynı kalın nakışlar süslüyordu. Yer yer küfle kaplıydı ve dağılmak üzereydi. Bunun sembolik olmadığını umdum.

Kapıyı çabucak çalıp elimi hızla geri çektim. Beklerken etrafıma bakınıyordum. Takip edilmiş olamazdım ama insan bazı alışkanlıklardan kolay kolay kurtulamıyordu. Benim gibi bir kız için fazladan tedbirli olmak harika bir alışkan-lıktı.

Kapıyı tekrar çalmak için elimi kaldırdığımda kapı ha-fifçe aralandı ve aralıktan bakan o tanıdık gözü gördüm.

“Jim Dayı,” dedim geniş geniş gülümseyerek.

Kaşlarını çatıp kapıyı ardına kadar açtı.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra, “Kahretsin,” dedi.

Jim Dayı tozlu mutfağında bir bardak daha buzlu çay doldururken bana, “Kusura bakma, ama burada kalamayaca-ğın biliyorsun,” diyordu. Çözülmeyen kristaller bardağın di-binde hortum enkazı gibi dönüyordu.

Hayal kırıklığımı gizlemek için burnumdan keskin bir soluk verdim. Bir saattir konuşuyor olmamıza rağmen orada istemediğim gerçeği dışında hiçbir ilerleme kaydedememiştik.

“Bak, gururlu bir adam olmanı anlıyorum,” diye başladım.

Gözleri parladı. O kadar yaşlı görünüyordu ki bu durum beni korkutuyordu. Koyu renk saçları ağarmıştı ve ağzının kenarlarında yol yol çizgiler vardı ama gözlerindeki o keskin ve kararlı bakışlar hâlâ duruyordu.

“Mesele gurur değil, Ellie. Bana yardım etmeyi öneren bir başkası olsaydı kabul ederdim. Yolun aşağısındaki Betty’den yeterince yardım görüyorum. Haftada birkaç defa bana sıcak yemek getiriyor. Zorlandığımı farkındayım ama sen bir başkası değilsin. Sen, Ellie Kahrolası Watt’sın.”

Ağzının bozukluğu karşısında burnumu kırıştırdım. “*Kahretsin* sözcüğünün benim göbek adım olduğunu bilmiyordum.”

Birleşik kaşlarından birini kaldırdı? “Değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Değil, Jim *Dayı*. Bu, yeğenine söylemesi hiç hoş olmayan bir şey.”

Gülümsemi –çok çok kısa bir süreliğine– ama onu yakaladım. Arkasına döndü. Buzdolabının kapağını açıp boş gözlerle baktı. İçinde baharatlar dışında bir şey yoktu. “Pekâlâ, düzgün bir dayı olmadığım için kusuruma bakma. Seni on dokuz yaşından beri görmedim, biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Bir kavanoz hardal çıkarmayı düşünüyor gibi görünüyordu ancak vazgeçti. Ne yani, bana hardallı sütlü çikolata

mı yapacaktı? Buzdolabının kapağını sertçe kapatıp tezgâha yaslandı.

“Kusura bakma sana yiyecek bir şey ikram edemiyorum.”

“Arabada biraz kurutulmuş et vardı.”

Beni şöyle bir süzdükten sonra başını iki yana salladı. “Çok sıkskasın, Ellie.”

“Sadece kollarım öyle,” dedim kendimi savunarak ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Stres insanı böyle yapıyor. Aşağı tarafım hâlâ dolgun ama.”

Başını sallayınca yüzünde sempatik bir ifade belirdi. Kalbim küt küt atıyordu. Bu bakışın arkasından ne geleceğini biliyordum.

“Bacağın nasıl?”

Zorlama bir gülümsemeyle, “Bacağım iyi,” dedim.

“Peki, hâlâ dolandırıcılık yapıyor musun?”

“Arada sırada,” dedim gözlerimi kaçırarak. Birden sahte mermer tezgâhın üzerindeki desen büyüleyici göründü. “Temelli bıraktım ama. Cincinnati’de neredeyse yakayı ele veriyordum. Bunu bir daha istemiyorum.”

Ona bakmadığım halde bana *huylu huyundan vazgeçmez* bakışını attığını biliyordum.

“Hangi dümende aksilik çıktı?”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Sadece bir çevrimiçi arkadaşlık olayıydı.”

“Ee...?”

“Ee’si, işte, işler normalde gittiği gibi gitmedi.”

“Peki, işler normalde nasıl gidiyormuş?”

“Birkaç çaresiz adamı kendine âşık ediyorsun. Onlarla tanışmak, sevişmek ve evlenmek istediğini ama ülkeyi terk etmek için yeterli paran olmadığından Rusya’da mahsur kaldığını söylüyorsun. Para göndertiyorsun. OK Cupid’deki hesabını kapatıyorsun. Bu kadar basit.”

Gözücuyla, başını salladığını görebiliyordum. “Tanrım, Ellie. Bu, alçakça.”

“Ah, mümkünse geçelim bu ahlak dersini,” dedim elimi sallayarak. “Bu işler böyle yürüyor. Parası olmayan adamlarla uğraşmıyorum. O kadar acımasız değilim. Zaten çoğu da karısını aldatıyor. Peki, buna ne dersin? Kaldı ki bu, zaman alan bir dümen. Sahte bir ilişki oluşturmak aylar sürüyor ama ben de bu yüzden aynı anda altı tane oluşturuyorum. O zaman harcadığım zamana değiyor.”

Su krizine tutulmuş gibi içeceğinin geri kalanını bir dişişte bitirdi. “Tamam, tamam. Peki, Cincinnati’de ne oldu?”

Mutfaktaki hava birdenbire bunaltıcı bir hal aldı. Lavabonun üstündeki camı açmak istesem de rüzgârın hızlandığını ve bahçelerden kaldırdığı tozu uçurduğunu görebiliyordum.

Uğur getirmesi için kolyemde asılı duran jiletimle oynamaya başladım. “Yanlış adama çattım. Beceriksizce davrandım. Amerikalı olduğunu sandım ama değilmiş. Bana sahte bir isim verdiğinde bunu anlamalıydım. Aslında Sergey iken kim adının Steven olduğunu söyler ki? Ayrıca etrafa çok para saçıyordu. Gereğinden fazla. Bu da benim için bir uyarıydı.

St. Petersburg'daki posta adresime sürekli hediyeler gönderdi; elime geçmiş gibi davranmak zorunda kaldığım, inci ve mücevher gibi gerçekten cafcacı eşyalardı. Hakikaten Rusya'ya gidip hepsini alalım geliyor. Her neyse, sonunda parayı aldım. Normalde aldığımdan çok daha fazlaydı. Sonra da sırra kadem bastım.”

Buzlu çayından bir yudum alıp, “Yaklaşık bir hafta boyunca her şey normal seyretti. Para her zamanki gibi denizaşırı hesabıma havale edilmişti. Sonra eski bir erkek arkadaşımın bir e-posta aldım. Şehirde olduğunu ve buluşup birlikte bir şeyler içmek istediğini söylüyordu. Ben de kabul ettim. Oysa bu kişi erkek arkadaşım değil, Sergey'di. İriyarı, kel boğa öfkeden kudurmuştu. Bardan kaçmayı kıl payı başardım,” dedim.

“Peki, sence ne oldu?” Jim Dayı kederli görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Yalnızca yirmi altı yaşındaydım. Yani Ukrayna mafyasıyla oyun oynamak için fazlasıyla gençtim.

Omuz silktim. “Aklıma gelen tek şey, posta adresiyle ilgili olarak St. Petersburg'daki postaneyle irtibata geçmiş olabileceğiydi. Hesaba hangi isimle kaydolduğumu hatırlayamadım. Bir şekilde Cincinnati'ye kadar izimi sürmüş olabilir. Eski sevgilimle birkaç ay birlikte yaşamıştım. Sergey'in sahte bir kimlikle oraya gittiğini ve eski sevgilimin e-posta adresini alıp onun yerine geçtiğini tahmin ediyorum. Birkaç kötü şeyde parmağı olabileceğini düşünüyorum.”

Dayımın bakışları sertleşti. “Şu eski sevgilin... şey mi...”

“Hayır,” dedim çabucak. “Hayır, bununla kaya tırmanışı

için gittiğim bir spor salonunda tanışmıştım. Jack. Kısa süreli ve güzel bir ilişkiydi. Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Parmaklarını kaldırıp başını yana çevirdi. “Ah, bazı şeyler duydum, hepsi bu.”

“Ne tür şeyler? Ve kimden?” Panik, göğsüme baskı yapmaya başlıyordu. Düşündüğüm kişiden bahsediyor olamazdı. Yani, olamazdı. Bu imkânsızdı. Kahretsin.

“Dışarıdaki kimin arabası?” diye sordu.

Kahretsiiiiiniin.

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordum, ayağa fırlayıp oturduğum tabureyi gürültüyle devirerek.

“Sakin ol, Hellie.” Bana lisedeki takma adımla sesleniyordu. Kan basıncım tavan yapmış olmasaydı hoşuma gidebilirdi. Ativan. Arabanın bagajında Ativan vardı.

“Birkaç kez annenlerle konuştum, bilirsin. Senin konuştuğundan daha çok,” diye devam etti.

Aptal aptal gözlerimi kırptırdım. “Pekâlâ, onlarla tekrar konuştuğuna inanmamam bir yana, annemle babamın ne bilebileceğini biliyorum...”

“Bir uyuşturucu baronuna âşık olmanla ilgili mi?” dedi. “Ah, yeteri kadar biliyorlar. Dünya küçük. Yeterince insanı dolandırırsan, onları tekrar dolandırman kaçınılmazdır.”

Sözcükleri beni ince bir toz örtüsü gibi kapladı. Annemle babam iyi ve sağlıklıydılar. Dayımla konuşuyorlardı. Üstelik her nasılsa Javier’le ilgili her şeyi biliyorlardı.

“Sana ne söylediler?” diye sordum usulca, ellerimin titrediğini görmemesi için onları arkamda saklayarak.

“Şey, Gulfport’a geri döndüler. Hayır, belki de Biloxi’dedirler. Kıyı şeridinde bir yerlerde. Görünüşe bakılırsa da geçmişleriyle yüzleşenler yalnızca onlar değil.”

Buna inanamıyordum. Annemle babam neden Gulfport’a dönsünlerdi ki? Oradan sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi kaçmıştık ve ben de buna inanarak büyümüş-tüm.

“Buradan ayrıldıktan sonra Gulfport’a dönmedin mi?” diye sordu, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. “Belki onlar da aynı sebeple geri dönmüşlerdir.”

Evet, ama ben intikam için döndüm. Yıllar önce başıma gelen olay için. Bende hayatımın sonuna kadar iz bırakan olay için.

“Ee, sana ne anlattılar?” diye sordum, kelimeleri sanki sert birer çekirdeklermiş gibi ezerek.

Kulağının altını kaşdı. Bardağına bakıp yüzen kristalleri inceledi. Bardağın içinden süzülen güneş, duvarlarda çay renkli lekelerin dans etmesine sebep oluyordu. “Palm Valley’den ayrıldıktan sonra Gulfport’ta yaşadığından bahsettiler. Birkaç yıllığına taraf değiştirip Travis’in adamlarından biriyle birlikte yaşadığını ima ettiler. Javier... İspanyolca bir şeyler. Ardından her nedense oradan ayrılmışsın. Adamın parasını ve arabasını çalmışsın.”

Güçlülkle yutkundum. Tek istediğim evden çıkmak ve sözü geçen arabaya atlayıp uzaklara, çok uzaklara gitmekti. Bu, hep A planım olmuş, bugüne kadar da hep işe yaramıştı.

“Tamam,” dedim, konuşmamıza nasıl devam edeceğimi

bulmaya çalışırken. “Ama bunu nasıl öğrenmişler?”

“Bak, bilmiyorum. Bu zaten birkaç yıl önceydi. O günden beri hiç konusu açılmadı.”

“Yani onlarla hâlâ konuşuyorsun, öyle mi?” diye sordum, kaşlarımı tavana değecek kadar kaldırarak.

Başıyla onayladı. “Yılda iki kez falan. Sıkı fıkı değiliz, anlarsın ya. İşte bu sebepten de burada kalamazsın.”

“Bütün bunlara rağmen burada kalmama izin vermeyecek misin?”

“Burada kalmama özellikle izin vermeyeceğim. İnternet üzerinden adamları dolandırmak mı? Annenle baban sana hiç mi bir şey öğretmediler?”

“Öğrettiler! İnsanları dolandırmayı.”

“Hayır, Ellie,” deyip dudaklarını yaladı. Olması gerektiğinden çok daha yaşlı görünüyordu. Keşke yüzündeki kırışıklıkları silebilseydim. “Sana yaptıklarından hiçbir ders almadın mı? Er ya da geç incineceksin.”

Çenemi kaldırdım. Savunma duvarlarım etrafımda metal cephe kaplaması gibi yükseliyordu. “Senin de dediğin gibi, zaten incindim. Üstelik sana o işleri bıraktığımı söyledim. Meşru bir hayat sürmeye çalışıyorum ama sen bana bir şans bile vermiyorsun. Genç kızlığımdan beri beni görmedin. Beni tanıımıyorsun. Ne zaman dürüst olduğumu bilmiyorsun.”

“Aynen.”

“Ama şu an dürüstüm. Bir işe ihtiyacım var Jim Dayı. Kalacak bir yere ihtiyacım var.”

Derin bir iç geçirip içeceğinin geri kalanını lavaboya

döktü. “Birkaç gün kalabilirsin, hepsi bu. Palm Valley’de takılmak istiyorsan ona karışmam ama burada olmaz. Kendi yerini bulman gerek. Kendi paranı kazanman lazım. Sana para veremem hatta sana iş bile veremem. Dışarıdaki adamlara zaten borçluyum. Ayrıca kaldırdığımız hasat bu seneyi bile kurtarmaya yetmeyecek. Üzücü ama gerçek.”

“Ev işlerinde yardım edebilir, ortalığı biraz toplayabilirim,” diye teklif ettim.

“Bunu yapmanı bekliyorum da zaten,” dedi sertçe. “Ama yalnızca birkaç günlüğüne. Şimdiyse bir an evvel kasabaya gidip kendine bir iş bulmanı öneririm.”

“Benden neden bu kadar korkuyorsun?” diye sordum usulca.

Sorumun, kafasını karıştıracağını düşünüyordum ancak yalnızca kırgın görünüyordu. “Senden hep korktum, küçük Hellie. İçinde karanlık bir şey var. Hep de oldu. O, açığa çıktığında yanında olmak istemiyorum. Bundan da öte, buradaki insanlarla aramı düzeltmeye çalışıyorum. Aramı düzeltip ihtiyacım olduğunda yardım bulmak istiyorum. İnsanların, kız kardeşimin kızının burada kaldığını öğrendiklerinde bana karşı o kadar cömert davranacaklarını düşünüyor musun? Kasaba halkının, suçlularını gerçekten unuttuğunu mu sanıyorsun? Unutmazlar. Palm Valley daha güzel görünüyor olabilir ama o, hâlâ seni kasabadan kovma konusunda en ufak bir tereddüt etmeyecek yaşlı ve inatçı kadın.”

“Şimdi,” dedi, hurma bahçesine giden sürgülü kapıya doğru ilerlerken. “Ekmek tekneimde işlerin yolunda olduğun-

dan emin olmam gerekiyor. Sonra görüşürüz.”

Arkasından bakarken, kendi kendime ne pahasına olursa olsun onun yaşına geldiğimde kesinlikle mali sıkıntı yaşayamayacağıma yemin ettim. Ardından dönüp evden çıktım. Bazı iş başvuruları yapmam gerekiyordu.

BÖLÜM İKİ

Saf hayal kırıklığıyla kasabaya giderken hiç dinmeyen öfkem de boğazımdan yukarı tırmanıyordu. Bir elimle Kava haplarını yutarken diğeriyle de müziği kapattım. Ruh halim artık en sevdiğim şarkı listemle uyuşmuyordu. Bunun çöl hayatı, umut ve iyimserlikle ilgisi yoktu. Bunun kontrolüm dışında gelişen olaylarla ilgisi vardı. Kahrolası ebeveynlerimle. Ben ve Javier hakkında ne biliyorlardı ki zaten? Bu çok uzun zaman önceydi ve bir adamla kadının ayrılıp, kadının da adamın arabasını ve parasını çalması gibi basit bir olay değildi. Bu, bir Carrie Underwood şarkısı değildi. Bu berbat durum bir süre devam etti. Bir bakıma hâlâ da ediyordu.

Bulduğunda kafasına muhtemelen kurşun sıkacak bir eski sevgilisi olan çok fazla insan yoktu. Ve bunu söylerken de son derece ciddiymim.

Javier'in aradan geçen bunca yıldan sonra hâlâ beni arayıp aramadığını merak ederken arabayı (tamam, *onun* arabasını) caddenin her tarafına yayılmış, son modaya uygun görü-

nen kafeteryalardan birinin önüne çektim. Eski bilgilerimin hiçbirini kullanamamam da bir espresso makinesini nasıl çalıştıracığımı biliyordum. Dayım orijinal planımın kalbinin ortasına bir mızrak sapladığı için yeni bir plan yaptım. Bir süre burada takılıp para biriktirecek, sonra da yollara düşecektim. Hayır, dayım beni hurma tarlasından kovduktan sonra nereye gideceğimi bilmiyordum ama bir çözüm bulacağımdan emindim. Hep bulurdum.

Motoru kapattım ve birkaç saniye arabanın içinde oyalandım. Saat biri geçiyordu. Midem yanıyordu. Burnumdan bir iki derin nefes aldım. Kava ile aşırı dozdan ölmenin mümkün olup olmadığını düşündüm. Teknik olarak, kökünün hafif uyuşturucu özelliği olsa da küçük dozlarda her şeyi faydalı hale dönüştürebilirdiniz. Öfkemi ve kaygılarımı dizginlemek için yalnızca bir hapin yeterli olduğu o eski günleri özlüyordum. Şimdilerde çok daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

Püsküllü, deri çantamı alıp bir zil çınlamasıyla açılan kapıdan zarif bir şekilde kafeteryanın içine süzıldüm. İçerideki pek çok kadının üzerindeki gibi askılı bir elbise giymiyordum ama kot pantolonum temiz ve çizmelerim parlaktı; açık sarı, askılı tişörtüm yazdan kalma yanık tenimi gözler önüne seriyordu. Arabada saçlarımı taramış, kabul edilebilir bir seviyeye kadar düzeltmişim. Ayrıca gözkapaklarıma da hızlıca kalem çekmişim. Pek gösterişli değildim. Yalnızca dikkat çekmeyecek kadar hoştum, o kadar.

Klimanın serinliğiyle hafiften titreyerek içeriye hızlıca

göz gezdirdim. Köşedeki koltuklarda rahatlamaya çalışan yaşlıca bir çift vardı. Gümüş saçlı ve kedi gözü gözlüklü kadın bulmaca ya da sudoku çözerken kocası da kitap okuyordu. Onların dışındaki herkes oldukça gençti. Köşede, karışık kahvelerini yudumlayıp kıkırdayan ve üzerlerindeki şort ve straplez bluzlarıyla beni kışkırtıran üç ergen kız oturuyordu. Kafenin değişik yerlerinde oturan, üniversite çağındaki birkaç çocuk kulaklarında kulaklıklarıyla dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler yazıyorlardı. Bu esnada iki işadamı da küçük fincanlarından espressolarını yudumlarken havadan sudan şeylerden konuşuyorlardı. Oldukça sıradan konulardan. Hatta arkada John Mayer bile çalışıyordu ama bu, bir çiftlikte sürgün yıllarını geçirdikten sonraki yeni Mayer'di.

Doğaüstü bir hızla dağıttığı kapuçinoların pürüzsüz yüzeyleriyle uyumlu bir cilde ve mutlu bir gülümsemeye sahip minyon bir kadın olan kasiyere doğru yürüdüm.

“Currently Caffeinated’a hoş geldiniz,” dedi ve zaten yeterince geniş olan gülümsemesini biraz daha genişletmeyi başardı. Yalan tarama becerilerim bana kadının yüzde yüz samimi olduğunu söyledi. “Ne alırdınız?”

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım, dişe diş. “Orta boy bir soya sütü kahve, lütfen. Bir de iş başvuru formu.”

Kasanın şifresini girerken kızın yüzündeki gülümseme biraz soldu. “Üzgünüm, hanımefendi. Şu an eleman ihtiyacımız yok. Ancak Noel zamanına az kaldı. O dönemde işe alımlarımız olacak. Başvuru formu doldurmak ister misiniz?”

Ne kadar çaresiz görünmek istiyordum? Önümüzdeki

ay Palm Valley’de olacak mıydım ki? Hafta sonu geldiğinde Palm Valley’de olacak mıydım ki?

Yine de yüzümdeki donuk tebessümle başımı salladım. O bana kâğıdı verirken ben de ona parayı verdim. Fazladan bahşiş vererek elbette.

“Adınız?” diye sordu. Elindeki kalem bardağın üzerinde yazmaya hazır bekliyordu.

“Ellie,” diye cevap verdim. Bu isim, kendi kulaklarıma bile sahte gelse de, başını sallayıp adımı yazdı.

Barın diğer tarafına yürüdüm. Bekleyip forma göz gezdirirken dikkat çekmeden tezgâhın yakınlarında oyalandım. Gerekirse geçmiş referanslarımı rahatlıkla uydurabilirdim. Tam da bu tarz bir durum için memleketin dört bir yanına dağılmış arkadaşlarım vardı. Ardından mülakata çağırıldıklarında da onlara bütün maharetlerimi gösterebilirdim.

Öyle müthiş karmaşık bir beceri değildi ama kart hilelerim ve .45’lik bir Colt tabancayı ateşlemekten oluşan repertuvarıma bir de yoğun saatlerde espresso makinesini çalıştırmak eklenebilirdi. Ancak ülkenin herhangi bir yerinde bir iş bulabilecekken burada iş bulmanın ne anlamı vardı ki? Seattle kahvenin Kuzey Amerika’daki doğum yeri idi ve ben henüz orada hiç yaşamamıştım.

Başvuru formunu gelişigüzel katlayıp pantolonumun arka cebine koymaya çalışırken arkamda pır pır ederek yere düştüğünü hissettim. Arkama döndüğümde eğilmiş, kâğıdı almakta olan adamı gördüm.

İlk önce kafasının tepesini ve kıvrılarak ensesine inen

dağınık, koyu kahverengi saçlarını gördüm. Sonra elinde başvuru formuyla doğrulurken billur gibi mavi gözlerinin üzerindeki koyu renk, kemerli kaşlarını gördüm. İnce burnunun ucunda bir ünlem işareti gibi duran bir burun halkası. Dikkat çekici bir çift dudak; üstteki ince ve kıvrımlı, alttakiyse dolgun ve geniş. Çenesini ve yanaklarını kaplayan birkaç günlük kirli sakal... Bir erkek mankene benziyordu ve onu süzerken nefesimin kesildiğini fark ettim; ideal boyu ve sağlam yapısından tutun da kargo şortunu giyişine ve üzerinde ikinci bir cilt gibi duran pejmürde Iggy Pop tişörtüne kadar. Kolları dövmelele kaplıydı. Kafatasları, hayvanlar ve klişelerden oluşan son derece renkli bir karışım.

Perçemlerini kulağının arkasına götürdüğünde nihayet soluğumu boşalttım. Kulakları adeta Dumbo'nunkiler gibiydi. Bu iyiydi. Bu yabancının kusurları vardı. Kusursuz insanlara tahammül edemiyordum.

Sonra başvuru kâğıdını bana uzatıp gülümsedi. Ve gözlerine ulaşması birkaç saniye süren o gülümsemede, parlamadan önce bir anlığına kararın o ifadede beni neredeyse afallatan bir dejavu dalgası hissettim.

Onu tanıyordum. Onu nereden tanıyordum? Ayrıca ne kadar süredir orada dikilmiş, bir aptal gibi ona bakıyordum? Normalde bundan çok daha sakın biriydim.

“Bunu düşürdünüz,” dedi. Değişik bir sesi vardı, Rosetta Stone DVD'lerini seslendirebilecek gibiydi, alçak ama kesin. Sırtımdaki zevk düğmelerine bastı.

Elinden başvuru formunu alırken parmaklarımız birbi-

rine süründü. Bir kıvılcım, bir elektrik hissettim.

Hayır, gerçek anlamda.

“Ayy,” dedim, elimi ve formu ondan hızla çekip alırken.

Mahcup bir şekilde sırtıp ellerini cebine soktu. “Affedersiniz. İyi bir kondüktörumdür* de.”

Formu dikkat etmeden tekrar katlarken gözlerimi ona dikip baktım. “Elektrik kondüktörü yani. Bilirsiniz, kıvılcımlar. Sizi az önce çarptım. Tren kondüktörü falan değilim. Ya da orkestra kondüktörü. Gerçi gitar çalıyorum,” diye devam etti.

Saçmalıyordu. Hani bilmesem gergin diyecektim ama bu durumda bu çam yarması adamın benim yanımda neden gergin olduğu sorusu ortaya çıkacaktı. Katiyen çirkin değildim. Annemin Estonyalı hatları bana da geçmişti; yani çıkık elmacıkkemikleri, kalp şeklinde dudaklar ve koyu renk, düşük gözler. Buna karşın benim güzelliğim hep daha çok, *hey, ne kadar güzel olduğunu gerçekten hiç fark etmemişim*, tarzı bir güzellik olmuştu. Bir odanın köşesinde dikiliyor olsam bakışlarınız benim üzerimde kalmazdı. Fark edilmezdim. Ve ben bunu seviyordum.

Eğer yürüyorsam, işte o zaman iş değişirdi.

“Ellie!” diye bağırdı espresso makinesinin başındaki kişi güçlü bir sesle. İçtiği onca kahveden olmalıydı.

Adama çabucak gülümsedim. Ona yalnızca, “Ayy,” dediğimi can sıkıcı şekilde son anda fark ettim. Dumanı tüten kahveyi tezgâhın üstünden aldım.

“Biliyordum,” dedi adam, parmaklarını şaklatarak. Ya-

* İngilizce iletken madde, kondüktör ve orkestra şefi anlamına gelen “conductor” kelimesiyle söz oyunu yapılmaktadır. (ç.n.)

vaşça arkama döndüm. Bardağı dudaklarıma değdirince ne kadar sıcak olduğunu anladım.

“Neyi biliyordunuz?” diye sordum. Sıcak. Kahve fazlasıyla sıcaktı.

Sanki o an Rubik küpünü çözmüş gibi bana sırtınca midede garip bir kasılma hissettim. Kurutulmuş et dışında da bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum.

“Sen Ellie Watt’sın.”

Kahretsin.

Arkama dönüp titrek ellerimle kahve bardağımın üstüne bir kapak koydum.

Beni tanıyordu. Dövmeli, seksi eleman beni tanıyordu ama ben onu tanı mıyordum. Bu iyi değildi.

Ona yüzümü dönüp en büyük gülümsememle karşılık verdim.

“Gitmem gerek,” dedim. *Kararsız kaldığında oradan uzaklaş. Bunu bana annemle babam öğretmişlerdi. Tabii bir de, Hedefini asla hafife alma, ve Duygular, oyunu kazandır-maz, vardı. Ne yazık ki onlar da benim kadar ikiyüzlüydüler.*

Gözlerimi kapıya dikmişim. Kapıya doğru bir adım attığımda uzanıp boştaki kolumu tuttu. Ürperdim. İçimde başka bir kıvılcım çakmasını bekledim ama hissettiğim yalnızca sıcak ve güçlü eliydi.

“Bekle,” dedi sesini alçaltıp bana yaklaşarak. Tuhaf kokuyordu. Kötü değildi, aslında oldukça şehvani bir kokuydu ama hatırlayamadım. Topraksı ve endüstriyel. Tarçın ve... mürekkep?

Gözlerine bakmak için cesaretimi topladım. O kadar yakınımdaydı ki bebek mavisi gözbebeklerinin etrafındaki lens halkasını görebiliyordum.

“Beni hatırlamıyor musun?” diye sordu. Gözleri bek-lenti ve gerginlik arasında birden parladı. Sanki kim oldu-ğunu hatırlamazsam uzun süre gülümsemeyecekmiş gibiydi.

Maalesef bu adamın kim olduğunu biliyordum. Bunun için de kendimi tekmelemek istiyordum. Şansım beni genelde tepeden tırnağa yalamak istediğim ateşli adamların değil de adi heriflerin karşısına çıkarırdı (gerçi çoğunlukla ikisi de aynı şeydi ya).

Elini kolumdan çekince rahatladım. Mümkün mertebe mahcup görünmeye çalıştım. “Kusura bakmayın, insan sizin gibi birini hatırlarım, diye düşünüyor ama ben hatırlamıyorum. Kötü bir hafızam var. Kişisel olarak algılamayın.”

“Nedense bundan emin değilim,” dedi fısıltıyla. Sorgu-layan gözlerle ona baktım. Bu dediği, kötü hafıza lafıma mıydı yoksa...

“Camden McQueen,” dedi çabucak. Sertleşmiş toprağa düşen yağmur gibi iyice özümsemeden önce bu ismi beynimin her köşesinde dolaştırdım.

Her şeyden önce suçluluk hissettim.

Hâlâ güzel ama karanlık bakışı yüzüme odaklandı. “Ah, demek beni gerçekten hatırlıyorsun.”

Hafıza bankamda yer alan Camden McQueen, karşımda duran dövmeli ve dayanılmaz derecede seksi adama benze-miyordu. Benim anımsadığım Camden McQueen uzun boy-

luydu, doğru; ama hantaldı. Sakar. Ergen olduğu zamanlardaki geniş omuzlu yapısı ziyan olmuştu. O Camden'ın sırtının ortasına kadar gelen iğrenç, uzun siyah saçları vardı. Boynuna köpek tasmaları takıyor, siyah ruj sürüyor ve parmakları kesik, dantelli eldivenler giyiyordu. Sürekli siyah giyiniyordu. Kollarında daima gizemli sargılar olurdu. Bunları onunla özdeşleşen uzun siyah trençkotunu giymediğinde görebiliyorduk. Lise sondakiler sıcağın ölürken o, yazın ortasında o şeyi giyiyordu. Müziği ve sanatı seviyor, saatlerce karanlık odadan çıkmıyordu. Herkes ona Karanlık Kraliçesi diyordu. Hakkında, eşcinsel olduğuna ya da hayvanlarla ilişkiye girdiğine ve sınıfa silah getirdiğine dair birkaç acımasız söylenti dolaşıyordu. Bütün Palm Valley Lisesi'nde en çok zorbalık gören ve işkence edilen çocuk oydu.

“Merhaba,” dedim usulca. Tanıdığım Camden'la şu an karşımda gördüğüm Camden'ı örtüştürmeye çalışıyordum. “Farklı görünüyorsun.”

Yüzündeki ifade rahatlayınca tekrar o manken havasına büründü. “Sen de öyle. Saçın...”

Öne doğru uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı arkaya attı. Dokunuşu bedenimi dondurup gözlerimin irileşmesine sebep oldu.

“Güzel olmuş,” dedi elini çekerken. “Senin gibi... sert... birinde sarı saçın hep fazla Barbie gibi durduğunu düşünmüşümdür.”

“Sert sözcüğünü sürük sözcüğünün yerine mi kullandın?” diye sordum.

Güldü. Gülüşü hiç değişmemişti. Sizi şakanın hep ona yapıldığına inandıran o gülüşlerden biriydi. “Şey, sinirli diyecektim ama sanırım bu biraz lüzumsuz olacak, değil mi? Peki, burada ne arıyorsun? Seni liseden beri görmedim.”

“Ah, dayımı ziyaret ediyorum, o kadar. Geçerken uğradım, hepsi bu.”

Kaşını kaldırdı. “Geçerken uğradın ve bir kafeteryada çalışmak için iş başvurusunda mı bulunuyorsun?”

Doğru. İş başvurusu.

Omuzlarımı silkip dudaklarıma yerleştirdiğim aptal gülümsemeyle etrafıma bakındım. “Burası hoş bir yer. Çok da değişmiş. Şaşırdım doğrusu.”

“Değişmiş olan sen olamaz mısın?” diye sordu. Duru ve ıslıl ıslıl gözlerinde hâlâ neşe vardı fakat ses tonunda bir iticilik sezdim. Beni deniyordu. Denemekte haklıydı da. Pek dostane ayrıldığıımız söylenemezdi.

Boştaki elimi yumruk yapıp koluna hafifçe vurdum. Çok ama çok tuhaftı. “Asıl değişen sensin, Camden. Vay canına.” Neredeyse, *Sana ne oldu böyle?* diyordum ama üstünlük taslar gibi olacağıından vazgeçtim. “Ee, ne var ne yok?”

Arkasına, az önce kıkırdayan ama şimdi konuşmayan straplez bluzlu kızların yanındaki boş masaya baktı. Kızlar onu kesiyorlardı ama Camden onların olduğu tarafa bakar bakmaz bakışlarını kaçırdılar.

Şimdi, yüzü benimkine dönerken umutlu görünüyordu. İşte bu benim tanıdığım ifadeydi.

“Gitmen gereken bir yer var mı? Kahvelerimizi yudum-

larken biraz laflamak ister misin?” diye sordu.

Neredeyse, *hayır*, diyordum. Gitmem gereken hiçbir yer olmamasına rağmen, neredeyse gitmem gereken bir yer olduğunu söylüyordum. Bu durumda aylak aylak etrafta dolaşmak zorunda kalacaktım. Ancak gülümseyişiyle o beyaz dişlerin, burun halkasının ve dağınık saçların birleşimi kalbimin göğsümü dövmesine sebep oldu. Hapların etkisini üzerimden kalın bir paltoyu atar gibi attım.

Böylece, evet, dedim.

O Zamanlar

Kız, dayısının evine giden toprak yolda yürürken lise-deki ilk haftasında bir şekilde hayatta kalmasının askerde acemi birliğinde hayatta kalmak kadar utkulu olduğunu hissediyordu. Daha şimdiden “Bay Çok Topal” (cinsiyetini göz önünde bulundurunca bu pek mantıklı gelmiyordu gerçi), “Mankafa” ve “Sakat İnek” gibi lakaplar takılmıştı. İnekle ilgili kısım tabii ki kazanın ardından biraz kilo almasıyla alakalıydı. Bu, on üç yaşındaki bir ergenin filizlenmekte olan hormonları ve kısıtlı yeteneğiyle birleştirdiğinizde biraz kaçınılmaz bir durumdu.

Dayısının o cuma onu okuldan almaya gelmemesi de bütün bunlara tuz biber ekmişti. Onun için yol kenarından yürümek kadar onur kırıcı bir şey daha yoktu. İnsanların o

geçerken bakışlarını ona dikmekten başka seçenekleri yoktu ve neredeyse hepsinin ne düşündüğünü duyabiliyordu. “*Ona ne oldu acaba? Neden bu kadar tuhaf yürüyor? Ortalık kavrulurken neden kot pantolon giyiyor?*” Arabalarıyla yanından geçerlerken meraklı bakışlarını görebiliyor, kafalarında fikirler oluşturdıklarını sezebiliyordu.

Başını öne eğmiş, gözlerini sıcak ve çatlak kaldırımından ayırmadan yürüyordu. İçi yeni kitaplarla dolu çantası ağır gelmeye başlayınca terli avuç içlerini pantolonuna sildi. Gürleyerek yanından geçen kırmızı bir araba kornaya bastı ama o, başını kaldırmayarak onları bu zevkten mahrum bıraktı.

“Hey, Ellie!” diye seslendi arkasından bir ses. Kız durup arkasına baktı. Sarı saçları yüzünde uçuşuyordu.

Arabadaki, bu Tanrı’nın cezası kasabadaki tek dostu olan Camden McQueen’di. Arkasında ıssız çöl manzarası ve uzun, karanlık silüetiyle hızla yanına gelirken kız gülümsedi.

“Eve kadar sana eşlik edebilir miyim?” diye sordu. Arabaların gürültüsünden zar zor duyabildiği sesi umut doluydu. Uzun siyah saçlarından, hayalet gibi beyaz suratından, kalın çerçeveli gözlüğünden ve katran rengindeki dudaklarından son derece rahatsız görünse de kıza sırtıyor, zayıf yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkıyordu. Çelişkili görünmek onun tarzıydı.

“Eğer istiyorsan...” dedi kız. Sesi olabildiğince bezgin çıkmıştı. Halbuki aslında çok heyecanlıydı. Camden’ı bir arkadaş olarak seviyordu. Ne de olsa onun tek arkadaşıydı ve bunun böyle kalmasını istiyordu. Delikanlı derin manik dep-

resyon döneminde olmadığına onunla birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Ayrıca yanında biri olduğunda insanların ona o kadar çok bakmadıklarını da hissediyordu, özellikle de bu kişi Camden gibi biriyse. Kızdan daha kötü bir hafta geçiren tek kişi oydu.

“Ee, günün nasıldı?” diye sordu delikanlı yan yana yürürlerken.

“Ah, bilirsin işte. Vicky Besset tarih dersindeki herkese yüz kırk kilo olduğum ve ayak bileklerimi kırdığım için tuhaf yürüdüğümü söyledi. Şimdi nereye gitsem ‘Sakat İnek’ dediklerini duyuyorum.” Kız bütün bunları mümkün merteye şen şakrak bir tavırla söyledi. Onu paramparça eden utanç ve mahcubiyeti saklamaya çalışıyordu. Aslında ağlaması gerekirken o, gülmeyi tercih ediyordu.

“Ah, Vicky. Geçen gün öğretmene çantamda tabanca olduğunu söyledi. Tam bir yelloz.” Tıpkı kızınkindede olduğu gibi Camden’ın sesinde de bu olayların onu ne kadar kötü sarstığını karşı tarafa belli etmeyi reddeden aynı ton vardı.

“Muhtemelen senden korkuyordur,” dedi kız.

Delikanlı, doğrudan uzaklardaki dağa baktı. Yüzündeki ifade bir gölge gibi karardı. “Benden korkmakta haklı. Onun gibi kızlar asla hak ettikleri cezayı görmezler. Dikkatli olmazsa cezasını kendi ellerimle vereceğim.”

Kız sustu. Ağzı kapanıp sert bir çizgi halini aldı. Camden’ı tanıyalı daha bir ay olmasına karşın bu zaman zarfında delikanlının düşündükleri ve söyledikleri onu şaşırtmıştı. Hep kendi dışında böylesine haklı öfkesi olan başka kimse

olmadığını varsaymıştı. Oysa çok ama çok yanılmıştı.

Ne olursa olsun Camden McQueen'i aldatmamayı kafasının bir kenarına yazdı.

Şimdi

Camden'la konuşurken insan kendini son derece rahat hissediyordu. İhtiyacım olduğunda insanlarla geçinmek konusunda hiç sıkıntı yaşamadım. Ancak Camden çayını yudumlar, ben de kahvemi mideye indirirken ondan gelecek kızgınlık dalgalarını hissedeceğimden emindim. Oysa hiçbir şey sezemedim. Samimi ve rahattı. Çay fincanını masanın üstüne her koyuşunda elleri benimkilere tehlikeli biçimde yaklaşıyordu. Onunla ve bedeniyle ilgili her şeye son derece dikkat ediyordum. Bunun sebebinin de hissettiğim suçluluk duygusu ve hatıralar olduğundan emindim.

“İyi misin?” diye sordu. Elini elimin üstüne koyunca –kıvılcım yoktu– bakışlarımı, görünüşe göre dibindeki tortulara hipnotize olmuş gibi baktığım boş kahve bardağımdan kaldırdım.

“Özür dilerim,” dedim nazikçe. “Ben sadece...”

“Şaşkın?”

“Öyle olmalı.”

“Anılar...” Cümlenin devamını getirmedi. Eli hâlâ elimin üzerindeydi. Ağırlığının –gereğinden fazla– farkınday-

dım. Ne anlama geldiğinin. Kimin eli olduğunun. Elim her an seğirmeye başlayabilirdi.

“Öyle işte,” dedi. Elini çekip çenesini sıvazlayarak sandalyesinde geriye doğru yaslandı. “Sonra da dövme sanatçısı oldum.”

Konuşmamızın büyük kısmında kafamın başka yerlerde olduğunu fark ettim. Bu, hiç de benim tarzım değildi. Kaldı ki karşımdaki bir hedef değil, liseden bir adamdı.

“Gerçekten mi?” diye sordum. Gözlerim hemen dövme-lerine kaydı. Yakından incelediğimde şekiller ve renkler kargaşasının belli bir yöntem izlenerek yapılmış olduğunu fark ettim. Akrepler, kafatasları, yılanlar, kanatlar ve poster kızlarının tamamı mavi okyanus dalgaları üzerinde buluşuyordu. Sağda solda ufak yazılar vardı.

“Dövme işimden haberin yoktu sanırım.”

“Olmalı mıydı?”

Başıyla kolumu, mürekkeple bir şerit halinde işlenmiş müzik notalarının olduğu yeri işaret etti. “Bunu nerede yaptırdın?”

“Mississippi’de bir dövme stüdyosunda,” dedim. Ardından da çabucak çenemi kapadım.

Ancak bana buraya taşınmadan önce yaşadığım eyalete neden geri gittiğimi sormadı. Onun yerine, “Kulağa tanıdık geliyor. Melodi,” dedi.

“Kafanda mırıldandın mı yoksa?”

Bana gülümsedi. Hem beni etkilediği için gururlu hem de aynı zamanda tembel görünüyordu. Sandalyesinde arka-

sına biraz daha yaslanabilseydi yere degecekti. “Dedim ya, gitar çalıyorum. Hangi şarkı?”

“Önemli değil,” dedim. “Her neyse, demek dövme sanatçısısın. Sanırım işleri bayağı büyütmüşsün.”

“Yeteri kadar,” dedi sahte bir tevazuyla omuzlarını silerek. “Los Angeles’taki en iyi sanatçılardan biriydim. LA Ink programına bile çıktım. O programı hiç izledin mi?”

“Ben sadece Netflix’i izliyorum.”

Sanki bu dediğimden benimle ilgili bir çıkarımda bulunabilecekmiş gibi başını salladı. “Şey, pek bir şey kaçırdığın söylenemez. Bu melodiyi mırıldanmayı sürdürüp sonunda şarkıyı bulacağımı biliyorsun. O zaman belki bana ne anlama geldiğini anlattırısın.”

Kaşlarımı çattım. “Bence ikna becerilerini gözünde biraz fazla büyütüyorsun.”

“Kapıdan çıkıp gideceğin sırada seni oturup benimle kahve içmeye ikna ettim ama.”

Evet, bunda seksi olmanın da payı var, diye düşündüm.

“Peki, işin Los Angeles’taysa burada ne arıyorsun? Annenle babanı mı ziyaret ediyorsun?”

Gözlerinde öyle bir kayma –değişim– oldu ki güneşin önünden bir bulut geçtiğine ve bütün kafeyi gölgeye boğduğuna yemin edebilirdim, ama bu sadece gözlerindeydi. Gülmüser gülümsemez de kayboldu zaten.

“Hayır. Annemle babamı değil. Ama hâlâ burada yaşıyorlar. Babam hâlâ şerif, biliyorsun.”

Nasıl unutabilirdim ki? Ebeveynlerimi kasabadan kovmuştu.

“Aslında işim burada. Bir dövme stüdyom var. Günahlar ve İğneler,” dedi. “Kasabaya doğu tarafından gelirken hemen orada. Belki görmüşsündür? Verandasında Bela Lugosi ve Bataklik Canavarı’nın modelleri olan eski bir evde.”

Etkileyici.

“Stüdyom alt katta. Ben üst katında yaşıyorum.”

“Hayatını idame ettirecek kadar kazanıyor musun?” Los Angeles’a yakınlığı ve çehresinin değişmesine rağmen Palm Valley hâlâ bir kültür ya da alt kültür diyelim, yeri değildi.

Alımlı tebessümü geniş, aptal bir sırıtmaya dönüştü. “Elbette kazanıyorum. Bir dövme stüdyosunun ne kadar para getirdiğini bilsen şaşarsın.”

Normalde onun bu kendini beğenmişliğini itici bulurdum ama dövme stüdyolarıyla ilgili hiçbir bilgim olmadığı da bir gerçektir. Gittiğim bütün stüdyolar yarı ölü görünüyordu. İçlerinde bir de temel ihtiyaçları karşılamak için genç kızların kulaklarını delmekle görevlendirilmiş gibi görünen bir dövme sanatçısı olurdu.

Cebinden telefonunu çıkarıp baktı. “Aslına bakarsan, yirmi dakika içinde bir randevum var. Gelip görmek ister misin?”

Normalde birilerine mürekkepli iğne batırılmasını izleme düşüncesi itici gelirdi ama yakışıklı yüzünde o kadar samimi ve dürüst bir şeyler vardı ki kendimi başımı sallarken

buldum. Bunda bir de lisedeyken ona kötü davrandığımdan dolayı hissettiğim suçluluk duygusunun da etkisi vardı. Üstelik, dürüst olmak gerekirse, bu adamın ne kadar başarılı olduğunu merak ediyordum.

Benim işimde, başarılı insanlara zamk gibi yapışmanız gerekiyordu.

BÖLÜM ÜÇ

Yirmi dakika sonra, yanımda Camden McQueen’le birlikte Jose’yi iki katlı, tuhaf bir evin önüne çekiyordum. Kısa süren yolculuğumuz boyunca kâh ben kasabadan ayrıldıktan sonra nelerin değiştiğini anlattı, kâh arabayla ilgili güzel şeyler söyledi.

“Sormamda sakınca yoksa, ne kadara aldın?” diye sordu, tekerleklerin ezdiği gevşek kumların sesiyle dururken.

Anahtarları kontaktan çıkarırken dudaklarımda bir tebessüm belirdi. “Bilmiyorum. Birinden ödünç aldım.”

Kapıyı açıp duraklarken şüpheli bir şekilde baktı. “Sınavlardan önce öğretmenlerin kitaplarını ödünç aldığın gibi mi ödünç aldın?”

Ona şüpheli bakışıyla karşılık verdim. Camden’in, yaptığım işle ilgili ne bildiğini merak ettim. Ebeveynlerim kaçak durumuna düştükten sonra Palm Valley’deki herkes onların dolandırıcı olduğunu öğrenmişti. İnsanlar beni gösterip fısıldaşıyorlardı. Özümlle ilgili (ki genelde öyleydi) konuştukları

ya da benim de dümende yer alıp almadığıma dair bahis tutuştukları sonucuna varmıştım. Yer almıyordum, en azından o zamanlar. Ancak bu beni lisede bir iki numara denemekten alıkoymamıştı. Gerçi bunlar ufak şeylerdi. Hiç yakalanmamıştım, öğretmenler beni gördüklerinde görmezden geliveriyorlardı. Sanırım bana acıyorlardı. Acımakta da haklıydılar.

“Onları her seferinde geri verdim,” deyip arabadan indim. Güneş her nasılsa biraz daha yakıcı olmuştu. Böyle günlerde, şort giyememekten nefret ediyordum.

Elini gözlerine siper etmiş, dik dik bana bakıyordu. Eskiden bunu ne kadar sık yaptığını unutmuştum. Ayağımı kaydıracağını düşünmediğimden buna katlanmak şimdi biraz daha kolaydı ama yine de sinir bozucuydu.

Dikkatimi tekrar eve çevirdim. Yer yer kobalt mavisi, parlak sarı renkte tahta kaplama bir evdi. Verandasında hakikaten de Drakula ve Batakılık Canavarı’nın gerçek boyutlu modelleri duruyordu. Bir de üzerinde “Günahlar ve İğneler” yazan, özenle hazırlanmış ahşap bir tabela vardı. Benim gibi tembel insanların tercih edeceği türden klasik bir bahçesi vardı: kayalar, çalılar ve kaktüsler. Çölde çim bakımıyla uğraşmaktan çok daha ucuzdu.

“Beğendin mi?” diye sordu. Bakışları beni takip ediyordu. “Ev 1950’lerde yapılmış. Sanırım eskiden hava üsündeymiş. Sonra, kasaba kurulurken buraya getirmişler. Bombaya karşı dayanıklı bir yeraltı sığınağı bile var.”

“Cidden mi?”

Başıyla onayladı. “Pekâlâ, Audrey birazdan burada olur.”

Audrey'nin, müşterisi olduğunu tahmin ederek patikada Camden'ı izledim. Yer sanki lavla kaplıymış gibi yalnızca taşların üstüne basıyor, sundurmanın gıcırdayan basamaklarından çıkarken manzaranın tadını çıkarıyordum. Camden'ın taş gibi bir poposu vardı. Bu, asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi.

Kapıyı açıp içeri girince levhanın “açık” yazan tarafını çevirdi. Mekân oldukça zevksiz döşenmişti. Jon Waters'ın sahibi olduğu Graceland'e* adımını atmak gibiydi. Duvarlar iğrenç bir yeşile boyanmıştı, süet kanepeler turuncuydu ve pembe sehpa da timsah derisinden yapılmıştı. Odayı bir kez daha gözden geçirdim. 1930'lardan kalma bir tüpsüz dalış kıyafeti, köşede kâğıt hamurundan bir Speed Racer figürünün yanında asılı duruyordu. Bir Asya dilindeki altyazılarla *Masum Sanık Roger Rabbit* filminin oynadığı bir düz ekran televizyonun altında muntazaman dizilmiş ışıltılı gitarlar vardı.

Tüm bu görüntü kirliliğine rağmen mekânın parasal değerini hesaplamaktan kendimi alamadım. İyi kazandığını söylerken şaka yapmıyormuş. Eşyaların yarısı çirkin ve modası geçmiş de olsa epey para ederlerdi.

“Bira ister misin?” diye sordu. Dövme sandalyesinin yanında küçük, geçmişten kalma hissi veren bir buzdolabı vardı. Kapağını açtığı anda içindeki Heineken bira şişelerinden cam yeşili bir parlaklık yayıldı.

“Lütfen,” dedim. Midem hâlâ guruldadığından bu büyük ihtimalle pek iyi bir fikir değildi. Ayrıca anlaşılabilir bir

* Tennessee eyaletine bağlı Memphis şehrinde 1800'lü yıllardaki moda mimariye uygun yapılmış beyaz kolonlu malikâne. Elvis Presley de bu evde oturmuştur. (ç.n.)

şekilde gergindim ama buz gibi bedava biraya asla hayır diyemezdim.

Başıyla kanepeyi gösterdi. “Otursana. Al.” Uzanıp bana bir yığın klasör verdi. “Bütün sanat çalışmalarım orada. Birlirsin, fikrini değiştirip dövme yapmama izin verirsin belki.” Gözlerinde haylaz bir parıltı belirdi.

“Bana bu fikri reddetme fırsatını verdiğini hatırlamıyorum,” dedim alaycı bir şekilde. Klasörleri elinden alıp kanepeye oturdum. Turuncu süet olmasına rağmen gerçekten rahattı. Camden müşterisi için hazırlıklarını yapmakla meşgul olurken ben de sayfaları çevirdim.

Sanatı güzeldi. Camden, göğe yükselen baykuşlardan tutun da fotoğraf kalitesinde portreler ve garip sembolere kadar her şeyi yapılabiliyor gibi görünüyordu. Tüm çalışmalarında, aklıma hemen sanat dersini getiren belli bir karanlık, belli bir iç karartıcı özellik vardı. Arkadaş olduğumuz, Bayan Slevin’in dersinde yan yana oturduğumuz o günlerde eskiz defterinin sayfalarını bu son derece ayrıntılı ve karmaşık çizimlerle doldururdu. Üstelik tüm bunları da incecik siyah bir kalemle yapardı. Bir gün parmak eklemelerimden omzuma kadar, kolumun her tarafına çizmesine izin vermiştim. Sonra Bayan Slevin ona bağırıp “mürekkep zehirlenmesi” gibi büyük laflar etmişti. O çizimleri bir ucubeye yakışır şekilde, sapkın bir gurur hissiyle üzerimde taşımışım.

Başımı sayfalardan kaldırıp onu izledim. Sandalyesinde oturmuş, çalışma alanını hazırlıyordu. Çatık kaşları ve parlak gözlerinden konsantre olduğu belliydi. Dış görünüşü değiş-

miş olsa da gözleri hâlâ aynıydı. Şimdi bile her zamanki gibi yaptığı işe odaklanmış ve ikna ediciydiler. Sanki mürekkebi, ona sırlarını anlatması için ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Ne iş yapıyorsun, Ellie?” diye sordu bana bakmadan. Onu izlediğimi biliyordu.

“Ayak işleri yapıyorum,” dedim. Sonra da klasörün sayfalarını çevirmeye döndüm.

“Üniversiteye gitmedin mi?”

“Hayat Okulu’nu saymazsan gitmedim.”

“Hâlâ komiksin. Anlıyorum.”

“Bir iki özelliğin olmalı.”

Duraksadığını hissettim. Sırtımda bir ağırlık var gibiydi. Birileri sanki ensemdeki tüyleri yoluyordu. Bana verdiği elektrik şokunu hatırlayıp usulca başımı çevirdim. Anlam veremediğim bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu. Aramızda tuhaf bir şeyler olmuştu ama bu bilmediğim bir histi ve bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Sonunda, “Audrey geldi,” dedi.

Tam zamanında dönüp, kapının açıldığını gördüm. İçeri giren yirmilerindeki kız, eski moda dalgalı siyah saçları ve puantiyeli elbisesiyle Dita Von Teese’i anımsatıyordu. Sol kolu tamamen, sağ kolu ise yarısına kadar dövmeyle kaplıydı. Ana hatlarıyla kiraz çiçekleriydi ama henüz boyanmamıştı.

“Selam, Camden,” dedi neşeli bir sesle. Frapan topuklarıyla hızla Camden’in yanına giderken, sadece bana düşmanca bir bakış atmak için durakladı. Bu da bana Camden’i

ilk gördüğümde, daha onun kim olduğunu öğrenmeden önce ona nasıl görünmüş olabileceğimi hatırlattı.

“Audrey, bebeğim,” diyerek yerinden kalkıp kıza dostça sarıldı. Sonra hafifçe sandalyeye vurdu. “Otur. Ah, bu arada, bu Ellie. Seni renklendirmemi izleyecek. Senin için sakıncası yoksa tabii.”

Camden’a isteksizce gülümsedi. Sonra bana baktığında bu gülümsemenin tamamen sahte olduğunu anladım. Aman Tanrım, yüzünde o sahte benlerden bile bir tane vardı. “Hayır, sakıncası yok. Kız arkadaşın mı, Camden?”

Neredeyse kıs kıs gülecektim ama kendimi tutmayı başardım.

“Hayır, beni ziyarete gelen eski bir arkadaş,” dedi gayet doğal bir şekilde. “Yoksa Palm Valley’de kalacak mıydın, Ellie? Hatırlayamıyorum.”

“Şey, geçerken uğradım,” dedim ayağa kalkarak. Oradan çıkıp gitme isteği duyuyordum. Zaten neden dövme stüdyosuna gelmişim ki? Bir ara kafedeydim. Sonra bir bakmışım, buraya, tanımadığım birinin yerine gelmişim. Yani onu tanıyor gibi hissediyordum ama pek de öyle sayılmazdı. Gençken olduğumuz kişiler değildik. Tanrım, o kişiler olmadığımızı umuyordum.

Sonra aslında neden orada olduğumu anladım. Bilişç-altım bir şeyler üzerinde çalışıyordu. Gözlerimin kasaya kaydığını fark ettim.

Camden, Audrey’nin koluna temizlik solüsyonu sürdüğü sırada sağda solda gezinen bakışlarımı fark etti. Gizle-

meye çalıştıysam da gözlerime bakarak Audrey'ye, "Ellie aslında iş arıyor. Butikte elemana ihtiyacınız var mı?" dedi.

Kız kibarca başını salladı. "Tamamen doluyuz."

"Bu çok kötü," dedi Camden. "Bugün nakit mi kredi kartıyla mı ödeme yapacaksınız?"

"Nakit," dedi. Kız cüzdanından bir tomar çıkarırken Camden bekledi. En azından iki yüz dolar gibi görünüyordu. *Günde bir müşterin varsa geçinmek için yeterli*, diye düşündüm. Ancak bu para bırakın odadaki havalı eşyaları, faturaları ödemeye bile zar zor yeterdi.

"Teşekkür ederim," dedi. Sandalyesiyle kasaya gidip birkaç tuşa bastı. "Fişini sonra veririm."

Kasa yüksek bir tınlamayla açılınca ağzım açık kaldı. İçerisi para doluydu. Yani ağzına kadar doluydu. Buranın bu kadar kazandırmasına imkân yoktu. Gösteriş için falan tutuyor olmalıydı, ama sebebini bulamadım. Belki eskiden olduğu gibi bana hâlâ âşıkça beni etkilemeye çalıştığını söyleyebilirdim, ama benim buralarda olacağımı bile bilmiyordu ki.

Yüzümde aptal bir ifadeyle ona bakıyor olmalıydım çünkü bana, *sana dedim*, der gibi utangaç bir bakış attı.

Tamam, güzel. Çok para kazanıyordu. Şokun etkisi geçtikten sonra, köşeyi dönen sakar ve duygusal delikanlının tam olarak kaç para kazandığını merak etmeye başladım.

Bir de paraların bir kısmı ortadan kaybolsa bunu fark edip etmeyeceğini.

İğnenin vınlaması beni daldığım düşüncelerden çekip

çıkardı. Çılgıncaydı zaten. Kendimi dürüst bir hayat süreceğim konusunda telkin ettim. Buna uymam gerekiyordu. Dahası, yıllar önce zavallı adama yeterince çektiirmiştım. Diğer yandan öyle çok yıpranmış görünmüyordu. Seksi ve başarılı bir kadın avcısına benziyordu. Mevcut durumda, parayı buluyorsan belki de geçmişin bir önemi yoktu. İyi yaşamak en iyi intikamdı, değil mi?

Ve böylece ona yaptıklarımın ötürü hissettiğim bütün suçluluk duygusundan kurtuldum. Javier bir keresinde suçluluk duygumu bir onur rozeti gibi taşıdığımı, çünkü bunun bir başkasının da benim çektiklerimi ya da daha kötüsünü çektiği anlamına geldiğini söylemişti. Ancak Camden’in artık sıkıntılı olmadığı aşikârdı. Dertli olan bendim.

“Çıkıyor musun, Ellie?” diye sordu Camden. Onun olduğu tarafa baktım. Gözlerini Audrey’nin kolu üzerinde vınlayan iğnenin üstüne dikmişti. Kız beni bir beklenti içinde izliyordu. Yüzü solgundu ve parlıyordu. Acıdan terliyordu.

Her nasılsa kapıya biraz daha yaklaşmıştım. Şimdi, arafta kalmış gibi Technicolor mağazasının ortasında dikiliyordum. Gidebilirdim. Gidebilir, Palm Valley’den ayrılabilir ve başka bir yerde yeni bir hayat kurmaya çalışabilirdim ama cebimde yalnızca iki yüz dolarım kalmıştı. Jim Dayı’nın yanından ayrılacak olursam uzun süre bir yerde kalmaya ya da yemek yemeye yetecek param yoktu. Bir işe ihtiyacım vardı. Paraya ihtiyacım vardı.

İş bulamadığımda kendi işimi yaratmakla tanınırdım.

Hâlâ bana baktıklarını ve bir cevap beklediklerini fark

ettim. İğnenin vınlama sesi bende uyuşturucu almışım gibi hipnotize edici bir etki yapıyordu. Tanrım, gerçekten bir şeyler yemem gerekiyordu.

“Ben... şey...”

Gitmen gerek, diye kafamda kendime bağırdım. O kapıdan çıkıp gitmeli, onu tekrar görmenin güzel olduğunu söylemeli, iyi şanslar dilemeli ve ortadan kaybolmalısın. Gitmelisin. Aptalca bir şey yapmadan önce git. Durum karmaşık bir hal almadan git.

“Bu akşam Palm Springs’te sahneye çıkıyorum,” dedi Camden tabancayı kaldırıp bakarken. “Saat altıda alayım mı seni?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Affedersin, ne? Sahneye mi çıkıyorsun?”

Konuşmamızı neredeyse somurtarak izleyen Audrey’ye baktım. Camden bana çıkma mı teklif ediyordu? Bu fikir beni heyecanlandırdığı kadar aynı zamanda endişelendiriyordu da.

“Evet. Gitar çaldığımı sana söylemiştim. Cramps grubunun şarkılarını yeniden yorumlayarak seslendiren Kettle Black adlı bir grupla.”

Bak *bu*, ilgimi çekmişti işte.

“Dayımın yaşadığı yeri hatırlıyor musun?”

“Hiç unutmadım,” dedi ve gülümsedi. Audrey’nin, Camden’in ayaklarının dibinde eriyip göle dönüştüğüne yemin ederim. “O halde seni saat altıda alırım.”

Ne yaptığımı anlayana kadar çoktan başımı sallıyor,

“Evet, akşama görüşürüz,” diyordum.

Ardından sersem bir vaziyette verandaya çıkıp Jose’ye doğru yollandım. Dışarısı aşırı sıcaktı. Güneş aşırı parlaktı. Bir an başım döner gibi oldu. Arabanın kapısını açıp içerideki sıcak ve bayat havanın dışarı çıkmasını bekledim. İçerinin serinlemesini beklerken ısıl ısıl stüdyoya bakıp sorunun ne olduğunu merak ettim.

Çok arkadaşım yoktu. Dolandırıcıysanız arkadaşlar ayak bağı olurlar. Ayak bağıdırlar, nokta. Çocukken de pek arkadaşım yoktu. Lisede Camden vardı. Bir de onu satıp edindiğim sahte arkadaşlarım. Mezun olduktan sonra, nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yapmaya karar verdim: dolandırıcılık. İçindeki dolanma lafı boşuna değil. Ölü bir yaprak gibi bir eyaletten diğerine dolandım durdum. Ta ki Javier’le tanışana dek. Ancak o zaman da insanlarla sıkı bağlarım yoktu. Bu, arayıp sohbet edebileceğim bazı ahbablarım—genellikle sosyal açıdan ahlaksız tipler—olmadığı anlamına gelmiyordu. Vardı. İdare ediyordum işte. Yine de hiçbir zaman güvенеbileceğim biri olmadı. Ayrıca geçmişte “masum” olduğum dönemlerde dayım dışında beni tanıyan hiç kimsem olmamıştı.

Geçmiş günahlarımdan hâlâ arınabileceğim bir dönemde, beni tanıyan bir adamın evinin önünde öylece dikiliyordum. Geçmişte beni ve ebeveynlerimi tanıyan birinin. Tam olarak ne olduğumu ve nereden geldiğimi bilen birinin. Konserini izlemek için beni dışarı çıkaran birinin. Benimse aklımda iki şey vardı: Birincisi, kimseyle arkadaş olmayı

göze alamazdım; hele ki bu kişi çıplak görmekten rahatsız olmayacağım biriyse. İkincisi, kendimden nefret etmeye başlayana kadar ondan ne kadar para alabilirdim?

Saat altıya geliyordu. Güneş San Jacinto Dağları'nın ardında batarken Jim Dayı'nın mutfağı siyaha teslim oluyordu. Ben makyajımı yaparken bulaşık makinesine yaslanan dayım kollarını pazen gömleğinin üzerinde birleştirmiş, beni izliyordu.

Pudriyerimden ona baktım. “Ne?”

Omuzlarını silkti. “Yok bir şey. Bunun bir randevu olmadığına söylediğini sanıyordum.”

Rimel sürerken neredeyse çubuğu gözüme sokuyordum. “Bir randevu değil. Sadece eski dostlar olarak bir araya geliyoruz. Ben de eski dostlarıma güzel görünmek istiyorum, anladın mı? Al, viskimden iç biraz. Gerginliğini alacaktır.”

Etiketi sökülmüş şişeyi dayıma doğru iterken içindeki maun renkli sıvı çalkalandı. Şişeye bir süre baktı. Sonra içini çekip dolaptan kendine bir bardak aldı. Kapısından girdiğim andan itibaren gergindi. Şerifin oğluyla bir konser izlemeye gideceğimi söylememin ardındansa bu gerginliği daha da arttı.

Bardağını doldurup bir yudum aldı. Neredeyse tükürüyordu. Abartılı biçimde yüzünü ekşitti. “Tanrım, Ellie, kaçak viski falan mı yapıyorsun sen?”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Kentucky’li bir

arkadaşım yapıyor. Birkaç yudumdan sonra bütün dertlerini unutursun.”

Bardağı bana doğru iterek başını iki yana salladı. “Pe-kâlâ, umarım senin yapmaya çalıştığın şey bu değildir.”

Pudriyerim bir klik sesiyle kapandı. “Dertlerimi unutmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?”

“Ya öyle ya da yenilerini yaratmaya çalışıyorsun. Gerçekten, Ellie...” Ağzını silip tiksinererek dudaklarını yaladı. Sonra da pencereye ve bahçelerin üstüne çökmekte olan ölgün ışığa döndü.

“Camden McQueen’le kesinlikle hiçbir sorun yaşamayacağım,” dedim ve hâlâ ağzına kadar dolu olan bardağına uzandım. Viskiye bardağın içinde döndürürken büyülenmiş gibi izledim. “Adam kasabanın güvenliğinden sorumlu kişinin oğlu. Bu pek de belaya davetiye çıkarmak anlamına gelmiyor.”

Cevap olarak homurdandı. Bana inanmıyordu. İşin gerçeğiye, bu gece bela arıyordum. Özellikle birini arıyordum: yerli halktan bir yalaka, ciğeri beş para etmez biri, avantacı bir suçlu. Günahlar ve İğneler günün birinde soyulduğunda insanların şüpheleneceği birini arıyordum. Geçmişimden kurtulmak için bir yol arıyordum.

Dışarıdan bir korna sesi geldi. Kalbim küt küt atmaya başladı. O zaman kendimin de en az Jim Dayı kadar gergin olduğumu fark ettim. Bardağın geri kalanını dikince sanki antiseptik içmişim gibi boğazım yandı. Tabureden atladım.

“İyi eğlenceler,” dedi dayım başını çevirmeden.

Dayımı yanağından öpüp gülümsetebildiğim günleri öz-

ledim, ama görünüşe bakılırsa gülümseme günleri çoktan geride kalmıştı.

Kapıya doğru yönelirken çantamı alıp pejmürde deri montumu omuzlarıma attım. Garaj yoluna yürüdüm. Camden koyu renk, kapısız bir cipin içinde bekliyordu. Aracın egzozundan çıkan dumanlar hızla soğuyan havada yükseliyordu. Arabanın ön tarafına doğru yürürken cırcırböcekleri cırlıyor, bense farlara gülümsüyordum.

“Güzel araba,” diyerek yolcu koltuğuna yerleştim.

“Güzel randevu,” derken rahatça ve geniş geniş sırtarak beni süzdü. Dışarısı karanlık olduğundan yüzümün kızardığını görememesine sevinmiştim. Kızarmamın sebebi hem öyle olmadığından son derece emin olduğum “randevu” lafı hem de beni beğenmesiydi. Üzerimde gündüz giydiklerimle aşağı yukarı aynı şeyler vardı: Her zaman giydiğim çizmeler ve kot pantolon. Tek fark, bu kez hafif dekoltesi olan baştan çıkarıcı beyaz bir badi giymiştim. Pekâlâ, sözde bir arkadaş için biraz fazla süslenip püslenmiş olabilirdim. Dayım haklıydı, kahretsin.

Doğal olarak Camden da pek öyle pejmürde giyinmemişti. Üzerinde, kasık bölgesi tatmin edici şekilde dar olan siyah pantolon ve bir başkasının üzerinde sıkıcı durabilecek ama onun geniş göğsünü ve kalın kaslarını daha dikkat çekici kılan bir *Battlestar Galactica* tişörtü, ayağında da kötü adam çizmeleri vardı. En ilginçiyse gözündeki gözlüktü. Şimdiki-ler hippi tarzında ve siyah çerçeveli olsa da bu, bana eskiden tanıdığım Camden’ı hatırlatan tek şeydi.

“Gözlük mü?” diye sordum. “Yakışmış.”

Karanlıkta sırtıp cipi gazladı. Araba gürleyerek hareket ederken burnuma gecenin temiz havasıyla çalıkların kokusu geldi.

“Sadece görüntü için takıyorum,” diye itiraf etti bir sır paylaşır gibi. Ona biraz daha yaklaştım. “Büyüdükçe şunu anladım ki kadınlar gözlüklü erkeklerden hoşlanıyor. Lisede kesin işime yarardı.”

Mümkün olduğunca diplomatik bir şekilde gülümsedim. “Kızlar lisedeyken oldukça aptal oluyorlar. Görselerdi de adamın iyisinden anlamazlardı zaten.”

Gereğinden fazla parlak sokak lambalarının altından arabayla geçerken ona o kadar dikkatli bakıyor olmasaydım, gözlerini yoğun bir fırtına bulutu gibi kaplayan o epey kötü bakışı yakalayamazdım. Ancak pek çok ruh hali gibi bu da hemen geçti. Geriye yalnızca acıyla kasılmış dudaklar kaldı.

Öne doğru uzanıp radyoyu açınca ikimiz de sessizliğe gömüldük.

BÖLÜM DÖRT

O zamanlar

Kızla oğlan trampenin üstünde yan yana uzanmış, üzerine minik mücevherler ilıştırılmış bir mürekkep örtüsünü andıran karanlık gökyüzüne bakıyorlardı. Camden yıllar önce deldiğinden bu yana tamir edilmeyen köşedeki delik yüzünden trampenin üstünde artık zıplanmıyor olsa da burası ılık yaz akşamlarını geçirebildikleri kusursuz bir yerdi.

O geceyi, trampenin üzerinde geçirdikleri diğer bütün gecelerden farklı kılan bir şey olmuştu. Camden o gece kızın eline uzanmış, kız da tutmasına izin vermişti. Kız o tatlı haziran gecesinde hormonlarının kurbanı oldu. Kendisi oğlandan daha canavar olmasına karşın bu yabancı yarattığı sevebileceği umuduna kapıldı. Okuldaki en tuhaf çocuğun –arkadaşının– sevgisinin, hiç sevgi görmemesinden daha iyi olabileceğine inanıyordu.

Ancak aralarında el tutuşma haricinde henüz hiçbir şey olmamıştı. Sadece yan yana uzanıyorlardı. Yıldızlara bakıp taşınabilir hoparlörden Soundgarden'ın "The Day I Tried To Live" şarkısını dinliyorlardı. Yapay uyduları görmeye çalışıyor, on dört yaşında başlarından geçen trajedilere rağmen kâinatın merkezinde oldukları duygusunun keyfini çıkarıyorlardı. Oğlan, kızın elini kavradı. Kız avuç içleri ne kadar terli hissi verse de elini çekmedi.

Kız belki doğru olduğu için belki de çocuğun eli onu gerginleştirdiği için Chris Cornell'in güneşle ilgili pek çok şarkısı olduğunu söylemek üzereydi. Tam bu esnada arka kapının sert bir şekilde açıldığını duydular. İkisi de gerilip bir refleksle ellerini çekiverdiler.

"Camden!" diye babası kapıdan bağırdı. İkisi de oturdukları yerde dimdik doğrulup evin olduğu tarafa döndüler. Adamın iri ve ürkütücü silueti kapı eşiğinde duruyordu. Kız o karanlıkta ne onu yargılayan gözler ne de korkacak yüz hatları görebildi, ama Camden'ın ondan korktuğunu biliyordu ve bu da onun için yeterliydi.

"Ne yapıyorsunuz orada?" diye bağırmayı sürdürdü adam.

"Sadece uzanıyoruz," diye gergin bir şekilde cevap verdi Camden.

"Yine Watt'ların çocuğuyla mısın? Şu kızla?"

Kızla Camden kısa süre birbirlerine baktılar. Kız, oğlanın evine birkaç kez gitmişti ama genelde, konuşup müzik dinleyebildikleri ve kendileri olabildikleri yer olan çocuğun

odasında saklanıyorlardı. Camden'in kendinden küçük üvey kız kardeşleri onu sinir etmeye bayılıyorlardı. Üvey annesiye aldığı ilaçların etkisinden kızları kontrol edemiyordu.

“Adı Ellie!” diye bağırarak karşılık verdi Camden. Kız bir gurur şalının bedenini sardığını hissetti. Çocuğun koruyucu tavrından hoşlanmıştı.

Bir an sessizlik oldu. Kız, Palm Valley kasabasının şerifi olan adamın, kapı eşiğinde duraksadığını gördü.

“Sanırım, sandığım gibi eşcinsel olmadığın için sevinmeliyim,” dedi Camden'in babası. Ardından eve girip arkasından kapıyı çarptı.

Oğlanın babasının söylediği kaba sözlerden sonra kızın yüzü hemen kızardı. Yutkunup Camden'a baktı. Çocuğun solgun yüzü karanlıkta daha da beyaz görünüyor, mavi gözleri ellerine bakıyordu.

“Baban eşcinsel olduğunu mu düşünüyor?” diye sordu kız.

“Kim düşünmüyor ki?” diye güldü ama gözlerini kızın kilerden kaçırmaı sürdürdü. “Lakabımın Karanlık Kraliçesi olduğunu unutuyorsun. Okulu havaya uçurma tehdidinde bulunmuyorsam küçük çocuklara tecavüz etmeye çalışıyorumdur.”

Kız suratını ekşitti. Ona acımişti. “Eşcinsel olsan bile...”

“Değilim,” dedi oğlan çabucak.

Kız usulca gülümsedi. “Biliyorum ama olsan bile bu, babanın sana karşı böyle korkunç davranmasını gerektirmez.”

Oğlan iç geçirip tekrar trampenin üzerinde uzandı. Ay

ışığı kalın gözlüğünde parıldıyordu. “Babam işte, ne yaparsın...”

Kız elini trampelin pütürlü yüzeyi üzerinde gezdirmeye başladı. “Hiç şimdikinden farklı giyinmeyi düşündün mü?”

Camden’in nefesinin bir anlığına kesildiğini duyunca bamtelini titrettiğini anladı.

“Ne varmış giyinişimde?”

“Şey, benim için sakıncası yok ama bu kadar korkutucu görünüp makyaj yapmasan diğer çocuklar belki seninle alay etmezler.”

“Ama o zaman kendim olmam. Kendimi saklamak istemiyorum. Ben Camden McQueen olmaktan utanmıyorum. Sen Ellie Watt olmaktan utanıyor musun?”

“Evet,” dedi kız usulca.

Oğlan oturduğu yerde doğrulup kıza doğru eğildi. Gözleri kızın yüzünde geziyordu. “Ciddi misin?”

Kız kaşlarını çatı. “Tabii ki ciddiylim. Bir seçeneğin var, Camden. Bir ucube gibi değil de normal biri gibi davranmaya başlarsan her şey yoluna girecektir. Bense istesem de kim olduğumu saklayamıyorum, hatta deniyorum da. Ancak yürüyüşümü değiştiremiyor, bacağımdaki yara izlerinden kurtulamıyorum.”

Camden kıza yoğun bir şekilde bakmayı sürdürdü. Kız, bu durum onu biraz rahatsız etmeye başlayınca ellerini pantolonuna sildi. “Bana yara izlerini daha önce hiç göstermedin.”

Kız güçlükle yutkundu. “Ve göstermeyeceğim de.”

“O kadar kötü mü?” diye fısıldadı. “Senin kadar güzel birini anormal yapacak bir şey nasıl olabilir?”

Kız, oğlanın ona güzel demesini geçiştirdi. “Kötü. Normal olmak, normal bir hayat sürmek, herkes gibi olmak için her şeyi verirdim.”

“Gerçekten verir miydin? Sırf diğerleri gibi olmak için,” diye sordu şüpheyle.

Kız başıyla onayladı. Verirdi. Her gece yatağında yorgun gözlerinden yaşlar akıyor, bunun için dua ediyordu. Sırf herkesle eşit olmak için her şeyi yapar, her şeyi verirdi. Şansının yaver gitmesi durumunda onlardan üstün bile olabilirdi. Belki günün birinde onlara tepeden bile bakabilirdi. Tıpkı onların ona baktığı gibi.

“Bir tanrıya inansaydım, ‘seni yarattığı bu halinle gurur duymalısın,’ derdim. Sen farklısın, Ellie. Yara izlerin ve sakatlığın seni sen yapan şeyler. Şahsen ben hiçbir şeyi değiştirmezdim.”

Oysa kız değiştirebilirdi ama bu düşünceye biraz daha dalamadan Camden ona biraz daha sokuldu. Siyah tişörtü onunkine sürttü. O kadar yakındı ki kız donup kaldı. Oğlan uzun ve soğuk elini kızın yüzüne değdirip çenesini kendine doğru çekerken kız hâlâ kıpırdayamıyordu.

Daha önce hiç kimse onu öpmemişti fakat kız bunun yaklaştığını biliyordu. Bu, onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Camden’a karşı öyle hissetmiyordu ama yine de bunun değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

Oğlanın şaşırtıcı derecede yumuşak dudakları kendininkilerle buluşurken gözlerini kapadı. Siyah rujunu sürmediğine sevindi. Yüzünde siyah ruj izlerini düşününce az kalsın gülüyordu. Bu, oğlanın babasının kafasını karıştırdı işte.

Öpücük kısa ve nazikti. Camden kendini geri çekip kız da gözlerini açarken berikinin gözlerinde yalnızca hüznü gördü. Oğlan belki de kızın onu mahvedeceğini şimdiden anlamıştı.

Şimdi

Camden otoyoldan çıkıp Palm Canyon Yolu'na saptığında keyfi yerine gelmiş, tekrar konuşkan haline bürünmüştü.

“Guano Padano’yu duydun mu hiç?” diye sordu iPod’una uzanarak. Yolda zıplaya sarsıla ilerledik. Gökyüzü, dağın zirvelerinde cezayirmenekşesi mavisi renginde ışıldayan yerler dışında siyah ve yıldızlarla doluydu.

“O da ne? Yarasa dışkısı mı?” diye sordum. Sürekli esen rüzgâr, çölden kaldırdığı kumları cipe fırlatarak saçımı macun gibi kaplarken Camden’a doğru eğildim.

O gülümseyince kalp atışlarım hızlandı. Yüzümde uçuşan kumlu saçlarıma rağmen bir aptal gibi sırtarak ben de ona gülümsedim.

“Grup ismi,” dedi. “Gençliğinde her tür müzikten hoşlandığını hatırlıyorum.”

“Ah,” dedim bir an kendimi aptal gibi hissederek. Son zamanlarda çıkan müziklerden pek haberim yoktu. Bir müzik müptelası olmama rağmen bildiğim ve sevdiğim şeyleri dinlemekle yetiniyordum. “Hayır, hiç duymadım. Ne tür müzik yapıyorlar?”

“*Spaghetti western rock*,” deyip bir düğmeye bastı. Ağır ritimli davul ve keman sesleriyle bir Sergio Leone filmi aratmayan bir ıslık melodisi hoparlörlerden yükselerek bizi içine aldı. Sonra da geceye karıştı. Sinema filmi gibi ve büyüleyiciydi. Benim için biçilmiş kaftandı.

“Calexico’ya benziyor,” dedim yeni bir müzik türü keşfetmenin heyecanıyla. “Favorilerimdendir.”

Başını salladı. “Grup İtalyan. Calexico’daki elemanın sanırım grupla bir alakası vardı. Her neyse, sana şarkıları e-postayla göndermek isterim. Bence çok seveceksin. Bana biraz seni hatırlatıyorlar.”

Kaşlarımı çattım. Temkinli bir şekilde gülümsedim. “Sana beni mi hatırlatıyorlar?”

Omuz silkip bir Cadillac’ı sollamak için şerit değiştirdi. “Hem sert hem de tatlı bir özelliği var.”

Ufak bir kakhaha atıp tozlu saçlarımı kulağımın arkasına attım. “Sert kısmını anladım ama tatlı kısmını anlayamadım.”

“Görüyorum ki kendine hâlâ hak ettiğin itibarı göstermiyorsun,” dedi belli belirsiz eğlenerek. “Pekâlâ.”

Bunu düşünüp arkama yaslandım. Seneler önce, aramızda yaşananların nasıl bittiğini düşününce bende olduğunu

düşünmesi gereken en son özellik tatlılıktı. Kaldı ki tatlı değildim. Zavallı herifi dolandırmayı planlıyordum ama bu, onun yanında sürekli unuttuğum bir şeydi. Güzel bir poponun, taş gibi kasların ve harika bir gülümsemenin bir kadının en iyi planlarını bozabilmesi ne kadar tuhaf.

Ancak bu, tanıdığım birini hedef seçmemin bedeliydi. Hoşlanmaya başladığım birini. Vajinamı denklemin dışında tutmalı ve asıl önemli olan şeye odaklanmalıyım. Yani paraya.

Arabayı Coppertank adındaki bir barın arka tarafındaki küçük otoparka park ettik. Birkaç müzisyen sokak lambasının turuncu ışığı altında, içleri tıka basa dolu küçük arabalarından ekipmanlarını indiriyordu.

“Beni malzemeci yapmak için mi çağırdın?” diye sordum ama o sadece gülümseyip arabanın arkasından gitar kılıfıyla pedalları çıkardı. Bunları başının üstüne kaldırırken yukarı kalkan gömleğinin altında ortaya çıkan ve dar *boxer*’ının bel kısmına kadar giden baklava desenli karın kaslarını gördüm.

Bakışlarımı yakalayamadan başımı çevirdim. Eskiden onun bana baktığı gibi şimdi de ben ona yiyecekmiş gibi bakıyordum ama bu ironiyi dikkate almadım.

Bu, arada onu beni izlerken yakalamadığım anlamına gelmiyordu. Arka taraftan, karanlık ve şaşırtıcı derecede dumanlı kulübe doğru ilerlerken özellikle gözlerinin popomda gezindiğini hissettim. Kaliforniya kapalı mekânlarda sigara içilmemesi konusunda katı olsa da Coppertank’ın müşterileri

bunu pek umursamıyor gibiydi. Mekâna şöyle bir göz gezdirdiğimde de bunun nedenini anladım. İçeridekiler gotik, punk, *rockabilly** ve araba tutkunlarından oluşan bir gürültü. Ayrıca akşamın yedisinde sarhoş olmalarına ve birbirleriyle küfürlü konuşmalarına bakılırsa burada müşterilerin borusunun öttüğü aşikârdı.

Bu durum benim ekmeğime yağ sürüyordu.

Ekipmanlarını arka odaya yerleştirdikten sonra, “Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” deyip, peşinden barmenin olduğu yere gittim. Camden adama bir baş hareketi yaptı. Bu hareketin “her zamankinden” anlamına geldiğini tahmin ettim.

Camden’a doğru eğilip çenemi fettanca aşağı doğru eğdim. “Burada sık çalar mısın?”

“Olabilirdiğince.” Cevap vermek için öne eğildiğinde çıplak kolu benim koluma sürttü. Kıvılcım yoktu ama kolumdan yukarı doğru çıkıp bacaklarımın arasında biriken birkaç ürperti hissettim. Bacaklarımı sımsıkı kapatarak bu hisse aldır-mamaya çalıştım.

“Grubunun geri kalanı nerede?”

“Büyük olasılıkla saat dokuza kadar falan gelmezler. On birden önce çıkmayacağız.”

Barmen içinde kolaya benzeyen bir şey olan iki bardağı bize doğru iterken kaşlarımı kaldırdım. “On bir mi?”

Hafif utangaç görünüyordu. Buna bir de gözlüğü ekledik mi inanılmaz sevimli oluyordu. “Evet, biz genelde küçük

* *Rock’n Roll müziğinin ilk dönemlerindeki şekline verilen ad. Bu müziğin en bilineni Elvis Presley’dir. (ç.n.)*

gruplardan sonra çıkıyoruz. Konserden önce seninle biraz baş başa vakit geçirmek istedim, hepsi bu. Bilirsin, eski günlerin hatırına.”

Elime bir bardak tutuşturup başıyla işaret etti. “İçinde alkol var merak etme. O kadar da ermiş bir adam değilim.”

“Bir an bile şüphem olmadı zaten,” dedim kurnazca ve içkiyi kokladım. Sert, gazlı ve meyveliydi. Bir yudum aldım.

“İçine bir damla yeşil limon sıkılmış viski ve kiraz aromalı kola,” dedi.

Oldukça kaliteliydi. Arabaya bindiğimde büyük ihtimalle kaçak viski koksam da, benim viski sevdiğimi nereden bildiğini merak ettim.

“Oturmak ister misin?” diye sordu. Evet, dememe kalmadan elimden tutup beni barın diğer tarafına, sahnenin yan tarafına dizilmiş kırmızı deri koltuklu masalara götürdü. Yanlarından geçerken kadınların yüzlerine bakmaktan kendimi alamadım. Ağızlarından akan salya miktarı sebebiyle hepsinin bir önlüğe ihtiyacı vardı. Bense Camden’la görünmekten dolayı ufak da olsa gurur duyuyordum.

Dikkatimden kaçmayan bir başka noktaysa elimi ne kadar sıkı tuttuğuydu. Eli sıcacık ve güçlüydü. Nihayet masamıza vardığımızda elimi bırakınca bedenimi soğuk bir ayrılık dalgası kapladı.

Koltukların üzerinden gıcırtilar eşliğinde kaydım ve eski parlak yastıklara sırtımı vererek yerleştim. Camden yanıma oturunca bacaklarımız birbirine değdi. Oturduğumuz yerden bütün bar görünüyordu. Camden’ın varlığı dikkatimi dağıt-

masına karşın barı süzmek için harika bir yerdi.

Muhtemel sohbetlerin konularını kendimden uzağa çekmek her zaman iyi bir taktikti. O yüzden ben de Los Angeles'taki hayatıyla ilgili sorular yönelterek ve orayı Palm Valley'ye tercih edip etmediğini sorarak sohbete girdim.

“Ediyordum,” diyerek düşünceli şekilde başını salladı. Dolgun dudakları içkisinin pipetini sarmıştı. “Kumsalları ve... kışın yeterince ılık, yazın yeterince serin olan havasını seviyordum. Kültürünü, barlarını, konserlerini ve hatta dürüstlük taslayan pislikler olmadıklarında insanların bile seviyordum.”

“O halde oradan neden ayrıldın?”

Kısa süreliğine gözleri kısıldı. “Uzun hikâye. Karmaşık... bir hikâye.”

“Benim en çok sevdiğim hikâyeler,” diyerek onu teşvik ettim.

“Özetle, stüdyomu burada açmak hem daha ucuzdu hem de daha avantajlıydı.”

Biraz daha eğilerek onu gözlerimle ikna ederken aynı zamanda baş döndürücü kokusunu içime çekmemeye çalıştım.

Başını kaldırıp tavana baktı. “Ayrıca yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacım vardı. Sen de bu yüzden geri dönmedin mi?”

Sorgulayan gözlerle ona baktım. “Sana benim yeni bir başlangıç yapmaya çalıştığımı düşündüren ne?”

“İnsanların, geçmişlerine dönme sebebi bu değil midir?”

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, karşı tarafı anlamaya ve gizli anlamları çıkarmaya çalışıyorduk.

“O halde sen neden yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyordun?” diye sordum imasını kulak ardı ederek.

Dudaklarını yalayıp bardağını ellerinde usulca döndürdü. Ellerini, sağ başparmağındaki gümüş yüzüğü ve parmak eklemlerinin üzerine serpilmiş çilleri düşünmeyi bırakmak zorundaydım. Sanki birden saplantı haline gelmişti.

“Kötü bir boşanma sürecinden geçtim. Eski karımla aynı şehirde daha fazla duramazdım.”

Başından evlilik geçtiğine neden şaşırdığımı bilmiyordu. Neden evlenmesindi ki? Daha yirmi altı yaşında olmamıza rağmen kadınların onu havada kapacağı kadar yakışıklıydı.

“Ah,” dedim. Diyecek başka bir şey bulamadım. “Üzgünüm.”

“Evet, ben de öyle.” Dikkatini sahneye, dar kesim kotları giymiş dağınık bir grubun çıktığı yere çevirdi. “Ayrıca bir de oğlumuz var.”

Pekâlâ, işte bu şaşırtıcıydı. Oğlu mu vardı? İçimden garip bir duygunun geçip gittiğini hissettim. Hayal kırıklığı? Kıskançlık? Seçemedim. Tek bildiğim olumsuz olduğuydu.

“Kaç yaşında?” diye sordum.

“Üç ay önce üç yaşını doldurdu,” dedi gülümseyerek. “Adı Ben.”

“Güzel isim.”

Gözleri gururla doldu. Gülümsemesi genişledi. “Sağ ol. Velayeti annesinde olduğundan ve eski karım bilemediğim

bir sebepten benden ölesiye nefret ettiğinden oğlumu istediğim kadar göremiyorum. Yine de en azından her ay yeterli çocuk nafakası gönderiyorum. Ona mektup da yazıyorum. Üzerine düşeni yapmayan bir baba olduğumu söyleyemez.”

Çocuk nafakası lafı geçince sırtımdan aşağı bir utanç dalgası indi. Duymamış gibi yaptım.

“Harikasin, Camden McQueen. Boşanmışsın ve bir çocuğun var. Bence yetişkinliğe erişmişsin.” Bardağımı havaya kaldırdım. “Bence buna kadeh kaldırılır.”

Başını bana doğru eğdi ve bardaklarımızı tokuşturduk. Bardaklarımızı neredeyse boşalttıktan sonra avuç içleriyle masaya vurarak, “Onu görmek ister misin?” dedi.

“Kimi? Oğlunu mu?”

Bana doğru yanaşarak dizini yukarı çekti. Pantolonunun paçasını sıyırdı. Güzeller güzeli bir çocuğun gülümseyen yüzünün siyah mürekkeple sonsuza dek baldırına kazındığını gördüm. Gerçeğe son derece yakın bir dövmeydi, duygulu gözler ve ayrıntılı tonlar.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum inanmakta güçlük çekerek.

Başıyla onayladı.

“Bu şekilde baş aşağı?”

Pantolonunun paçasını tekrar aşağı indirip normal oturuşuna geri döndü. “Resmini baş aşağı tutarak çalıştım, o kadar.” Sanki böylesi çok kolaymış gibi.

“Yani, muhteşemsin,” dedim. Hayranlığımı biraz abartılı ifade ettiğimin farkındaydım ama kendimi tutamadım.

Eski arkadaşımın ne kadar yetenekli olduğunu, tanıdığım birinin böylesi güzel sanat eserleri ortaya çıkarabilmesini aklım almıyordu. Tanıdığım herkes benim kadar hilekâr olma eğilimindeydi.

Camden’in hayatında görünüşte zor olan konuyu hallettikten sonra sohbetin geri kalanında geyik yaptık. Aslına bakılırsa en sevdiğimiz müzikten en sevdiğimiz seyahat yerlerine kadar birbirimize o kadar kapılmıştık ki gelip de önümüze dikilene dek grubunu görmedik.

“Hey, dostum,” dedi adamın biri masanın başından.

Başımızı kaldırıp baktığımızda Camden kibar bir hareketle kolunu omzuma dolayıp hafifçe sarılarak beni kendine doğru çekti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: *O, benim, dostlar. Sulanmayın.*

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Bir yanımda beni sevmesini istiyordu; ne de olsa soygunu nasıl gerçekleştireceğimi kararlaştırmak için stüdyosuna ve evine en azından bir kez daha girmem gerekiyordu. Diğer yanımsa –ahlaki olan– ona aşırı sert bir darbe indirmek istemiyordu. Tekrar kalbini kırmak istemiyordum. Ayrıca sanırım üçüncü bir yanımda daha vardı. Ondan hoşlanmaya başladığım için beni sevmesini isteyen bir yan. Sahiplenici bir şekilde kolunu bana dolamamasından hoşlanan bir yan.

Olamaz.

“Çocuklar, bu, Ellie,” dedi Camden başıyla beni göstererek.

Onları süzerken bir taraftan da cilveli bir şekilde gülüm-

sedim. Konuşan kişi fasulye sırtığı gibi, kırmızı saçları omuzlarına düşen ve bebek yüzünde son derece saçma duran 70'lerden kalma bir bıyığı olan bir delikanlıydı. İkincisi; geniş omuzlu, sırtınca bütün dişleri görünen tıknaz biriydi. Üzerine boya saçılmış bir kot pantolon ve dövmelemlerini gözler önüne seren gri bir atlet giymişti. Üçüncüsüyse siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı, güneş gözlüğü takıyordu ve üzerinde de sıksa bedenini kaplayan uzun, siyah bir deri ceket vardı. Ağzını açmadan gülümsemesi ve üstünlük havasından, bunun grubun vokalisti olduğunu tahmin ettim. Matrix'ten çıkmış gibiydi.

Mağrur Neo haricinde hepsi, *şans bu gece birinin yüzüne gülecek*, der gibi, "Merhaba," deyip masada yanımıza sıkıştı. Mağrur Neo bir sürahi bira almaya gittiğinde bıyıklı delikanlının adının Randy, atletli olanının de Pete olduğunu öğrendim. Neo'nun adını hatırlayamasam da sorun değildi, çünkü zaten ona kendi taktığım ismi tercih ediyordum.

Sahne hazırlıklarını yapma vakti gelene kadar yaklaşık bir saat sohbet ettik. O sırada bar insan kaynarken benim de kafam güzelleşmeye başlıyordu. Şimdiye kadar çıkan iki grup da vasat bir performans sergilemişti ve Kettle Black'in neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Cramps'in, çıktığı bütün sahneleri coşturmak gibi kendine has bir özelliği vardı.

Orada oturduğumuz süre boyunca Camden kolunu vücudumdan çekmedi. Kolunu ara sıra belime kadar indirip başparmağıyla gömleğimin kenarıyla oynuyordu. Bir kere sinde parmağını cildime değdirdiğinde vücudumun titreme-

sini önlemek zorunda kaldım. Etrafımızdaki onca insana, havada katman katman asılı duran dumana ve dişlerimi zangırdatan yüksek müzik sesine rağmen ikimiz dışında hayatta olan hiç kimse yokmuş gibi geliyordu.

“Pekâlâ, gidip hazırlansak iyi olacak,” dedi Camden. Bunun üzerine kayarak koltuklardan kalktılar. Tanrı’ya şükürler olsun. Bir yarış atı gibi işlemem gerekiyordu.

Camden’in peşi sıra gitmeye çalışırken elimden tutup kalkmama yardım etti. O esnada elimi hafifçe sıkmayı da ihmal etmedi.

“Önlerden izlemeyi dener misin?” diye sordu. Tanrı o gamzelerinin ve çocuksu çekiciliğinin cezasını versin. Buna nasıl, hayır, diyebilirdim ki?

“En büyük hayranın olacağım,” dedim.

Bir an beni öpeceğini düşündüm. Ya da en azından etrafına yaydığı yoğun enerjiyle bir şeyler yapacağını. Ancak onun yerine sadece başını salladı. Grubun peşinden kulise giderek kalabalığın içinde kayboldu.

Bana neler oluyordu böyle? Düşünmem gerekiyordu. Tuvalete gittim. Tam da düşündüğüm gibi buldum: tuvalet kâğıdı yoktu, kullanılmış pedler çöp kutularından taşıyordu ve yerde yapışkan lekeler vardı. Ellerimi bir güzel yıkadıktan sonra makyajımı bozmadan yüzüme su çarpmaya çalıştım.

Kırmızı ruju dağılmış ve apartman topuklu bir kız kirli aynaya doğru eğilirken yan yan bana bakıyordu.

“Ayılmaya mı çalışıyorsun? Al.”

Kız kocaman çantasının içini karıştırıp üzerinde hiçbir

yazı olmayan bir sprej şişesi çıkardı. Şişeyi ıslak ellerime tutuşturdu.

“Bunu suratına sık. Makyajını akıtmaz.”

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra dediğini yaptım. Soğuk musluk suyu kadar canlandırıcı olmasa da düşüncelerimi toparlamama yetecek kadar ferahlatıcıydı.

“Teşekkürler,” deyip şişeyi geri verdim. “Umarım bunu biber gazıyla karıştırmazsın.”

Bir saniye bana boş bir ifadeyle baktı. Ardından daldı. “Bir keresinde erkek arkadaşına biber gazı sıkmak zorunda kalmıştım.”

İşte böyle bir bardaydık.

Artık zihnim daha berrak olduğundan ve Camden’ın dövmele iri vücudu da yakınımnda olmadığından abuk sabuk konuşan sarhoş kızın yanından ayrılarak tekrar bara geri döndüm ve günah geçisini aramaya koyuldum. Pis bir varil içinde kaygan balık yakalamak kadar kolay olacaktı.

Ahşap sütunlardan birine yaslanarak kalabalığa göz gezdirdim. Muhtemelen parmaklıklar arkasını boylaması gereken ya da en azından hırsızlıkla suçlanmasının şöhretinden herhangi bir şey götürmeyeceği birini seçmek zorundaydım. Kanıt olmadığı sürece adama bir şey olacağı yoktu zaten. Camden parasının çalındığını anladığında suçlanan kişi ben olmak istemiyordum, hepsi bu.

Planımı uygulayacak olmam sanırım beni oldukça kötü biri yapıyordu. Yani bu muhtemelen doğruydu ve maalesef kendim dışında başka hiç kimse olmayı başaramamıştım.

Evet, yardım etmesi gereken bir çocuğu ve eski eği olduğunu öğrenmek kötüydü ama bu beni planımdan vazgeçirmek için yeterli değildi. Yine de Camden'ı beş parasız bırakmayacaktım. Stüdyosunun sigortalı olduğuna şüphe yoktu. Daha önce de belirttiğim gibi orada bulunan değerli zımbırtılar onun kayıplarını karşılamaya yeter de artardı bile. Sorun paraya kimin daha çok ihtiyacı olduğuydu. Onun kaçıp yeni bir başlangıç yapmak için fırsatı vardı. Adil olan benim de aynı fırsata sahip olmamdı.

Boktan bir mantık, biliyorum. Bazen hiçbir mazeret üretmiyorum.

Adamımı buldum. Barın sakın ucunda oturuyordu. Üzerinde bir hokey tişörtü vardı. Eskimiş beyzbol şapkasının altından görünen aslan yelesi gibi saçları ve Kaliforniya'nın bu kesiminde nadiren görülen hasta gibi solgun bir yüzü vardı. Buz gibi, delici bakışlarını kolundaki sinirlerin hepsini ortaya çıkaracak kadar sıkı kavradığı bira şişesine dikmişti. Dişlerini damaklarına kadar gıcırdatarak kendini sakınleştirmeye çalışıyormuş gibi, bir deri bir kemik yüzündeki çenesini bir ileri bir geri oynatıyordu. Etrafında kimseye bakmıyor, kimseyle konuşmuyordu. Yumuşak bir içki koyduğu için birden silahını çıkarıp barmeni suratının ortasından vuracak tipteki insanlardan birine benziyordu.

Kusursuzdu.

Zamanında günah keçisi dümenini çevirmiştim. Hepsi daima aynı profile uyuyordu. Delici bakışlı yalnız kovboy, insanların bakıp da, "İyyy, bir gün patlayacak," dediğı adam.

Suç işlendiğinde –mesela, bir kafede birkaç bayanın cüzdanının çalınması– ve ortalıkta suçlanacak biri olmadığında hep, “Bahse girerim şu, köşede sessizce oturup kimseye bakmayan genç adamdır. Bana çok şüpheli göründü,” denir. Benim kapıdan dışarı çıktığımı asla kimse fark etmez. *Suçlanacak tek kişi olduğunda asla bir suç işleme.*

İşin sırrı Camden’in bu adamı fark etmesini sağlamaktı ama bu kadar kalabalık bir barda bu hiç de kolay olmayacaktı.

Çantamdan bir not defteri çıkardım. Barın diğer tarafında sıkışık bir yer buldum. Defterin arkasından bir sayfa koparıp şöyle yazdım:

Bana daha önce bir kez yardım ettin. Sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum.

Barmene elimle işaret yaptım. Katladığım kâğıdı yüz dolarlık banknotla birlikte ona verdim.

“Bunları barın sonundaki şapkalı, solgun adama verirsiniz?”

Barmen arkasına baktı. “Şuradaki korkutucu gözleri olana mı?”

Başımınla onayladım. “Ben, sıradaki grup Kettle Black’ tekilerden birinin kız arkadaşıyım.”

Ona bunu neden söylediğimi anlamadığından kaşlarını çattı. “Evet, akşam da size yardımcı olmuştum. Bir şey ister misiniz?”

Camden’in özel içeceklerinden bir tane daha söyleyip yirmi dolar bıraktım. Barmen mesajımı teslim etme fırsatı bulamadan içkimle bardan ayrıldım. Sahnenin ön tarafına va-

rana kadar kalabalığın arasından ilerleyip bekledim.

Günah keçisi, mesajımı ve parayı aldığı anda kafası allak bullak olacaktı. Hatta belki biraz da şüphelenecekti. Notu barmene kimin verdiğini soracaktı. Barmen de beni tarif edecek ve sıradaki gruptan birinin sözde kız arkadaşı olduğumu ilave edecekti. Hatta belki Camden'ı bile tarif edecekti. Tüm ihtiyacım olan da buydu. Şansım yaver giderse adam gecenin geri kalanında bizim bulunduğumuz yere ihtiyatlı bakışlar atacaktı. Kaldı ki benim kim olduğumu bilmediğinden yanıma gelmesi onun açısından çok riskliydi. Ne de olsa iyiliğine karşılık olarak yaptığım bu iyilik büyük ihtimalle oldukça yasadışı bir şeydi.

Başımı bara çevirdiğimde korkutucu gözlerin şimdiden arayışa başladığını ve etrafına bakındığını gördüm.

Beni göremeden önce gülümsedim. Tam Camden gitarıyla sahneye çıktığında başımı çevirdim.

BÖLÜM BEŞ

O zamanlar

Kız elinde kolası ve patates kızartmalarıyla kafeteryaya girip cehennemi andıran manzarayı taradı. Lisede öğle yemeği saatiydi. Artık dokuzuncu sınıftaydı. Önceki yıla göre bazı şeyler biraz daha yoluna girmişti ama hâlâ Camden dışında bir arkadaşı yoktu. O nedenle attığı her adım salıverilmeyi bekleyen yeni bir kâbus gibiydi.

Kasanın az ilerisinde durmuştu. Boş bir masa bulmak için yan yana sıralar halinde oturmuş çocukların, sohbetin ve havada uçuşan yemeklerin arasından geçebilecek cesareti olmadığını biliyordu. Etrafında onu yargılayanların oturduğu bir podyumda da yürüyebilirdi pekâlâ. O gün okulda olmadığı için sessizce Camden'a bir küfür savurdu, ama nerede olduğunu da bilmiyordu.

Kız belki de öğle yemeğini dolabının dibinde ya da tu-

valetlerden birinde yemek için tam arkasına dönüp okul binasına yönelmek üzereyken birinin ona seslendiğini duydu.

Etrafına bakındı. Sesin, dibindeki neredeyse boş masadan geldiğini görünce şaşırdı. Masada kısa kahverengi saçlı bir kız oturuyordu. Kulağında da gerçekten ağır ve lise için aşırı pahalı görünen avize küpeler vardı.

Adı Janice'ti ve kız onu birlikte aldıkları İspanyolca dersinden tanıyordu. Janice yeni bir öğrenciydi ve henüz yerini bulamamıştı. Zaten muhtemelen de bu yüzden kızı kabul ediyordu. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş falan işte.

Janice, kıza el sallayıp yanına gelmesini işaret etti. Etrafına bakınan kız bunun bir numara ya da tuzak olup olmadığını merak ettiyse de şüpheli bir şey görmedi. Görünüşe göre Janice yalnız başına yemek yiyor ve birinin ona eşlik etmesini istiyordu. Masada oturan diğer kişiler bir grup kaykaycı çocuktan başka, önlerindeki hamburgerleri sanki kıtlıktan çıkmış gibi mideye indirmekte.

Yalnızca üç adım, yapabilirsin, dedi kız kendi kendine. Omuzlarını geri attı. Sanki ayağını hissediyormuş, sanki topallamıyormuş gibi yürümeye çalıştı. Bazen, yeterince odaklandığında bunu başarabiliyordu.

Janice gülümsemeyi sürdürüyor, kızın herhangi bir sorununu olduğunu fark etmemişe benziyordu. Kız bunun üzerine rahatlayıp karşısına oturdu.

“Selam, Janice” dedi.

“Ellie, değil mi?” Janice, Atlanta’lıydı ve kızı kıskandıran çok hoş bir aksanı vardı.

“Doğru. Şey... Palm Valley’yi nasıl buldun?” diye sordu kız. Bir aptal gibi görünmemek için sohbet etmeye çalışıyordu.

“Kuru,” dedi Janice gülümseyerek. “Ama sanırım buna alışacağım. İnsanlarla tanışmak zor. Sana da öyle geliyor mu? Sen de buraya yeni taşındın, değil mi?”

“Geçen sene,” dedi kız. İnsanlarla tanışmakta hâlâ zorlandığını söyleme zahmetine girmedi. Bu, gayet bariz olmalıydı.

Janice arkadaşı olmamasından, Georgia’daki hayatından ve Güney’deki insanların daha sıcak olduğundan dem vurdu. Bütün bunları zaten bilen kız yalnızca başını sallayabildi.

Yaklaşık on beş dakika rahatça konuştuktan sonra yemeklerine neredeyse hiç dokunmadıklarını fark ettiler. Yemeklerini yerlerken bir grup kız masalarına yaklaştı. Kız gelenin kim olduğunu anlamak için başını bile kaldırmak zorunda değildi. Angel parfümün kokusu çok güçlüydü.

“Bak sen, kimler varmış burada?” Vicky Besset’in ki-birli sesi duyuldu.

Kız yemeğini yerken gözlerini Janice’e dikmiş, dikkatle onu izliyordu.

“Vicky’ydi, değil mi?” diye sordu Janice patates kızartmasını ona doğru tutarak. “Geri kalanınızın adlarını hatırlamıyorum, kusura bakmayın.”

Vicky’nin dalkavukları tek tek kendilerini tanıttılar: Kim, Hannah, Jenn, Debbie ve Caroline. Fönlü saçlarından Fendi çantalarına kadar hepsi neredeyse birbirinin aynısıydı.

“Size katılmamızın bir sakıncası var mı?” diye sordu Vicky. Janice neşeyle kabul edip yana kayarken kız korkudan

olduğu yerde donakalmıştı. Bu işin sonu hiç de iyiye gitmiyordu ve birilerinin canı yanacaktı.

Vicky, kızın hemen yanı başındaki yerini alıp bir iş toplantısı yaparmış gibi dirseklerini yağlı masanın üzerine dayayarak öne eğildi.

“Pekâlâ, Janice,” diye söze girdi ve ipeksi kahverengi saçlarını omuzlarının üstünden geriye attı. Saçlarının bir kısmı kızın yüzüne çarptı. “Daha burada yeni olduğundan ufak bir müdahalede bulunmaya karar verdik. Arkadaş edinmenin önemli olduğunu biliyorsun. Sosyal intihar yapmamanın ne kadar mühim olduğunu da biliyor olmalısın.”

Kız korkudan sindi. Şimdi olacakları biliyordu.

“Sosyal intihar mı?” diye sordu Janice kısa süreliğine kızı bakarak.

“Evet. Örneğin, Ellie Watt gibi biriyle arkadaşlık edersen bu berbat bir şey olur. O, anne babası gerçek birer suçlu olan bir ucube. Muhtemelen öğle yemeği parayı da burnunun dibinden çalacaktır. Ayrıca daha iyi bir sutyen takması gerekiyor. Bu haliyle bir ineğe benziyor.”

Kız güçlükle yutkundu. Boğazından, salyadan daha fazlasını geçirmeye çalıştı. İçten içe öfkesi giderek arttığından kendini kaybetmekten –zamanı gelmiş de geçmişti bile– ya da ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Ağlamaksa fazlasıyla yaptığı bir şeydi.

Masaya bir sessizlik çöktü. Yalnızca, yellozların kıs kıs gülüşleri ve kıkırdamaları duyuluyordu ama Janice istifini bozmadı.

“Ben bir kızla arkadaş olacağım zaman onun sutyenine bakmam,” dedi Janice. “Lezbiyen değilim.”

Kızlardan biri yüksek sesle homurdanırken Vicky şok olmuştu. “Lezbiyen mi? Ben lezbiyen değilim.”

Janice omuz silkip hamburgerinden bir ısırık aldı. “Olsan da benim için bir sakıncası yok.”

Bu yeni kıza ne yapacağını bilemeyen Vicky ona gözlerini kısarak baktı. Etkilenmiş bile olabilirdi. Belki de gözü korkmuştu. Nihayetinde durumu bozuntuya vermemek için yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu.

“Bu iyi işte,” dedi Vicky tatlı dille. “Ama burada lezbiyen olması gereken biri varsa o da Ellie’dir.”

Tamamen şaşkına dönen kız bu yeni hakaret karşısında nihayet başını kaldırıp Vicky’ye baktı.

“Ne?” diye sordu.

Vicky ona soğuk bir ifadeyle baktı. “Kraliçe Camden’la yattığını bilmeyen yok. Kaldı ki o bir kız olabilir.”

Kız çılgına dönmüş, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Camden’la aralarında o öpücükten başka bir şey olmamıştı. “Onunla yatmıyorum!”

“Evet, tabii,” dedi kızlardan biri. “Onu basbayağı bece-riyorsun. O senin erkek arkadaşın.”

Kız bakışlarını meraktan yalnızca kaşlarını kaldıran Janice’e çevirdi.

“Becermiyorum. Ayrıca o benim erkek arkadaşım falan değil!”

“Tabii, tabii,” dedi Vicky kahkahalarla. “Siz ikiniz etle

tırnak gibisiniz. Tıpkı yatak arkadaşları gibi. Hani bazen sandığım kadar ezik bir ucube olmadığını düşünüyorum, ama sonra o kız mı erkek mi belirsiz çocuğun arkasından sanki çikolatadanmış gibi ağzının sulandığını görüyorum. Bu, herkesin midesini bulandırıyor.”

Başını sallayan kız önündeki patates kızartmalarını itti. Sinirinden boğuluyordu.

“Siz çıldırmışsınız. Hepiniz çıldırmışsınız. O sadece arkadaşım.”

“Âşık olduğun bir arkadaşın,” diye takıldı Vicky tehditkâr bir şekilde. “Seninle bugün konuşmamızın tek sebebi onun burada olmaması. Bu kasabada biz gibi, Janice gibi gerçek arkadaşlar edinmek istiyorsan bunu aklından çıkarmasan iyi edersin.”

“Ona âşık değilim,” dedi kız gıcırdattığı dişlerinin arasından.

“Öyle mi? Kanıtla o halde,” dedi Vicky. Omzunu dürtünce kız onun bakışlarını takip etti. Tam o sırada içeri giren Camden kafeteryanın ortasından yürüyordu. Görünüşe bakılırsa günün geri kalanını okulda geçirecekti. Kızı fark etmemişti çünkü salonun ön kısmındaki masalara asla bakmazdı. Eziklerin ve ucubelerin oturduğu arka tarafa yönelmişti.

“Kanıtla,” diye kızı kışkırttı Vicky. “Herkes onun, erkek arkadaşın olmadığını söyle. Ona söyle çünkü o öyle sanıyor. Herkes öyle sanıyor.”

Kız, Camden’in sanki ağır çekimdeymiş gibi yanından geçmesini izledi. Parlak pantolonu, dizine kadar gelen deri

çizmeleri, Freddy Kruger gömleği ve boynundaki dikenli tasma... Trençkotu, dönen kargalar misali etrafında uçuşuyordu. Cansız saçları marketten alınan muzlarla birlikte verilen plastik bir bantla geriye yatırılmıştı. Gözlerine ustaca mavi kalem çekilmiş ve dudakları da değişiklik olsun diye mora boyanmıştı.

Neden böyle bir ucube olmak zorundasın, Camden, diye düşündü kız kendi kendine kızgın bir şekilde. İçi öfke doluydu. Okulda dışlanmış olmasının, onun hatası olduğunu düşündü. Kızın kendi kusurları için elinden bir şey gelmiyordu, halbuki Camden onunkileri utanmadan sergiliyordu. İnsanların sinirini bozmayı seviyordu. Kurban olmayı seviyordu. Üstelik kızı da beraberinde dibe çekmek istiyordu.

“Yap,” dedi. “Yoksa sen de onun kadar zavallı mısın?”

Kız daha ne olduğunu anlamadan kendini ayağa kalkarken buldu. Bağırarak Camden’in adını söylüyordu.

Delikanlı durdu. Kızı en azılı düşmanlarının arasında görünce afalladı.

Camden’in ve herkesin gözleri kızın üzerindeydi. Güçlkle yutkunduydu. Bir elini beline koyup bağırırdı: “Annen aradı! Rujunu geri istiyormuş.”

Öyle komik bir espri değildi. Camden’in daha önce duymadığı bir espri de değildi ama bunu söyleyenin en yakın arkadaş olması ve bütün kafeteryanın kahkahalara boğulması onu mahvetti. Kız, delikanlının yüzündeki ifadeyi gördü. Üzüntüsü derinden geliyordu ve onu bu kadar incitmek kızı tarifsiz bir acı yaşatmıştı.

Ama bu pişmanlık duygusu daha kuvvetli ve garip bir duyguyu da beraberinde getirdi. Gurur. Vicky, onun yelloz takımı, Janice ve Tanrı'nın cezası okuldaki herkes kızın söylediği bir şeye gülüyordu. Onunla birlikte gülüyorlardı. Ona değil.

Kız yerine oturdu. Vicky onunla beşlik çakıp samimi bir şekilde gülümsedi. Kız, vücudunu hâlâ masaların arasında sersem sepelek duran Camden'dan çevirdi. Başına şüphesiz patates kızartması fırlatılıyordu ama kız, Camden orada değilmiş gibi davrandı. O gün yitirdiği dürüstlüğünün bir daha asla eksikliğini duymayacakmış gibi davrandı.

Başkalarına etkisi ne olursa olsun kendisi için en iyi olanı yapmak zorundaymış gibi davrandı.

Ve asla ardına bakmadı.

Şimdi

Bir müzisyeni sevdiği işi yaparken görmenin nesi ilginçtir bilmiyorum ama bir şekilde bu sevdikleri şey (içlerinde yükselen ateşle birlikte) onları birer hayvana dönüştürür. Onları erotik, şehvetli ve hemen hemen ilkel bir varlığa çevirir. Camden da bu duruma bir istisna değildi.

Kettle Black, Coppertank'te sahne aldığı andan itibaren tüm gözler Camden'ın üzerindeydi. Ne vokalist Mağrur Neo'nun göz alıcı gizemine ne de başçı bıyıklı delikanlının ısrarcı,

“benim dediğim olur” kişiliğine sahipti. Onun yerine, kendi evreninin hâkimi olan, sakın bir havası vardı. Gördüğüm en yetenekli gitarıcı değildi. Ayrıca kesinlikle fazla ön planda değildi, fakat çalarken o an tüm varlığını adadığını görebiliyordunuz. Sadece o ve gitarı vardı. Sadece o ve gitarı. Başka hiçbir şey yoktu. İnsan, bu adamın ne gibi sırları olduğunu merak ediyordu çünkü sırlarını yalnızca ellerinde tuttuğu enstrümana açıyor gibi görünüyordu.

Hazır ellerden söz açılmışken, onun o uzun ve narin parmaklarının gitarın üstünde bir aşağı bir yukarı gidişini izlemek bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Elimde değildi. Kol kasları güç ve sanatla esnerken göğsünde oluşan ter damlaları gömleğinin iyice üzerine yapışmasına neden oluyordu. Ancak yine de burun halkasına, dövmelerine, çelik gibi bakışlarına ve sert vücuduna rağmen bacağına yumuşak tarafının sembolü olan küçük bir çocuğun yüzü olduğunu biliyordum. Gözlük takıyordu, çünkü zekiydi. İrikıyım ama aynı zamanda sevecen olan inek bir öğrenciyi andırıyordu ve onu istiyordum.

Konser sona erip gürültülü ve tuhaf bir kalabalığa The Cramps’ın “Human Fly” ve “Fever” adlı şarkılarını tekrar çaldıktan sonra Camden sahnenin önündeki yerimde bana katıldı.

Elime buz gibi bir bira tutuşturup sırtıttı. “Kulisten arakladım.”

Ona konserle ilgili düşündüklerimi söylemeye çalıştım ama onun yerine çılgın bir hayrana dönüştüm. “Cidden,” dedim. “Harikasınız. Neredeyse Poison Ivy’den bile daha iyisiniz.”

Mahcup görünüyordu. Tişörtünün kenarıyla alnındaki

teri silerken barın loş ışıklarında parıldayan ve altın rengindeki sıkı karın kasları gözler önüne serildi.

“The Cramps’in gitaristinin bir kadın olması da oldukça ironik,” dedi.

Karın kasları yüzünden bir an için dikkatimi toplayamadım. “Şey, senin bir kadın olmadığın kesin.”

“Öyle demiyordun ama. Hani, arkamdan.”

Bakışlarımı hemen ona çevirdim. Midem kasıldı. İyi huylu bir şekilde gülümsüyor, birasını yudumluyordu. Bana laf mı sokuyordu yoksa her şey yolunda mıydı, anlayamadım.

Doğru kelimeleri bulmaya çabalarken ağzımı açtım ama omzuma hafifçe vurdu. “Sadece takılıyorum, Ellie.”

O güldü ama yalnızca sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu yorum her nedense beni son derece huzursuz etmişti. Gerçekten takıldığımı umdum ama ben de ona takılmıyordum zaten? Günah keçisini neredeyse unutmuştum. Barda etrafıma bakınırken gözüm ona iliştiğinde irkildim.

Birkaç metre uzaktan bizi izliyordu. Bize ters ters bakarken düzenli aralıklarla içkisini yudumluyordu. Bakışımı takip eden Camden hafifçe bileğime dokundu.

“O adam da kim?” diye sordu. Bar, adamın onu duyamayacağı kadar gürültülü olmasına karşın alçak sesle konuşmuştu.

Ortalığı daha fazla karıştırmak istemediğimden başımı çevirdim. “Hiçbir fikrim yok. Demin barda sana dik dik baktığını fark ettim.”

Kaşını kaldırdı. “Bana dik dik baktığını mı? Bence adam sana bakıyor. Onu suçlayamam. Buradaki en güzel kızsın.”

Alayla karışık teşekkür ederek gülümsedim. “Teşekkürler ama cidden, adamda bir üçkâğıtçı tipi var. Ne istiyor acaba?”

“Gidip sorayım mı?” diye sordu ve ileri bir adım attı. Durdurmak için uzanıp kolundan tuttum. Bu hiç iyi olmazdı.

“Hayır,” dedim ve kendimi çabucak topladım. “Böyle yerlerde ne kadar tuhaf adamlar olduğunu bilirsin. Eminim, zararsız biridir. Belki seni bir yerlerden tanıdığını düşünüyordur. Belki de bir müşteridir. Hepsini hatırlaman mümkün değil.”

Camden çenesini sıvazladı. “Belki de. Ancak yiyecekmiş gibi bakan o gözleri hatırlardım sanıyorum. Her neyse, biralarımızı bitirdikten sonra kalksak sana uyar mı? Saat geç oluyor. Ayrıca eve dönüş tam bir çile.”

“Elbette,” dedim. Bir yandan da planıma başladığımdan, oradan çıkacağım için içten içe seviniyordum. Yalnız, gecenin nasıl sona ereceğine dair içimde bir endişe vardı. Onun evine mi gidecektim? O, benimkine mi gelecekti? Geceleri farklı bir dünyayı andıran Joshua Tree’ye gidip, cipin üstünde oturarak birkaç bira mı içseydik (ne yani, bunun hayatını kurmuyordum sanki)?

Bizi ters ters süzen günah keçisinin dikkatli bakışlarının altında, grubun diğer üyeleri ve birkaç tanıdıkla vedalaştıktan sonra gürültüyü ardımızda bırakıp Palm Valley’e gitmek üzere yola çıktık.

Eve dönüş yolunda Guano Padano çalışıyordu. Jim Dayı’nın evine giden, iki yanında palmiyelerin sıralandığı yolda

ilerlerken durmadan konuştuğumuzdan ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Durduğumuzda soğuk çöl rüzgârı cipi sallarken saçlarımın gözlerime girmesine neden oldu. Ancak onları göremediğime sevinliyordum. Acayip gergindim –benim için yeni bir şey– ve kendimi on üç yaşındaki bir çocuk kadar tuhaf hissediyordum. Camden’ın beni seneler önce zaten öptüğünü düşünmeye çalışsam da pek faydası olmadı.

Emniyet kemerimi çözdüm. Ona bakmak için olduğum yerde vücudumu döndürdüm. Yüzüme düşen saçları yana ittim.

“Bu harika akşam için çok teşekkür ederim,” dedim. Bu laf kulağıma oldukça klişe geldi.

“Geldiğin için sağ ol,” diyerek sırtıttı. Tüylerim diken diken oldu. Kahretsin, o dudakları bir yerlere saklaması gerekiyordu yoksa onları çalacaktım.

“Pekâlâ...” dedim. Huzursuzlanmaya başlamıştım. Kalsam mı yoksa beni öpmesi için ya da geceye devam etmemizi önermesi için beklesem mi bilemedim ama o sırtıtmaya devam etti. Sonra sanki arabayı çalıştıracakmış gibi elini vitesse attı.

“Pekâlâ, umarım Palm Valley’de harika vakit geçirirsin. Sağda solda görüşürüz belki.”

Yüzümdeki tebessüm eriyip gitti.

Ne?

“Şey, evet. Kesinlikle,” dedim. Her geçen dakika kendimi daha aptal hissediyordum. Çantamı alıp cipten indim. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle dönüp ona baktım.

“İyi geceler, Ellie,” dedi el sallayarak.

Ben de aynısını yaptım. “İyi geceler, Camden,” diye fışıldadım.

Gaza basıp çıkmaz yoldan döndü. Eve girmedim. Garaj yolunun başında öylece durup cipin kırmızı ışıklarının küçülmesini ve sonunda diğer yola dönerken de gözden kaybolmasını izledim. Motorun gürlemesi kaybolunca etraftaki cırcırböceklerinin sesi ve gökteki yıldızlarla baş başa kaldım.

Bu da neydi böyle? Başka bir randevu istemeye ne oldu? Ya da yatmaya? Ya da en azından bir öpücük? Tüm akşamın iyi gittiğini düşünürken gecem birden, “Görüşürüz,” ile bitti. Ne, bunu bir kez daha yapmalıyız, ne de diğer kibar sözler. Hiçbir şey!

Topuklarımın üzerinde yavaş yavaş dönerek eve doğru yürüdüm. Kendimi havası alınmış bir balon gibi hissediyordum. Camden’in benden hoşlandığına gerçekten inanmıştım. Pek çok şeye inanmıştım. Oysa şimdi hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Adamı dolandırmak için harcadığım onca çabaya ve plana rağmen canımı en çok yakansa reddedilmekti. Aramızda gerçekten bir şeyler olduğunu sanıyordum. Camden McQueen ne yapıp edip yıllar sonra beni onun yerine koymayı başarmıştı.

En kibar tabirle, bundan hoşlanmadım.

Bilirsiniz, bir olaya üzüldüğünüzde bir an evvel sabah

olsun istersiniz çünkü durumu biraz daha net göreceksinizdir. Sanki sorununuza uykunuzda bir çözüm bulacakmışsınız gibi.

Evet, benim durumumda bu olmadı. Kızgın ve keyifsiz uyandım. Bunun sebeplerinden biri, misafir odasındaki eski yatağımın kaşıntıdan ve tozlu çarşaflarının muhtemelen lisede okuduğum yıllardan beri değiştirilmemiş olmasıydı. Diğer sebep ise ağırlıklı olarak Camden'dı. Rüyalarım falan girmiş olmalıydı çünkü pencereden süzülen göz kamaştırıcı güneş ışığında gözlerimi açarken aklıma gelen ilk düşünce, *kahrolası Camden*, oldu.

Görünüşe bakılırsa reddedilmeyi kaldıramıyordum. Ayrıca planlarımın mahvolmasından da hoşlanmıyordum. Tekrar hesaplamalar yapmaktan da öyle. Tekrar hesaplamalar yapmaya ve en azından biraz da planlarımın mahvolmasına alışkın olduğumu düşünebilirsiniz ancak geçmişte reddedildiğimde bunu hiçbir zaman kişisel olarak algılamamıştım. İnsanlarla haşır neşir olmak için ne zamanım vardı ne de buna cüret edebiliyordum. Kaynaştığımda da –örneğin, Cincinnati'de Jack'le olduğu gibi– kendimi asla kaptırmamıştım. Kalbimde derin duygulara yer yoktu.

Oysa çarşafı dolanmış, yatağımda uzanırken eskiden en sevdiğim grupların resimlerini yapıştırdığım tavana bakıp kendime biraz acıdım. Nerede hata yapmıştım? Önceki gece yaşananların bütün ayrıntılarını analiz etmeye koyuldum. Bana gülümsemesinden bana sarıldığında uyandırdığı hisse kadar. Belli ki gruptaki arkadaşlarının bizim bir çift olduğu-

muza ya da benim bir şekilde ona ait olduğumu bilmelerini istemişti. Belki her şey bundan ibaretti. Belki de hiç kız tavlayamadığı için falan onunla dalga geçiyorlardı. Çoğu kadının, vücudu dövmelele kaplı bir seksen üç boyundaki bu seksi adam için deli divane olduğunu düşünürsek buna inanmakta güçlük çekiyordum. İsteseydi, istediğı herkesi elde edebilirdi ama Camden bildiğiniz erkeklerden değildi. En azından önceden öyle değildi.

Ne kadar düşünürsem düşüneyim çıkardığım tek sonuç Camden'ın beni "o şekilde" sevmediğıydi. Bu, hem kimsenin bilmediğı kırılğan özsaygım hem de bu kasabadan çıkış biletim açısından berbat bir durumdu. Dümenimin başarılı olabilmesi için onun evine girip etrafa bir göz atmam gerekiyordu. Güvenlik sistemine –eğer varsa– yakından bakmam ve kasasının nerede olduğunu öğrenmem lazımdı. Aksi takdirde başım büyük belaya girebilirdi. Bu da Jim Dayı hatırına bu kasabada sakınmam gereken bir şeydi.

Hazır adını anmışken, mutfakta ufak tefek işlerle uğraşırken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Bir yandan da burnuma kendi yağında kızaran pastırmanın kokusu geliyordu. Midem guruldadı. Yan dönüp cenin pozisyonuna geçtim. Çevireceğim dümen uğruna dün gece harcadığım yüz yirmi dolardan sonra bir yerlerde yeni bir hayata başlamak için yalnızca seksen dolarım kalmıştı. Önümde oldukça karamsar bir tablo duruyordu.

Çok geçmeden, hüznün saatime üstün gelen açlığa daha fazla dayanamayıp üzerime bir şeyler giyerek mutfağın yo-

lunu tuttum. Bir tabağa fırında pişirilmiş fasulye doldurmakta olan Jim Dayı beni görür görmez dudaklarını büztü.

“Bunun seni yerinden kaldıracığını düşündüm,” dedi tabağı ve çatalı bana uzatarak. “Dün gece eve geç geldin.”

Ebeveynmiş gibi sorgulamasına gülümseyerek cevap verdim. Taburenin üstüne yerleştim. “Ah, o kadar da geç değildi. Umarım beni beklememiştir.”

Omuzlarını silkmesine bakılırsa beklemişti. Yanımdaki tabureye oturup yumurtalarının üstüne aşırı miktarda acı sos dökmeye başladı. Bense Worcester sosunu tercih ederek tabağımın her yerine akıttım.

“Peki, nasıl geçti?”

İç çektim. “Aslında gerçekten güzeldi ama onun açısından çok da iyi bittiğini sanmıyorum.”

“Öyle mi?”

“Bilmiyorum. Beni bırakıp geçti gitti. Ne bir iyi geceler öpücüğü ne de önümüzdeki günlere dönük bir plan.”

Yumurtalarını bıçakla özenle dilimlerken kıkırdadı. “Erkeklerin seni öpmesini beklediğini mi söylemeye çalışıyorsun, Ellie? Aman Tanrım, annenin seni farklı yetiştirdiğini sanıyordum.”

“Yani, beni hemen hemen hiç yetiştirmedini biliyoruz.”

Dikkatle baktıktan sonra usulca, “Elinden geleni yaptı. Onun ilk önceliğiydın,” dedi.

“Ta ki...”

“Ta ki... bir hata yapana kadar.”

“Görünüşe bakılırsa, fikrini değiştiren sen oldun, Jim Dayı. Bizi sonsuza dek cezalandırmaya ne oldu?”

“Buradasın, değil mi?”

Çatalımı birkaç fasulyeye batırdım ve iştahım tamamen kaçmadan yedim. “Kısa bir süre için.”

Bir süre sessizce oturduk. Kahvelerimizi yudumlarken mutfak penceresinden dışarıdaki güneşli palmiye bahçelerini izledik. Kısa bir süreliğine kuzeyde yaşadığım sırada, sık sık Kaliforniya’yı düşünüp böyle sürekli güneş ışığı olan bir yerde insanların nasıl olup da üzülebildiğini merak ederdim. Ancak işin gerçeği şu ki keder ve öfke bir vampir gibi değildir. Müsaade ederseniz güneş ışığına da kazıklara da aldırmadan sizi dünyanın öbür ucuna kadar izlerler.

“Randevunun iyi geçmediğine üzüldüm,” dedi dayım nihayet, boğazını temizledikten sonra. “Muhtemelen böylesi daha iyi. O çocukla ilgili ortalıkta bazı rivayetler dolaşıyor zaten. Ona bulaşmak istemezsin.”

İşte bu, ilgimi çekmişti. “Rivayetler mi? Hâlâ mı?”

Soluğunu bırakıp omuzlarını silkti. Dirseklerini masanın üstüne koydu. “Bilmiyorum. Senin gençliğinde o çocuğun garip olduğunu falan hatırlıyorum ama şimdi sorun başka. Takıldığı kişiler... kötü insanlar.”

Oturduğum yerde dönerek doğrudan yüzüne baktım. “Ben de kötü insanım.”

“Senin gibi değil, Ellie. Gerçekten *kötü* insanlar. Şehirli insanlar. Küçük cılız göğsünde bir yerlerde ahlaki değerlerin varmış gibi düşünmek istiyorum ama bu insanların yok.”

Düşünceli bir şekilde gözlerimi kısıtım. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Kulağıma bir şeyler geliyor. Burası hâlâ küçük bir kasaba. İnsanlar konuşuyor. Yapacak başka işleri yok. Üstelik büyük ihtimalle önemli bir şey değildir. Belki sadece, babasının tutukladıklarından bazılarını tanıyordur. Yine de illaki bir sebep arıyorsan ilişkinizi bu şekilde bitirmesi belki en iyisidir. Başını belaya sokacak bir şeye sürüklenmene gerek yok.”

Camden’in öyle biri olduğunu sanmıyorum, diye düşündüm fakat öte yandan, artık Camden’ı gerçekten tanıımıyordum.

“Belki değildir,” dedi tabaklarımızı toplayıp lavaboya götürürken. “Sadece kendini daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. Sanırım işe yaramadı.”

Teşekkür mahiyetinde gülümseyerek bulaşıkları yıkamayı teklif ettim. Kabul etmeyince müsaade isteyip odama geçerek kapıyı kapattım. Telefonumdan Camden McQueen’le ilgili ne var ne yoksa Google’da aramaya koyuldum.

Hiçbir şey bulamadım. Yani, “kötü” olarak. Yalnızca bana anlattıklarını tekrarlayan şeyler vardı. Yetenekli bir dövme sanatçısıydı. Sahiden de Kat Von D’nin televizyon programına katılmıştı. Ayrıca Los Angeles’taki stüdyosu oldukça başarılıymış. Bunların dışında hiçbir şey yoktu. İçimi ürperten birkaç resim hariç.

Iggh.

Yatağın üstüne oturup dizlerime sarılarak düşünmeye çalıştım. Fazla seçeneğim yoktu. Hazır Palm Valley’deyken

kasabaya gidip ciddi ciddi iş arayabilirdim. Kafedeki o espresso işi olmayacağından bir barda falan bir iş bulabilirdim belki.

Biraz canlandım. Belki kanunlara uygun harika bir iş bulabilirdim. Ve eğer bulursam Jim Dayı ciddi olduğumu anlayıp biraz daha kalmama izin verebilirdi. Ancak öte taraftan Palm Valley’de, Camden’la aynı kasabada tıkılıp kalmış olurdum. İşler biraz karışabilirdi. Yani aramızda kötü bir şey geçmemişti ama... neyse, bulunduğum yerler ve insanlar garipleşmeye başladığında genelde oralardan ayrılıyordum zaten.

Üstelik bu hâlâ bir seçenektir. Başka bir kasabaya gidip orada kalacak yer ve iş karşılığında çalışabilirdim. Yemek ve yatak karşılığında bir çiftlikte çalışabilirdim mesela. Önceleri daha garip işler de yapmıştım.

Bana yardım edebilecek birileri olup olmadığını merak ettim. Pek hayırsever biri olmasam da iyilik yaptığım ve bana borçlu olan bir sürü insan vardı. Tanrım, giderek çaresizleşiyordum.

Telefonumdan e-postalarımı kontrol ettim.

Kalbim küt küt atmaya başladı. *Guano Padano albümleri* konu başlığıyla Camden’dan bir e-posta gelmişti.

Benim e-postamı da nereden bulmuştu?

İletiyi açmak için, titreyen parmağımla dokunmatik ekrana bastım.

Merhaba, Ellie. Dün geceki konsere geldiğin için teşekkür-

kür ederim. Umarım eğlenmişsinizdir. Dinlemek istersin diye Guano Padano albümlerinden ikisini sıkıştırılmış dosyalar halinde ekte gönderiyorum. Dün gece telefon numaranı almadığımı fark ettim (tüh). O yüzden eğer bu e-postayı zamanında alırsan benimle golf sahasına gelip birkaç vuruş yapmaya ve bir iki bira içmeye ne dersin? Bütün havalı çocuklar böyle yapıyorlar.

Not: Eğer Palm Valley'deki şahane Ellie Watt değilseniz lütfen bu e-postayı görmezden gelin ama şarkılar sizde kalabilir.

İmza yerinde, ceptelefonu numarasıyla birlikte dövme stüdyosunun logosu ve bilgileri yer alıyordu.

Hastalıklı bir rahatlama hissi duydum. Hastalıklı diyorum, çünkü artık benden hoşlandığını ve plana kaldığım yerden devam edebileceğimi bildiğime göre duruma biraz temkinli yaklaşmaya başlıyordum. Dayımın, takıldığı kişilerle ilgili söylediklerinin pek faydası olmamıştı.

Yine de Camden'ın *kötü* insanlarla takıldığını aklım almıyordu. Dövmeleri ve *piercing*leri olan herkesin çete üyesi ya da suçlu olduğunu düşünen eski kuşakların nesi vardı böyle? Ne yani, benim de dövmelerim ve piercinglerim (illa bilmek istiyorsanız, göğüs ucumda bir halka) vardı. İnsanların kafasında kalıplaşmış bu tipe bir örnek vermem gerekiyordu, öyle değil mi?

Dayımın insanları biraz çabuk yargıladığına karar verdim. Camden'ı rezil biriyle özdeşleştirecekse bu kişi pekâlâ ben olabilirdim. Titreyen parmaklarımla numarasını tuşladım.

BÖLÜM ALTı

“Bir saniye toplarımı tutar mısın?”

Az kalsın hiç de seksi olmayan, homurtuyla kakhaha arası bir ses çıkarıyordum. Camden elindeki golf topu sepetini alınca eğilip Converse ayakkabılarını bağladı. Üzerindekiler tam olarak golf kulübüne uygun kıyafetler değildi ama Palm Valley'deki halka açık golf parkuru, özel kulüplerde oynayacak parası olmayan bütün golf tutkunlarını buraya çekiyor gibi görünüyordu. Bu da kuralları az da olsa esneten kıyafetler giyen birkaç golfçü anlamına geliyordu.

Şansıma bu, kot pantolonumla oynayabilirim demekti. Bütün pantolonlarım kottu. Kaldı ki bacaklarımda o yara izleri varken, Tanrı bilir ya, şort giymezdim. Camden gri Converse ayakkabıları, dizine kadar siyah şortu ve siyah beyaz kareli polo gömleğiyle inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Gözlüğünü takmamıştı. Saçının ön tarafını hafif dikmişti. Eğer biri “golfçü punk” modasını sahiplenebilseydi o kişi Camden olurdu.

Ellerim titreyerek aradığım Camden, Jim Dayı'nın evine uğrayıp beni aldı. Tanrı'ya şükür dayım o sırada bahçelerde olduğundan ona iş aramaya çıktığımı belirten bir not bırakmakla yetindim. Bu bir bakıma doğrudu da.

Camden belirsiz bir şekilde sona eren dün gecenin bahsini açmadı. Tekrar beni aptal, âşık bir kız gibi hissettiren cana yakın haline geri dönmüştü. Sırf bir randevu güzel geçti diye her şeyi gereğinden fazla analiz ediyor, her kelimeyi ve bakışı didik didik ediyor, bunların gerçekten ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyordum. Camden büyük ihtimalle gecenin sonunda sahte vaatlerde bulunmak istememiş, işleri akışına bırakmaya karar vermişti. Eskiden buna benzer bir erkek zihniyetine sahiptim ve bunun şimdilerde nerede olduğunu merak ediyordum. Ellie Watt olmak geçmişteki pek çok şeyi geri getiriyor gibiydi.

“Pekâlâ, Camden ve Ellie'nin Eğlence Günü'ne başlama hazır mısın?” diye sordu elimden sepeti alarak. Lisedeyken böyle günlerimiz vardı. Genellikle cumartesileri. Bütün havalı çocuklar birlikte takılır, partiler falan verirdi. Böylece biz de her istediğimizi yaptığımız günler yaratmayı kararlaştırmıştık. Böyle günlerde, ikinci el eşya mağazalarına hücum ederek karşımızdakine bizim seçtiğimiz bir kıyafeti aldırarak, Camden'ın babasının silahlarını alıp başarısız olmuş sanat çalışmalarımıza çölde kurşun sıkmak ya da öğretmenlerimizden birinin bir casus olduğunu farz edip onu kasabanın her yerinde takip etmek gibi tercihen garip ve gelişigüzel şeyler yapardık. Camden ve Ellie'nin Eğlence

Günü, sürdüğü bir yıl boyunca haftanın en sevdiğimiz günü olmuştu. Ayrıca evet, o sıralar 90'lı yıllarda olduğumuzdan bu tabiri en sevdiğimiz televizyon programı olan *Friends* dizisinden çalmıştık.

“Hiç olmadığımı kadar,” dedim yerimize doğru ilerlerken. Daha önce birkaç kez golf oynamıştım ama berbatım. Öfkesini kontrol edemeyen ve sabırsız kişilerden iyi golfçü olmuyordu. Topa hazır olmadan çok önce vuruyordum. Sonra da golf sopasını fırlatıp çığlık atıyordum. Antrenman sırasında olsaydık benim için daha kolay olurdu çünkü o zaman kimseyi bekletmezdik, ama her neyse. Eğlence günümüzün sorumlusu ben olsaydım bu benim ilk tercihim olmazdı.

Bir an, elini omzuma koyup hafifçe sıkınca etkisini ta göğsümde hissettim.

“Merak etme, bir sorun çıkmayacak. Burada amaç topu mümkün olduğunca uzağa göndermek değil.”

“Öyle mi?” diye sordum. Elini çekerken yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini gizlemeye çalışıyordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır, değil. Amaç kontrolü ele geçirmek. Amaç kendini kontrol etmek. Bir işi gerçekleştirebileceğin o kısa anı yakalamak. Sahip olduğun her şeyi Titleist’e yönlendirmek zor, ama bunu başardığında şeye ulaşıyorsun... bilemiyorum... Zen’e.”

“Golften bu kadar anladığını bilmiyordum, Camden.”

“Pek çok şeyden anlarım ama golf bunlardan biri değil,” dedi gülerek. “Sopayı sallamayı seviyorum, hepsi bu. Üze-

rindeki baskıdan kurtulup kendini o işe bıraktın mı öfke konusunda harikalar yaratıyor.”

Dudağımı ısırdım. “Senin öfke sorunun mu var? Kaya gibi sağlamsın.”

Tekrar güldü ama bu kez gülüşü gözlerine ulaşmadı. Elini saçlarının yan taraflarında gezdirip başını çevirdi. “Öyle görüldüğüne sevindim. Benim yaptığım işte sağlam sinirlere sahip olman gerekiyor.” Elinde, titreyen bir dövme iğnesi varmış gibi yaptı.

Sahadaki yerimizi aldık. Sınıfın arka tarafında oturan belalı öğrenciler gibi, diğer golfçülerden birkaç kısım aşağıdaydık. İlk önce onun vuracağını söylediğinde buna sırt çantasından buz gibi iki bira çıkararak karşılık verdi.

“Her şeyin bir sırası var,” dedi birayı bana uzatarak. “Zen bölgesine girebilmek için sakın olmalısın. Biranın hep faydası olur.”

Şişelerimizi tokuşturduk. Meraklı bir golfçü bizim olduğumuz tarafa bakınca onları çabucak sakladık. Golfçünün görüş alanından çıkmak için Camden’a yanaştım. Başım neredeyse göğsüne değecekti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Kahretsin. Umarım bu yanaşma hareketimdeki asıl niyetimi belli etmemişimdir.

Camden başını eğdi ama ben ona bakamayacak kadar korkuyordum. Kafamın üstünde, sadece bir iki santim uzaktaki dudaklarının yandığını hissedebiliyordum.

Boğazımı temizledim. Göğüs kaslarına doğru konuş-

tum. “İşin içine artık bira da girdiğine göre bu gerçekten Camden ve Ellie’nin Eğlence Günü olacağı benziyor.”

“Önceden neydi?” diye homurdandı. Sözcükleri saçlarını karıştırarak kafa derimin hoş bir hisle kasılmasına sebep oldu.

“Camden ve Ellie’nin Golf Sopasıyla Saldırı Günü.”

Gülümsediğini hissedebiliyordum. “Sakar, hep sakardır.”

Elimi göğsüne koyup iterek kendimi ondan uzaklaştırdım. Parmaklarımın altındaki sertliği ve göğsünü döven kalbini göz ardı edip hafif alaylı bir bakış attıktan sonra biramdan büyük bir yudum aldım.

“Sakarlığı sadece bunu gerektiren durumlarda yaptığımı sana göstereceğim. Ve bunu gerektiren bir oyun varsa o da golfür.”

Kaşlarını kaldırıp kibarca, “O halde biraz daha hızlı içsen iyi edersin.”

Bana iki kere söylemesine gerek yoktu.

Düşündüğüm gibi kötüydüm. İlk birkaç vuruş biraz sorunluydu. Yani topu tamamen ıskaladım. Yanından bile geçmedi. İşte tam o esnada kollarımda ve bacaklarımda yükselen öfke dalgalarını hissettim. Bu öfkeyi bir şekilde dışarı atmak istiyordum.

Sopayı daha sıkı kavrayıp dudağımı ısırarak Camden’a mahcup bir bakış atınca başını usulca iki yana salladı.

“Bana top falan olmam gerektiğini söylemeyecek misin?” diye sordum sinirimi bir kenara itmeye çalışarak. Tan-

rım, sakarın tekiydim, değil mi? Tam bir keş gibi görünmeden çantamdaki Kava haplarından birkaç tane ağzıma atabilseydim keşke.

“Sadece... benim ne düşündüğümü önemsemeyi bırak,” dedi.

Oflarken yerdeki topa bakıp sopamı düzgünce ayarlamaya çalıştım. “Senin ne düşündüğün umurumda değil.”

“Umurunda. Beni etkilemeye çalışıyorsun.”

Pekâlâ, bu kadarı da fazlaydı artık. Ona dönüp bir kolumla sopaya yaslandım. “Seni etkilemeye çalışmıyorum.”

Dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. Neredeyse kendini beğenmiş bu tebessümü yüzünden silip atmak istedim. “Evet, çalışıyorsun. Olduğundan güçsüz görünmek istemiyorsun. Her şeyi çözdüğünü, vuruşun da dahil her şeyin, senin kontrolün altında olduğunu göstermek istiyorsun.”

“Beni tanıımıyorsun,” dedim şaşırtıcı derecede sert bir şekilde. Tekrar topa ve sopaya dönüp sopayı tutuşumu ayarlamaya çalıştım. Her şey ters gidiyordu. Parmaklarım kaskatı kesilmişti. Yüzüm ateş gibi yanıyordu. Sopenın elimden sahanın diğer tarafına uçup gittiği gülünç bir vuruş yapmak üzereydim.

Sonra arkamdaki varlığını hissettim. Kolları yavaşça, nazikçe benimkilerin üstüne kaydı. Bedenini sırtıma yasladı, ama baskı uygulamadan. Dudakları kulağımın tam arkasındaydı. Gözlerim büyüdü. Sopayı az kalsın düşürüyordum.

“Seninle ilgili bildiğim birkaç şey var,” diye kulağıma fısıldarken nefesi sıcacıktı. “Ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

Boğuk sesi bütün vücuduma belli belirsiz şok dalgaları gönderdi. Biraz önce öfkelenirken bir anda tahrik oluvermiştim. Üstelik pantolonumdaki sürtünme de durumu daha da zorlaştırıyordu. Ellerini benimkilerin üzerine sardı. Devasa kolları benimkileri neredeyse görünmez kılıyordu. Vücudunu bana biraz daha yasladı. Yanılmıyorsam kaya gibi sertti. Kahretsin, oldukça büyüğe benziyordu. Hoş bir duyguydu. Dudakları kulağımın dış kenarına hafifçe değdi.

“İşte böyle,” dedi usulca. “Gevşe.” Parmaklarıyla usulca daireler çizerek ellerimin üstünü okşamaya başladı. İleri, geri. Ellerini her küçük tüyün üzerinde gezdirdi. Nedense bu hareket *son derece* erotikti. Popomu çok az da olsa ona dayamaktan kendimi alamadım. Bunun üzerine nefesi düzensizleşti. Gerçekten gevšememi isteseydi onu yere yatırıp hemen oracıkta onunla sevişirdim. Golf yerine onu becerirdim daha iyi.

“Şimdi...” Sesi alçalıp söndü. Yavaş yavaş geri çekildi. Vücudunu çekince sırtım üşüdü. “Şimdi vur.”

Yutkunarak bacaklarıma titremeyi bırakmalarını emrettim. Derin bir nefes aldım. İçime işleyen bir heyecanla sopayı kaldırıp vuruşumu yaptım.

Tatmin edici bir *küt* sesiyle vurduğum top sahanın öbür tarafına uçup gitti. Pekâlâ, o kadar uzağa gitmedi ama bu kadarı da yeterliydi. Yeşil denizi kaplayan diğer topların arasında neşeyle sekerek yetmiş adım çizgisinin yakınında bir yerde durdu.

Arkamı dönüp, kollarını göğsünde birleştirmiş olan

Camden’a baktım. Onaylarcasına sırtıyordu. Kasıklarına bakıp hâlâ sert olup olmadığını kontrol etmemek için akla kararı seçtim. Sert olsaydı da bu kesinlikle umurunda değildi.

“İşte ben de bundan bahsediyordum,” diyerek beşlik çıkmak için elini kaldırdı.

Karşılık verdim. Dudaklarımı oynattım. “Teknik diye ben buna derim. Bunu bütün kızlarda kullanıyor musun?”

Dişleri yanık tenine kıyasla o kadar beyaz görünüyordu ki. “Sadece uğraşmaya değer olanlarda. Diğerlerineyse sadece kendilerini topun yerine koymalarını söylüyorum.”

Taze bir bira daha verdi. Ardından omuzlarımdan tutarak beni kenara çekti.

“Pekâlâ, şimdi de seni etkileme sırası bende,” dedi sopasını alarak.

Geriden, durduğum yerden gülümseyerek onu izledim. Olduğumdan daha fazla etkilenebileceğimi sanmıyordum.

O uygulamalı dersten sonra vuruşum gelişti, ama maa-
lesef o tekniği bir daha denemedi. Onu sonraya sakladığını
ummakla yetindim, ancak dürüst olmak gerekirse bu düşünce
beni biraz korkutuyordu. İyi haber, yalnızca erotik bir el tu-
tuşmayla bile ıslanmamı sağlayabiliyordu. Kötü haberse kı-
yafetlerinin parçalanmasıydı. Birbirinin üstüne atlamak
demek... kıyafetlerinin parçalanması demekti.

Sıradan bir kadının, hoşlandığı erkeğin –ya da herhangi
birinin– onu çıplak görmesinden pek hoşlanmadığından emi-

nim. Belki popolarındaki selülitleri (nasıl olduysa benimkinde hiç yok) ya da göbek yağlarını sevmiyorlardır. Belki de gövdelerinin aşırı uzun ya da göğüs uçlarının fazla küçük olduğunu düşünüyorlardır. Aklınıza ne gelirse. Herkesin bir takıntısı var. Ancak benim takıntımı gizlemem mümkün değildi. Her seferinde de hikâyesini anlatmam gerekiyordu. Ne zaman bir erkekle sevişsem bacaklarımın görüntüsünden dolayı ondan özür dilemek zorunda kalıyordum. Onlara kusurumu kabul ettiğimi, hiçbir şekilde kusursuz olduğumu düşünmediğimi söylemek zorunda kalıyordum.

İşin garip tarafı, çoğu erkeğin umurunda değildi. Bacağımı kaplayan, şeritler halindeki korkunç yara izlerini görseler de bakmıyorlardı. Neredeyse fark etmiyorlardı bile. Tek baktıkları yer, göğüslerimle vajinamdı, o kadar. Gerçekten iyi birileri olsalar yüzüme bakarlardı. Yine de bu, her soyunduğumda neredeyse bir panik atak geçirmeme engel olmuyordu. Sürekli adi bir herifin bir ucube olduğum için beni yataktan kovacağı anın korkusuyla yaşıyordum.

Camden benim yara izlerimi biliyordu. O hep görmek istemiş, ama ben hiç göstermemiştim. Benden hoşlanan tek kişinin de bana karşı olan arzusunu ya da ilgisini kaybetmesini istemiyordum. Bunun aramıza bir set çekmesini istemiyordum. O da en az benim kadar farklı olduğundan kulağa bu aptalca geliyordu ama (istediği takdirde) saklanmanın onun için ne kadar kolay ve benim için ne kadar imkânsız olduğunu hiçbir zaman aklımdan çıkaramıyordum.

Şimdiyse, bir ucube değildi. Artık, erkeksi bir genç

adamdı. Ellerimi bedeni üzerinde gezdirmekten ve orasını burasını okşamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. O, bu hale gelirken ben hâlâ eski bendim.

Golf sahasından ayrılıp kasabanın yolunu tuttuk. Yolda güvensizliklerimin bazıları güneşin kavurucu sıcaklığında ve masmavi gökyüzü altında yanıp kül oldu. Ardından da Eğlence Günü'nün sıradaki kısmına geçtik.

Cipi kasabadaki ikinci el eşya mağazalarından birinin otoparkına park ettikten sonra Wayfarer model güneş gözlüğünün üstünden bana baktı.

“Sıradaki maceramıza hazır mısınız?”

Mağazaya merak içinde baktım. Gençliğimizde alışveriş yaptığımız aynı mağazaydı. Lisenin ileriki yıllarında burayı unuttur gibi olsam da o hâlâ yerinde duruyordu. Vitrin camı kirli olduğundan içerisi loş görünüyordu. Hatta açık bile değil gibiydi ama öte yandan eskiden de hep öyle görünmüştü.

Güneş gözlüğümü çıkarıp çantama koydum. “Eski günlerdeki gibi mi?”

“Evet. Ben sana bir kıyafet alacağım, sen de bana. Ve o kıyafeti bu gece giymek zorundayız. Ne olursa olsun.”

“Bu gece demek? Ne yapacağımızı bilsem bunun yardım olurdu,” diye takıldım. Camden günümüzü teker teker bölümlere ayırıyordu. Bildiğim kadarıyla, Palm Springs'teki Fabulous Follies gösterilerinden birine gidebilir ya da Palm Desert'taki The Living Desert'ta develeri taciz edebilirdik.

“Sana bir ipucu verebilirim, içinde akşam yemeği var ama nerede olacağına henüz karar vermedim. Teleferik hattının so-

nundaki restoranda yiyebiliriz belki, diye düşünüyordum.”

Yüzümü ekşittim. “Midemin bulandığı teleferikte mi? İyi seçim.”

“Ya da...” dedi bu kez daha yüksek sesle. “Yemeği benim evde yiyebiliriz.”

Hemen dikkat kesildim. Muzipçe gülümseyip saçımı kulağımın arkasına attım. Onun evinde yemek, mekânı istediğim gibi süzebileceğim anlamına geliyordu. Aynı zamanda seks de demekti. En azından bunlardan birinin gerçekleşmesini umuyordum.

Yüzünde bir anlık boş bir ifade belirirken çenesi seğirdi. Sonra gülümseyip tekrar o canlı haline geri döndü. “O halde benim evde akşam yemeği. Şimdi de kendimize duruma uygun kıyafetler bulalım.” Cipten inip mağazanın girişine yöneldi. İçimdeki garip huzursuzlukla birkaç saniye orada oturduktan sonra silkinip Camden’in peşinden gittim.

Kapı hâlâ çekerek mi yoksa iterek mi açıldığını anlayamadığımız kapılardandı. Başarısız bir açma girişiminden sonra Camden kapıyı benim için açık tuttu. Mağazanın içi tıpkı hatırladığım gibi kokuyordu; naftalin, çiçek potpurisi ve pirinç gibi. Tezgâhın arkasındaki kadın eski günlerdekine göre daha gençti ama yine de altmışlarındaydı ve çirkin boncuklu bir boyun askısı olan kalın camlı bir gözlük takıyordu. Biz içeri girerken okuduğu romandan başını kaldırıp soğuk bir şekilde gülümsedi. Bu gülümsemeyi biliyordum. Bu, “Kahretsin, bu çocuklar beni soyacaklar, değil mi?” türünden bir gülümsemeydi. Her hareketimizi izleyecekti.

Mağaza, ev eşyaları bölümünde kenarları kırılmış çay fincanlarına bakan yaşlı ve kambur bir bayan dışında hemen hemen boştu. Camden’la doğruca kıyafet bölümüne gittik. O, bayan bölümüne, bense erkek bölümüne. İkimiz de gü-rültüyle kıyafetleri karıştırmaya koyulduk.

Askıları fırlatıp atarken oldukça heyecanlıyım. Ona en uygun kıyafeti arıyordum. Eskiden ikimiz de sadece birbirimizi küçük düşürmeye çalışırdık. Böylesi hem adil hem de eğlenceliydi çünkü ikimiz de birer aptal gibi görünürdük. Şimdiyse planın ne olduğundan emin değildim ama yemekte onun bir aptal gibi görünmesini sağlamak bana harika bir fikir gibi görünüyordu.

Üstünde havalı bile durmayacak, son derece cart pembe ve mor bir Hawaii gömleğe denk geldim. Sahte ipekten, yırtık pırtık ve iki beden büyüktü. Düğmelerini yarıya kadar ilikletecek, böylece göğsünü izleyebilecektim. (Cidden, ben ne zaman bu kadar azgın biri olmuştum?) Bu başarılı keşiften sonra pantolon bölümüne geçtim. Dar pantolonlara karşı hem geçmişte hem de şimdi olumsuz bir tavır göstermemiş olsa da dar bir şeyler işimi görürdü.

İşte o an onu buldum. Bir İskoç eteği. Yeşil ve siyah ekose kumaş. Ah, evet. Bu, İskoç Hawaiiili erkeğimde harika duracaktı. Takımı siyah bir fotr şapkayla tamamladım. Şimdi aynı zamanda bir özel dedektifti de.

“Tamam,” diye seslendim rafların arasından. “Kıyafetlerin hazır.”

“Ne çabuk!” dedi hâlâ kendi tarafında kıyafet ararken.

“Endişelenmem gerekiyor mu?”

“Hem de bayağı endişelenmen gerekiyor. Hep Hawaiiili bir İskoç dedektif olmak istediysen o zaman başka tabii. ”

“Magnum P.I. gibi mi?”

“Yaklaşamadın bile.”

Bulunduğum reyondan Camden’in olduğu tarafa yürüdüm. Bir elinde ısıltılı, boyundan bağlamalı bir badi tutuyordu. Mantıklı. Bakışlarımı diğer eline çevirdim. Deri bir mini etek.

Burnumdan sesli bir şekilde nefes vererek özür diler gibi gülümsedim. “Evet, o eteği giymiyorum. O yüzden onu yerine koyabilirsin.”

Başını hayır anlamında sallayıp hırkaları karıştırmaya devam etti. “Kural, kuraldır Ellie. Senin için ne seçersem giymek zorundasın.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Kıyafet yığını katlandı. “Etek falan *giymiyorum*.”

Sanki beni duymuyormuş gibi işine devam etti. Askıların birbirlerine değdiklerinde çıkardıkları *tık tık tık* sesi beni deli ediyordu. Katladığım kıyafetlerimi kolumun altına yerleştirdim. Diğer elimiyse eteği almak için Camden’inin üzerine koydum. Geri adım atmadı.

“Cidden. Onu giymeyeceğimi biliyorsun.”

İç geçirip yüzünü bana döndü. Koyu renk kaşları bir araya gelerek gözlerinin arasında derin bir oluk oluşturdu. “Neden?” Sesi, sabrının sınırları zorlanıyormuş gibi çıktı. Bu da dolayısıyla benim sabrımın sınırlarının zorlanmasına neden oldu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Nedenini biliyorsun. Yara izlerim var, Camden. Hâlâ duruyorlar.”

“Yani?”

Sesimi yükseltmemek için kendimi zor tuttum. “Yani mi? Yanisi şu, canım beni küçük düşürecek bir şey giymek istemiyor.”

“Eskiden birbirimizi sürekli küçük düşürürdük. Sen beni kadın gibi giyinen bir Tom Selleck’e benzetmeye çalışıyorsun.”

“O, farklı. Ayrıca eskiden kendi kurallarımız vardı. Nasıl olduğumu biliyordun, o yüzden de benim için sadece pantolon ya da uzun etekler seçiyordun.”

Beni süzerken altdudağını bir ileri bir geri hareket ettiriyordu. “O meseleyi şimdiye dek aştığını sanıyordum.”

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. “Bu tam olarak öyle aşabileceğin bir şey değil, Camden.” Ne kadar arsızdı. “Ben *senin* gibi değilim. Başıma gelen her boktan şeyi öyle hemen aşamam.”

Yoğun bakışlarını bana dikti. “Her şeyi aştığım falan yok.” Birkaç perde düşen sesi bir yılan gibi süzülüp gitti.

Gözlerimi bakışlarından kaçırıp elimi askıdan çektim. “Pekâlâ, o halde biliyorsun. Bak, belki de tüm bunlar kötü bir fikirdi. Yani yirmi altı yaşındayız ve kostüm giydirmece oynuyoruz...”

Derin bir nefes alıp soyunma kabinlerinin olduğu yöne döndüm. Yüzüm aynadan bana bakıyordu. O görüntüden de hoşlanmadım.

Birden, Camden’ı arkamda hissettim. Kolunu belime

doladı. Beni döndürüp kendine çekti, sonra da sarıldı. Bütün kıyafet ve askılarımız yere düştü. Omzunun üzerinden, kasiyerin takırtının geldiği yere bakmak için taburesinden kalktığını gördüm.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Anlayışsız bir pislik gibi davranıyorum.”

Beni o kadar sıktı ki neredeyse nefes alamadım. Hafifçe sırtını sıvazladım. Onun bu yönünü görmek istemiyordum. Özellikle de böyle bir konuda.

“Sorun değil,” dedim neşeli ve hazırlıksız yakalanmamış gibi görünmeye çalışarak. “O konuda biraz hassas oluyorum hepsi bu. Üzerinde... üzerinde çalıştığım bir şey.”

Bir süre sessizlik oldu. Tepemizdeki loş ışıkların vınlamasını ve okumaya kaldığı yerden devam eden kasiyerin kitabından çıkan hışırtıyı duydum.

“Hâlâ son derece cesur bir kızsın, Ellie,” dedi usulca ve hüzünle. “Çok üzücü.”

Cesur olmamın mı yoksa durumun mu üzücü olduğunu kastettiğinden emin değildim. Ben *bunu* düşünürken beni bırakıp yerdeki kıyafetlerimizi alarak eteği rafa geri koydu. Sonra arkasına, kadın pantolonlarının bulunduğu yere odaklanınca içimi bir rahatlama kapladı. Birkaç saniye içinde dappalar, turuncu leopar desenli bir tayt bulup çıkardı. İnanılmaz eskiydi. Kusursuzdu.

BÖLÜM YEDİ

İkinci el eşya mağazasındaki soytarılıklarımızı bitirip elimizde çirkin bir kıyafet karışımıyla oradan çıktuktan sonra yemek için gerekli malzemeleri almak üzere bir markete girdik. Neyse ki çılgın kıyafetlerimizi yalnızca akşam yemeğinde giyeceğimiz için markete iki zırdeli gibi görünerek girmek zorunda değildik.

Camden yeni mangalında kızartmak istediği filemin yonda karar kıldı. Yanına da kuşkonmaz. Bir de istiridye oldu mu, bundan daha seksi bir yemek bulamazdınız. Camden'ın hakkını yemeyeyim, deniz mahsulleri reyonuna baktı ama hiç kalmamıştı. Şarap da benden olsun dedim ve en koyusundan iki şişe kırmızı şarap aldım.

“İki şişe alsak alkolik gibi mi dururuz?” diye sordum iki elimde tuttuğum şişeleri kaldırarak.

Gözleri parladı. “Dur, öyle kal.”

“Havada şarapla mı yani?”

Ben donmuş gibi orada dururken alışveriş sepetini yere

koyup bana doğru geldi. Dünyanın en şevkli şarapçısının heykeline benziyordum.

Vücudunu bana yasladı. Aramızda hemen hemen hiç boşluk yoktu. O yakıcı açık mavi gözlerini gözlerimden aşağıya, dudaklarıma indirdi. Yüzümü bir eliyle kavradı. Gözlerimi kapatıp şişelerin boyunlarını var gücümle sıkarken dudaklarını dudaklarımda hissettim. Yumuşak, sıcak ve tatlıydılar. Sanki bedenimdeki bütün kemikler erimiş gibiydi. Yalnızca bu hafiflik ve güneş ışığı vardı.

Sonra ıslak dilinin dudağımın iç kısmında gezdiğini hissettim. Az kalsın şişeleri düşürüyordum.

Tam ona sarılıp açgözlü bir şekilde yemek üzereyken kendini geri çekti. Tutucu Yaşlı İnsanlar Merkezi'nde bulunan Safeway marketinin ortasında durduğumuzu düşününce bu muhtemelen iyi bir fikirdi.

Nefes nefese, “Bu ne içindi?” dedim ve sonunda şişeleri indirdim. Kollarım titriyordu ama kaslarım zorlandığından mı yoksa öpücükten mi bilmiyordum.

Sepeti alıp umursamaz bir şekilde baktı. “Tatlı görünüyordun. Ne diyebilirim ki?”

“Belki kolay lokma gibi görünüyordumdur, diye düşündüm. Hani şarap falan,” dedim esprili bir şekilde, yanaklarımdaki yanmanın durmasını umut ederek.

“Ah. O da var tabii.”

Yarım saat sonra, dudaklarım ilk öpüşmemizden (şey, gerçekten teknik açıdan bakalım dersiniz ikinci öpüşmemizden) dolayı hâlâ karıncalanırken Günahlar ve İğneler'e var-

miş, marketten aldıklarımızı üst kata, yaşadığı yere çıkarıyorduk. Stüdyonun girişi verandanın olduğu, evin ön tarafındaydı. Üst kata çıkan girişse evin yan tarafında yer alıyordu. Burada küçük bir de garaj vardı. Burayı cipi saklamak yerine ahşap işçiliği atölyesi olarak kullandığını fark ettim.

“Bu kadar becerikli biri olduğunu bilmiyordum,” dedim Camden ön kapının kilidini açarken. Basit bir kilitti. “Öyle karmaşık bir şey değildi. Ne hareket sensörü ne de kamera görmüş ya da duymuştum. Yine de bunun, olmadıkları anlamına gelmediğini tecrübelerimden biliyordum. Evin yan tarafıyla anacadde arasında yer alan ve çöl güllerinden oluşan geniş bir çit, bu kapıyı meraklı gözlerden koruyordu. Bu bir artıydı.

Kapıyı açarken arkama bakıp beni içeri buyur etti. “Ah, o kadar becerikli değilim. İnan bana. Kısa bir süre amatörce tabela hazırlama işiyle uğraştım. Ara sıra da eğlence olsun diye yapıyorum.”

Stüdyonun girişindeki tabela gayet güzeldi. “Günahlar ve İğneler tabelasını sen mi yaptın?”

“Bayağı bir zamanımı aldı. Neyse ki ahşap işini beceremediğinde tahtalar acıyla bağırıp seni dava etmiyor.” Kapıyı arkamızdan kapadı. “Şey, çoğu insan hayatımın bu kısmını pek bilmez.”

Solumuzda, stüdyoya açıldığını farz ettiğim bir kapı vardı. Sağımızdaysa bir başka kapı vardı. O da garaja açılıyor gibi görünüyordu. Tabii bir de tırmandığımız basamaklar

vardı. Yani evden çıkmak zorunda kalırsam üç yol vardı. Çok da kötü sayılmaz.

“Arka bahçeye nasıl gidiyoruz?” diye sordum yukarı çıkarken.

“Garajın içinden,” dedi tepede duraksayarak.

Üst kat kesinlikle şahaneydi. Ahşap zemin, Meksika kimimleri, bir ahırdan kurtarılmış gibi gözükten ve boyaları dökülen süpürgeliklerin üzerinde kireç badanalı duvarlar. Duvarlarda asılı duran devasa, orijinal sanat eserleri ve çapraz şekilde yerden tavana kadar uzanan gitar sapı vitrini odayı süslüyordu. Tavan bakır panellerden oluşuyordu.

Beni mutfığa götürdü. Küçük ama rahattı. Köşede yığılmış boş bira kutuları ve tost makinesinden dökülen, tezgâhın üstündeki ekmek kırıntılarıyla biraz dağınık olsa da bu durum hoşuma gitmişti. Tıpkı kulakları Camden’in ayaklarının yere basmasını sağladığı gibi yüzde yüz tertipli ve düzenli olmaması da antik döşeme evini daha tahammül edilebilir kılıyordu.

Gözlerim hemen ağaç dallarından yapılmış masanın üzerinde asılı duran kadın tablosuna kaydı. Picasso’nun *Mavi Kadın* tablosunu andırıyordu ama bunun farkı, bir fotoğrafa bakılarak yapılmış olmasıydı. Kadının yüzü bulanıktı ve koyu renk saçlarla kaplıydı ama enfes bir bedeni vardı.

“Bunu sevdim,” dedim. “Sen mi yaptın?”

Omzumun üstünden ona bakarken hafifçe gülümsedi. “Evet.”

Dövmeler, tabela ustalığı, ressamlık. Camden bir sanat-

çının mükemmel bir örneğiydi. Arada sırada değişen ruh hali de bu tabloyu tamamliyordu.

Tablodaki kadının kim olduğunu sormak üzereydim ama sonra vazgeçtim. Gözlerindeki gergin bakışlara bakınca eski karısı olduğunu anladım. Bu sanat eserini neden mutlakta tuttuğunu merak ettim. Gerçekten evin her yerinde ona ait hatıralar mı bulundurmak istiyordu?

Elbette, bu düşünceleri size aktaran da eski erkek arkadaşının arabasını kullanan ve koluna onun hatırasını mürekeple kalıcı olarak kazıtmış bir kadındı.

Etrafımda dönerek ellerimi birbirine vurdum. “Bu, inanılmaz, Camden. Hadi, bana geri kalanları da göster!”

Beni oturma odasına götürdü: kıvılcık kahverengi deriden kanepeler, beyaz yumuşak ve tüylü örtüler ve gerçek, harika bir şömine. Kışın buralar şaşırtıcı derecede soğuk olurdu ve pek çok evde merkezi ısıtma yoktu. O yüzden burayı satın alırken şömine önemli bir rol oynamış olmalıydı.

Ayrıca, sevişme açısından da önemli bir rol oynuyor olmalıydı. Bir randevunun sonunda iki kişinin, bir ateşin karşısında şarap içmesi demek, bir kadının iç çamaşırlarını odanın diğer tarafına fırlatması demekti.

Bu düşünceye daha fazla takılı kalmadan misafir odasına geçtik. İçeride, köşeye itilmiş tek kişilik bir yatak vardı. Odanın geri kalanı boya malzemeleriyle doluydu.

“Burası ofisin değil mi yani?” diye sordum.

“Ofisim alt katta, holle stüdyo arasında. Burası, Ben’in odası. Geldiğinde kalması için.”

“Hiç geldi mi?”

Başını iki yana sallayıp ışığı kapattı. Güzel bir banyo vardı: ayaklı bir küvet ve leğeni andıran bir lavabo. Sonra sıra onun odasına geldi.

Mutfakta olduğu gibi, biraz dağınıktı. Mahcup görünüyordu. Sonra odasına seğırtip bütün kıyafetlerini çamaşır sepetine tıkmaya koyuldu.

“Kusura bakma, pek gelen gidenim olmaz da.”

“Aynı zamanda bir erkeksin.” Kusurları olan. Şükürler olsun.

Odanın içinde yürürken elimi tüylü yumuşak kumaştan yapılmış sımsıcak yatak örtüsünün üzerinde gezdirdim. Pencereye gelince durdum. Stüdyonun ön tarafının tam üstündeydik, kaya bahçesiyle anacaddeyi görebiliyordum. Gökyüzünde alçalmaya başlayan güneş, altın rengi ışıktaki uzun gölgeler oluşturuyordu.

“Sen bir kadın olduğuna göre bu, senin tertipli ve düzenli olduğun anlamına mı geliyor?”

Yüzümü buruşturdum. “Şaka mı yapıyorsun? Sırf bulaşık yıkamamak için kâğıt tabaklar alırdım. Benim evi süpürme anlayışım, birinin köpeğini o günlük ödünç alıp ona yerdeki bütün çöpleri yedirmekten ibaret.”

İnsanın karnına ağırlar girdirecek cinsten bir kahkahayla güldü. Ne kadar da güzel bir ses.

“Tamam, hadi,” dedi elimden yakalayıp beni pencereden uzaklaştırarak. “Eğlence Günü’nü arka bahçeye gidip bir şişe şarap açarak devam ettirelim.”

“Sanırım tur bitti.”

“Evin görülecek yeri kalmadı. Ofisimle garajı görmek istemiyorsan tabii.”

“Olabilir.” Umurumda değilmiş gibi omuz silktim.

Fakat birkaç saniye sonra, alışveriş malzemelerini bir kenara bırakıp şarap için iki kadeh aldık. Birlikte ofisine gittik. Görmeyi çok istediğim bir yerdi.

Küçük ve gösterişsizdi. Alt kattaki kapı, ofise açılıyordu. Başka bir kapıysa ofisten stüdyoya gidiyordu. Kilitleri olan tek kapı buydu. Ayrıca rahatlıkla sığabileceğim küçük bir pencere de vardı. Bu, muhtemelen benim kaçış yolum olacaktı. Fazla şüphe çekmeden pencerenin dışarıda nereye açıldığını anlamaya çalıştım ama çitin gizli kalan tarafına çıkıyor gibi görünüyordu.

Geçmişî hatırlatan, nane renkli hoş bir masası vardı. Masanın yanında da birkaç metal dosya dolabı bulunuyordu. Fiyakalı bir iPod yuvası ve hoparlörler köşede, kalın bir dergi yığının üstünde dururken bir Mac bilgisayarın ekranında kumsal fotoğrafları geçiyordu. Klavyenin üstünde bir gözlük vardı. Hemen yanında, kumsalda taş fırlatan bir çocuğun çerçeveli bir fotoğrafı. Şapkası yüzünden suratı görünmüyordu ama onun Ben olduğunu düşündüm.

Hiçbir yerde, hatta masanın altında bile bir çelik kasa görmedim. Kahretsin. Belki para kasasındaki paraları alırdım ama ne kadar dolu görünürse görünsün o paraları çalmak ne-redeyse ona hakaret etmek gibi bir şeydi.

“Dövme ekipmanlarını nerede saklıyorsun?” diye sordum.

İki kapı arasında bulunan bir dolabı açtı. Burası, evin geri kalanına göre daha derli topluydu. Üzerinde plastik kutuların olduğu gömme raflar ve bu raflara iştirilmiş yapışkanlı not kâğıtları ve etiketler vardı. Raf ünitesinin en altında da çelik kasa bulunuyordu. Yere sabitlenmişti –alıp kaçmak çok kolay değildi– ama kilidin şifresi yalnızca üç rakamdan oluşuyordu. Üç rakamlı kilitler altı rakamlılara göre çözmesi daha kolay olmasına rağmen hatırdan daha kolay kaldıklarından genelde kasanın yanında bir yerlere not etme gereğini de ortadan kaldırıyorlardı. Birinin altı rakamlı bir şifresi varsa yüzde seksen ihtimalle o şifreyi kasanın bulunduğu odada bir yerde tutardı.

Camden’in üç rakamını tahmin etmek zorundaydım. Temas noktalarını ve çarkları dinleyip sonuçları yazacak ne zamanım ne de sabrım vardı. Kesinlikle delmeyi de düşünmüyordum. İçeri girmem, birkaç denemede şifreyi kırmam ve sonra oradan ayrılmam gerekecekti. Ne bir parmak izi ne bir ses. Geride bırakacağım tek şey, bunu bir profesyonelin yapmadığını düşündürecek bir çeşit işaret. Dikkatsizlik kanıtı.

Doğal olarak kasanın gerçekten nakit parayla ya da değerli bir şeyle dolu olmasına bel bağlıyordum. Bildiğim kadarıyla Camden kasayı yadigârlar ve değer verdiği çizgi roman kitapları için kullanıyordu. Küçük işletmeler için bankaların işlem ücretlerinin, haftada yalnızca bir veya iki kez bankaya para yatırmasına neden olacak kadar yüksek olmasını umuyordum. Riske girmek zorundaydım. Henüz B Planı’nı düşünmek istemiyordum.

Bakışlarımın kasanın üzerinden yalnızca bir kez geçmesine özen gösterdim. Sonra da Camden’a baktım. “Düşünmek için buraya mı gelirsin? Ofisine?”

Bir tık sesiyle dolabın kapısını kapattı. “Aslına bakarsan dışarı giderim. Bana katılmak ister misin?”

Uzattığı koluna neşeyle girdim. Kadehleri de diğer elimde taşıyordum. Boğazımda oluşmaya başlayan suçluluk iğnelerine karşı koydum. Batı sarıçamı gibi kokan garajın içinden geçip arka bahçeye ulaştık.

Ön taraftaki kaya bahçesi arka tarafta da devam ediyor, etrafını çalıların sardığı, geniş bir taş verandayı çevreliyordu. Ancak kayaların ötesinde küçük bir çim alan ve iki tane de katlanır sandalye vardı. Çimler bir süredir biçilmemiş gibiydi ama otlar o kadar sert ve genişti ki dağınık bir görüntü oluşturmuyordu. Çimlerin ötesinde komşunun çiti olmasına karşın katman katman çalılar ve tek tük küçük palmye ağaçları sayesinde onu da göremiyordunuz.

“Burası çok güzel,” diye fısıldadım mis gibi havayı içime çekerek. Güneş, dağların ardında kaybolup bizi mavi bir bulanıklığın içinde bırakırken bütün gece çiçekleri açıyordu.

“Dur bak,” dedi. Şarabı dövme demir masanın üzerine koyup duvardaki ışık düğmesine bastı. Bahçe birden küçük beyaz ışıklara boğuldu. Bir milyon ateşböceği etrafımızı çevirmiş gibiydi.

“Bütün bekâr evleri içinde en fiyakalısına sahip olduğunun farkındasın, değil mi? Cazibeli adamın hali başka tabii.”

Elini kadehlere uzattı. “Cazibeli mi? Kıyafetimi giydikten sonra da böyle diyecek misin, bilmiyorum.”

Sırıtarak kadehleri ona verdim. Şarap şişesinin mantarıyla boğuşurken kolları ağzımı sulandıran bir şekilde esnedi. “Şey, bu arada, kadın kılığındaki Tom Selleck’ler beni tahrik eder.”

Tam o anda mantar pat diye çıkıverdi. Bilirsiniz, fazladan vurgu için.

Bana, karşı konulmaz bir şekilde gülümsedi. “Şanslıyım. Ellie Watt da beni tahrik eder. Dahası hiçbir şey giymesine de gerek yok.”

Kahretsin. Tekrar kızarıyordum. “Nerede bu Ellie Watt? Öldüreceğim onu,” diye şaka yaptım etrafıma bakınıp ellerimi yumruk yaparak.

“Sen söyle,” dedi usulca. “Burada mı?”

Ses tonu ayaklarımın yere basmasına sebep oldu. Evet, maalesef Ellie Watt bir kez olsun buradaydı. Diğer kimliklerim bu durumda ne yaparlardı bilmiyordum.

“Sana kimliğimi gösterebilirim,” dedim, kadehi elinden alıp şarabı döndürerek. Gözlerimi ondan ayırmadım. O da aynısını yaptı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra çabucak kapattı. Onun yerine kadehini kaldırdı.

İçten ve tok sesiyle, “Eğlence Günümüze,” dedi.

“Ve geceye,” diye karşılık verdim.

En iyi hazırlanmış planların bazıları şarap yüzünden bo-

zudur. Ancak bizim durumumuzda işler daha da iyiye gitti.

İlk şarap şişesi son derece keyifliydi ve hemen sarhoş oldum. Golf sahasında sadece bir sosisli sandviç ve patates kızartması yemiştım ve mideye indirdiğim bol miktarda yağ, şarabın etkisini hiçbir şekilde yavaşlatmadı. Sonra birileri ikinci şişeyi de açmayı akıl etti. Bu muhtemelen bendim. Neyse, Camden ve ben katlanabilir sandalyelerde yayılarak oturmuş, siyah gökyüzünde hareket eden yapay uyduları izlerken ikinci şişe de bitti.

Bütün bu olayla ilgili muazzam bir dejavu yaşamadım desem yalan söylemiş olurđum. Camden’la birlikte tramplenin üzerinde uzanıp müzik dinlediğimiz zamanları hatırladım. Bu, onun da aklına gelmiş olmalı çünkü üçüncü bir şişe şarap almak için içeri koştuğunda iPod yuvasını da alıp geldi.

Calexico’nun *Feast of Wire* (benim seçimim) albümünden birkaç şarkı dinlediğimizde şişenin yarısına gelmiştik. Sonra birden yemek yemek istediğimizi hatırladık. Bunun üzerine Camden kuşkonmaz ve bifteği –ve bir de ikinci el eşya mağazasından aldığımız kıyafetlerle dolu poşeti– getirmek için tekrar içeri koştu.

Poşeti yanımdaki katlanabilir sandalyenin üstüne atıp mangalı yakmaya koyuldu.

“Kuralları biliyorsun, Ellie,” dedi. “Bunları giyene kadar bir şey yiyemeyiz.”

“Tek istediğin, elbiselerimi çıkarmam, değil mi?” diye takıldım, poşetin içini karıştırarak. İşte benim iğrenç boyundan bağlamalı badim (bir bikini üstünden farkı yoktu aslında)

ve Peggy Bundy pantolonum.

“Elbiselerini başka yollardan da çıkarabilirim,” diye karşılık verdi. Sinsi gülümsemesini mangal kömürünün üstüne çakmak gazı sıkarak gizledi.

Bundan hiç şüphem yok, diye düşündüm. Bunu yüksek sesle söylemediğim için şanslıydım da. Sarhoş Ellie kendini kontrol altında tutmak zorundaydı. Bunun üzerine kadehimdeki şarabın geri kalanının tadını çıkarmaya özen gösterdim. Çok, *çok* uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiş olmama rağmen kim olduğumu ve orada bulunmamın asıl sebebini unutamazdım.

Tüm varlığım, olayları akışına bırakmamı haykırmasına rağmen.

Birkaç dakika sonra mangaldaki bifteklerin kışkırtıcı cızırtısı arka bahçeyi sardı. Derin bir nefes çektim. Midem gurulduyordu.

“Orta pişmiş seviyordun, değil mi?” diye sordu. “Az kaldı.”

Bu, üstümü değiştirme zamanı geldi demek oluyordu. O, folyoya sarılı kuşkonmazı dürtmeye başlarken ben de yüksek sırtının beni görmesini engellemesi için katlanabilir sandalyeyi döndürdüm. Ardından etraftaki komşularına çabucak bir göz gezdirdim. Pencerelerinde karanlıktan başka bir şey göremeyince kot pantolonumu çıkardım. Maalesef sarhoştum ve başta çizmelerimi çıkarmayı unuttuğum için çimlerin üstüne yanlamasına düştüm.

“Ne yapıyorsun orada?” diye Camden’in bağırdığını ve

madeni maşayı mangalın üstüne koyduğunu işittim.

“Gelme! Ben iyiyim!” diye bağırdım, sesimin komşuları alarına geçirecek kadar yüksek olmadığını umarak.

Postal botlarımın fermuarı olduğu için uğurlu yıldızlarımın teşekkür edip hemen fermuarlarını açtım, yerde sırtüstü uzanıp bacağımı göğsüme çekerek pantolonu çıkardım ve kenara fırlattım. Sonra dizlerimin üstünde doğrularak çirkin Peg pantolonumu aramaya koyuldum. Hangi cehennemdeydi bu?

“Bunu mu arıyorsun?” diye sordu Camden arkamdan.

Gururumu bir kenara bırakarak dizlerimin üstünde dönüp başımı yukarı kaldırdım. Camden elinde tuttuğu pantolonumu yere bıraktıktan sonra bana doğru yürüyüp elini uzattı.

“Hadi,” dedi kibarca. Gözlerinde gölgeli bir yoğunluk vardı.

Çabucak başımı salladım. “Olmaz. Sadece iç çamaşırım var.”

“Görebiliyorum,” dedi. “Kalkmana yardım etmeme izin ver.”

Kalbim güm güm atıyordu. Bakışlarımı suratından doğruya dizlerine çevirdim. “Görmeni istemiyorum.”

Aniden dizlerinin üstüne çöktü. Aramızda birkaç santimetre olmasına rağmen daha önce olduğundan daha yakındı. “Umurumda değil, Ellie,” dedi kararlılıkla.

Bense başımı sallamaya devam ettim. Konuşamıyor, ona nasıl hissettiğimi anlatamıyordum. Sadece yanımdan

gidip beni yalnız bırakmasını ve huzur içinde giyinmeme izin vermesini istiyordum. Kaçmak istiyordum. Karanlığın beni bütün olarak yutmasını istiyordum.

“Yara izlerin hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun. Onlar sadece güzelliğine güzellik katıyor,” diye fısıldadı yanağıma okşayarak. Gözleri benimkileri arıyor, onları açmam için yalvarıyordu ama korku o kadar büyük ve gerçekti ki...

“Yaralarımı hiç görmedin ki.” Sesim zar zor duyuluyordu. Kendi kafamın içinde bile.

“Hayır, görmedim ama onların seni ne hale getirdiğini gördüm.”

Burnu, burnumun kenarına değdi. Belki Safeway’den beri aklımda olduğundan belki de zaman kazanmak için eğilip onu öptüm. Bu, önceki yumuşak öpücük değildi. Havada tuttuğum şarap şişeleri yoktu. Bu öpücük bir an yumuşaktı. Sonra hızlandı. Dudakları kibarca benimkileri emerken dili kendine hâkim olamıyormuş gibi ağzımı mest ediyordu. Birden doyumsuzlaşmıştım. Her öpüş benliğime ulaşıyor, onun tamamını, her parçasını istememe sebep oluyordu. Kafamdan milyonlarca düşünce geçiyordu. Sonra hiçbir şey kalmadı. Camden ve Ellie bile yoktu. Yalnızca birbirimize duyduğumuz bu ateşli, ilkel ve önemli ihtiyaç vardı.

Onu durdurana ya da en azından durduruyormuş gibi yapana kadar beni arkaya, çimlere doğru itti. İstemsizce dizlerimi yana kaydırdım. Bacaklarım gözler önüne serildi. Yaralarım karanlıkta görölüyordu. Fark etmedi. Umurunda da değildi. Tutkuyla beni öpmeye devam etti. O kadar ateşli, o

kadar tatlıydı ki. Bir elini başımın arkasına götürüp başımı avcunun içine alarak beni yere yatırdı. Sert otlar kulaklarımın yanlarını gıdıklıyordu. Bu, onun kibar olduğu son andı.

Bacaklarını açarak üzerime oturdu. Boyundan bağlamalı badimi çıkartıp kenara attı. Sonra geriye kaykılarak kendi gömleğini çıkardı. Sanki zor nefes aldığım ve bedeni altında kıvrandığım yetmezmiş gibi bir de hayal ettiğimden daha iyi görünüyordu. Karşımda gömleksiz yeni Camden McQueen duruyordu; bir kas kulesi ve göz kamaştırıcı, tehlikeli dövmele.

Kalça kemiği bölgesindeki kasları boyunca uzanan küllerden bir Anka kuşu yükseliyordu. Kaplanla ejderha karışımı bir hayvan, midesinin yan tarafından yukarı doğru uçuyordu. *Boxer*'ın üst kısmında bir yazı görünüyordu. Daha önce yalnızca anlık olarak görebilmişim. Şimdiyse yüzlerce ışığın aydınlattığı bahçesinde karşımda ışıldıyordu. Camden, tamamen erkeksi bir tuval üzerine yapılmış canlı ve nefes alan bir tablo gibiydi.

Ona uzun süre bakamadım. Hemen *boxer*'ını çıkardı. Ben de sutyenimi çıkararak ona yardım etmeye karar verdim. Uyumlu, sarı dantelli olanı giyme zahmetine katlandığım için sevinmişim. Kopçasını çözüp çimlerin üstüne fırlattığımda kıyafetlerimiz her yere dağılmış, Camden'ın son derece sert penisi karşıma dikilmişti.

Karşılık olarak yalnızca gülümseyebildim. Güzelliği karşısında afallamışım. Onu içime alacağım düşüncesi beni inanılmaz tahrik etmişti. Aslında dürüst olmak gerekirse biraz da korkuyordum, çünkü bir erkekle birlikte olmayalı epey

olmuştı. Ayrıca onun gibi yapılı biriyle daha önce hiç birlikte olmamıştım. Javier’le olduğum zamanlar dışında oral seksten hiç hazzetmeyen biri olmama karşın ilk içgüdümlü dudaklarımı penisinin ucuna yerleştirip onu yavaşça emmek oldu.

Ama bunun beklemesi gerekecekti. Üzerime doğru eğilerek dirseklerini omuzlarımla yanlarına koydu. Vücudu benimkinin üzerinde son derece harika bir ağırlık hissi veriyordu. Dişleri boynuma yöneldi. Kulağımdan omzuma kadar usulca dişledi. Bu esnada bir elini yavaşça aşağıya, dümdüz karnımın üzerine kaydırды. Oradan da tangamın altındaki bölgeye ulaştı. Ardından parmakları kasık kıllarıma sürtündü. Tam iyi bir şeyler olacakken durdu. Kıvrandım. Klitorisimdeki basınç rahatsızlık verici boyutlara ulaşmıştı. Elinin daha aşağılara inmesini istiyordum. Sanki bana bilerek işkence ediyormuş gibi birleşik dudaklarımızda gülümsediğini hissettirdi. Sonra nihayet teslim olarak bana istediğini verdi. Yağ kadar kaygandım. Parmaklarıyla klitorisimi yeterince okşayınca hemen doyuma ulaştım.

Çılgılık attım. Orgazm beni gafil avlamıştı. Erkek olsam utançla başımı eğdim. Bu yaklaşık bir dakika sürdü ama umurumda bile değildi. Elim saçlarındaydı. Yumuşak bir iniş yapana kadar içimdeki dalgaların savrulmasına izin verdim.

Boğazımı temizleyip birleşik dudaklarımızla konuştum. “Özür dilerim, epey olmuştum.”

“Aynı şeyi yaklaşık beş dakika içinde benden de duyuramaz ol,” diye mırıldandı.

“Beş dakika demek?”

“Bunu hayatının en iyi beş dakikası yapacağım.”

Dudağını ısırđım. Sonra onu bırakıp o tutkulu mavi göz-
lere baktım. “Zamanımız azalıyor.”

Sırıttı, gamzeleri görünüyordu. Sonra kollarımdan tuta-
rak beni yüzüstü çevirdi. Dönmeye çalıştım ama omzumu
yere, otların üstüne itti. İç çamaşıırına uzandığını hissettim.
Onu dolgun popomdan çıkarmaya çalışıyordu. Ardından vaz-
geçtiğini duydum.

Tıpkı bir yırtılma sesi gibiydi.

“Bu, sutyenimle uyumlu tek iç çamaşıırmdı!” diye ba-
ğırdım, sesim otlar tarafından acımasızca kısılarak.

“Sana onun dövmelelerini yaparım,” diye cevap verdi ka-
baca. Parmaklarının çatalımdan aşağı kaydığını hissettim. İti-
raz etmeme ya da tepki göstermeme kalmadan elini leğen
kemiğimin altına sokup popomu yukarı kaldırdı.

Soluğunu boşalttığını duyabiliyordum. Gözlerinin de-
rimde bir delik açtığını hissedebiliyordum. Bacağımdaki yara
izlerini gördüğünden korktuğum için huzursuzlaşmaya baş-
lıyor, soğuyordum. Oysa avcunu popoma indirdiğinde bü-
tün korkularım ortadan kalktı. İğne gibi yaktı.

Aman Tanrım, Camden şimdi bana şaplak mı atmıştı ya-
ni?

Sonra diğer tarafa da sert bir şaplak attı. BDSM özentisi
bir ilişkiye mi bulaştım acaba, diye endişelenmeye başlaya-
madan sıcak ve ıslak dudaklarını şaplak attığı yerlerde his-
sedince gözlerimi kapatıp kendimi zevkin kollarına bıraktım.
Parmakları içime girdiğinde inledim. Daha az önce doyuma

ulaşmış olmamın bir önemi yoktu. Tekrar doyuma ulaşmak için hazırdım.

Varlığının benden ayrıldığını hissederken plastik bir şeylerin hışırtısını duydum. Birkaç saniye sonra prezervatif poşetinin bilindik yırtılma sesi duyuldu. Bir erkeğin kondom takmaya çalışırkenki konsantrasyonunu duymak neredeyse mümkündür.

Bir eliyle belimden tutarak usulca içime girdi. Arkamda olduğundan ne yaptığını göremiyor, sadece hissedebiliyordum. Ve *her şeyi* hissedebiliyordum. Çoğunlukla, acı. Başlangıçta. Yavaş yavaş karnımdan göğüs uçlarıma kadar bedenimin her yerine işleyen ıslak bir sıcaklığa dönüşen acı. Kendimi serbest hissediyordum. Hayatımı kendi kurallarına göre yaşadığımı göz önünde bulundurursak kendimi garip bir şekilde özgür hissediyordum. Camden her hareketinde biraz daha derine gidiyordu. Zevkli olduğu kadar sezgisel de olan bir ritimle beni ileri geri sarsıyordu. Bu sırada kendimi sıkıp kasılırken o da giderek kalınlaşan penisiyle vajinamı doldurdu. Belimi daha sıkı kavrayıp daha sert ve daha hızlı gidip gelmeye başladı. Kendimi karşı konulmaz bir şekilde ufak ve korunmasız hissettim.

Nefes alıp vermesi yavaşlayıp güçleşti. Arada sırada çıkardığı inlemeler bende üçüncü kez doyuma ulaşma isteği uyandırdı. Daha hızlı ve daha sert gidip geliyordu. Tam doyuma ulaşacakmış gibi olduğunda parmaklarını klitorisimde hissettim. Benim de ona katılmama uğraşıyordu. İkimiz de aynı anda doyuma ulaştık. Yüksek sesle inledik. Sessizce

nefes alıp vererek sesimizi kontrol altında tutmaya çalıştık. Ancak komşulardan biri kafasını penceresinden çıkarıp romantik ışıklarla aydınlatılmış komşusunun bahçesinde dövmeli bir Tanrı'nın bir kızı götürdüğünü görse muhtemelen izlerdi. Ben olsam ben de izlerdim.

İçimdeki şok dalgaları yavaşlayıp zihnim ve bedenim leziz endorfin hormonları eşliğinde gerçek dünyaya geri dönerken dirseklerimin üstüne çöktüm. Kıpırdayamayacak kadar mutluydum. Otlar beni yese umurumda bile olmazdı.

Camden yanıma uzandı. Başını eline dayamış, bana bakıyordu. Hâlâ çıplaktı. Zor nefes alıp veriyordu ama yüzünde tıpkı benimkinden olduğu gibi, tatmin olmuş bir gülümseme vardı.

“Şey, bence biftekler yanmıştır,” dedi belli belirsiz, nefes arasında.

Havayı kokladım. Burnuma yanmış bifteklerden gelen mangal kömürü kokusu geldi. Suratımı astım. “Tüh. Özür dilirim.”

“Dileme,” dedi. “Seninle yatmak için hayatım boyunca bekledim, Ellie Watt. Ha deyince gidip Safeway'den seni almıyorum.”

Gülümsedim. Bu itiraf karşısında biraz utanmıştım. Otlara baktım. Bana o kadar içten, o kadar... bariz bakıyordu ki... Ben de o tarz bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Oysa aklıma sadece, “Pekâlâ, kostüm giydirmecenin yerine seksi koysak bu hâlâ Camden ve Ellie'nin Eğlence Günü'ne dahil olur mu?” demek geldi.

Sırıttı. “Hem de nasıl.”

Gözüme bir ışık ilişince ikimiz de dönüp baktık. Komşunun penceresinde bir ışık yanıyordu.

“Kahretsin,” dedim. Artık tutkunun etkisinde olmadığımı göre çıplak yakalanmak biraz utanç verici olabilirdi.

Ama Camden hemen ayağa fırlayarak verandanın yanında duran bir hasır sandığı açıp içinden aldığı iki yün battaniyeyi getirdi. Birini beline sararken diğerini de bana tuttu. Ayağa kalkarken ne şehvetle baktı ne de gözlerini istemediğim bir yere dikti. Sadece, battaniyeyi göğsüme sardı. Yerdeki kıyafetlerimizi olay çıkarmadan hızla topladık. Yarısına kadar dolu şarap şişesini aldım. Camden mangalı söndürürken yanan yemeğimize bir kez daha üzülerek baktım. Sonra da içeri seğırttik.

BÖLÜM SEKİZ

O zamanlar

Kız, beden eğitimi dersinden her şeyden çok nefret ediyordu. Onuncu sınıfa gelmiş ve birkaç arkadaş daha edinmiş olmasına rağmen sınıftakilerden hâlâ ödü patlıyordu.

O zamana kadar sınıfındaki kızların çoğu kızın bir sorunu olduğunu anlamıştı. Bu, sadece yürüyüşüyle ilgili bir sorun değildi. Gizlediği bir şeyler olduğunu sezmişlerdi. Bazıları gelip başından ne geçtiğini sorarken, bazıları da üzerini neden herkes gibi ortalıkta değil de kızlar tuvaleti kabininde değiştirdiğini soruyordu.

Kızın hep bir cevabı vardı. İlk soruya cevap olarak, köpekbalığı saldırısına uğradığını söylüyordu. Bazen bu bir ayı oluyordu. Diğer zamanlarda, İsviçre Alplerinde üzücü bir kaza geçirdiğini söylüyordu. Her daim heyecan dolu bir hikâye uydurabiliyordu. Kız doğuştan yalancıydı. İkinci soru ise daha beterdі. Kazadan kalma yara izleri –yara izleri, o

yanık, kırmızı dehşet kurdeleleri– olduğunu itiraf etse ondan sürekli olarak izleri göstermesini isteyeceklerdi. Bu yüzden kız diğerlerine utangaç olduğunu ya da bunun, inancına aykırı olduğunu söylüyordu. Bu da pislik yuvası olan lisede kızın cinsel isteksizliği olan ve aşırı namuslu biri olduğu dedikodusuna sebep oldu. Yine de bu en azından dokuzuncu sınıfta Camden McQueen’le yattığı dedikodusundan daha iyiydi.

Ancak kız sorulara, fısıldaşmalara ve bakışlara ne kadar alışırса alışsın her beden eğitimi dersi geldiğinde inanılmaz gergin oluyordu. Onuncu sınıfta derslerine Bay Kane’in girmesi de durumu pek düzeltmedi. Bay Kane; uzun boylu, kısa saçlı, hafif kel ve göbekli herifin tekiydi. Ayrıca bütün kızların hayatını cehenneme çevirme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Bay Kane aslında bir beden eğitimi öğretmeni bile değildi. On ikinci sınıfların hukuk dersine giriyordu, ama oradaydı işte. Genç kızlara sınav çekmeleri ya da sahanın etrafında birkaç tur daha koşmaları için bağırıp çağırıyordu.

Kız koşmaktan nefret ediyordu. Koşamadığı için değildi. Yavaş koşuyordu ve koşuşu yürüyüşünden de kötüydü. Futbol ve hokey gibi sporları da beceremiyordu. Yara izlerine darbe getirebilecek ya da denge ve çabuk dönüşler gerektiren hiçbir şeyi yapamıyordu. Sonuç olarak, yapabildiği sporlarda takımlar seçilirken o hep en son seçiliyordu.

O gün de okulun arkasında bulunan ve güneşin kavurduğu çim sahada futbol maçı yapılıyordu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi Bay Kane’in yanına gitti. Ona oynayamayacağı ve kenarda oturması gerektiğini söyledi.

Ve yine daha önce pek çok kez olduğu gibi Bay Kane tiksintiyle kıza döndü.

“Yine mi, Bayan Watt?” diye alay etti, dosyasına bakarak.

Kız güçlkle yutkundu. Çoğu zaman gizlemeye çalıştığı özrünü kanıtlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. “Evet. Özrüm olduğunu biliyorsunuz.”

“Aslına bakarsan, bilmiyorum. Bugüne kadar bana bir rapor getirmedi ve turp gibi görünüyorsun. Artık bu bahanelerden sıkılmaya başladım, Ellie. Yürüye biliyorsun, değil mi? O halde futbol oynayabilirsin.”

Kız başını salladı. Geri adım atmadı. “Bu, bir bahane değil. Oynayamıyorum. İncinebilir ve o zaman da günlerce yürüyemeyebilirim.” Neden bu kadar pislik olmak zorundaydı? Gözlerinden kızın ne kadar samimi olduğunu anlamıyor muydu?

Birkaç kız Bay Kane’in etrafında toplanmıştı. Bunlar kızın, makyajlarını tazelemeleri için saha kenarına gitmelerini dilediği kızlardı. Vicky’yle kızın arasında, her an bozulabilecek türden de olsa bir barış vardı ama yıllar geçtikçe yeni ortaya çıkan kötü kızlar okuldaki dizginleri ele geçirmişlerdi. Onlar, kızı Vicky’nin artık göz ardı ettiği şekilde göz ardı etmiyorlardı. Bu kızlar her fırsat bulduklarında onunla alay etmeye bayılıyorlardı.

Bay Kane kollarını şişko göbeğinin üstünde birleştirdi. Neredeyse imkânsız bir olay. “Gerçeği söylemek gerekirse hence kendine yeteri kadar inanmıyorsun. Futbol oynamak-

tan kimseye zarar gelmez. Oynamayı reddederek sen sadece kendine –ve notlarına– zarar veriyorsun. Belki de küçük bir bebek gibi davranmayı bırakıp sorununun üstüne gitmelisin.”

Kızlar kıs kıs güldüler. Bay Kane kendinden son derece memnun görünüyordu. Kız, öfkenin damarlarında kızgın bir arı sürüsü gibi yükseldiğini hissetti.

“Ben bebek değilim! Benim bir...”

“Özrün var. Evet, biliyoruz. Peki özrün ne? Bir adı var mı?”

“Bay Çok Topal!” diye bağırdı kızlardan biri, o korktuğu lakabı bir şekilde tekrar hatırlatarak. Kızın içinden o lafı söyleyenin güzel kırmızı kafasını çimlerin üstünde ezmek geldi. Kramponlarla.

“Hey, kibar ol,” dedi Bay Kane omzunun üzerinden; beyhude yere denetleyici, cinsiyetçi bir moron gibi değil de nazik bir öğretmen gibi görünmeye çalışarak. Tekrar kızı baktı. “Hadi. Anlat bize. Başına ne geldiğini anlat. Tam olarak neden oynayamayacağını söylersen kenarda oturmana izin vereceğim.”

Bütün gözler onun üzerindeydi. Beklenti içinde onu izliyor, cevabını bekliyorlardı. Onlara gerçeği söyleyemez, başına gerçekten ne geldiğini anlatamazdı. Anlatırsa anne babasını rezil edecekti ve zaten yeterince rezil olmuşlardı. Gerçeği anlatsa bile zaten kimse inanmazdı. Başına gelen olayın, Körfez Kıtması’nın en güçlü uyuşturucu baronlarından birinin evini soymaya çalışırken yakalandığı için olduğuna kimse inanmazdı.

“Ben...” diye başladı kız ama doğru mazereti, hepsini

tatmin edecek doğru cevabı bulamadı. Başını yere çevirdi. Yanakları alev alevdi.

“Biliyordum,” dedi gruptan biri. “Muhtemelen bir bacağı diğerinden uzun gibi sakat bir durum falandır.”

“Ha, sakat. Anladınız mı!” diye espri yaptı bir diğeri.

Otlara bakarken öğlen vakti Bay Kane’in gölgesinin başını iki yana salladığını görebiliyordu. Ona inanmıyordu.

“Tamam, o halde oynamak zorundasın,” dedi. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. “Yoksa dersten kalacaksın.”

Bunu yapamazsınız! diye bağırarak geldi içinden. Bay Kane’i dava etmekle, müdüre şikâyet etmekle tehdit etmek istiyordu. Bütün bunları yapmak istiyordu ve buna kesinlikle hakkı vardı. Hatta kazanabilirdi bile.

Oysa artık bu olaya sonsuza dek bir nokta koymak istiyordu. Yalnızca, bu meseleyi bitirip kurtulmak.

Aniden başını kaldırıp hepsine öfkeyle baktı. Acımasız güneşin altında suratları meçhul bir leke halini aldı.

“Görmek mi istiyorsunuz? Neden oynayamadığımı görmek mi istiyorsunuz? Bacağımda neden mi sinir zedelenmesi var?” diye bağırdı hepsine kararlılıkla, yer yer sesi çatallaşarak. Sanki kız aslında hepsini yemeye hazır, aç ve ateş soluyan bir ejderha olduğunu açıklayacakmış gibi öğretmen de dahil hepsi afallamış bir şekilde huzursuz bir sessizliğe gömülmüştü.

Kız sağ bacağını öne uzatıp tek hamlede eşofmanının paçasını dizine kadar sıyırdı.

Hepsinin soluğu tılandı. Birkaçı ağzını kapadı. Bay Kane şaşkın ve azar içilmiş gibiydi. Kız bacağının nasıl görün-

düğünü biliyordu. Asit, bir bacağın tamamını yaktığında ne olduğunu biliyordu. Sert bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirerek iyice görmelerini, anlamalarını sağladı.

Sonunda Bay Kane, “Bu kadarı yeterli, Ellie. İzinlisin. Lütfen, saha kenarına git ve maçı izle,” dedi.

Arkasına döndü. Paçasını indirdiğinde bile hâlâ dehşet ve tiksinti içinde kızın bacağına bakmakta olan kızların arasından geçip gitti. En azından üstünü neden tuvalet kabininde değiştirdiğini, beden eğitimi derslerinde neden hiçbir zaman şort giymediğini ve otuz yedi, otuz sekiz derecelerde bile neden kot pantolon giydiğini artık anlamışlardı.

Mecburdu.

“Hadi, kızlar. Ya bu maça başlarız ya da hepiniz sahanın etrafında beş tur koşarsınız,” diye bağırdı Bay Kane, futbol toplarını çıkarırken. “Hemen!”

Bunun üzerine hepsi hazır ola geçip kızın yanından ayrıldı. Kız, dağılırlarken birbirleriyle fısıldaştıklarını duyabiliyor, ama ne dediklerini duymak istemiyordu.

İç geçirdi. Nefesi bir yaprak gibi titriyordu. Dikkatle sahanın diğer tarafına, çizgilerin dışına yürüyerek banka oturup izledi.

Gerçeği açıklayıp sınıftan çıkmanın onu rahatlatacağını düşünüyordu ama yalnızca utanç hissediyordu. Yüzlerini ve tepkilerini görmüştü. Kız, alev soluyan ejderha değildi ancak yine de bir canavardı.

Şimdi

Sıcacık pazen yatak örtüsüne sarınmıştık. Kol ve bacaklarımız örtünün yumuşaklığında birbirimize dolanmıştı. Ucuz IKEA battaniyelerine sarınmış halde Camden’la evin içine döndükten sonra şarap şişesini bitirip yanan bifteğin yerine yiyebileceğimiz bir şeyler bulabilmek amacıyla dolaplara hücum etmeye karar verdik. Fesleğenli domates çorbası ve kızarmış peynirde karar kıldık. Öyle çok lezzetli ve kaliteli olmasa da seksten sonra pek de umurumuzda değildi.

Ayrıca giyinme zahmetine de girmedik. Yemeğimizi yedikten sonra hâlâ aç olduğuna karar veren Camden yeni yakılmış ateşin karşısında beni yemeye koyuldu. Adam dilini kullanmada cidden çok becerikliydi ve bu kez etrafta endişe edilecek komşular da olmadığından kendimi gerçekten bıraktım. Yüksek sesle adını haykırıyor, her kasılmayla birlikte başının üstünü sıkıca tutuyordum.

Doğal olarak iyiliğine karşılık verdim. Sormasına bile gerek yoktu. Gece boyunca, penisini ağzıma almayı istemiştim. Bunu yaparken onu net bir şekilde görmek, güzel gözlerini devirdiğini ve her geçen saniye vücudunun sertleşmesini izlemek istemiştim.

Bir insanı tüketmeye bu kadarı da yetmezmiş gibi son öğün için kendimizi yatak odasında bulduk. Öyle değişik bir şey olmadı. Sadece misyoner pozisyonu. Kadınlar bununla alay edebilirler ama benden söylemesi, üzerinizde sizi göz-

leriyle delerken zevkin doruklarına çıkaran bir erkek kuvvet ve kas makinesi varsa dünyada bundan daha güzel bir his yok. Bana göre misyoner tamamen karşı tarafın size sahip olmasıyla ilgili.

Sonrasında muhtemelen bu yüzden kendimi biraz hassas ve korunmasız hissettim. Oynaşmayı seven biri değildim ama beni çıplak bedenine yaslayıp tutmasına ve enleme yumuşak öpücükler kondurmasına izin verdim. Bütün bu seks maceralarımızdan sonra bir hezeyan, yorgunluk ve hafif bir ağrı hali oluşmuştu. Bununla beraber midemde hafif bir kasılma hissettim. Hani şu insanın içini pır pır ettirip kalbinin küt küt atmasına sebep olan cinsten. Bu adamla daha bir –tamam, birkaç– birliktelik yaşamıştım ve duygusal olarak bağlanmaya başlıyordum bile.

Soluğumu boşaltarak başımı yumuşak yastığa biraz daha gömdüm. Kendime bu gecelik kumrular gibi olma izni vermiştim. Sadece bu gecelik. Yarınsa kalbimi kapatıp tekrar iş odaklı olacaktım.

“Hâlâ acıyor mu?” diye fısıldadı Camden saçlarıma.

Duraksadım. “Ne?”

“Yara izleri hâlâ acıyor mu?”

Başımı kaldırıp yüzümü ona döndüm. Şehvet ve gelmekte olan uykusu yüzünden gözkapakları ağırlaşmıştı ancak bakışlarında merak ve nezaket görülüyordu. Dudağımı ısırırken çenemi ileri geri hareket ettirdim. Yine o konuşmalardan birine girip girmemem gerektiğini düşündüm. Sonunda sorunu kabullenerek gerçeği söylemeye karar verdim.

“Hep,” diye cevap verdim usulca.

Gözlerinin kenarları üzüntüden kırıştı. Kibarca beni alnımdan öptü.

“Hâlâ acıdıkları için üzgünüm,” dedi.

Başımı salladım. “Ben de.”

Kendimi cesur ve dürüst hissediyordum. Yatak örtüsünü çekip ona bacağımı gösterdim. Aslında o gece çıplakken defalarca görmesine rağmen bakışlarını hep kaçırmış, hiç tepki vermemiş ve hiç sorgulamamıştı. Şimdi onun görmesini istiyordum.

Elini bacağımın üstünde tuttu. Ne yapacağını bilmediğimden gerildim. Usulca bacağımın üstüne koyduğu parmaklarını topuğumun arkasından baldırıma, kavalkemiğimden dizime kadar gezdirdi. Dokunmasıyla birlikte ürperdim. Yaranın hassas dokusu her şeyi iliklerime kadar hissetmeme sebep oluyordu.

“Böyle yapınca acıyor mu?” diye sordu, parmaklarını aşağı yukarı gezdirirken.

“Hayır,” dedim. Güçbela konuşabiliyordum. Aslına barksanız hoş bir his veriyordu. Tüylerimi diken diken etmeye yetecek kadar zevkliydi. Daha önce doktorlar dışında hiç kimsenin dokunmasına izin vermemiştim.

“Sanat gibi, Ellie,” dedi usulca ve başını kaldırıp bana baktı. Masa lambasının sarı ışığında gözleri nemli görünüyordu.

“Sanat mı?”

“Soyut bir tablo gibi. Eğer yeterince dikkatli bakarsan her şeyde sanatı ve güzelliği bulabilirsin. Oysa senin güzel-

liğin burnunun dibinde duruyor.”

Güçlkle yutkunurken boğazımda bir yumru hissettim. Gülümsedi. Sonra örtüyü üzerime çekti.

“Hadi, biraz uyuyalım,” dedi uzanıp lambayı kapatarak. Oda karanlığa gömüldü ama kalbim etrafa ışık saçıyordu.

Ertesi sabah gün ağarırken kalktım. Jim Dayımın ne kadar endişeleneceğini fark ettim. Telefonumun gece şarjı bitmişti. Ayrıca muhtemelen arabamın neden hâlâ evinin önünde durduğunu merak ediyordu.

Aceleyle giyindim. Sabahın ilk ışıklarında daha şimdi-den kendimi farklı hissediyordum. Dün gece çok eğlenmiş-tim ama eğlence olarak kalacaktı. Başka bir şey *olamazdı*.

“Burada duş almak istemediğinden emin misin?” diye sordu Camden kapıya yaslanırken. Banyoda saçlarımı dü-zeltmemi izliyordu. “Sana kahvaltı hazırlayabilirim. İçinde bir sürü biberle Meksika omleti.”

“Jim Dayı büyük ihtimalle meraktan ölmüştür. Beni bı-rakırsın, değil mi?”

Başıyla onayladı. Çok geçmeden cipine binmiş, anacad-dede ilerliyorduk. Dükkânlar açılmadan önce her şey huzurlu görünüyordu. Bakımlı palmiye ağaçları ve gösterişli binala-riyle bu kasabada kötü hiçbir şey olamazmış gibiydi.

Biraz sonra Jose’nin yanındaki garaj yolunda arabayı dur-durdu. Jim Dayı’nın Camden’ı süzeceğini biliyordum. Evin dış sıvasından yayılan hoşnutsuzluğunu şimdiden duyabiliyordum.

Camden evi temkinli bir biçimde inceledi. Belki de benim gerginliğimi hissetmişti. Sonra eğilerek gülümsedi. “Dün gecenin, Camden ve Ellie’nin Eğlence Günü’nde en çok eğlendiğim gece olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim sanırım. Bence en çok eğlendiğim gündü, nokta.”

“Kesinlikle unutulmayacak bir geceydi,” dedim. Veda-
laşmalardan nefret ettiğimden onu çabucak dudaklarından
öptüm.

“Bir süre daha buralarda mısınız?” diye sordu. Umut dolu
ve şirindi. Kararlılığımı bozmak için gerçekten çok uğraşıyordu.

“Sanırım. En azından birkaç gün daha,” dedim kelime-
lerimi dikkatle seçerek. Her şey önem kazanmaya başlıyordu.
“Bu çevrede bazı arkadaşlarım var. Onları ziyaret edebilir ya
da burada iş bulamazsam civar kasabalarda iş arayabilirim.”

Kaşlarını çattı. “Bir işe bu kadar çok mu ihtiyacın var?”

Tuhaf bir şekilde sııttım. “Kimin ihtiyacı yok ki? Ney-
se, güzel ve eğlenceli gün için teşekkür ederim. İskoç eteğini
güle güle giy.”

Bana garip bir bakış attı ama bunun söylediğimle alakası
yoktu. “Seni arayabilir miyim? Yoksa yine e-posta adresini
tahmin etmek zorunda mıyım? Liseden beri aynı hesabı kul-
landığına inanamıyorum.”

“Şey, şu an bütün hesaplarım tek bir hesapta toplanmış
durumda.” Ama Camden’a telefon numaramı vererek beni
aramasını söyledim. Bunun bir hata olup olmadığını bilmi-
yordum fakat onun her an ensesinde olmak bana uzun vadede
fayda sağlayabilirdi.

Gözlerim eve kaydı. Perdelerin açıldığını fark ettim. Jim Dayı kalkmıştı.

Camden’a mahcup bir şekilde baktım. “Fırçayı yemeden gitsem iyi olacak.”

Çantamı aldım. Hızla eve doğru ilerlerken birden utanç yürüyüşünü yaptığımı fark ettim. Camden’ın hâlâ cipte beklediğini görünce ona el salladım. Sonra kapıyı açıp içeri girdim.

Kapıya yaslandım. Camden’ın cipinin uzaklaştığını duyana kadar da soluğumu boşaltmadım.

Ardından acıyla haykırdım.

Jim Dayı aniden önümde belirdi.

“Tanrım, ödümü kopardın!” Soluğum kesildi. Elim güüm güüm atan kalbime götürdüm.

Kollarını kot gömleğinin üzerinde birleştirirken bir baba sabırsızlığıyla başını eğdi. “Dün gece neredeydin sen?”

“Söyledim ya, dışarıdaydım. İş başvurusu yapıyordum,” dedim üstümü düzeltip gözlerimi kaçırarak. Yüzüne bakarak yalan söyleyemediğimden değil –herkesin yüzüne yalan söyleyebilirdim– ama vereceği olumsuz tepkiyi görmek istemiyordum.

“Araban olmadan mı?”

“Şey, evet,” dedim yanından geçerek. Çantamı tezgâhın üstüne koyup buzdolabını açtım. Hâlâ hardal dışında bir şey yoktu.

“Ellie, o McQueen denen çocukla olup olmaman umurumda bile değil,” diye açıkladı iç geçirerek. “Gerçekten

değil. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin.”

Gözlerimi devirdim. Bunu yalnızca hardal kavanozu görebildiği için mutluydum. Kabul etmeliydim ki “McQueen denen çocuk” beni fena halde çarptığından kendimi artık o kadar da güçlü hissetmiyordum.

Devam etti. “Senin için endişelendim. Başına... bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm.”

Buzdolabını kapatarak onunla yüz yüze gelmek için sırtımı dolaba yasladım. Yüzüme düşen bir tutam saçı üfledim.

“Ben iyiyim. Gördün mü? Ayrıca tanıdığın en güçlü kadın olduğumu az önce kendin söyledin.”

“En güçlü kadınlardan biri, dedim. Kaldı ki... şerifin oğlu yüzünden kaygılanmıyorum. Senin için kaygılanıyorum. Geçmişindeki insanlardan dolayı. Bulaştığın belalardan dolayı.”

Başımı yana yatırdım. “Geçmişimdeki insanlar mı? Kim mesela?”

Boş ver dercesine elini salladı. “Ah, hiç kimse. Geçmişindeki insanların kim olduklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, senin bir geçmişin olduğu ve insanların geçmişlerinin bir gün karşılırlarına çıktığı.”

Beni biraz kaygılandırıldığını itiraf etmeliydim. Arada ben de aynı şeyi düşünüyordum. Hayatınızı insanları dolandırarak, onlardan çalarak ve düşman edinerek geçirdiyseniz kişisel valizinizde kocaman bir paranoya ve kaygı taşıma eğiliminde oluyordunuz. Ativan kullanmaya başlamamın sebep-

lerinden biri de buydu fakat sonra zihnim fazla bulanıklaşınca beynimi kullanamaz oldum. Beynime ihtiyacım vardı.

Ancak sürekli her şeyden korkarak yaşayamazdım. Hep doğru tedbirleri almıştım. Belli dümenleri belli isimler ve belli karakterler kullanarak çevirdim. Gerçekçi peruklar, renkli kontak lensler ve bronzlaştırıcı losyonlardan oluşan bir koleksiyonum vardı. Burnumu daha kalın ya da daha ince gösterebileceğim makyaj hileleri biliyordum. Sadece kaşlarımla oynayarak bütün görünüşümü değiştirebilirdim. Ellie Watt'ı kimse tanımıyordu. Bu kasabadaki insanlar, Camden gibi insanlar dışında kimse *beni* tanımıyordu. Javier bile gerçek beni tanımıyordu. O, beni Eden White adında yanık tenli bir sarışın bomba olarak tanıyordu. Ayrıca evet, bir porno yıldızı gibi görünmeyi ve konuşmayı bilerek seçtim.

“Ben iyiyim, gerçekten,” dedim sesimin daha güvenli çıktığını umarak. “Ellie Watt sabıkasız ve güvenli.”

Dayım kahve demliğine gitmeden önce kaşlarını çattı. “Evet, umarım öyle de kalır. İkimizin de hatırı için.”

Günün ilerleyen saatlerinde Joshua Tree Ulusal Parkı'nda dolaşiyor, Jim Dayı'nın tam da korktuğu şeyi planlıyordum: bela. Dürüst olmak gerekirse, yalnızca yakalanırsam başım belaya girecek ve adımlı lekeleyecektim. Kaldı ki yakalanmayı planlamıyordum. Eskisi kadar fevri değildim. Riske yalnızca şansım yüksek olduğunda giriyordum. Burada da şans benden yanaydı. Camden benden hoşlanıyordu. Bana

güveniyordu. Onu soyanın ben olduğuma hayatta inanmazdı.

Bu planı gerçekten uygulayacağıma ben de inanamıyordum. Bunun bir kıymeti olmalıydı.

Joshua Tree’de hava inanılmaz sıcaktı. Üstelik öğlen iki, yürüyüşe çıkmak için muhtemelen en kötü saatti ama çevredeki bir şeyler beni rahatlatıyordu. Gökyüzü boya pigmenti gibi, imkânsız bir maviydi. Benzer bir rengi Camden’in koltundaki dövmelerde görmüştüm. Kayalar düz ve yuvarlağtı. Camden’in omuzları gibi. Bodur kaktüsler ve çalılar bana onun kirli sakalını hatırlatıyordu. Ve görkemli Joshua ağaçları, yerden yükselişleri... neyse. Şu kadarını söyleyebilirim ki buraya temiz hava almaya ve kafamı boşaltmaya gelmiş olmama karşın düşüncelerim sürekli Camden’a gidiyordu.

Bu geceyi de atlattın mı sonra yoksun, dedim kendi kendime küçük bir çalı topağını tekmelerken. Bunu kendime tekrar tekrar söylemeliydim yoksa cesaretimi yitirmeye başlayacaktım. *Hedefini tanımakla* ilgili asıl sorun da buydu. İşleri hem kolaylaştırıyor hem de zorlaştırıyordu.

Sevişmemizi, bana söylediği güzel şeyleri, eskiden olduğum kişiyi tanıması ve bunun umurunda olmamasını aklından çıkaramama rağmen ilişkimizin bir yere gideceğini düşünmek bile faydasızdı. Camden lisedeyken beni küçük korkak bir döneğ olarak biliyor olabilirdi ama bir suçlu olduğumu bilmiyordu. Yaptığım şeyleri bilmiyordu ve hiçbir zaman da bilemezdi. O halde ne yapacaktım? Onunla düzüşüp bir yalanı mı yaşayacaktım? Bunu Javier’le yapmış ve canımı zor kurtarmıştım.

Bir yalanı yaşamak fazlasıyla zordu. Bunu bir başkasıyla daha yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Büyük bir kaya bloğunun tatlı gölgesinde bir kaya parçasının üzerine oturdum. Not defterimi ve kalemimi çıkardım. İyi düşünmeli, akılcı davranmalıyım. Asıl planıma göre kasabada birkaç gün daha kalacağımdan bu gece ayrılmak üzere eşyalarımı arabama yüklemek istemiyordum. Ne de olsa soygunla aynı zamanda kasabadan ayrılmam büyük şüphe uyandırır. Yine de bazı tedbirler almam gerekiyor, bu da gerektiğinde kasabayı hemen terk edebilmem anlamına geliyordu.

Eve gece yarısında girmek istiyordum. Sabah erken kalktığımızdan ve ikimiz de akşamdan kalma hissettiğimizden dolayı Camden'in yorgun olduğunu biliyordum. Gece saat iki gibi muhtemelen mışıl mışıl uyuyor olacaktı. O nedenle en iyi saat olarak dördü seçtim. Sabahın dördünde yalnızca kirli şeyler olurdu.

Ön kapıdan girecektim. Onun kilidini açmak kolay olacaktı. Ardından ofise girip kasaya yönelecektim. İşe yarayabileceğini düşündüğüm birkaç sayı kombinasyonu bulmuştum. Bunlar işe yaramadığı takdirde ya oradan sıvışacak ya da şansımı deneyip şifreyi kırmayı deneyecektim. Ancak o temas noktalarını dinlemek inanılmaz zaman alıyordu ve zaman da benim yanımda olmayan bir şeydi.

Dün gece sarhoşken bile Camden'ı bayağı çok dinlemiştim. Beynim sürekli bilgi topluyordu. 007, 311, 911, 411, 187 ve 666'yı (daha kolay hatırlanan üç rakamlı şifrelerden

bazıları) denedikten sonra doğum gününü (6/11), oğlunun doğum gününü (10/03), alan kodunu (760) ya da plakasının son üç rakamını (299) deneyecektim. Sonra en sevdiği sayının (5) ve telefon numarasındaki rakamların kombinasyonlarıyla oynayacaktım. Evet, eğlence günümüzde Camden’la ilgili oldukça fazla miktarda önemsiz bilgi öğrenmiştim. Neyse ki konuşmayı seven ve soruları benim sormama müsaade eden biriydi.

Geriye dönüp bakınca bu biraz garibime gitti. Beni liseden beri görmemişti. Jim Dayı’nın nasıl olduğunu, kolumda hangi şarkının dövmesinin olduğunu sormuştu ve benim, “Ayak işlerinde çalışıyorum,” demem dışında benimle ilgili hiçbir şey sormamıştı. Ona biraz olsun gizemli gelmiyor muydum? Son sekiz dokuz yıldır neler yaptığımı hiç mi merak etmiyordu?

Belki de sadece nezaketen sormamıştı. En ufak bir şeyden bile savunmaya geçebildiğimi biliyordu. Bütün bunları unutup beni sorgulamadığı için şükretmeye karar verdim. Daha önce dediğim gibi, ona yalan söylemekte hiçbir sorun yaşamazdım ama bu, yalan söylemekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Not defterimi evin kabataslak bir krokisi ve karşılaşılabileceğim olası tehlikelerle doldurmuştum. Tam o sırada telefonumun zili, yer güvercinleri ve ağustosböceklerinin sesi ni yard.

Telefonu cebimden çıkardım. Camden’dan bir mesaj gelmişti. Aman Tanrım.

Hey, bu gece San Bernardino'daki konseri izlemeye benimle gelmek ister misin, diye sorayım dedim. Biraz uzakta olduğunu biliyorum ama bu grup hakikaten iyi. Onları seveceğini düşünüyorum. Akşam saat onda başlıyor.

Dudaklarımı büzdüm. Bu olaylar zinciri karşısında sevinmiştim. Mesajına cevap yazdım.

Kusura bakma! Gelemem. San Diego'daki arkadaşım ile buluşmaya karar verdim. Şimdi tam yola çıkmak üzereyim. Ancak yalnızca bu geceliğine. Belki yarın akşam birlikte bir şeyler içebiliriz. Konserde iyi eğlenceler!

Gönder tuşuna basıp bekledim. Hava her geçen saniye daha da ısınıyordu. Çok geçmeden kot pantolonum, bacaklarım için bir sauna cezaevi halini aldı.

Yanıt göndermesi uzun sürmedi.

Vay canına. San Diego. Bayağı uzun bir yol. Dikkatli ol. Gelirken o meltemden bana da biraz getir. Yakında konuşuruz. Camden.

Sona ismini yazmasını şirin buldum. Soluğumu boşaltarak başımı göğe doğru kaldırdım. Bütün gece San Bernardino'da olacaktı. En az bir saat uzaklıkta olduğunu düşünürsek saat dokuzda gitmiş olacak ve en erken gece yarısına kadar da gelmeyecekti. Bu işi yapmak için üç saatim vardı.

Camden McQueen'i soyacaktım.

BÖLÜM DOKUZ

Maalesef Camden'a yalan söylemek dayıma da yalan söylemek demekti. Hikâyeleri örtüşmek zorundaydı çünkü şerifin oğlunun evi soyulunca bunu bütün kasaba öğrenecekti.

Joshua Tree'den eve döndüğümde çantalarımı hazırlayıp dayıma bir not bıraktım. Hurma bahçelerinde bir yerlerdeydi ama benim onu arayacak vaktim yoktu. Dahası, yüzüne yalan söylemektense kâğıt üzerinde yalan söylemeyi tercih ediyordum.

Aslında Camden'a ne dediysem ona da aynısını söyledim, arkadaşım Cindy'yi görmek üzere bu geceliğine San Diego'ya gidiyordum. Biliyorum, biliyorum. Kafanızdan bir tanık uydururken akla ilk gelen kız ismi Cindy'dir ama benim San Diego'da Cindy adında gerçekten bir arkadaşım vardı ve bana çok büyük borcu olan arkadaşlarımdan biriydi. Sadece şu kadarını söyleyeyim, onun adına bayağı bir çevre terörü gerçekleştirdim ve şimdilerde evi bir hayvan deneyleri

kliniğinden kurtardığımız tavşanlar ve köpekler tarafından istila ediliyor.

Notu tezgâhın üzerine bırakırken kendime, elime biraz para geçer geçmez Jim Dayı'nın buzdolabındaki hardalın asla yalnız kalmamasını sağlayacağıma dair söz verdim. Adamcağız çok çalışıyordu ve –kendince– gereğinden fazla cömertti. Hayattaki güzel şeylerden o da istifade etmeliydi. Sadaka istemiyor olabilirdi ama bunun bir şekilde eline geçmesini sağlayacaktım.

Öğleden sonra dört gibi Jose'yi çalıştırıp çıkmaz yoldan döndüm. Dayım bahçelerde tekerleklerin sesini duyarsa zamanlamam bir anlam kazanırdı. Sola, otoyola döndüm. Caba-zon'daki alışveriş merkezine doğru ilerledim. Birkaç saat vakit öldürmem gerekiyordu ve orası da kalabalığın içinde kaybolmak için biçilmiş kaftandı. Harcayabileceğim birkaç dolarım olsaydı çok daha eğlenceli olurdu ama son yirmi dolarımı da akşam yemeğine ve benzine ayırdığımdan meteliğe kurşun atıyordum.

Mağazaları dolaşarak ve I-10 eyaletlerarası karayolu boyunca esen ve devasa rüzgâr türbinlerinin dönmesini sağlayan amansız rüzgârın dövdüğü vitrinlere bakarak vakit geçirmeye çalıştım. Ömür boyu pantolon ya da tayt giymeye mahkûm biri olarak hiçbir zaman modayla ilgilenmemiştim zaten. Ne giymem gerekiyorsa onu giyiyordum. Kot pantolonum, güzel hatlarımı belli eden tişörtler ve çizmelerimden oluşan üniformamdan gayet memnundum. Vitrinleri izlemekten bıkınca arabama giderek bataryası bir saat boyunca

BENİ ŞARJ ET uyarısı veren Kindle'ımla oturdum. Sonra vakti geldiğinde sinirlerimi yatıştırmak için bir iki Kava yutup tekrar Palm Valley'ye yöneldim.

Arabamda bu kez, korku caz türünde tamamen enstrümantal müzik yapan Bohren & Der Club of Gore adlı Alman grubun *Sunset Mission* albümü çalıyordu. Kulağa ne kadar aptalca gelse de bunu dinlerken sakinleşmekle kalmıyor, aynı zamanda kendimi bir kara filmdeki *femme fatale** gibi hissediyordum. Bu, benim dümen öncesi geleneğimin bir parçasıydı. Dolandırıcı karakterini oynamamı sağlıyordu. Ahlaksızlığımı kabullenmemi sağlıyordu. Tabii ki işi kafamda canlandırdığımda kısa kesimli siyah saçlarım kıvırcıktı ve kırmızı ruj sürmüştüm. Ayrıca kasayı açmaya çalışırken de viski içiyordum. Hey, kendinizi işe her nasıl hazırlıyorsanız.

Camden'ın evine birkaç blok kala bir ara sokağa saparak iki blok aşağı gittim. Sonra bir blok da yukarı gidip arabayı küçük bir köpek gezdirme parkının yanına park ettim. Yolun karşısına yönelip boş bir arsadan geçsem evinin bulunduğu cadde üzerine, evin üç ev aşağısına çıkacaktım. Google Haritalar Sokak Görünümü'nün hayatlarımıza girdiği güne şükürler olsun.

Motoru susturup karanlığı inceleyerek birkaç saniye oyalandım. Tamamen boş olan cadde, saatin akşamın dokuz on beşi olduğu düşünülürse oldukça sakindi. Bu, benim avantajıma da olabilirdi dezavantajıma da. Ortalıkta fazla insan olmadığında biri sizi görürse bu kolay hatırlanacağınız anlamına gelir. Bununla birlikte, *görülme* ihtimaliniz daha

*Baştan çıkaran, vamp kadın. (e.n.)

yüksektir.

Ancak hazırlıklı gelmiştim. Arka koltuğa uzanarak mavi bir beyzbol şapkasıyla ince eldivenlerimi giydim. Bunların dışında, siyah kot pantolon ve dişiliğe dair herhangi bir işareti gizlemek için de uzun kollu siyah basketbol forması giymiştim. Not defterimi pantolonumun arka cebine tıktırıp arabanın anahtarlarını kontakta çıkardım. Anahtarlığında, ucunu zımparaladığım minik, güvenilir bir alyan anahtarının yanı sıra, her ikisi de Camden'in evinin güvende olmasını sağlayan beş pimli kilidinin hakkından gelebilecek kadar kuvvetli, düzleştirdiğim bir çengelli iğne ve ataş vardı. Bir de çizmeme tıktırdığım, tekrar kullanılabilir bir Safeway çantası bulunuyordu. Yanımda pek fazla eşya taşımıyordum. Böylesi daha kolaydı.

Bir hap daha yutup birkaç derin nefes aldıktan sonra olabildiğince kayıtsız bir şekilde Jose'den indim. En son istediğiniz şey, etrafta sinsice dolanmak ve birinin sizi sinsice dolanırken görmesiydi. Bir plan gereği değil de sanki bu civarda yaşıyormuşum gibi yaptım ama yine de kapıyı sessizce kapattım. Gayet rahat tavırlarla yolun karşısına yürüyüp kum, kaya ve kurumuş çalılarla dolu boş arsadan geçtim. Sadece... öylesine dolaşıyordum. Burada görülecek hiçbir şey yoktu.

Camden'in yaşadığı caddeye vardığımda aynı şekilde yürümeye devam ettim. Sadece bir arkadaşım. Camden'ı ziyarete gelen bir arkadaşım sadece. Ah, işe bak. Evde değilmiş. Böyle söyleyince kulağa basit geliyordu ama bir ev kala gerçekten gerilmeye başlamıştım. Bütün yediklerimi çıkara-

cak kadar gerilmeye. Her şeyden şüphe edecek kadar gerilmeye.

Kendime hâkim olmalıyım. Komşusuna (neyse ki önceki gece neredeyse yakalanmak üzere olduklarımız değildi) ait ilginç, tek katlı beyaz evin yanından geçince kendimi orada buluverdim. Garajda ve mutfakta bir ışığı açık bırakmış olsa da cipi ortalarda görünmüyordu. Yeteri kadar zamanım vardı. Bunu aklımdan çıkarmamalıyım.

Ön kapısının yolunu tutmadan önce hızlıca ve umursamaz bir edayla etrafı kolaçan ettim. Düşündüğüm gibi, hiçbir ışık yanmadı. Hareket sensörü de yoktu. Yine de bir yerlerde bir kamera olma ihtimaline karşı başımı eğik tuttum. Bu, son derece olasılık dışıydı ama ölü olmaktansa paranoyak olmayı yeğlerdim.

Yolda kimse olmadığını gördüğümde beni anacaddeden ara sıra geçen arabalardan gizleyen, çöl güllerinden oluşan çite sırttım ve kilidi açmaya koyuldum. Bütün kilitler beş pimliydi. Onunkiyse Kwikset, yani en yaygın kullanılanlardan biriydi. Normalde bir kilidi açmak çok zaman ve sabır gerektirirdi ama dolandırıcı bir aileden geliyorsanız elinize bir Barbie ya da Lego'dan çok kilit verilmiştir.

Anahtarlıktan seçtiğim güvenilir alyan anahtarımı, ev anahtarını kapı kilidine sokan biri gibi olabildiğince umursamaz bir edayla kilide soktum. Sadece birkaç saniye içinde yerlerini tespit ettiğim pimler doğru yerlerine yerleşince alt ve üst pimlerin birleşim noktaları aynı hizaya geldi. Silindir blok döndü ve kapı kolaylıkla açıldı.

Evde alarm sistemi kurulu olmadığından alarm çalması gerektiğini biliyordum. O nedenle ben de kapıyı kilitlemeden çabucak kapatıp ofise süzıldüm. Camden'in evde olmadığını bilmeme rağmen yine de sessiz olmaya çalışmalıyım. Bu, bırakmak istemediğim bir alışkanlıktı.

Ofisi gecenin bu saatinde soğuktu. Köşede yanan küçük bir lamba odaya garip bir ışık yayıyordu. Odaya hızlıca göz gezdirip değerli bir şey olup olmadığını görmeye çalıştım. Dosyalarını karıştırmayı düşündüğümünden bakışlarım bilgisayarına takıldı ama zaten yeterince özeline girmiştim. Dahası Camden McQueen'le ilgili bilmem gereken her şeyi biliyordum. Bundan daha fazlası benim için dezavantaj olabilirdi.

Dolabın kapaklarını açıp kasanın önünde çömelerek kadrani sıfıra getirdim. Sonra önceden düşündüğüm şifreleri çevirmeye başladım. Her zamanki numaraları, sonra doğum gününü, sonra da oğlunun doğum gününü denedim. Plakasını, ardından alan kodunu denedim. Daha pek çok, pek çok şeyler denedim. Hiçbiri işe yaramadı.

Yaklaşık otuz dakikanın ardından alnım terlemeye başlamıştı. Tam kasayı daha zor ve daha sıkıcı yöntemlerle açmayı denemeye boyun eğmek üzereydim ki aklıma inanılmaz abes bir fikir geldi. Camden eskiden beni severdi... hem de çok severdi. Şifre olarak benim doğum günümü seçmiş olma ihtimali var mıydı? Doğum ayım çift haneli ve doğum günüm de tek haneliydi. Yani işe yarayabilirdi.

Kadrani bire getirdim. Sonra ikiye. Sonra dokuza.

Kasa bir çatırtıyla açıldı.

Kahretsin. Camden gerçekten benim doğum tarihimi şifre olarak kullanmıştı. Gururlansam mı yoksa korksam mı bilemedim. Gururlanmakla ilgili bütün düşünceler işimi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacağından korkmakta karar kıldım. Odaklanmalı ve devam etmeliydim. Bu noktada bu işin artık geri dönüşü yoktu.

Önemi de yoktu zaten. Buraya yapmaya geldiğim şeyi yapmıştım.

Kalbim küt küt atıyordu. Kasanın kapağını usulca açıp içine baktım.

İçinde yalnızca para vardı. Kilitli poşetler içinde bir sürü para. Bazıları karışık, bazılarıysa sadece yüz dolarlık banknotlar halinde. Kasada *en az* yirmi bin dolar para vardı. Bu, son derece yüksek bir miktardı. Bu görüntü karşısında neredeyse ağzım sulanmaya başladı. İyi de olmuştu çünkü dilim damağıma yapışmak üzereydi.

Aslında hepsini alacaktım. Soygunu doğal gösterebilmenin tek yolu buydu ama sanki kaçarken düşürmüşüm gibi iki poşeti kapının yanında bıraksam buna kazara olmuş süsü verebilirdim. Böylece Camden'a da hâlâ bir şeyler bırakmış olurum. Demek istiyorum ki kasada bu kadar para bulundurmanın cezasını çekiyordu. Ne yani, bankalara güvenmiyor muydu?

Derin bir nefes aldım. Az da olsa hâlâ titreyen ellerimle çizmemdeki çadır bezinden yapılma Safeway çantamı çıkararak paraları düzgün bir şekilde içine yığmaya koyuldum.

Fazlalık naylon poşetleri üstüne doldururken çantanın olabildiğince temiz ve sıradan görünmesini sağlamaya o kadar yoğunlaşmışım ki kapının açıldığını duymadım.

Tek duyduğum, asla unutmadığınız bir sestir.

Bir Magnum'un horozunun çekilme sesi.

Bir tabancanın horozunun bilindik çekilme sesi.

Ses ağır çekimde küçük odada yankılandı. Hareketlerim hızı yansıtıyordu. Size doğrultulmuş bir silah olduğunu bildiğinizde her şey biraz daha yavaş hareket eder.

Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Riskli bir hamle olduğunu biliyordum. Yüzümü, ellerimi, parayla dolu çantayı ve boş kasayı aydınlatan kör edici bir el feneri gördüm. Odanın lambasının zar zor aydınlattığı, kapı eşiğindeki silüeti gördüm. Yüzüme silah tutarken gözlerindeki ışıltıyı ve gülümsemesindeki benzer parıltıyı gördüm.

“Yakaladım,” dedi. Dişleri bembeyaz parlıyordu.

BÖLÜM ON

Soluksuz kalmıştım. Dilim tutulmuştu. Kıpırdayamıyordum. Sanki kolunun bir uzantısıymış gibi Magnum'u tutarken ona, Camden McQueen'e sadece bakabiliyordum. Bu, kötü bir rüya olmalıydı. Bu, gerçek olamazdı. Ofisinde değildi. Beni onu soyarken yakalamamıştı.

“Çantayı yere bırak, Ellie,” dedi duygusuz sesiyle. Işık, gözlerimi kör ettiğinden gözlerindeki ifadeyi göremiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. “Çantayı yere bırak. Sonra yavaşça ayağa kalk ve ellerini yukarı kaldır.”

Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. “Camden, ben...”

“Kapa çeneni. Sadece kapa. Çeneni. Çantayı yere bırak. Yavaşça ayağa kalk. Ellerini yukarı kaldır ve bana dön.”

Kahretsin, kıpırdayamıyordum.

“Hemen!” diye bağırdı öfkeden titreyerek.

Sesinin yarattığı şok etkisiyle kollarıma ve bacaklarıma canlılık hissi geri geldi. Çantayı yere bırakarak ellerimi kaldırıırken yavaşça ayağa kalktım. Ona döndüm. El fenerinin

ışığı yüzünden gözlerimi kısıtım.

Arka cebinden madeni tıkırtısını duyduğum bir kelepçeyi çıkardığını gördüm.

Lanet olsun.

Kelepçeyi havaya kaldırdı. “şimdi sana ne yapacağımızı söyleyeceğim. Arkanı dönecek ve ellerini arkana götüreceksin. Sonra seni kelepçeleyeceğim. Sakın aptalca bir şey yapayım deme çünkü bu silahı daha yeni doldurdum. Kurşunlar ateşlenmeye hazır. Dediklerimi yapmazsan seni vurmaktan çekinmem. Belki de dengelemek için diğerk bacağından vururum.”

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. şokta kelimesi doğru kelime değildi. Hissettiklerimi yeterince ifade etmiyordu. Bu çok saçmaydı. Bu, benim tanıdığım Camden değildi. Bunun, kimin nesi olduğunu bilmiyordum.

Korkunçtu.

“Gizli polis misin?” diye sordum sesim geri gelince.

“Arkayı dön, Ellie. Silahın horozunu çekmemin bir sebebi vardı. Ve bir dahaki sefere tetiğı çekeceğim.”

Dediğini yaptım. Bana doğru yürürken bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. şansımı deneyebilirdim. Tabancasının nerede olduğunu tahmin ederek dönebilir ve elinden düşürebilirdim. Eğilip kavalkemiğine bir tekme savurabilirdim. Belki de hayalarına. Elindeki tabancayı düşürmesini sağlayacak, rolleri değiştirecek herhangi bir şey.

Ancak bunu daha önce elinde dolu bir silah bulunan birine hiç yapmamıştım. Tepki zamanıma güvenmiyordum.

Kol ve bacaklarıma güvenemiyordum. Bu, çok büyük bir riskti ve zaten yeterince riske girmiştım.

Arkamda durduğunu hissettim. Nefesi enseml gıdıklıyordu. Artık erotik falan değildi. Korkunçtu. Ellerini ellerime uzatıp buz gibi kelepçeyi yavaşça bileklerime taktı. Kelepçenin kapanma sesini duyduğumda yenildiğimi anladım.

“Hayır, polis değilim,” dedi enseme. Sesi o kadar tek düze, o kadar soğuktu ki bir robot bile olabilirdi. “Ben sadece bir dövme sanatçısıyım. Ben sadece bir kıza âşık olan bir adamım. Ben sadece daha önce defalarca aldatılan bir aptalı. Ben sadece nihayet intikamını alan bir adamım.”

“Sen bir canavarsın,” dedim.

Güldü. Sesi soğuk ve tizdi. Sonra elini boğazıma götürüp iyice sıktı. Soluk borum ezildi. Güçlkle nefes alabiliyordum.

“Aynada hiç kendine bakıyor musun?” diye sordu sesini yükselterek. “Gördüğün hoşuna gidiyor mu?”

Nefes almak için mücadele ederken elinden sıyrılıp kurtulmaya çalıştım ama bu sadece elini biraz daha sıkmasına sebep oldu. O kuvvetli harika parmaklar benim ölümüm olacaktı.

“Seninle ilgili bir varsayımda bulunmuştım,” dedi tekrar sakinleşen sesiyle. “Ve haklı çıktım. Ben bir canavarsam sen de bu canavarı yaratansın. Sen Doktor Frankenstein’sın.”

Bunun üzerine birden elini çekti. Eğildim. Cığerlerime biraz hava göndermeye, boğazımdaki yanmayı unutup düşünmeye çalıştım. Kalbim o kadar gürültülü atıyordu ki neredeyse sağır olmuştım.

“Buraya gel,” dedi ve beni dirseğimden yakalayarak masasının sandalyesine doğru fırlattı. Ellerim sandalyeye çarpıp ezildi. Silahı bana tutarak eğilip yerdeki Safeway çantasını aldı.

“Biliyorsun, paraya ihtiyacın varsa benden isteyebilirsin.” Sesi şimdi biraz daha nazıktı. “Tek bir soru sormadan verirdim.”

“Neden?” Şapkam yere düşünce saçlarım görüşümü engelledi.

Bana doğru yürüdü. Çantayı masanın üstüne koyup önümde çömeldi. Saçlarımın arasından yalnızca ellerinde tuttuğu tabancanın parlak namlusunu görebiliyordum.

“Çünkü bu, değiştiğin anlamına gelirdi. Dürüst olmak için gerekli ahlaka kavuştuğun anlamına gelirdi. Seni bunun için ödüllendirirdim.”

Yakalanmak ve kelepçelenip namlunun ucunda olmak büyük resmin dışındaki şeylere kızmak için en uygun zaman değildir, ama büyüklük taslayan ses tonuna tahammül edemedim.

“Nasıl anladın?” diye sordum sertçe. “Sana dolap çevireceğimi nasıl anladın?”

Gülümsedi. Güzel. Haince. “Çünkü başarılı olduğumu duyar duymaz, stüdyomu görür görmez, kazandığım paraları fark eder etmez gözlerinde lisedeyken popüler kızlara attığın bakışın aynısını gördüm. Bana o gün kafeteryada ihanet ettiğinde onlara attığın bakışın aynısını. Beni *rezil ettiğindeki* bakışı. O bakış, ‘fırsat’ diyordu.”

“Yani bana tuzak mı kurdun?” Bu kadarı da fazlaydı.

Camden'in başından beri beni kandırdığına inanamıyordum.

“Evet, sana tuzak kurdum. Beni hayal kırıklığına uğratmanı umdum. Bütün gece kanepemde uzanıp senin evime girdiğini duymamayı umdum. Beni haksız çıkarmanı, beni ben olduğum için sevmeni umdum. Oysa haklı çıktım. Kahretsin, Ellie. Hayatım boyunca haklı olmaktan hiç bu kadar nefret etmedim. Sen bir üçkâğıtçısın. Bir yalancı. Bir hırsız. İflah olmaz biri. Seni kimse değiştiremez. Kimse kurtaramaz. Dünyaya, sana yaptıklarını ödetmeye çalışarak öleceksin. Ve yalnız başına.”

Bu sözler üzerine kalbim sıkıştı. Burnumun içinde bir yanma hissettim. Gözyaşlarım geri gelmişti.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına attı. Dokununca kendimi geri çektim. Beni merakla izledi.

“Timsah gözyaşları mı?” diye sordu başını iki yana sallayarak. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Yutkundum. Göz kenarımdan sıcak bir gözyaşı süzüldü. “Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım.”

“Güzel. Ben de.”

Doğrulup masanın üzerine uzanarak duvarın yakınında gizli duran dolgu bir oyuncak çıkardı. Bu, şapşal görünümlü bir ayıydı. Daha önce görmüş, ama gerçekten *dikkat etmemiştim*. Bilinçaltımda oğluna ait olduğunu düşünmüş olmalıydım.

“Bunu görüyor musun?” diye sordu ayıyı önümde oynatarak.

“Ben'in mi?”

“Bir kamera.”

İki kere kahretsin.

“Çocuk odalarına yerleştirilen dadı kameralarından. Tuhaf tipleri yakalamak için. Ben’e bakma fırsatım olmuyor ve muhtemelen hiç de olmayacak ama eğer bir gün bir bakıcı tutacak olsam bunlardan birini kullanırım. Bugünlerde kimseye güvenemiyorsun.” Bana sıırttı. “Saat sekiz gibi oynat düğmesine bastım. O saatten beri de kayıttı. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap her şey kayıt altında. İşin bitti, Ellie. Seni hapse atacaklar ve asla çıkamayacaksın. Annenle babanın yolundan gideceksin. Tek fark, kaçamayacaksın. Hani bazen sana bakınca bu... köşeye kısıtılmış çaresizliği görüyorum.” Cümle ağzından bir duman gibi çıktı. “Bir hapis-hane hücresinde yaşarken ne kadar köşeye kısıtılmış olacağını düşün.”

Yaşamımda bazen işlerin yolunda gitmediği anlar olmuştu. Ölümüne korkmuşum. İki kez ölesiye dayak yemiştim. Bir keresinde parmaklarım kırılmıştı (kötü atılan bir yumruk). Küçük düşürölmüş, aldatılmış, dışlanmışım. Ama yara izlerimin oluştuğu olay dışında –beni bugün izlediğim yola iten olay– bütün geleceğim bir oyuncak ayının karnına bağılı olarak orada, Camden’ın sandalyesinde elleri kelepçeli otururkenki kadar korkmamışım hiç hayatımda.

Gözlerinin içine baktım ve derin bir nefes aldım. “Benden ne istiyorsun?”

“Senden ne mi istiyorum?” diye tekrarladı oyuncak ayıyı yeniden bana doğru ve uzanamayacağım şekilde masanın üzerine koyarak.

Sesli bir şekilde iç geçirdim. “Evet. Ne istiyorsun? Beni babana mı teslim edeceksin yoksa önce biraz işkence mi yapmak istersin?”

Duvara yaslanıp dudağını ısırdı. “Sana işkence yapmayı gerçekten istiyorum, Bayan Watt. Çok uzun zamandır bu anı bekliyordum.”

Çaresizlikle yüzümü buruşturdum. “Yani liseden beri aptal bir kin mi besledin?”

Gergin bir şekilde gülümsedi. “Önemsizmiş gibi göstermeye çalışma. Sen kin beslemedin mi liseden beri?”

“Ama benim sebeplerim var!”

Kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde anlaşılmaz, mavi cam gibi parlak bir ifade vardı. “Ah, öyle mi? Bacağının durumu ve yara izlerin olması sana insanları cezalandırma hakkı mı veriyor sanıyorsun? İnsanları soyma hakkı? Aldatma, dolandırma ve çalma hakkı mı veriyor? Bunu, yaşamını sürdürmek için yaptığın şeyi gerekçelendirmek için kullanabileceğini mi sanıyorsun?”

“Benim yerimde değildin,” dedim dişlerimin arasından. “Neler çektiğime dair hiçbir fikrin yok.”

“Biraz var. Bir zamanlar arkadaştık, biliyorsun.” Sanki derin düşüncelere dalmış gibi silahı arkasında tutarak, önümde yavaşça yürüdü. “Benim yara izlerimi göremediğin için onların olmadıklarını mı sanıyorsun? İşte acıyla ilgili sorun da bu, Ellie. Şansın yaver giderse onu bütün herkesin görebileceği şekilde üstünde taşıyabiliyorsun. Çoğu insan acısını derinlerde, iş işten geçene kadar kimsenin gitmediği yerlerde taşıyor.”

Buna diyecek bir lafım yoktu. Bir bakıma haklıydı. Ne tür yara izleri taşıdığını bilmiyordum. Görünmez olmaları orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. Yani adam biraz sadist ve biraz da çılgınca davranıyordu. Belli ki acı çekiyordu. Hem de sandığımdan çok daha fazla.

“Şey,” dedim usulca, kuru dudaklarımı yalayarak. “Özür dilerim demekten başka söyleyecek bir şey bulamıyorum.”

Odanın ortasında durdu. “Ne dedin?”

“Özür dilerim, dedim. Özür dilerim. Cidden. Seni incittiğim için özür dilerim.” Güçlkle yutkundum. “Öyle... öyle olsun istememiştim. O zamanlar aptalın tekiydim. Bir sürtük-tüm. Ben... ben zayıftım. İnsanların beni sevmesini istiyordum. Hiç kimse beni sevmemişti ve tek istediğim normal olmaktı.”

“Ben seni seviyordum,” dedi sessizce. Ağzımı açtım ama o devam etti: “Ama sanırım senin için yeterince normal değildim.”

Gözlerindeki acı karşısında içim cız etti. “Öyle değil. Sadece, senin arkadaşlığının kıymetini bilemedim. Sen benim ilk arkadaşımydın. En birincisi. Senden önce annemle babam dışında hiç kimsem yoktu. Bacağıma olanlardan sonra da... artık kimseye güvenemiyordum. Sana güvenmek istedim, Camden. Gerçekten istedim ama sonra beni seviyorsan sende bir sorun vardır, diye düşündüm. Ve beni inciteceğini.”

“Böylece ilk önce sen beni incittin.”

“Evet,” dedim soluk soluğa.

Kendi kendine başını salladı. Anlıyormuş gibi görünüyordu.

“Peki, şimdi neden beni soymaya çalıştın?”

Kahretsin.

Tekrar odayı arşınlamaya başlayarak, “Neden,” diye devam etti. “Neden bana dümen çevirmeye kalktın? Neden şimdi? Neden ben?” Son sözcükleri sanki bir kemik yutarmış gibi boğazında düğümlendi. “Neden tekrar bana kazık atmaya kalktın?”

Ellerimi arkamda yumruk yaptım. Vücudum, Gamden’in içinde dolaşmaya başlayan öfkeyi gayriihtiyari algıladı. Ya kaç ya dövüş. İnsan içgüdü. Odanın loş ışığında, vahşi dövmeleri ve bütün gece çekiştirilip durmuş gibi görünen saçlarıyla bir deliyi andırıyordu. Gözleri bir metronom gibi bir ileri bir geri gidiyordu.

“Beni kullandın,” dedi inanmaz bir tavırla. “Benden hoşlanıyormuş gibi davrandın. Benim konserime geldin. Günah keçin olması için ayyaşın birine yüz dolar verdin. Bana öyle bakma. Bardan ayrılmadan önce adam tuvalette yanıma geldi. Bana notta yazanları söyledi. Gözlerindeki fırsatçı bakışı hatırladım. Düşünmek istemediğim şeyleri düşünmeye başladım. İşaretleri görmezden gelemeyecek kadar çok defa sömürüldüm. Bir kadının gizli bir şeyler çevirdiğini anlayacak kadar. Oysa sen devam ettin. Randevulaştık. Bilmek zorundaydım. Bu işin nereye gittiğini görmek zorundaydım. Çıktık ve benimle yattın. Beni becerdin. Hem de iyi becerdin ama yine de planından vazgeçmedin. Lisedeyken bir sürtük olduğunu söylüyorsun. Zayıf olduğunu ve tek istediğinin normal olmak olduğunu söylüyorsun. Bil bakalım

ne oldu? Normal değilsin. Kesinlikle zayıfsın. Ayrıca hayatım boyunca senden daha adi bir sürtük tanımadığımı düşünüyorum.”

Başımı yere eğdim. Oklar fırlatılırken sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Bazıları sıyrıp geçmişti. Diğerleriyse derine saplandı. “Bitti mi?” dedim kararlılıkla.

İç geçirip duvara yaslandı. Zaman geçiyordu. Sonsuzluk gibiydi.

“Evet, bitti. Söyleyeceklerimi söyledim.”

Ona baktım. “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?”

Başını yana eğerek biraz düşündü. “Biraz.”

“Peki, şimdi ne olacak? Bana ne yapmayı planlıyorsun? Babacığının küçük kahramanı gibi karakola beni kendi ellerinle mi götüreceksin, yoksa polisleri mi çağıracaksın? Yoksa çoktan geldiler de dışarıda mı bekliyorlar?” Ona daha nazik davranabilirdim. Ne de olsa kontrol ondaydı ve tamamen onun insafına kalmıştım. Ancak yalan söyleyen tek kişi o değildi. Tuzağa düşürmek için beni kandırdı. Benimle ilgili, yaralarım ile ilgili söylediği bütün güzel şeyler yem olarak kullanılmış bir yalanlar yığınının ibaretti. Bu arada size şunu söylememe izin verin, yalanın tadı gerçekten hiç hoş değil.

“Şimdi ne olacağı senin seçimine bağlı. O kadar da adi bir herif değilim, biliyorsun.”

Neredeyse gözlerimi deviriyordum ama bakışlarındaki yoğunluk hareket etmemi engelledi.

“Tamam,” dedim. “Seçeneklerim neler?”

“İki tane var. Teknik olarak üç, ama üçüncü seçeneği isteyeceğini sanmam.”

Olayı dramatize ediyordu. Bunu çekemeyecek kadar yorgundum.

“O halde ilk ikisini söyle bakalım.”

“Birinci seçenek; doğrudan hapse giriyorsun.”

“Direkt hapse demek?”

Başını kararlılıkla iki yana salladı. Tanrım, bakışlar öldürebilse elindeki tabancaya ihtiyacı olmazdı.

“Bu bir oyun değil, Ellie. Senin için her şeyin oyun olduğunu biliyorum...”

“Tamam, tamam. Özür dilerim. Yani hapse giriyorum. Beni polise teslim ediyorsun.”

“Doğru. Elimde küçük soygununa dair yeterince delil var. Bu tarz bir suç için bugünlerde ne ceza veriyorlar bilmiyorum. Ayrıca üstünde silah olmaması da çok yazık ama her neyse, konudan uzaklaşıyorum. Epey uzun bir süreliğine kodede gireceksin, bu kadarını biliyorum. Hapis yatacaksın. Sabıkan olacak. Bir daha asla dolandırıcılık yapamayacaksın.”

“Anladım.”

“Ayrıca ailenin adı biraz daha lekelenmiş olacak. Zavallı Jim Dayı. Anasından emdiği süt burnundan gelecek. Tanrım, umarım bütün kasaba ona düşman olmaz. İki grup kaçağı koruyup beslemek pek iyiye işaret değil.”

Gözlerimi kıstım. Çenem kasılmıştı. “Diğer seçenek ne?”

“Diğer seçenek, bana yardım edeceksin.”

Çenemi göğsüme indirdim. “Sana yardım etmek mi?

Hangi konuda yardım edeceğim?”

Soluğunu boşaltıp tabancayı bacağına vururken bakışlarını tavana doğrulttu. “Bunu sabah daha iyi açıklayabilirim.”

“Ama... ama peki ondan sonra ne olacak? Bana ne olduğunu söylemezsen sana yardım etmeyi kabul edemem. Sabaha kadar bana ne olacak?” Panik, ciğerlerimde Ativan’ın bile engel olamayacağı bir hızla yayılmaya başlıyordu.

Bakışları soğuktu. “Ah, hadi ama kafanı kullan. Yardıma ihtiyacım olan şeyi beğenmezsen gerçekten hapse girmeyi mi seçeceksin? Sana bir çıkış yolu verdim. Bana nasıl yardım edeceğinin önemi yok. Önemli olan, bana yardım etme şansın var. Yerinde olsam kabul ederim.”

“Neyi kabul ettiğimi bilmeden bir şeyi kabul etmeyi sevmem,” dedim tiz bir sesle.

“Pekâlâ, bir de üçüncü seçenek var.” Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gülümsedi. “Seni şuracıkta kafandan vurabilirim. Kaydı yok edip nefsi müdafaa gibi gösterir, gerisini de babama bırakırım.”

Söylediklerini tartarken odaya bir sessizlik çöktü.

Sonunda, “Buna cesaret edemezsin. Bu, cinayet olur,” dedim.

“Cinayet işlemek için cesarete gerek yok. Aptallık ve tutku yeterli. Kendimi şu an oldukça akıllı hissettiğim için şanslısın.”

Işık düğmesinin olduğu yere doğru yürüyüp ışığı açtı. Işıktaki şiddetle gözlerimi kırptırdım. Kendimi her zaman-

kinden daha zor bir durumda hissediyordum. Köşeye kısıtılmış çaresizlik mi? Evet, bunun yüzümden okunduğundan, her bir gözenekten fişkırdığından emindim.

Fazla seçeneğim yoktu.

“Pekâlâ,” dedim dikkatlice. “Hangi konuda istersen sana yardım edeceğim ama bir şartım var: Herhangi bir şekilde dayıma zarar vermeyeceğine, onu incitmeyeceğine ya da lekelemeyeceğine dair söz vereceksin. Annemle babam, umurunda değil ama dayımı bu işe karıştırma.”

“Anlaştık,” diyerek bana doğru yürüdükten sonra omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Elini gevşetmeden gözlerini yüzümde gezdiriyor, büyük ihtimalle köşeye kısıtılmış çaresizliğimin keyfini çıkarıyordu.

“Anlaştık,” diye karşılık verdim.

Kulağıma eğilmeden önce gülümseyerek dişlerini gösterdi.

“Sen bana *aitsin*, Ellie Watt,” diye fısıldadı.

Bu kelimeler tıpkı kapanan bir hücre kapısının sesini andırıyordu.

Arkamdan kapanan bir hücre kapısının.

BÖLÜM ON BİR

O zamanlar

Kızın beden eğitimi dersinde yara izlerini göstermek zorunda kalmasının üzerinden bir ay geçmiş, bu zaman zarfında dedikodular da yayılmıştı. Önceden çocukların elinde bir şey olmadığı zamanlardaki kadar acımasız ve kötücül değillerdi ama yine de dedikoduydular işte. Bazı insanlar kızın ters giden bir kimya deneyinin kurbanı olduğunu söylüyordu. Hulk olmadan önceki Bruce Banner gibi. Diğerleriyse ailesinin aşırı dinci birer Müslüman olduğunu ve zina yüzünden cezalandırıldığını düşünüyordu. Tabii ki dedikoduların hiçbirinin akla uygun bir tarafı yoktu. Ancak öte yandan, işi gerçeği de öyleydi.

Ancak çoğunlukla insanlar kıza kötü davranmayı bırakıp ona acımaya başladılar. Bir sürü acıyan bakış, arada ses-siz fısıldaşmalar ve bazen de sanki bir çeşit et yiyen hastalığı

varmış gibi ondan uzaklaşan insanlar. Kızın elinden bunun da ortalıkta dolaşan başka bir dedikodu olduğunu varsaymaktan başka bir şey gelmedi.

Bazı yönlerden kız kendini daha huzurlu hissediyordu çünkü diğerleri artık ona lakap takmıyorlardı. Ancak bazı zamanlar da kendini sanki içi açılmış ve bütün dünyanın gözleri önüne serilmiş gibi hissediyordu. İtiraf ettikten sonra kusuru artık herkese ait olmuştu. Kendine saklayacağı pek fazla sırrı kalmamıştı.

En azından fotoğrafçılık dersinde kızın kendine güveni tamdı. Eski moda filmlerle çalışmayı, karanlık odada saatlerce uğraşıp çabalamayı seviyordu. Sevmediği tek şey, Camden McQueen'in de onunla aynı sınıfta olmasıydı. Bir yıldır ona yüz vermediğinden, onunla konuşup arkadaş olmayı denemekten vazgeçeceğini düşünüyordu. Oysa Camden ne zaman vazgeçmesi gerektiğini bilmiyor gibi görünüyordu. Kızsa sürekli ondan kaçıyor.

O gün, dönem sonu ödevlerinin son teslim günüydü. Hepsi *gerekleştirme* kelimesini yorumlama biçimlerine göre fotoğraflar çekmek zorundaydı. Kendini oldukça bilgili ve zeki sanan kız Palm Valley anacaddesinde dilenen evsizlerden birinin fotoğraflarını çekmişti. Öğrenciler sırayla çalışmalarını panoya asıp seçimlerini açıklarlarken, kız zeki olduğunu düşünen tek kişinin kendi olmadığını fark etti. Kendi dışında dört çocuk daha evsiz birini seçmişti. Bununla da kalmamışlar aynı adamı seçmişlerdi. Eleman o gün kesin büyük hasılat kaldırmıştı.

Kız çıkıp gönülsüzce görüşlerini açıklamaya çalıştı. Evsiz adam, evsiz ve yoksul olduğundan eylemleri mazur görülebilirdi. Şartlar bu durumu kabul edilebilir kıldığından adam dilenebilirdi. Toplum onu dışlamıştı ve bu kadarını ona borçluydu.

Sınıf arkadaşlarının isteksiz alkışları ve öğretmenin onayından sonra kız yerine oturup diğer ödevlerin sunumunu izledi. Başka bir evsiz daha vardı. Büyük bir zorbayı-döven küçük bir çocuğun, kedi maması yiyen Danua cinsi bir köpeğin resmi.

Ardından sıra Camden'a geldi.

Tahtaya doğru yürürken bütün gözler onun üzerindeydi. Şimdi hemen hemen on altı yaşında olan Camden daha uzundu, neredeyse bir seksen boyundaydı. Yürürken de uzun boylu gösteriyordu. Omuzları gerideydi ve yüzü karşıya bakıyordu. İnsanların gözlerinin içine bakıyor, bakışlarına karşılık vermeleri için onlara meydan okuyordu. Ve bakıyorlardı da. Daha büyük bir modeli olsa da hâlâ trençkotunu giyiyordu. Tam yüz makyajının yeriniyse pırıltılı göz kalemi makyajı almıştı. Yüzü sanki güneşten koruma programına girmiş gibi bembeyazdı. Pantolonu hiçbir ergen erkeğin, uğrunda dayak yemeden giyemeyeceği parlak ve dar deridendi. O gün üzerinde The Cramps tişörtü vardı. Kız tişörtün üzerindeki çizgi filmi andıran tabuta bakarak alaycı bir şekilde gülümsedi. Kendi kafasında Camden'ın muhtemelen bir tabutta uyuduğuyla ilgili bir espri yaptı.

Camden sınıfın önüne geçip herkese bakarken oldukça

resmi bir şekilde, “İyi günler,” dedi. “Adım Camden McQueen.”

Birkaç kişi kıs kıs güldü. Bu, büyük ihtimalle talihsiz lakabından, “Kraliçe Camden”dan, dolayıydı.

Onları duymamış gibi devam etti. “Bize verilen ödev beni biraz zorladı. Kelimeyi –gerekçelendirme– duyar duymaz aklıma biri geldi, ama bu kişinin kelimeyi anlatan bir durumdaki fotoğrafını yakalamak? İşte bu biraz zor olacaktı.”

Çoğu kişi Camden’ı hor görmesine rağmen hepsi öne doğru eğilmiş, dikkatle onu dinliyordu. Kız bile neler anlatacağını tatlı bir merakla bekliyordu. Ta ki delikanlının gözleri onunkilere kayana ve orada kalana kadar.

“Ama ben şanslıydım,” dedi kasten, gözlerini kızdan hiç ayırmayarak. “O gün öğlen karşıma bir fırsat çıktı. Dersim boş olduğundan kampüste dolaşıyordum.”

Korku dolu bir his, kızın tüm bedenini kurum gibi kapladı.

“Dolaşırken kızın beden eğitimi dersinde olduğunu fark ettim. Bir futbol maçı.”

Kızın kalbi donup kaldı.

“Ya da bir futbol maçı olmalıydı. Ufak bir sorun var gibiydi. Öğretmenle bir öğrenci arasında bir bağırış maçı yapılıyordu.”

Kahretsin, diye düşündü kız. Sınıfta Camden’ın dediklerini anlayan var mı diye gözlerini sınıfta gezdirdi. Kimse anlamamıştı, henüz. Camden’ın dinleyicileri vardı.

“Bu kız,” dedi yavaşça, sonunda bakışlarını kızdan çekip sınıfta gezdirirken. “Bu öğrenci, bu projenin konu-

suydu. Saha kenarına gidip maçın oynanmasını izlerken ben de onun resimlerini çektim.”

Kız oturduğu yerde sinmeye başlarken kimse fark etmeden sıranın altına girip giremeyeceğini merak ediyordu. Belki de yeterince isterse ortadan kaybolabilirdi.

Camden tahtaya yürüdü ve 8x10 boyutlarında siyah beyaz resimler asmaya başladı. Kız bakamayacak kadar çok korkuyordu.

“Bakın,” diye duyurdu Camden, Marilyn Manson’ın sihirbazı gibi... “İşte, Ellie Watt biçimindeki gerekçelendirmem.”

Ve kızın siyah beyaz fotoğrafları işte orada, sınıfın önünde duruyordu. Aslında kötü resimler değillerdi. Doğrusu Camden fotoğrafçılıkta oldukça yetenekli sayılırdı. Magazın basını gibi ve uzaktan çekilmelerine rağmen fotoğraflar gayet iyi tabedilmiş ve ışığa tutulmuştu. Kız, sırtına düşen sarı saçları, dolgun dudakları ve şehvetli bakışlarıyla güzel görünüyordu. Ama o egzotik sima, içinde güzellikten daha fazlasını barındırıyordu. İçinde öfke ve acı vardı. Gerekçelendirme vardı.

Sınıftakiler heyecanla fısıldaşmaya koyulurken bu durumda ne yapacağını bilemeyen öğretmen boğazını temizledi. Ne tepki vereceğini görmek için herkes kıza bakıyordu. Herkes.

Kız orada öylece oturuyordu. Donakalmıştı. Kelimelerle anlatılamayacak kadar utandığının tek işareti yanaklarının al oluşuydu.

Sonunda öğretmen, “Camden, sınıf arkadaşlarının resimlerini çekmenin uygun olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Camden omuz silkti. Belli ki uygun olup olmadığını,

dersten kalıp kalmadığını umursamıyordu. Bir şeyleri ispatlamak için oraya çıkmıştı ve ispatlama konusunda da iyiydi. “Siz uygun olmadığını söylemediniz. Kaldı ki bu sınıfta kim senin Ellie Watt’ın davrandığı gibi davranmaya hakkı yok. Ellie Watt hariç.”

Birkaç baş daha kıza döndü. İçinden, *okulum keşke cehennem ağzının üzerine inşa edilmiş olsaydı ve beni bir keredede yutuverseydi*, diye geçirdi.

Camden devam etti. “Bu resimleri gördüğümde, bu yüzü, bu ifadeyi gördüğümde geleceği planlayan birini görüyorum. Bu kızın yapacağı kötü şeyleri görüyorum. Sebebinin de anlıyorum. İşte ben buna gerekçelendirme diyorum. Teşekkür ederim.”

Daha yerine oturmadan, kimse alkışlamayı bile düşünmeden gerekçelendirme, kurbanını ele geçirdi. Kız ayağa kalkarken oturağı bir tangırtıyla yere devrildi. Bakışları ve öfkesi, gözleri sürmeli oğlanın üzerinde, öne eğildi.

“Seni sapık!” diye bağırdı. Sesi hem kendini hem de sınıftaki herkesi şaşırtmıştı. Mesele sadece haberi olmadan onun resimlerini çekmesi değildi. Mesele sadece o resimlerden not almaya çalışması değildi. Mesele o resimlerde neler olduğuydu. Mesele temsil ettikleri şeydi, o resimlerde bacağı görünmüyordu ama yara izleri yüzünün her yerindeydi.

“Seni hasta ucube!” Bağırarak söylediği bu son sözlerden sonra sınıf sessizliğe gömüldü. “Tek yaptığın beni takip etmek, rahatsız etmek, canımı sıkmak. Ve şimdi de bir sapık gibi resimlerimi çekiyorsun! Kendine bir hayat ve bir hobi

edinmen, bir kız bulman lazım. Ve son kez söylüyorum: O kişi ben olmayacağım!”

Böylece kız, eskiz defterini sırasının üzerine çarparak yerden çantasını alıp sınıfı terk etti. Dersin ortasında olması umurunda değildi. İçinden bir ses öğretmeninin anlayacağını söylüyordu. Tek istediği şey, Camden’den ve o durumdan olabildiğince çabuk uzaklaşmaktı.

Koridorlara koşan kız dosdoğru ergen bir kızın saklanıp ağlaması için en güvenli yer olan kızlar tuvaletine gitti ama klozetin üstüne oturduğunda gözlerinden tek damla yaş gelmedi. O kadar kızgın, o kadar öfkeliydi ki. Gerekçelendirme mi? Ah, şimdi daha önce hiç olmadığı kadar gerekçesi vardı.

Günün son dersini haber veren zil çalana kadar bekledi. Sosyal bilimler dersine gitmek için on dakikası vardı. Koridorlardan geçip kendini toplamak için on dakika.

Tek sorun, kitabı dolabında olduğundan doğrudan sınıfa gidemeyecek olmasıydı. Gücünü toplayarak uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına attıktan sonra bacağı el verdiğince düzgün bir şekilde koridora çıktı. Doğrudan ileri bakıyordu. Kendisine yönelen o acıma dolu bakışları görmezden gelerek dolabına gitti. Kız dolabına yaklaşırken yanında bir şeyler yerleştiren çocuk ona gülümsedi. Buraya kadar iyi.

Sonra o şeyi hissetti. O varlığı. Nereye gitse onu hep hissediyordu. İçinden o gün beden dersinde onu fark edemediği için hayıflandı. O zaman belki bütün bu olanlar önlenebilirdi.

Kız, tedirgin bir şekilde arkasına döndü. Doğrudan Camden McQueen’in gözlük sayesinde muhteşem mavi rengi daha

da ön plana çıkan gözlerinin içine baktı. Sınıfta herkesin önünde ona bağırmasından sonra kızgın, üzgün hatta pişman olmasını bekliyordu. Oysa bakışları ifadesizdi, sanki içindeki bütün hisleri emilip alınmış ve sadece boş bir çanta halini almıştı. Delikanlı, kızın arkasına yaslandığı madeni dolap kadar soğuktu.

“Sen kötü bir insansın, Ellie,” dedi en ufak bir alay olmadan.

Kapanmak için hazır bekleyen bir kapan gibi kız onu dikkatle izliyordu.

“Ben kötü değilim. Kötü olan dünya ve ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.”

Delikanlı gülümsedi. Hem üzgün hem de kendini beğenmişti.

“İşte ben de o yüzden seni seçtim,” diye fısıldadı. Delikanlı o kadar eğilmişti ki kız dolaba yapışmak zorunda kaldı.

Ardından delikanlı kızın gözlerine cehennem azabı gibi geçen birkaç saniye baktıktan sonra arkasına dönüp koridorda uzaklaştı. Sanki az önce bir şey kazanmış gibi yürüyordu ama kıza göre ikisi de kaybetmişti.

Şimdi

Ellerim arkamda kelepçeliyken uykuya dalabileceğimi hiç düşünmezdim ama sanırım vücut yorgun olunca gerçek-

ten yorgun oluyor. Ve yorgunluktan kolumu kaldıracak halim yoktu.

Uyandığımda güneş çoktan doğmuştu. Dışarıda kuşlar yeni günü açık kanatlarla karşılar gibi ötüşüyorlardı. Bense yeni günü korkmuş, aptal ve mahcup karşıliyordum. İkinci kez üst üste Camden'ın yatağında yatıyordum. Tek fark yanımda yatan seksi ve çıplak bir adam olmamasıydı. Hayır, seksi çıplak adam giyinmiş, odanın köşesindeki bir koltukta bir kral edasıyla oturuyordu.

Işık yüzünden gözlerimi kısıtım. Camın yanındaki duruşuyla neredeyse bir meleği andırıyordu ama meleklerin dövmeleri ve kesinlikle ellerinde tabancaları yoktur.

Karın kaslarımda bir yanmayla yatakta usulca doğruldum. Flanel çarşaflar üzerimden düştü. Geceleyin üzerimi örttüğünü varsaydım. Ne kadar düşünceli bir davranış.

“Günaydın,” dedi sanki eski dostlarmışız gibi. Birbirini öldürmek *istemeyen* eski dostlar.

Sinirli sinirli baktım. “Tabanca gerçekten gerekli mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti. “Sadece eğlenceli.”

“Fazladan bir penis gibi,” dedim, dalgın dalgın.

Acımasızca gülümsedi. “Onun gibi bir şey.”

Öne eğilerek sırtımı kamburlaştırıp acıyla inledim. Bütün vücudum ağrıyordu ve her yerim tutulmuştu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kelepçenin bileklerimde derin çizgiler oluşturduğundan şüphem yoktu.

“İyi uyudun mu?”

“Sence iyi uyudum mu?” diye karşılık verdim başımı

kaldırmadan. “Ellerimi arkamda kelepçeledin. Beni burada zorla rehin tutuyorsun ve benim için neler planladığına dair hiçbir lanet fikrim yok.”

Kıkırdadı. “Seni rehin tutmuyorum. Gitmekte özgürsün. Aslına bakarsan...” Yerinden kalkıp bana doğru yürüdüğünü duydum. “Haklısın. Kelepçeli olmaman gerekir.”

Başımı yana yatırıp yukarı, ona baktım. Tabancayı koltuğun üstüne koymuş ve cebinden bir çift anahtar çıkarmıştı. Sonra, kurcalamaya başladığı kelepçe mutluluk verici bir çıt sesiyle açıldı. Bileklerim soğuk havayla birlikte serin bir rahatlatma hissetti.

Çıkardığı kelepçeyi meşe şifoniyerin üstüne fırlatınca büyük bir tangırtı işitildi.

“İşte. Oldu mu?”

Bileklerimi inceledim. Soyulmuşlardı ve biraz acıyorlardı ama büyük ölçüde sağlamdılar. “Pek sayılmaz. Beni salıvermenin bir bedeli var sanırım?”

Bacaklarını hafifçe ayırıp kollarını göğsünde birleştirerek başını öne eğdi. “Her şeyin bir bedeli var. Bir anlaşma yaptık, hatırladın mı? Bana yardım edeceksin çünkü yardıma ihtiyacım var. Çünkü diğer iki seçenek... kötünün kötüleridir. Kaçmayacaksın çünkü elimde seni tek bir düğmeye basarak parmaklıklar ardına gönderecek bir kanıt var. Kaçsan da kurtulamazsın zaten. Ayrıca uğrunda emek harcadığın bütün hayatlar da mahvolur.”

Yani temelde bana çoktan bir hapisyanede olduğumu söylüyordu. Elbette parmaklıklar görünmüyordu ama beni

bırakmaya karar verene kadar onunla bu beyaz duvarların arasında mahsur kalmıştım. Beni bırakmaya karar verirse tabii.

“Tamam, o halde,” dedim usulca, flanel çarşafları köpürücük kemiğime kadar çekerek. Durduğu yerden gömleğimin içi gayet net görünüyordu. Beni rehin alan kişinin özel ayrıcalıklara sahip olmasını istemiyordum. Artık değil.

“Ee,” dedim, “bana şantaj yapmayı bıraktığında bana ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bana yardım ettikten sonra mı demek istiyorsun?”

Başım la onayladım.

“Sonra yollarımızı ayırıyoruz.”

Gözlerimi kıstım. “Peki, yollarımızı ayırmak başka bir şeyin kibar bir ifadesi olabilir mi? Beni öldürmek mesela?”

Söylediklerim onu hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu. “Hayır, Ellie. Yollarımızı ayırmak demek. Sen kendi yoluna, ben kendi yoluma demek. Sen doğuya gidiyorsun, ben de batıya gidiyorum.”

“Gidebileceğimiz kadar batıdayız zaten,” dedim merakla onu süzerek. Her zamanki kadar sert görünüyordu ama dün geceye nazaran çok daha mantıklıydı. Hâlâ ne yapacağını önceden kestiremiyordum ve bu da beni korkutuyordu. Onu bir daha asla hafife almayacağımı biliyordum fakat benden hangi konuda yardım istediğini öğrenmek için o anın uygun olduğunu hissettim.

“Hayır. Batıda daha gidilecek yer var.”

“O zaman anlat bana. Mesele nedir? Planın ne? Benden

hangi konuda yardım istiyorsun? Birilerini öldürmemi isteme çünkü adam öldürmem, Camden. Bir suçlu olduğum için öldüreceğimi düşünüyor olabilirsin ama bütün suçlular aynı değildir. Kaldı ki vücudumda bir yerlerde belli ahlaki değerlerim olduğuna yemin ederim. Göremiyor olabilirsin ancak oradalar.”

Belli belirsiz gülümsedikten sonra tabancasını alıp odadan çıkarken omzunun üstünden, “Bu meseleyi kahvelerimizi yudumlarken konuşalım,” dedi.

Odadan çıkarken arkasından baktım. Konuyu konuşmaktan imtina etmesi nabzımı hızlandırıyordu. Yataktan çıkarak, “Öncesinde tuvalete gidebilir miyim?” diye sordum.

“Elbette,” diye bağırdı mutfaktan. “Orada herhangi bir silah bulamayacaksın nasılsa. Planın buysa tabii.”

Aslında tek planım patlamak üzere olan mesanemi boşaltmaktı. Ona jiletlerle ya da cımbızlarla saldırmayı aklımdan bile geçirmemiştim. Zaten neye yarardı ki? Camden’i gerçekten öldürmedikçe onun beni endişelendiren bilinmezliği devam edecek, hiçbir kaçışım olmayacaktı ve öyle bir planım da yoktu. Muhtemelen evden elimi kolumu sallayarak çıkıp gitmeme müsaade ederdi ama nereye gidersem gideyim polis peşimde olurdu.

Bir de Jim Dayı vardı. Onu unutmaz, unutamazdım.

Tuvaletten çıktığımda Camden’i önünde çizgili bir defter ve elinde bir kalemle mutfak masasında otururken buldum. Masanın üzerinde ayrıca kopkoyu kahve dolu *French press* kahve demliği ve iki turuncu kupa duruyordu. Tabanca

ortalarda görünmüyordu. Gözünde, ofisinde gördüğüm ince çerçeveli gözlük vardı. Başını kaldırıp bana öyle soğuk baktı ki bazı hesapları gözden geçirmek üzere olan bir muhasebeci olduğunu söyleyebilirdim. Hani çoğu muhasebecinin burnunda bir halka olsa ve üzerlerine oturan kareli gömlek giyselerdi.

“Kahve?” diye sordu başıyla kahve demliğini işaret ederek.

Uçak filmine atıfta bulunarak, “Evet, biliyorum,” dedim ve oturdum. Kupalardan birini önüme çekip dibinde herhangi bir toz ya da sıvı olup olmadığını kontrol ettim. Dikkatli olmakta yarar vardı.

“Gergin olduğunda hep espri mi yaparsın?” diye sordu. Ona dikkatle baktım. Gülümseyerek ellerini defterin üzerinde birleştirdi. “Devam et, içine ilaç koymadım. Bond’daki kötü adamlardan değilim ben.”

Diğer kupayı önüne koydum. “Hayır, kesinlikle değilsin. Kontrol sorunları olan sadist herifin tekisin, o kadar.” Belli belirsiz irkildi. “Sen içersen ben de içerim.”

İç geçirdi. Önce benim kupamı sonra da kendininkini doldurdu. “Sanırım aramızdaki güven biteli epey uzun zaman oldu, değil mi?”

İkimiz de aynı anda birer yudum aldık. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. “Aslına bakarsan bu yeni Camden McQueen’e güvenmiştim.”

“Ya şimdi?”

“Şimdiyse bu hatayı bir daha asla yapmayacağım,” de-

dim kahvemi yuttuktan sonra. Hâlâ Camden'in beni kandırmasının etkisinden kurtulamamıştım. Dolandırıcıların kandırılmasına yabancı değildim. Kendim de birkaç kez dolandırılmıştım ama süreçte uyarı işaretlerini okumayı öğreniyordunuz. Giderek daha iyi oluyordunuz. Daha uyanık. Bazen işinizde sizden daha iyi olanlar çıkabiliyordu. Ancak Camden'in böyle bir şey yapmasını hiç beklemiyordum. Gerçek niyetini anlayamadım. Böyle bir şey yapacağını asla tahmin edemezdin. Elbette, muhtemelen orada burada birkaç işaret vardı ama kendimi ona karşı duyduğum şehvete ve onun için hazırladığım planlara o kadar kaptırmıştım ve o hep o kadar tuhaf biri olmuştu ki bu işaretler her anlama gelebilirdi. Bu adamı o kadar kötü incittiğime dair hiçbir fikrim –hiçbir fikrim– yoktu.

“O zaman ödeştik.”

Kupayı masaya koydum. “Biri sana şantaj yaparken ödeşmiş falan olamayız. Pekâlâ, anlat bakalım plan nedir?”

“Benim ortadan kaybolmamı sağlamana ihtiyacım var,” dedi doğrudan sadede gelerek.

Kaşımı kaldırdım. “Ortadan kaybolmak derken?”

Kahvesinden bir yudum alıp bakışlarını kupaya dikti. “Ellie, sana dürüst olacağım.”

“Ah, ne kadar hoş bir değişiklik.” Sandalyeme yaslandım. Merakımı cezpt etmişti. Camden duygularını saklamakta bir us-taydı ancak gözünün kenarında, gözlüğü sayesinde görülebilen ufak da olsa bir hayat kıpırtısı vardı. Bu kıpırtıyı, bu seğirmeyi biliyordum. Aynısından bende de vardı. Bu, korkuydu.

Soktuğum lafı kulak arkası edip kahveye bakarak konuşmaya devam etti. “Başım belada falan değil. Çünkü aklına gelen ilk çıkarım bu olacak. Hayatıma aynen bu şekilde devam etsem, stüdyomu işletip emirleri yerine getirsem...” Diğer kaşımı da kaldırdım ama devam etmesine izin verdim, “Hiçbir sorun çıkmayacak. Hayatım devam edecek ve büyük ihtimalle kimse incinmeyecek.”

Duraksadı. Kalemı alıp tepesine basmaya başladı. Bir daha bastı. Bir daha. Bekledim. İşkence gibiydi.

İç geçirerek sözlerini sürdürdü. Suratım dışında her yere bakıyordu. “Ama hayatımdan sıkıldım. Bir değişiklik istiyorum. Kaldı ki bu, kaçabileceğin tarzda bir hayat değil. Normal yollardan yani.” Kalemin tepesine basmayı sürdürdü. “Oğlum Ben doğduktan sonra... kötü bir şey yaptım. Kendime göre sebeplerim vardı. Mazeretlerim var ama oldu bir kere ve Sophia benden boşandı. Fakat kimse Sophia’dan tamamen kurtulamaz. Bir Madona’yla evlendiğinde bütün aileyle evlenmiş olursun. Ve bu, kötü bir aile, Ellie.” Klik klik. Klik klik. Sophia’nın duvarda asılı duran tablosuna baktım. “Ayrıca kolay kolay peşini bırakmıyorlar, özellikle de kız kardeşlerine çocuk nafakası borcun varsa. Sophie ve Ben’in gerçekten nasıl geçindikleri umurlarında mı? Hayır. Değil. Ona anında düşman olabilirler. Umurlarında olan tek şey imajları. Gururları. Aile değerleri. Ve böylece bana bir iyilik yaptıklarını söylediler. O zamanlar çok param yoktu. LA İnk’e ve işlerin artmasına rağmen zar zor geçiniyordum. Los Angeles pahalı bir şehir ve orada hiçbir zaman çok para ka-

zanamayacağımı biliyorlardı. Onlar da bana bir anlaşma sundular. Birkaç paralı müşterisi olan düşük kiralı bir kasaba olduğu sürece istediğim yerde bana bir stüdyo vereceklerdi. Bana rüyamı vereceklerdi.”

“Günahlar ve İğneler,” dedim sessizce.

“Evet,” dedi sonunda bana bakarak. “Bana bu yeri verdiler ama senin de artık bildiğin gibi, her şeyin bir bedeli var. Başarılı olmamı ve sonra da kazançlarımın çoğunu Sophia’yla Ben’e vermemi istediklerini söylediler. Buna itirazım yoktu. Elimden gelse onlara her şeyi verirdim. Ancak sonradan kafama takıldı: Bir stüdyo alacak kadar paraları varsa neden parayı doğrudan ona vermediler? Şey, çünkü paranın benden ona gitmesi gerektiğini ve Sophia’nın onlara değil, bana ait olduğunu söylediler. Ve sonra bu stüdyoyu açalı yaklaşık iki hafta olmuştu ki gerçek ortaya çıktı. İşler kesatı. Hem de çok kesat. Bir avuç müşterim vardı, o kadar. Bu lanet olası kasaba kendine bir hayat kurmak için uygun bir yer değildi. Hâlâ da değil.”

“Peki, ne oldu?” İçimden bir ses bu konuşmanın nereye gittiğini bildiğimi söylüyor ve dürüst olmak gerekirse ona biraz acımaya başlıyordum.

“Biraz paniklemeye başladım. Kafası bozukken asla görmek istemeyeceğin bir adam olan en büyük ağabeyi Vincent uğradı. Levhanın *kapalı* tarafını çevirdi. Beynimi falan dağıtacağından emindim. İnan bana kavgada iyiyimdir ama o asla karşısına çıkmak istemeyeceğin biri.”

Bu Vincent bana benim Javier’i hatırlatıyordu. Bu iyi

değildi. İkimizin de hayatlarımızda aynı anda kötü insanlara bulaşmış olmamız ne kadar garipti.

“Bana işlerin nasıl gittiğini sordu. Ben de doğruyu söyledim. Yalan söylemeyi göze alamazdım. Adam bu binanın sahibi, Tanrı aşkına. Oysa parmağımı kesmek yerine yalnızca gülümseyip omuz silkti. Sanki sorun değilmiş gibi. Ardından evrak çantasını çıkarıp açarak içindeki paraları gösterdi. Bu stüdyonun var olma sebebinin bunlar olduğunu söyledi. Paralara onun adına göz kulak olduğum ve banka hesabıma, *onların* banka hesabına ufak miktarlarda paralar yatırdığımı sürece stüdyomun ayakta kalacağını söyledi. Kaç kişinin dövme yaptırmak istediğinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey Günahlar ve İğneler’in dışarıya çuvalla para kazanıyor gibi görünmesiydi.”

“Kara para aklama,” dedim bariz olanı ifade ederek. “Tabii ki, *tabii ki* burası sadece bir paravan.”

Bana ters ters baktı. “Başka bir yerde başarılı olabilirdim. Çok başarılı olabilirdim. Sorun bende değil. Sorun kasabada.”

“Bence sende de sorun var,” dedim bir cesaretle. “Birkaç yıldır kara para aklıyorsun, değil mi?”

Derin bir iç çekip öfkeyle kahvesinden bir yudum içti. “Hayır diyemedim.”

“Her zaman hayır diyebilirsin.”

“Sen her zaman hayır diyor musun?”

“Son zamanlarda, hayır.”

“Neyse,” dedi sesindeki sabırsızlık artarken. “Her hafta

ya da iki haftada bir bana yeni para gönderiyorlar. Ben de parayı bankaya yatırıyorum. Para kazanıyorum gibi görünüyor. Sonra parayı çekip bana harçlığımı bırakıyorlar. Hiçbir söz hakkım yok ama hayatımı idame ettirmeme yetiyor. Ardından Sophia'yla Ben'e çok para verdiklerini söylüyorlar.”

“Sen de onlara inanmıyorsun...”

“Hayır. Dedğim gibi onların aile sevgisi sadece göstermelik. Sophia'nın eline çok para geçtiğinden şüpheliyim. O da geçiyorsa tabii.”

“Eline para geçmese sana söylemez miydi sanıyorsun?”

Burun kemiğini sıktı. “Bilmiyorum. Ne telefonlarıma cevap veriyor ne de e-postalarıma. Tek yapabildiğim, Ben'e mektup göndermek. Sadece mektupların eline geçtiğini umut edebiliyorum. Neyse, sorsam da ne olacağını kestiremiyorum. Ağabeylerine söyleyebilir ve onlar da böyle bir şeyden haberleri olsa kendilerini oldukça hakarete uğramış hissederler.”

“Doğru.”

“İşte hepsi bu kadar. Bu işten kurtulmak istiyorum.”

Açıksözlülüğüne neredeyse gülecektim. “Camden. Böyle bir şeyden öyle ha deyince kurtulamazsın. Kara para aklama ciddi bir suç. Madano'lar neyle uğraşıyorlar? Uyuşturucu? Silah? Hayat kadınları?”

“Bunun bir önemi var mı?” diye sordu bıkkınca.

“Sayılır. Paranın kaynağını bilmelisin. Ne tip insanlarla uğraştığını bilmelisin çünkü ister beğen ister beğenme onlarla iş yapıyorsun.”

“O tipleri biliyorum.”

“Ama *onların* ne tip olduklarını bilmiyorsun. Sen bankasın. Onlar patron. Müşterileri kim? Ne satıyorlar? Bunu kim alıyor? Hepsi önemli.”

“Bilmiyorum, bilmiyorum. Bilmek istemiyorum.”

Hafif memnun, başımı iki yana sallayarak kahvemini geri kalanını bitirdim. “O halde uyuşturucu olduğunu varsayalım. Bu konuda yeterince tecrübem var. Peki, o zaman ben karşına çıkmadan önceki planının ne olduğunu söyle. Yoksa bir bakıma hep beni mi bekliyordun?”

Bakışları deliciydi. “Seni beklemiyordum. Seni o gün kafede görünce her şey yerli yerine oturdu. Tıpkı sen beni gördüğünde olduğu gibi.”

“Son birkaç gündür birbirimizi epey bir becerdik,” diye iç geçirdim kızgın bir şekilde.

“Havaya girme hemen. Seni beceren benim. O yüzden ne dersem yapmaya hazır şekilde burada benimle oturuyorsun.”

“Peki ya arka bahçede, yerde ve yatak odasında yaptıklarımız?”

Pis pis sırıttı. “Ah, senin beni becermek için en ufak bir şansın bile yoktu.”

Karşılık olarak, *Ah evet, çünkü bana sadece beş dakika verdin*, gibi son derece çocukça bir cevap verecektim ama işin gerçeği şuydu ki bunu destekleyecek hiçbir dayanağım yoktu. İster inanın ister inanmayın, seks benim için gerçekten bir şeyler ifade etmişti. Onunla evine girmek için yatmadım

—onu bir şekilde zaten başarırdım— onunla ondan hoşlanmaya başladığım için yattım. İstedğim için. Hayatımda karşılaştığım en seksi erkeklerden biri olduğu için. Ve ne yazık ki hâlâ öyleydi. Ne yazık ki bütün bunlar hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ne yazık ki içinde bulunduğum vahim duruma rağmen yaşadıklarının bir gecelik ilişkiden daha fazlası olduğunu düşünen aptal bir kız gibi acı çekiyordum.

Vajinanla düşünmeyi bırak, dedim kendi kendime ve sandalyede biraz daha dik oturdum. Ona gülümseyerek konunun özüne inmeyi denedim.

“Tamam, yani sen şimdi beni gördüğünde benim aptalca bir şeyler yapıp sana kelek atmayı deneyeceğimi biliyordun, öyle mi?”

“Doğru,” dedi basitçe. “Sonra bu durumu nasıl lehime çevirebileceğimi düşünmeye başladım. Seni sadece yakalayıp sandığın kadar zeki olmadığını kanıtlamakla yetinmek istemiyordum. Karşılığında senden bir şeyler elde etmek istiyordum. Sonra aklıma Gualala geldi.”

“Gualala da neyin nesi? Yoksa başka bir grup mu?”

Sanki bir aptalmışım gibi bana gülümsedi. “Gualala, San Francisco’nun kuzeyinde, 1 numaralı otoyol üzerinde bir kasaba. Liseden sonra oraya gittim. Kıyı boyunca aylak aylak dolaştım. Âşık oldum. Gualala benim motivasyon kaynağım. Hedefim. Yeni bir başlangıç yapmak istediğimde gideceğim yer.”

“*Esaretin Bedeli* filmindeki Morgan Freeman gibi konuşmaya başladın.”

Yanlış şeyi söyledim.

Camden, *French press*'i kaptı ve bir anlık öfkeyle duvara fırlattı. Duvara çarpan kahve makinesi tuzla buz oldu. Yerden kahvenin buharı yükseldi. Kalbim ciğerlerimi döverken kaslarım kaçma dürtüsüyle gerildi. Fal taşı gibi açılan gözlerimle onu izliyor, nefes almaya korkuyordum. Tekrar korkutucu biri olmuştu.

Kesinlikle bir Morgan Freeman hayranı değil.

Gözlerinden alev saçarak, “Sırf konuşurken kahve içiyoruz diye sakın ha boğazına kadar boka battığımı aklından çıkarma,” diye tısladı. “Sana yumuşak davranacağımı ya da seninle ilgili fikrimi değiştireceğimi aklından bile geçirme. Yıllar önce kalbimi kırdın, Ellie. O zamandan bu yana da hep kırık kaldı.” Yerine oturdu. Gözlüğünü çıkarıp bir peçeteye sakın sakın silmeye koyuldu. Ellerinin titremesinden sakın kalmak için inanılmaz bir gayret sarf ettiğini görebiliyordum. Bunun için ona minnettardım. “Bu bir şaka değil. Ne kadar çabalayıp çözüm yolunu bulsan da bu bir oyun da değil. İplerin benim elimde, anladın mı? Kontrol bende.”

Sesim titredi. “Tamam.”

“Tamam. Artık neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Bu yerden ayrılmak istiyorum. Hem de onların parasıyla ayrılmak istiyorum. Ayrılmak istiyorum ve asla ardıma bakmak istemiyorum. Büyüdüğünde kullanabilmesi için Ben'e bir güven fonu açabilmek istiyorum. İsimsiz bir bağış. Pasifik Okyanusu kıyısında yaşamak, en sevdiğim lokantada yemek yemek ve bütün gün sanatımla uğraşmak istiyorum. Artık Camden McQueen olmak istemiyorum. Başka biri olmak is-

tiyorum ve senden bütün bunların gerçekleşmesini sağlamamı istiyorum.”

Bu neredeyse imkânsız bir işti. Son derece riskli, tamamen tehlikeli ve zorların da zoru bir işti, ama artık durumu hafife almayacaktım. Camden’in numara yaptığını ve sadece beni korkutmaya çalıştığını varsaymaktan vazgeçecektim. Numara yapmıyordu. Onun ortadan kaybolmasına yardım etmek zorundaydım, yoksa ben de ortadan kaybolacaktım. Kaldı ki gitmek istediğim bir yere değil.

“Pekâlâ,” dedim boğazımı temizleyerek. “Sana yardım edeceğim. Senin bu durumdan kurtulmana yardım edeceğim. Ancak bunu gerçekleştirebilmem için sanırım bana biraz olsun güvenmen gerekecek.”

Sırtarak sandalyesini geri itti. Eline bir kurutma bezi alarak duvarın dibindeki karışıklığa yöneldi. “Ellie Watt,” dedi temizlemek için çömelirken. “Senin ölüne bile güvenmem ben.”

Kartlarımızı doğru oynamadığımız takdirde ölme ihtimalim oldukça yüksekti. Uyuşturucu baronlarından para çalmayla ilgili çok şey biliyordum. Bugün hâlâ hayattaysam ve Camden’in mutfağında oturuyorsam bu tamamen şansım yaver gittiği içindi. Şansın bu kez de benim yanımda olup olmayacağına dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Tamam, o zaman. Bana güvenme ama en azından sana söyleyeceklerime inanmalısın, çünkü bu konuda ve ortadan kaybolma konusunda birkaç şey biliyorum.”

“Seni bunun için tuttum zaten,” dedi. Özenle bir yığın haline getirdiği kırık camlar tınladı.

“Bu iş anlattığın kadar kolay olmayacak.” Gürültüyle soluğumu boşalttım ama sanki ciğerlerimdeki havayı yeterince dışarı atamamışım gibi hissettim. “Bazı... yasadışı eylemlerde bulunmamız gerekebilir. Kimse bir suç işlemeyen yeni bir hayata başlamaz. Bunun ahlaki açıdan senin için bir sakıncası var mı?”

“Ellie,” dedi bana hafif alaylı bakarak. “Babam bu kasabanın şerifi ve ben burnunun dibinde kara para akıyorum. Sakıncası olacağından şüpheliyim.”

“Güzel, çünkü dediğim gibi bu hiç de kolay olmayacak. Ne tür adamlara bulaştığını bilmiyorum ama benim bulaştığım adamlara benziyorlarsa hata yapma lüksün yok. Onlardan bir kere çaldın mı arkasını getirmelisin. Merhamet yok. Kimse ne seni affedecek ne de sana olanları unutmamı söyleyecek. Fikrini değiştirirsen parayı onlara geri vermek işi çözmez. Para artık umurlarında değildir. Yeterince paraları var. Onların derdi bir tavır ortaya koymak. Sen dün gece tabancanın horozunu çekerek tavrını koydun. Bu adamlar sana böyle yapmazlar. Özür dilemene fırsat bırakmadan yüzünü havaya uçururlar.”

Temizlik yapmayı bırakmış, artık dikkatle bana bakıyordu. “Tanrım. Sen kimden kaçıyorsun böyle yahu?”

Hemen başımı iki yana salladım. “Bunun konumuzla ilgisi yok. Bizimle ilgili hiçbir şeyi etkilemiyor.” İkna olmadığımı görünce, “Çok, çok uzun zaman önceydi. Camden McQueen’le hiçbir alakası yok. Ellie Watt’la hiçbir alakası yok. Yemin ederim,” dedim.

En son istediğim şey, Camden'in bu işi yapıp yapmama konusunda şüpheye düşüp sonra da beni polislerle teslim etmeye karar vermesiydi. Benim gitmeme izin vermesi gibi bir ihtimal yoktu. Hele de bütün bu öğrendiklerimden sonra.

Başını salladı.

“Peki, bu işi ne zaman yapmayı planlıyordun? Diğer bir deyişle, ne kadar zamanımız var?” diye sordum.

“Bir hafta,” dedi. “Aslına bakarsan altı gün.”

“Altı gün mü?” Altı günde ona sahte bir hayatı nasıl oluşturacaktım ki ben?

“Evet. Pazarlık yok.” Ayağa kalkarak kurutma bezini çöpe attı. “Altı gün içinde Vincent'in adamlarından biri gelip parayı bırakacak. O parayı ve kasadaki bütün parayı almak istiyorum.”

“Kasadaki kimin parası?”

“Onların. Paranın bir kısmını el altında bulundurmamak istiyorlar.”

İçim ürperdi. “Seni gerçekten soysaydım ne olacaktı, Camden?”

Üzüntüyle gülümsedi. “Seni durdurmasaydım mı? Beni muhtemelen öldürürlerdi. Hayır, geri alıyorum. Beni kesinlikle öldürürlerdi.”

Kahretsin. Bir bakıma Camden'in benim ne yapacağımı anlayacak kadar zeki olmasına sevinmiştim. Bu alternatif diğerinden çok çok daha iyiydi. Benim yüzümden öldürülseydi kendimle asla yaşayamazdım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım bileklerimdeki yaralara bakarak.

“Neyse, iyi ki o adamlardan biri değilim çünkü görünüşe bakılırsa kafan çoktan uçmuş olurdu.”

Hafifçe gülümsedim. “İyi ki.”

Sandalyesine oturdu. Birkaç saniye bana baktıktan sonra, “Pekâlâ, artık ne istediğimi biliyorsun. Bunu altı gün içinde yapabilir misin?” dedi.

“Evet. Yapabilirim.”

“O halde sanırım işe koyulsan iyi edersin.”

Başımınla onayladım. “Peki, Jim Dayı ne olacak? Bir de eşyalarım, arabadaki eşyalarım ihtiyacım var. Bu basketbol forması kokmaya başlıyor.”

“Araban nerede?”

“Sadece bir blok ötede, köpek gezdirme parkının yanında.”

Düşünceli düşünceli dudağını emdi. “Seninle geleceğim. Kaçacak kadar aptal olmadığını biliyorum ama emin olamıyorum. Dayına gelince, bilmiyorum. Sanırım ona hâlâ San Diego’da ya da her neresini söylediyse orada olduğuna ve geri dönmeyeceğine dair bir iki satır bir şey karalamak zorunda kalacaksın. Dayını sevdiğini biliyorum fakat içimde adamın rahatlayacağına dair bir his var.”

Bu konuda büyük ihtimalle haklı olmasından nefret ediyordum.

BÖLÜM ON İKİ

Camden planının ayrıntılarını bana anlattığında çarşambaydı ve adamların parayı bırakmalarına altı gün vardı. İyi ki çoğu dolandırıcının mesai saatleri yok, aksi takdirde hafta sonu işimiz biterdi.

Jose'ye gidip arabadaki bütün eşyaları almam dışında cuma gününe kadar evden çıkamadım. Aradaki zamanı yeni yatağım olan kanepenin bulunduğu oturma odasında geçirdim. Oturma odasında kendimi ferah ve tetikte hissediyordum. Misafir odası benim için fazla karanlık ve sıkışık. Bir hücre gibi.

Ev hapsini geçirmek için kötü bir yer değildi. Camden işime karışmazken stüdyosunda ya da ofisinde olabildiğince çok vakit geçirdi. Arada bir gelen müşterilere dövme yaptı ya da yeni geleceğinin hayalini kurdu. Orada burada karşılaştığımızda bana sıcak davrandı. Ne zaman kendine akşam yemeği yapsa ya da dışarıdan yemek söylese her seferinde bana da yetecek kadar ayırdı. Hatta bir keresinde bira bile

ikram etti ama ben kabul etmedim. Zihnimin açık olması gerekiyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar açık.

Tabancasını ortadan kaldırmış ve duvarlara kahve demliği fırlatmayı bırakmıştı. Dürüst olmak gerekirse bu konuda biraz mahcup görünüyordu, ama onun yerinde olsam büyük olasılıkla ben de aynı şeyi yapardım. Gerçekten ne kadar ciddi olduğunuzu göstermek için insanları bazen sarsmanız gerekir, bunu ben de çok iyi biliyordum. Ve Camden'in ne kadar ciddi olduğunu gördüm. Bütün bu kargaşadan önceki, benimle flört ettiği ve her şeyin eğlenceli olduğu günleri özledim ama sanırım bunların hepsi zaten yalandı.

Gerçeğin eğlenceli bir tarafı yoktu.

Cuma günü, Pismo Beach'teki arkadaşım Gus, Camden'a sahte Sosyal Güvenlik Numaraları temin etmekle uğraşırken ben de sahte bir ehliyet yapmakla meşguldüm. Bunu usulüne uygun yapabilmemiz için resim çekirtmeye gitmemiz gerekecekti.

Dünyanın en berbat evli çifti gibi All-Bran kahvaltılık gevreğimizi yerken, "Neden yalnız gidemediğimi anlamıyorum," dedi. "Mağazalar caddesinde ve alışveriş merkezinde pasaport fotoğrafı çeken birkaç yer var."

"Bak," dedim açıkça, "sonsuz kadar beni burada kapalı tutamazsın. Arada dışarı çıkmam lazım. Yoksa kafayı yiyeceğim."

"Bunun için çok geç," diye mırıldandı sessizce.

"Benim de gelip fotoğraflarda olması gerektiği gibi görünmeni, fotoğrafların doğru boyutlarda olmasını ve diğer

her şeyin doğru yapılmasını sağlamam gerekiyor. Hata yapmak çok kolay. Sahte kimlik yapımında hiç tecrüben yok. Benim var.”

Kaçacağımı düşündüğü açıktı ama ben artık bunu aşmıştım. Camden’a ve planına biraz güvenmeye başlıyordum. Tam olarak istediğim, bir ton parayla kaçmasına yardım etmek ve peşime başkalarını da takmak değildi, ama normalde yapacaklarımdan da çok fazla farkı yoktu. Camden beni bunun için kullanmak istiyorsa bununla yaşayabilirdim.

İç geçirip önündeki gevrek kâsesini itti. “Pekâlâ, geleceksen kimsenin seni tanınmasına izin vermemeliyiz. Dayın seni görürse bu hiç de iyi olmaz.”

Omuz silktim. “Birkaç peruğum var. Kimsenin tanımasını istemediğimiz kişi sensin. Daha açık olmam gerekirse senin mümkün olduğunca farklı görünmeni istiyoruz. Vincent ve adamlarının para yatırılana kadar buraya gelmeyeceklerinden emin misin?”

“Adamları mı?” dedi bir kahkahayla. “Sanki onlar mafyaymış gibi konuşuyorsun.”

Gözlerimi ondan ayırmadım. “Öyle mi? İtalyanlar, değil mi? Muhtemelen mafyadırlar.”

“Bu ırkçılık.”

“Bütün İtalyanların mafyanın bir parçası olduğunu söyleseydim o zaman bu ırkçılık olurdu. Madano’lar uyuşturucu, silah ya da her neyse onun ticaretini yapıyorlar. Sen de onların paralarını aklıyorsun. Mafyayla bir bağlantıları olduğunu söylemek muhtemelen yerinde olur. Eski erkek arkadaşım

bir çetenin üyesi. Kendisi Meksikalı. Bil bakalım ne oldu? Kendisi büyük bir Meksikalı uyuşturucu çetesinin üyesi. Ben Doğu Avrupa geçmişi olan fakir ve cahil bir beyazım. Aynı zamanda bir Çingene ve dolandırıcıyım. Hepimizin belli kalıplaşmış yargıları var. Bazen bir yerlerin insanıdır. Bazense insanlar seni yaftalar ve sen de o yaftalanan insan olursun.”

“Sen o yaftalanan insan değilsin,” dedi. “Sen kim olmak istersen osun.”

“Neyse. Evet, ne diyorduk?”

“Evet, eminim. Pazartesiye kadar hiçbirini görmeyi beklemiyorum.”

“O halde yeni görünüşün üzerinde çalışmaya başlasak iyi olacak.”

“Endişelenmem gerekiyor mu?” Alnında bir kırıksık belirdi. Tedbiri elden bırakmıyordum ama, Tanrım, çok sevimliydi.

“Bak sen, biraz kibirliyiz galiba,” dedim. “Bir aptal gibi görünmeyeceksin. Sende öyle çok sıra dışı değişiklikler yapmam zaten çünkü her yerin dövmeyle kaplı.”

Havaya kaldırdığı ellerini oynattı. Ne kadar güçlü ve zarif olduklarını unutmuştum. “Ellerimde dövme yok. Benim için son sınırlar.”

“Güzel. Öyle de kalsınlar.” En azından uzun kollu gömlek işimizi görürdü. Ona bakarak başımı iki yana salladım. “Kettle Black gözlüğünü takmaya başlayacaksın. Şu siyah olanları. Ve her zaman takacaksın. Saçını siyaha boyayacağız. Sana salaş bir sörfçü havası veren saçlarını kısaltıp onları biraz dikeceğiz.”

Yüzünü buruşturdu.

“Ne var?” diye sordum eğilerek. “Senin için yeterince havalı değil mi?”

“Unut gitsin,” dedi. “Tamam. Saçımı boyayalım, kısaltalım, lenslerime elveda diyelim. Başka? Burun halkamı da çıkarayım mı yoksa kim olduğuma dair bir hatıra kalabilir mi?”

Alaycı davranıyor ve ne yaptığımızı anlamıyordu. Onu rahatlatmak ve söylemek üzere olduğum şeyi vurgulamak için neredeyse elimi onunkinin üstüne koyuyordum ama ona dokunmaya cüret edemedim.

Temkinli bir şekilde, “Camden,” dedim. “Kim olduğuna dair bir hatıra bulundurmak istemeyeceksin. Mesele, kılık değiştirme değil. Şu anki görüntünle arasında dağlar kadar fark olmayacak. Mesele, şimdi olduğun kişiye, eskiden olduğun kişiye elveda deyip olacağın kişiye merhaba demek. Değişmen gerekecek ve değişim büyük bir olaydır. Değişim korkutucudur. Elde etmek için çabaladığın her şeyi söküp atacaksın. Bir süre kim olduğunu bilmeyeceksin. Yaşamayı tekrar öğrenene kadar. Aynaya baktığında kendini hemen tanıyamazsan, o zaman doğru yolda olduğunu anlayacaksın.”

“Sen bu yüzden mi hep hüzünlüsün?”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Hani benim arabamla konsere giderken bana seni hatırlattığı için Guano Padano’yu sevdiğimi söylemiştim ya? Hem sert hem de tatlı bir özelliği var demiştim hani? Yalan söylemiyordum. Sadece, bir kelimeyi dışarıda bırakıyordum.

Sert, tatlı ve çok ama çok hüznü. Sana baktığımda hüznü görüyorum.”

Dudağımı ısırp bakışlarımı başka tarafa çevirdim. “Ben gerekçelendirme gördüğünü sanıyordum.”

“Görüyorum da. Sana baktığımda pek çok şey görüyorum.”

Ayağa kalktım. Huzursuz olmuştum. “Hadi. Şu saçını başını değiştirelim.”

Kadınların, erkeklerin ne kadar kibirli olabildiğini hafife alması çok garip. Sürekli olarak inek gözlüğünü takması Camden için bir sorun oluşturmuyor –neyse ki zaten bu da onun çekiciliğinden bir şey götürmüyordu– ve saçının siyaha boyanmasını umursamıyordu. Kaşları da zaten kendiliğinden siyahtı ve bu birleşim onun buz mavisi gözlerini daha da ön plana çıkaracaktı.

Hayır, Camden için sorun oluşturan, saçının kesilmesi idi. Sebebi de kulaklarının biraz kepçe görünmesi idi. Mafyadan çaldığı parayla kaçmayı planlayanın bu adam olduğuna inanmak güçtü, ama olsun. Biri hem dövmeli ve kaslı bir tanrıya benzeyip, hem de Dumbo kulakları yüzünden kendini korkunç derecede güvensiz hissedebilir.

Kaldı ki bu, onun olduğundan daha az çekici görünmesine sebep olmuyordu, özellikle de saçlarını *o kadar* da kısa kesmediğimizden. Fikrimi değiştirdim. Bu, gerçekten adil değildi. Yeni bir kişi olmasına ve yeni bir görünüşe sahip ol-

masına rağmen bir şekilde hâlâ seksi görünmeyi başarıyordu. Deliliğin sınırında olduğunu öğrenir öğrenmez onun için ayılıp bayılmayı bırakmıştım ama bu, arada bir onu hâlâ süzmediğim anlamına da gelmiyordu.

Saçıyla işimiz bittiğinde pasaport fotoğrafını çektiireceğimiz yere gittik. Orada fotoğrafı çekecek olan yaşlı ve sağır adama resimlerin pasaport için değil, kimlik için olduğunu açıklamak zorundaydım. Yasalara aykırı olduğundan ehliyet için olduğunu söyleyemiyorduk. Biz de o yüzden Camden’ın büyüyen bir şirketi varmış ve personeline güvenlik kartları temin etmek istiyormuş gibi görünmesini sağladık. Bu kadarı ihtiyar adam için yeterliydi. Böylece sahtecilikte kullanılmaya hazır üç küçük fotoğrafımız oldu.

Camden fotoğraflarda şaşırtıcı derecede farklı çıkmıştı. Bense kameranın başında durmuyor, ama ekranına bakıyor ve ona talimatlar veriyordum. Gözlüğüne rağmen yeni Camden ciddi ve sert biri gibi görünüyordu. Gördüğü bir yüzü asla unutmayan türden biri. Bulaşmak istemeyeceğiniz türden biri. Camden’ın kimliğine ve yeni adına her baktığında yeni kişiliğinden güç almasını istiyordum.

Yeni kimliği ve adı demişken, zor kısmı geride bıraktığımız göre birileri beni görmeden ve onun yeni adını bulmaya koyulmadan evine geri döndük. Dönüşte marketten aldığı Buffalo Trace adlı viski eşliğinde beyin fırtınası yapıyorduk.

“Bütün bu süreçte yeni adın en önemli adım,” diye onu bilgilendirdim tekrar kanepeye oturarak. Camden karşımdaki deri koltukta oturuyor ve bardağını döndürüyordu. Ben yine

alkol almayı reddetmiştim. “Bu isimle yaşamak zorunda kalacaksın. Bundan sonra Camden McQueen olmayacaksın. Bu, şu an kulağa iyi bir fikir gibi gelmese de ileride bir gün öyle olmadığını anlayacaksın. Ve bunun geri dönüşü yok.”

Elinde döndürdüğü viskiye baktı. “Sen geri döndün. Tekrar Ellie Watt olmayı başardın.”

“Yani, bunun tek sebebi, o ismin temiz olmasıydı. Bu kasabadan ayrıldıktan sonra temiz olmayabilir.”

“O isim,” dedi merakla. Gözleri üzerimdeydi. “Ona, ‘o isim’ diyorsun ama o senin ismin. Gerçek ismin oydu, değil mi?”

“Evet,” dedim temkinli bir şekilde.

“Ama uydurma bir isimmiş, hatta senin bile değilmiş gibi davranıyorsun. Sanki kimse tarafından kabul görmeyecekmiş gibi.”

Beyaz battaniyenin püskülleriyle oynamaya başladım. “Muhtemelen de kabul görmeyecek. Yasalara uygun bir hayat sürmeye başlayana kadar. Bir evim olana kadar.”

“İsim bir ev gibidir o zaman. Bir ismin olmadan geçen onca yıl. Bir evin olmadan geçen onca yıl.”

Dudaklarımı büztüm. Bu da neydi böyle? Amatör psikiyatri seansı mı?

“Öyle bile olsa hoşuna giden bir isme ihtiyacın var, Camden. Ve hatırlaması, inanması en kolay isimler de baş harfleri o anki adınla aynı olanlardır. Ya da gerçek adınla. İkisinden biriyle. İsmi kaç defa değişirse değişsin o baş harfleri tekrar tekrar görmek insanda rahatlatıcı bir etki yaratıyor.”

Bir saniye beni izledikten sonra içkisinin geri kalanını dikerek hiç vakit kaybetmeden bardağı doldurdu. Yüzündeki ifadeye bir gerginlik vardı. Saatin daha akşamın altısı olduğu düşünülürse böyle içmeyi sürdürmesi durumunda körkütük sarhoş olacaktı.

“Camden? Adının baş harfi olan ‘C’ ile başlayan favori isimlerini söyleme vakti geldi.”

Başını iki yana salladı. “Aynı harfle mi olmak zorunda?”

“Güven bana. Böylesi daha kolay.”

Camden sessizliğe bürünürken ben, “Caleb?” dedim.

Yüzünü iğrenmiş gibi yaptı.

“Pekâlâ, Calum.”

“Tanrım, hayır.”

“Cade?”

“Fazla meşum. Sıradaki.”

“Cory.”

“Haim mi Feldman mı?”

“Cash?”

“Oldu olacak Dangalak de bari.”

Ayarlayabiliriz aslında, diye düşündüm. “Tamam, Carter.”

“Peh. Carter adını duyduğumda aklıma inek geliyor.”

“Yani, yarası olan gocun...”

Gözlüğünün üzerinden bana ters ters baktı.

“Cody o zaman,” dedim.

“Kulağa saçımı aslan yelesi gibi kestirmem gerekiyor muş gibi geliyor. Cameron’a ne dersin?”

“Ah, bence biraz fazla yakın.”

“Caithness.”

Endişelenmeye başlıyordum.

“Ne?” deyip kendini savunmak için kollarını kaldırıncaya içkisi çalkalandı. “MacBeth’ten. Hey, soyadı da var. Caithness MacBeth!”

Görünüşe göre içki etkisini göstermeye başlamıştı. Bense bu durumdan hafif tedirgin olmaya başlıyordum.

Yine de kendimi tutamayarak ona, “Bu duyduğum en kötü isim,” dedim.

“Caithness MacBeth,” diye düşündü.

“İnsanlar bunun sahte bir isim olduğunu anlayacaklar,” dedim.

“İnsanlar cahil. Kimse anlamayacak.” iPhone’nu çıkarıp ekrana dokunmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Google’da isim arıyorum.”

Bir saat sonra, sarhoş olan Camden ateş yakmaya çalışıyordu. Nihayet bir isim bulmuştuk. Ölen annesinin tarafındaki İrlandalı atalarına bir jest yapmak istemişti. Böylece yeni adı Connor Malloy olmuştu. Camden McQueen’e çok fazla benzemiyordu ama ritim olarak kelimeler insanın ağzından aynı şekilde dökülüveriyordu. İşin gerçeği, hafiften bir Connor’ı da andırıyordu.

Ama benim için hep Camden olarak kalacaktı.

“Gel otur yanıma,” dedi. Ateşi tutuşturmuştu. Şöminenin önünde serili bir Meksika battaniyesinin üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordu. Birlikte şarap içip birbirimizin belli yerle-

rinin tadına baktığımız yerde. Sanki aradan asırlar geçmiş gibiydi. Her şey ne kadar da hızlı değişiyordu. Hatta isimlerimiz bile.

Duraksadım. Sarhoştum ama bu benim için sorun değildi. Yani onu daha önce sarhoş görmüştüm ama durum o kadar değişmiş ve önceden kestirilemez bir hal almıştı ki karşımda kimi bulacağımı bilmiyordum. Camden'ı mı? Connor'ı mı? Caithness'ı mı? Son birkaç gündür ilk defa bugün birlikte vakit geçiriyorduk. İşler şu an yolunda gitse de şansımı fazla zorlamak istemiyordum.

“Lütfen,” dedi yanındaki yere vurarak.

Bir sonraki sefere muhtemelen bu kadar kibar davranmayacağını hissederek yerimden kalkıp yanına oturdum. Küçükler Duraflame olduğundan ateş aşırı sıcak değildi. Aksine insanın içini bir hoş eden bir sıcaklık yayıyorlardı. Dizlerimi göğsüme çekip alevlerin dans edişini izledim.

“Ee, ne zaman Connor Malloy olmaya başlıyorum?” dedi tekdüze bir sesle.

Başımı ona doğru çevirdim. Gözlüğünde yansıyan alevler yüzünden gözlerini görmekte zorlanıyordum.

“Kaçmaya başladığımızda,” dedim.

“Hiç kaçmaktan bıktığın oluyor mu?”

Belli belirsiz gülümsemeyi başardım. “Buraya neden geldim sanıyorsun?”

Son derece duygusuzca, “Beni dolandırmaya geldiğini sanıyordum,” dedi ve sanki hiptonize olmuş gibi ateşi izledi.

“Buraya seni dolandırmaya gelmedim, Camden.”

“Lütfen, bana Connor de.”

“Cidden, Camden beni dinle. Bana inanmadığını ya da güvenmediğini biliyorum ama... buraya senin yüzünden gelmediğimi bilmen gerekiyor.”

“Öyle mi? O zaman biraz hayal kırıklığına uğradım,” dedi hüzünlü bir şekilde.

“Burada tanıdığım birileri çıkacağını sanmıyordum. Onun için döndüm. Herkes ya beni tanıyamayacak kadar yaşlanmıştır ya da taşınmıştır, diye tahmin ettim. Bir sebebi olmadıkça kimse büyüdüğü kasabada kalmaz. Yeni bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm. Dayımın bana yardım edebileceğini düşündüm. Ya da en azından deneyeceğini. Ancak beni istemedi.”

“Herkes gibi bir iş bulabilirdin. Gerçek bir iş.”

“Denedim...”

“Denemedin.” Gözlerini benimkilere dikti. Şaşırmıştım. “Sen kolay yolu seçtin. Kolay yol diye bir şey olmadığını hâlâ öğrenemedin mi?”

Sesi gerilmeme yol açmıştı. Nazik bakışlarımla onu sakinleştirmeye çalıştım. “Artık bırakıyorum ama, öyle değil mi? İkimiz de bırakıyoruz.”

Dudaklarına vahşi bir gülümseme yayıldı. “Ama bunun kolay olduğunu düşünüyorsun. Öyle değil mi? Tüm yapman gereken iyi olduğun bir konuda bana yardım etmek olduğu için rahatsın. Sonunda bir şekilde bütün bunları geride bırakacaksın. Belki zenginleşmiş olmayacaksın ama bütün bunları geride bırakmış olacaksın. Ayrıca Camden McQueen’e, Connor Malloy’a ya da adım her ne olarsa ona yardım ettiğin

için kendini harika hissedeceksin. Bir ödül kazanmış gibi hissederek her şeyi geride bırakacaksın. Bu, adil değil, Ellie. Bu şekilde hissetmeyi hak etmiyorsun.”

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü söyledikleri doğrudu. Gözlüğünü çıkarıp yere koyarak içmekten gözkapakları ağır-laşmıştı, gözlerini ağzıma doğrulttu. Gergin bir şekilde yut-kundum. Aramızdaki gerilimden hiç hoşlanmıyordum.

“Nasıl hissetmem gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordum boğuk bir sesle. Tahrik olmuştum. Tüm bedenim alev alevdi.

Usulca eğilip beni öperken, “İşte böyle,” dedi. Yumuşak dudaklarında viski tadı vardı. İstesem de öpüşüne karşılık veremedim. Donup kalmıştım. Kendini biraz çekti. Gözleri birkaç santim uzaktaydı. Gözbebeğinin kara deliğinde kendi kork-muş aksimi görebiliyordum. “Gördün mü? Korkuyorsun.”

“Beni korkutmak mı istiyorsun?” diye fısıldadım.

Dudakları benimkilerden yalnızca birkaç santim öte-deydi. Parmaklarıyla yüzüme düşen saçlarımı düzeltip kula-ğımın arkasına götürdü.

“Evet,” diye mırıldandı. Konuşurken dudakları dudak-larıma değdi. Diğer eliyle askılı badimle sutyenimin ipini omzumdan kaydırırken soluğum kesildi. Dokunuşu, gözleri ve kalbinde gizli olan her ne varsa ve onu diri diri yiyen şey her neyse ürpermeme sebep oldu.

“Camden,” diye uyardım sesim titreyerek.

Dudaklarını omzuma dokundurup aşağıya doğru öp-meye başladı. Haklıydı. Korkuyordum. Hem de çok ama çok korkuyordum. Oysa içimdeki korkunç bir parça onun devam

etmesini istiyordu. Hem tahrik olmuşum hem de korkuyordum. Kaçmaya, dövüşmeye, onu yakalayıp öpmeye ve vücudunun her parçasını yemeye hazırdım. Neler olup bittiğini bilmiyordum fakat bana zarar verme ihtimali olan, bana her şeyi verebilecek ve aynı zamanda elimdeki her şeyi alabilecek bir şeyle bir kafeste mahsur kalmıştım.

Dudakları kolumdan tekrar yukarı, köprücük kemiğime çıktı. Yavaş. Çok yavaş. Hissettiğim en yavaş, en yumuşak öpücüklerdi. Sonra ağzı göğsüme inmeye başladı. Kalbimin çılgınlar gibi çarptığını hissedebildiğinden emindim. Eliyle badimi ve sutyenimi çekerek sağ göğsümü ortaya çıkardı. Göğüs ucum çoktan sertleşmiş ve şimdi de olacakların düşüncesiyle büzülmüştü. Dudaklarını etrafında gezdirdi. Arından diliyle kibarca dövdü. Baştan çıkarıcıydı. Kısaca iç geçirdikten sonra dişleriyle göğsümün ucundaki halkaya asıldı. Zevk, yıldırım çarpması gibi bütün bedenimi sardı.

Yutkunamadım. Dokunuşları altında boğuluyor gibi hissettim. “Camden, lütfen...”

Lütfen dur, diye düşünüyordum. Bu doğru değil. Hem doğru hem de yanlış gibi görünüyor fakat doğru değil. Bir dürtü var ama bu, şehvet değil. Bu, şehvet değil. Bu, intikam.

İntikam hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Beni çimdikleyince sırtım gerildi. Dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı. Onu istiyordum. Artık var olmayan insanı istiyordum. Yanlış şeyi istiyordum.

Oturduğum yerde doğrularak omzunu geri ittim. Yavaşça başını kaldırdı. Gözlerinden kurnazlık akıyordu. Ağzı

seğirerek, yanan ateşe rağmen kanımı donduran uygunsuz bir gülümsemeye dönüştü.

Gömleğimi düzeltip ondan uzaklaştım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Öyle mi? Nedenmiş o?”

“Çünkü... bana şantaj yapıyorsun. Geçen gece beni öldürmekle tehdit ettin. Sana mafyanın parasını çalman ve yeni bir hayata başlaman için yardım ediyorum ve... durumu olduğundan daha da karmaşık bir hale getirmemize gerek yok.”

Kilimin yüzeyindeki küçük desenlerin üzerinde gezdirdiği ellerine baktı. “Başka ne hissetmen gerektiğini düşündüğümü biliyor musun, Ellie? Korku dışında?”

“Ne?” dedim soluğumu boşaltırken. Vücudum kasıldı.

“Aşağılanma.” Gözleri atlamaya hazırlanan bir kedinin kiler gibi parıldadı. “Tıpkı beni aşağıladığın gibi.”

Kahretsin. Kartlarımı doğru oynamalıydım yoksa işler çok karışacaktı. Hem de çok hızlı bir şekilde.

“Zaten aşağılanmış hissediyorum, Camden. Beni kendi oyunumla alt ettin. Başarısız olmam için bana tuzak kurdun. Tuzağa düştüm çünkü yalnızca görmek istediklerimi gördüm. Egomun peşinden gittim. Paranı çalamadım. Burada seninle oturuyorum ama istediğim için değil. Oturmak zorunda olduğum için.”

“Bunu sen seçtin.”

“Ve bu, aşağılayıcı bir durum,” diye itiraf ettim kelimeleri bir taş gibi döverek.

Birkaç saniye sessizce beni izledi. Beyninin çalışmakta

olduğunu, o gözlerin ardında bir şeylerle, çok derinlerde bir şeylerle mücadele ettiğini görebiliyordum. Benim kendi hissettiği gibi hissetmemi istiyordu. Beni yerin dibine sokmak istiyordu. Bana değersiz hissettirmek, zayıf hissettirmek, çaresiz hissettirmek... Yalnızca şantaj yapmak yeterli değildi. Benim gerçekten anlamamı sağlayacak bir şey yapmak istiyordu. Bunu denememesi için dua ettim. Kontrolünü kaybetmemesi için. Çünkü beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorladığı an aşağılanmıştan da beter olurdum. Mahvolurdum. Ve onun yüzüne bir daha asla içinde yüreklendirmeye degecek biri olduğunu hissederek bakamazdım. Her şeye rağmen Camden'ı sevmek istiyordum.

Dizlerinin üstünde bana doğru eğildi. Arkamda duvar, duvarın yanında da ateş vardı. Köşeye sıkışmış, tuzağa düşmüştüm. Aciz ve çaresizdim. Belki mücadele edip kazanabilirdim. Belki kendimi ondan kurtarabilirdim ama kendimi kaderimden, benim için tayin ettiği kaderimden kurtaramazdım.

İntikam ateşi içinde yanıp tutuşuyordu. İçine ruh girmiş gibiydi. Parmakları bükülü elini yüzüme doğru uzattı. Sanki beni saçımdan yakalayıp yere yatırmaya hazırmış gibiydi. Bana acı çektiirmek istiyormuş gibi.

Doğrudan gözlerinin içine bakarak hâlâ orada olduğuna inandığım iyi insanı görmeye çalıştım. Bana sert, tatlı ve hüznü diyen adamı. Birlikte yıldızları izleyebileceğim adamı. Hiçbir şeyi kafaya takmayıp hayatına devam etmenin, diğer insanlara gününü göstermekten daha iyi bir alternatif olduğuna inananı.

Benim olmadığım iyi insanı.

Yüzümden birkaç santim uzakta, havada duran eli şimdi titriyordu. Öfkeden miydi? Bilerek mi yapıyordu? Bu gergin ortamda nefesimi tutmuş, bir sonraki hamlesini bekliyordum.

Sert yüz hatlarında birden bir yumuşama belirdi. Elini yanağıma koyup yüzümü avucunun içine aldı. Eli buz gibi olmasına karşın nazikti. Ayrıca zarar verme niyetinde değildi.

“İyi geceler, Ellie,” dedi boğazını temizleyerek. Gözleri nemliydi. Alnı endişeden kıışmıştı. “Sanırım içkiyi bugün biraz fazla kaçırdım.”

Elini yanağımdan çekip sendeleyerek ayağa kalkana kadar gözlerimi kırpmadan, kımıldamadan, nefesimi tutarak onu izledim. Oturma odasında yalpalayarak ilerledi. Önce sehpaye sonra da duvara çarptı. Ardından da nihayet holde görünürden kayboldu. Yatak odasının kapısı gürültüyle kapandı.

Ciğerlerimdeki havayı boşaltınca parmaklarımı tekrar hissetmeye başladım. Ellerimi o kadar çok sıkıştırmıştım ki tırnaklarım avuç içlerimde iz yapmıştı.

Kanepenin üstündeki battaniyeyi alıp sönene kadar ateşin yanında kıvrıldım. Evde onun dışında hiçbir sıcaklık kalmamıştı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Yalnız şu kadarını söyleyebilirim, bir sonraki gün Camden da ben de gergin ve içimize kapanıktık. Camden akşamdan kalma ve sessizdi. Bense temkinli davranıyor, ona bulaşmamaya çalışıyordum. Gus'tan Sosyal Güvenlik Kartlarını adamlar parayı bırakmadan, pazartesi sabahı ilk iş kargoya vereceğine dair bir e-posta almıştım. Yani en azından planda her şey yolunda gidiyordu.

Öğleden sonra bir ara Camden oturma odasında gitar çalmaya karar verdi. Çıldırılmış gibi çalıyordu. Yanında şarkı da söylüyordu. İyi şarkı söyleyen erkeklerden hoşlanırım. Maalesef o beceremiyordu. Yine de en azından gitar akortluydu. Hayır, Camden gitarı iyi çalıyordu ve akşamdan kalma olması da bunu hiç etkilemiyor gibiydi. Belki bu, onun sorunları çözme yoluydu. Öyle umuyordum. Aşağı yukarı çözmesi gereken benim kadar çok sorunu vardı.

Elbette, ben böyle durumlarda ilaçlardan medet umma yoluna gidiyordum. Kava haplarım azaldığından kendimi

özellikle tedirgin hissediyordum. O yüzden banyodayken Ativan'ı çıkarıp dilimin altına birkaç tane attım. Camden geçen gün aynaya baktığımda gördüğüm şeyi beğenip beğenmediğimi sormuştu. Gerçeği söylemek gerekirse hemen hemen hiç bakmıyordum. Tabii ki makyaj yapıp güzelleşiyordum ama kendime hiçbir zaman gerçekten bakmıyordum. Aynadaki kişiyi sanki pencereden bir başkasına bakıyormuşum gibi inceledim. Gerçekten yakından baksam donuk gözler, koyu gözaltı halkaları ve dipleri sararmaya başlayan siyah saçlar görürdüm.

Camden benim her zamanki yerimde tıngırdatırken ben de bu durumda misafir odasına çekildim. Hapishane hücresi hissi vermemesi için kapıyı aralık bıraktım. Ardından da daracık yatağın üzerine uzandım. Zihnimi kendimden arındırmak ve hapların etkisini göstermesi için Camden'ı ve Ben'i düşündüm. Hayatında bir hata yapıp çocuğunu bir daha asla görememenin ne kadar korkunç olacağını düşündüm. Sırf günün birinde şansın yaver gider de seni ziyarete gelebilir diye evinde ona bir oda ayırmayı. Hiçbir zaman gelmeyebilecek biri için orada yapayalnız bekleyen o odayı düşündüm.

Ativan'ın tetiklediği bir komaya girmiş olmalıydım çünkü uyandığımda odanın için zifiri karanlıktı. Işık gelen tek yer koridordu. O da mutfağın ışığıydı. Neyse ki kapı hâlâ aralıktı.

Kafamdaki inanılmaz mahmurluğa ve kuru ağzıma rağmen uyanma sebebimi buldum. Kalbimin neden normalden daha hızlı çarptığını.

Evde sesler duyuluyordu.

Camden. Ve başka biri daha. Bir adam.

Yataktan sessizce kalkıp kapı eşiğine ilerleyerek köşeden yavaşça kafamı çıkardım. Duvarlarda dans eden gölgeler görüyordum. Mutfaktaki iki insanın gölgelerini. Biri beni görmeden kafamı hemen içeri çekip dinledim.

Geri itilen bir sandalyenin sesi. “Özür dilerim,” dedi Camden.

“Hep özür diliyorsun, değil mi?” diye karşılık verdi adam. Derinden gelen sesi bazen Camden’da da olduğu gibi biraz duygusuzdu. “Boktan hayatın için hep özür diliyorsun.”

Şimdi de bu adamın sesi tanıdık gelmeye başlıyordu.

“Senin fark edeceğini, hatta umurunda olacağını düşünmedim bile,” diye inledi Camden. Evet, inledi.

“Tabii ki düşünmedin. Çünkü düşünemeyecek kadar bencil ve aptalsın. Fark ettim! Bütün kasaba fark etti! Bu durum bana nasıl görünüyor sanıyorsun? Ha? Dur söyleyeyim, kız arkadaşı olmayan yirmi altı yaşında bir adam. Sadece eski karın olduğunu söylediğin bir kaltak ve hiç görmediğim bir torun. Üstelik eşcinsel erkekler için bir ilanda adını –adımızı– kullanıyorsun.”

Ne?

“O, eşcinsel erkekler için bir ilan değil. Stüdyo için bir ilan. Müşterilerimden biri eşcinsel. Benim en büyük destekçilerimden. Vücudunda en çok dövmesi olan o ve...”

Masaya vurulan bir yumruk, üzerindikilerin tangırdamasına neden oldu. Camden’ın, babasıyla konuştuğuna hiç

şüphe yoktu. Onunla olan anılarımız içimi ürpertti.

“Şuna bak!” diye gürledi babası. Kâğıt hışırtısını duya biliyordum. “Tam da bizim gazetemizde. Bütün dövme ihtiyaçlarınız için Camden McQueen’in Günahlar ve İğneler stüdyosuna uğrayın. Bir de bu adamın, bu *ibnenin* fotoğrafını kullanmışsın.” Kelimeyi o kadar öğrenerek söyledi ki odadan çıkıp ona vurma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. “McQueen ismi yalnızca sana ait değil. Keşke sana ait olmasaydı. Bu, benim ismim. Ben şerifim. Bu kasabayı ben yönetiyorum. İnsanların artık bana nasıl baktıklarını biliyor musun? Senin hep şu nonoşlardan biri olduğunu düşünürlerdi. Elizabeth’le ben, evlendiğinde mutluluktan havalara uçtuk. Sonra gidip her şeyi mahvettin!”

“Bunun Sophia’yla hiçbir ilgisi yok,” dedi uysalca. Bu iri, kötü Camden’in sesinin hiç bu kadar önemsiz biri gibi çıktığını duymamıştım. Zar zor yutkundum.

“Bunun Sophia’yla her türlü ilgisi var,” diye gürledi babası. Masaya bir kez daha vurdu. “Bana neden eşcinsel, Palm Springs’teki o nonoşlardan biri olduğunu itiraf etmiyorsun? Tanrım. O kadar açık ki, değil mi? Eskiden makyaj yapışın ve bir kız gibi giyinişin.”

“Kız gibi giyinmiyordum.” Sesi yükseliyordu. “Bir got gibi giyiniyordum. Bu bir altkültür, baba. Büyüyünce bıraktım. Eşcinsel değilim. Ayrıca olsaydım da bu seni ilgilendirmezdi.”

“Ah, hem de öyle bir ilgilendirir ki. Burada, benim kasabamda yaşıyorsan beni ilgilendirir.” Sessizlik. Masaya bir

kez daha vuruldu. Bu kez daha gürültülü. Camden'in babasının tepesi atıyordu. "Tanrım, lisedeyken o *sürtük* dışında hiç kız arkadaşının olmayışı... Seni terk ettiğine şaşmamalı. Muhtemelen onunla yatmazdın."

Bu seferki sessizlik odayı paramparça edebilirdi. Ağzım açık kalmıştı. İçimden bir ses Camden'in da aynı şekilde göründüğünü söylüyordu.

"Peki, hangi sürükmüş o?" diye sordu Camden dikkatlice. Sesindeki gerginliği tanıdım.

"Kim olacak? Ellie Watt. O adi, dolandırıcı *kaltak*." Keleşimeyi ağzından sanki boğazında kalmış gibi çıkardı. "Annesiyle babası beni dünyanın en büyük aptalı konumuna düşürdüler."

Annemle babama muhtemelen hayatımda ilk kez sessizce teşekkür ettim. Ayrıca beni hemen bu adama teslim etmediği için Camden'a da teşekkür ettim.

"Ellie bir kaltak değil," dedi Camden.

"Tıpkı anne ve babası gibi o da avare bir Çingene. Tıpkı senin bu kasabaya ait olmadığı gibi o da hiçbir zaman bu kasabaya ait olmadı. Sanırım bir *topalla* evlenmediğin için mutlu olmalıyım."

Şimdi de *o* kelime... adam sınırlarını biraz fazla zorluyordu. Çılgılık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Camden'in böyle bir sorunu yoktu.

"Siktir git," diye öfkelenildi.

Yine sessizlik. Bu seferki, bir bataklıkta ağır ağır ilerlemek gibiydi.

Sonunda babası, “Ne dedin sen, ne dedin?” dedi.

Lanet olsun.

Camden’in sandalyesinden kalktığını işittim. Sesi alçaldı. “Dedim ki: Siktir. Git.”

Mutfakta bir gürültü koptu. Biri sıkı bir yumruk yedi. Sonra bir daha. Darbeyle birlikte yumruğun ete değince çıkardığı ve çatırdayan kemikten gelen ses odayı doldurup koridorda yankılanırken mutfakta biri dolaplara çarptı. Tabaklar yerlere döküldü.

Gürültülü soluk alıp verişler ve burun çekmeler duydum.

“Sakın bana bir daha saygısızlık edeyim deme,” diye homurdandı babası.

“Özür dilerim,” diye Camden McQueen’in alçak sesi duyuldu.

“Özür dilerim mi? Özür dilerim mi?” Babasının sesi, sanki tekrar patlayacakmış gibi geliyordu.

“Çok özür dilerim, efendim,” diye inledi Camden.

Kıyafetlerin düzeltilme ve ellerin silinme sesleri duyuldu.

“Affedildin,” dedi babası rahatça. Sanki aralarında küçük bir tartışma yaşamış gibiydiler. Belki bu onlar için küçük bir tartışmaydı. Bu, lisede gördüklerimin çoğunu açıklardı.

Koridorda ayak sesleri duyunca kendimi odanın daha karanlık yerine çektim.

Babası merdivenin yakınlarında duraksayarak, “Ah, bu arada, Camden? Bir sonraki sefere gazeteye ilan vereceğin

zaman...” dedi. “Önce bana göstereceksin, tamam mı?”

Cevabını duyamadığım için başıyla onayladığını varsayabildim. Babasının merdivenden inip kapıdan çıktığını duyana kadar karanlıkta bekledim. Belki de Camden McQueen, Connor Malloy olmada hiç zorlanmayacaktı.

Parmak uçlarımda kapıya giderek Camden’in öfkeyle yanımdan geçip gittiğini gördüm. Kanlı bir dudak, açık kırmızı bir elmacıkkemiği ve bana bakmaya cesaret edemeyen gözleri gözüme ilişti.

“Camden,” diye seslendim ardından. Ancak o durmadan doğruca yatak odasına gitti. Kapıyı çarparak kapatınca olduğum yerde sıçradım. İçim sızladı.

Kafamı koridora uzattıktan sonra sessizce mutfığa yürüdüm. Masanın üzerindeki yerel gazeteden bir sayfa açılmıştı.

Devasa bir ilan değildi ama yeterince büyüktü. Köşedeki Camden’in ciddi duran vesikalığı dışında ilanda yalnızca bir kişi, babasının karşı çıktığı adam vardı. Çekici bir gülümsemesi olan bu adamın vücudu muhteşem dövmelele kaplıydı. Turp gibiydi ve üzerinde siyah bir mayo vardı. Etrafı bir havuzun kenarında uzanan yağlı adamlarca çevrilmişti.

Camden ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu adamı bilerek seçmişti çünkü hem adam muhtemelen en büyük ve kesinlikle en fotojenik müşterilerinden biriydi, hem de bu resmin babasını çileden çıkaracağını biliyordu. Bunu onu sinirlendirmek için yapmıştı. Büyük ihtimalle kara para aklama işini

de bundan dolayı yapıyordu. Bu duyguyla ilgili bir iki bir şey biliyordum. Kin gütmek bütün yanlışlarını düzeltmek için kulandığın yakıttı. Ve bütün yakıtlar gibi yakıp yıkabilirdi.

Fotoğrafına bakarken kendimden geçmiştim. Camden'in dıştan bakıldığındaki muhteşem ve başarılı görüntüsünün altında yalnızca iten içe beslediğİ kin vardı. Bunca zaman sonra bile rujlu ocuk hâlâ içindeydi. Hâlâ tekmeliyor ve çığlık atıyordu. Babası onu küçük görüyordu. Onu herkes küçük görmüştü. Özellikle de ben.

O Zamanlar

Kız on ikinci sınıfta biraz olsun huzur bulmuştu. Sebebi muhtemelen lisenin son yılı olması ve herkesin artık buradan gitme vaktinin yaklaştığını bilmesiydi. Birbirleriyle geçirebilecekleri çok fazla vakitleri kalmamıştı ve belki de büyüyorlardı.

Kız, Camden McQueen'le resim dersindeki o olaydan sonra bir daha hiç konuşmamıştı. Aslına bakılırsa delikanlı o olaydan kısa bir süre sonra o dersi bırakmıştı. Yazık olmuştu –kızın resimlerinden yüksek notlar almıştı– ama kızın hissettiğİ tek şey rahatlamaydı. Onun yüzünü her gördüğünde tiksınme fakat en çok da suçluluk hissediyordu. Onu görmediğinde, onunla konuşmadığında kız için o hiç yokmuş ve zamanında ona hiç saldırmamış gibi davranmak daha kolay oluyordu.

Lise sondaki bir İngiliz Edebiyatı dersine kadar onunla hiç konuşmamıştı. Birlikte aldıkları tek ders oydu ama kız sınıfın bir tarafında otururken delikanlı diğer tarafında oturuyordu.

Zil çalalı daha birkaç saniye geçmişti. Kız, önceki dersi boş olduğundan bu derse hep zamanında geliyordu. Yerini çoktan almıştı. Bir grup sınıf arkadaşı –kimseye karışmayan, herkesle iyi anlaşılan iyi çocuklar– hararetle konuşarak sınıfa girdiklerinde başını kaldırıp baktı.

Çocuklardan biri, “Kasabamızda bir katil dolaştığına inanamıyorum,” dedi ve kitaplarını sırasının üstüne büyük bir coşkuyla sertçe bıraktı.

“Aa, hadi ama, Mike,” dedi futbol kazağı giyen çocuk, diğerinin arkasındaki yerini alırken. “Adam kimseyi öldürmedi. Sanırım hırsızlık için falan tutuklandı.”

“Ha-yır,” diye karşı çıktı kızın önünde oturan çocuk. “Phil Hadzukis’le konuştum. Phil Hadzukis’in kuzeninin arkadaşı karakolda çalışıyor. Olayı görmüşler. Adam katilmiş. Ya da belki bir saldırgan, ama ciddi haber oldu.”

“Ve şimdi de ortadan kayboldu,” dedi Mike. “Düşünsenize, her yerde olabilir.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu kız. Mike kızı büyük bir şevkle sırtarak süzdü. Ona laf atılmadıkça onlarla pek konuşmazdı.

“Haberin yok mu?” dedi Mike. Kız başını iki yana salladı. Görünüşe göre hayır, duymamıştı. “Şerif dün gece bir suçluyu yakalayıp hapse atmış. Cidden kötü bir adam. Adam

birkaç saat sonra hücrelerinden kaçınca şerif çıldırmış. Kahrolası Clint Eastwood falan gibi silahlarını çekip kasabanın her yerinde onu aramış.”

Kız kaşlarını çatdı. “Şerif McQueen mi?”

“Evet. Sarhoş bile değilmiş.”

“Bence kafası güzelmış,” dedi futbol kazaklı çocuk.

“Bence sadece küplere binmiş. Sen kalk bir suçluyu içeri at, sonra da elinden kaçır. Adama koymuştur, dostum.”

Kız dudağını ısırıldı. Diğer öğrenciler sınıfa girerken Camden’ı görme umuduyla, endişe dolu gözlerle kapıya baktı. Onun iyi olduğunu umuyordu.

Kız, “Şey, o adamla ilgili endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum,” dedi çocuklara. “Her kimse, aptal biri değil. Şimdiye çoktan kaçmıştır.”

“Unutmuşum,” dedi Mike. “Sen bu konuda çok şey biliyor olmalısın. Senin annenle baban da Şerif McQueen tarafından neredeyse tutuklanıyorlar mıydı?”

Kız buna artık alışmıştı. Oğlana mağrur bir bakış attı. “Neredeyse tutuklanıyorlardı. Neredeyse, burada anahtar sözcük. Tutuklanmadılar.”

“Çünkü kaçtılar,” dedi futbol kazaklı çocuk. Ancak kız ona delici bakışlarını diktğinde oğlan biraz tedirgin göründü.

“Keşke annemle babam dolandırıcı olsalardı,” diye sayıkladı Mike dalgın dalgın havaya bakarak. “Babamın tüm yaptığı iş, bütün gün kışının üstünde oturmak.”

“Çünkü o bir otobüs şoförü,” dedi diğer çocuk.

Ama kız artık dinlemiyordu. Gözleri sınıfın ön tarafına,

Camden'in içeri girdiği yere kaymıştı. Artık trençkotunu giymiyordu. Bu da onu daha az korkutucu yapıyordu. Yine de hâlâ oje sürüyor, korkunç kıyafetler giyiyordu. Omuzlarına düşen saçları daha bakımlıydı ama o herkes için hâlâ Kraliçe Camden'dı.

Ayrıca gözünde bir morluk vardı.

Kız, Camden'in şişmiş gözünün çevresini saran korkunç siyah ve mavi halkalar karşısında soluğunun kesilmesine engel olamadı. Gözlüğü, morluğu gizleyemiyordu. Onu hırpalanmış görmek yeni bir olay olmadığından –Camden sanki kendi bir kurbanmış gibi sık sık bazı sporcu öğrencileri tiye alırdı– muhtemelen onu bu şekilde gören hiç kimse şaşırmamıştı.

“Hadi be,” dedi Mike fısıltıyla. “Kraliçe yine dayak yemiş.”

Ama kız bunun doğru olmadığını biliyordu. Camden'in babasını daha önce defalarca gören kız, Camden'in yaralarının, yakaladığı suçluyu elinden kaçırın babasının bunun sinirini delikanlıdan çıkarması sonucunda meydana geldiğini biliyordu. Çocuklar az önce konuşurlarken onları duyduğu anda içine kötü bir his doğmuştu.

Geri kalan öğrenciler de ağır ağır sınıftaki yerlerini aldılar. Öğretmen, dönüp Camden'a bir daha bakmadı bile ama kız baktı. Sınıfın en arkasında oturan delikanlıya kaçamak bakışlar atıp durdu. Camden bir an olsun başını kaldırmadı. Ne kıza ne de bir başkasına baktı. Gözlerini *Sineklerin Tanrısı*'ndan ayırmadı.

Ancak zil çalıp sınıf dağıldığında kız ona bir şeyler söy-

lemeden oradan ayrılamadı. Delikanlının kitaplarını alıp sı-
nıftan çıkmasını bekledi. Bir şey söylemeye cüret edene
kadar koridorda onun peşinden gitti.

“Camden?” dedi çekingen bir tavırla.

Delikanlı aniden durunca kız az kalsın asker montuna
tosluyordu.

Yavaşça döndü. Seslenenin kim olduğunu bildiğinden
yüzünü göstermek istemiyordu ama gösterdi. Morluk yakın-
dan çok daha kötü görünüyordu.

Kız cesaretini toplayıp ona gülümsedi. “Selam.”

Delikanlı hiçbir şey demeden kuşkuyla kaşını kaldır-
makla yetindi.

Kız, delikanlının mor gözüne bakmaya dayanamadığın-
dan başını öne eğdi. Ona bir yakınlık duyuyor, anlamadığı
bir şekilde onun için üzülmüyordu. Sanki bütün bu olanlar
onun suçuymuş gibi. Değildi ama suçluluk hissediyordu.

“Üzgünüm,” dedi.

Camden boğazını temizledi. “Ne için?”

Kız gözlerini kısarak delikanlının gözüne baktı. “Sana
olanlar için. Gözün için.”

Pek etkilenmiş benzemiyordu. “Hepsi bu mu?”

“Evet. Yani, hayır.”

Kız, Camden’ın onu inceleyen bakışları altında kıv-
randı.

“Keşke arkadaş kalabilseydik,” dedi kız dürüstçe.

Camden az kalsın gülüyordu. “Beni hâlâ çok güldürü-
yorsun, Ellie Watt.”

“Ciddiyim,” dedi.

Başını iki yana salladı. Çok eğleniyordu. “İstediğin kadar ciddi ol. Artık çok geç. Bak, burada son yılımız. İkimiz de yolumuzda gitmeye devam edelim. Lise bitince sen kendi yoluna gidersin, ben de kendi yoluma.”

Reddedilmek acı verse de kız bunu az çok bekliyordu. “Nereye gideceksin?”

“Batıya gideceğim,” dedi. Bir şeyler söylemek üzereymiş gibi başını kaldırdı ama söylemedi. Arkasını dönüp uzaklaştı.

“Kendine dikkat et!” diye seslendi kız arkasından, koridorda oyalanan çocukların dikkatini çekerek.

“Asıl *sen* kendine dikkat et,” dedi omzunun üzerinden. Ardından köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Yirmi altı yaşına gelene kadar birbirlerine bir daha tek kelime dahi etmeyeceklerdi.

Şimdi

Cumartesi sabahı hava kapalı ve şaşırtıcı derecede soğuktu. Kuzey çölü bölgesinde normalde aralık ve ocak aylarına gelmeden bu kadar soğuk olmamasına rağmen kendimi kat kat kazaklar giyerken ve sürekli şömineyi yakarken buldum.

Camden berbat görünüyordu. Onu kısa bir süreliğine sadece kahvaltıda görüp çürük ve ezikler içindeki yüzüne bakmamaya çalıştım. Onunla normal bir şekilde konuşamamak,

hatta tamamen anormal olan planlarımızdan bile bahsedememek garip geldi ama onu kendi haline bıraktım. Birinin ona acımasından nefret ettiği için ben de ona acımak istemiyordum.

Öğlen on ikiden hemen sonra, müşterileriyle o günkü işini bitirdiğinde stüdyosundan yukarı çıktı. Doyurucu ve içimi ısıtacak bir şeyler yemek istediğimden bir iki konserve acı biberli fasulye açmıştım.

“Aç mısın?” diye sordum tencereyi karıştırırken.

Duraksadığını duyunca omzumun üzerinden ona baktım. Orada dikilmiş, beni izliyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sonra kayboldu.

“Evet, kurt gibi,” dedi, dün gece babasının onu çarptığı dolaplardan kâseleri çıkarmaya başlayarak. Konuyu açmaya cesaret edemedim.

Alt kattaki stüdyonun zilinin çaldığını duyduğumuzda çekmecedan kaşıkları çıkarıyordu.

Ona baktım. “Bugünlük işinin bittiğini sanıyordum.”

“Bitti,” dedi. Kafası karışmış görünüyordu. “Belki Chet parayı bırakmaya falan gelmiştir.”

Çatalları masanın üstüne bırakıp koşarak alt kata indi. Ofisinin kapısını açıp kapattığını duydum. Tencereden aldığım acı biberli fasulyeyi kâselere doldurup onları da masanın üzerine koydum. Gelen her kimse fazla zamanını almamasını umuyordum. Yemeği soğuyacaktı.

Bundan da öte, onun yanında olmak, iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Beş dakika geçmesine rağmen Camden hâlâ yukarı gelmemişti. Ardından stüdyosunun kapısının açılıp kapandığını işittim. Meraktan, koridoru hızla geçip yatak odasına girdim ve camdan dışarı baktım.

Camden yanında iki adamla evden ayrılıyordu. Adamlardaki bir şey kalp atışlarımın biraz hızlanmasına neden oldu. Yalnızca arkalarını görebiliyordum ama adamlar Camden'dan kısaydılar; biri tıknazken, diğeri çöp gibiydi. İkisi de bej ve gri renkli, üstlerine oturan takım elbiseler giyorlardı. İkisi de siyah saçlı olan adamlar, havalı ve umursamaz görünüyor, kasılarak yürüyorlardı. Ama ben bu adamların ne olmadıklarını biliyordum.

Nereye gittiklerini ya da Camden'ın onlarla neden gitmesine dair hiçbir fikrim yoktu ama bu hiç de iyiye işaret değildi. Ellie Watt'ın çoktan bu kasabayı terk etmiş olması gerektiğinden evden ayrılmamam ve kasabaya gitmemem gerektiğini biliyordum ancak onları takip etmek zorundaydım. Neler olduğunu öğrenmeliydim.

Kanepenin üzerinden ceketimi alıp merdivenleri indim. Boğuşma izi ya da eksik bir şeyler olup olmadığına bakmak için ofise gittim. Sorun yok gibiydi. Bunun üzerine ben de ne olur ne olmaz diye çelik kasayı kontrol ettim. Paraların hepsi oradaydı.

Dövme stüdyosuna girdim. Bütün ışıklar kapalıydı ve levhanın hâlâ *kapalı* tarafı çevriliydi. Her şey normal görünüyordu. Yazarkasanın yer aldığı tezgâh dışında. Katlanmış bir kâğıt parçası unutulmuş ve yalnız bir şekilde orada duru-

yor, pencerelerden süzülen cereyanda hafifçe oynuyordu.

Kâğıdı elime alıp düzleştirdim.

Bir fotoğrafın fotokopisiydi. Bana bakan suratı tanıdım.

O, bendim.

Soygunun olduğu gün Palm Valley’de çekilmişti. Üzerimdeki kıyafeti tanıdım. Joshua Tree’den geri dönerken bir benzin istasyonunda durmuştum ve Jose’yi dolduruyordum. Derin düşüncelere dalmış, uzaklara bakıyordum. Muhtemelen dümenimi planlamaya o kadar odaklanmışım ki etrafımda olan biteni fark etmemiştim bile. Yolun karşı tarafında olsa bile fotoğrafımı çeken birini fark edeceğimi düşünebilirsiniz ama fark etmemiştim işte.

Ve işte oradaydı. Birkaç gün önce çekilmiş fotoğrafımın pürüzlü siyah beyaz fotokopisi.

Altında şöyle diyordu: “Ellie Watt ya da Eden White.”

Onun altında, “\$50,000” yazıyordu.

Onun da altında Biloxi alan koduyla bir telefon numarası yer alıyordu.

Ve en altta da, “Javier,” ismi vardı.

BÖLÜM ON DÖRT

Ellerimde titreyen kâğıda aptal aptal bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Düşünemez hale gelmiştim. Nefes alıp verdiğimden, kalbimin atıp atmadığından ya da şokun dev bir süpernova gibi her şeyi yok edip etmediğinden bile emin değildim. Camden'ın dövme stüdyosunda mıydım ki ben? Ölmüş müydüm? Cehennemde miydim? Arafta mı? Kıyamet mi kopmuştu?

İlk içgüdüm kaçmak, kapıdan çıkıp bir daha ardıma bakmamak olsa da gücüm yoktu. İlk başta yoktu. Tezgâhın arkasında dizlerimin üstüne çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Resim salına salına yere düştü.

Javier beni nasıl buldu? Bunca yıldan sonra beni nasıl buldu? Onca yıldır beni Eden White olarak biliyordu. Kendime sıfırdan bir geçmiş uydurup tamamen yeni bir hayata başladım. Bütün ilişki bir yalandı ve bir kez olsun hata yapmadım. Gençtim, âşıktım ve boyumdan büyük işlere kalkıştım ama hiç hata yapmadım.

Fakat muhtemelen arabasını çalmamalıydın, dedim kendi kendime. O kadar... duygusal olmamalıydın.

Titremelerin bütün bedenimi sarmasını önlemek için soluğumu olabildiğince yavaş boşalttım. Erkekleri kızdırmakta ve bana kin beslemelerini sağlamakta oldukça marifetliydim. Onlar da bana bunu ödetmekte marifetliydim.

Oradan çıkmalıydim. Gitmeliydim. Hemen.

Oysa daha çıkamadan ahşap sundurmada ayak sesleri duyunca donup kaldım. Sonra kimsenin görmeyeceği şekilde tezgâhın arkasına sindim.

Kapı açılıp kapandı. Kilitleme sesi duyuldu. Ahşap zeminde ilerleyen adımlar tezgâha yaklaşıncaya yavaşladı. Kâğıt. Bakışlarım, bir daha hiç olamayacağım Ellie Watt'ın yerde, yanımda duran resmine gitti.

Adımlar ilerledi; bir, iki.

Tezgâhın üzerinden kafasını uzatan Camden aşağıya, bana bakıyordu.

“Ellie?” diye sordu sessizce.

Ona cevap veremedim. Korku çok ağır basıyordu. Midede bir el ciğerlerime uzanıp onları sıkıyordu. Yere düşene kadar kalbime asılıyordu.

“Ellie,” dedi bu kez daha yüksek sesle. Yanımda diz çöktü. Yüzümü kapatarak başımı salladım. Mırıldanıyor, titriyor, nefes almaya çalışıyordum. Soluğum kesildi. Ağzımı açtı ama yeterli oksijen alamıyordum. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum. Gözümün önünde gri noktalar belirdi.

“Tamam, sakın ol,” dedi elini omzuma koyarak. “İyi olacaksın.”

Onu duymuyordum. Nefes alamıyordum. Tek düşünebildiğim, nefes alamadığımdı.

“Lütfen,” dedi şimdi de elimi tutarak. Sesi nazik ve teskin ediciydi ama üzerimde hiçbir etki yapmıyordu. “Panik atak geçiriyorsun. Sebebinı anlayabiliyorum. Panik atakla ilgili biraz bilgim var. Sana ilaç verebilirim, tamam mı? Benimle gelmelisin. Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum. Anlaştık mı?”

Beni çekip kaldırmaya çalıştı fakat hiç dermanım yoktu. Çok korkuyordum. Resmimi alıp cebine tıktırdı. Ardından tedirgin gözlerle etrafına bakındı. Beni alıp omzuna attı. Bir bez bebek kadar mecalsizdim.

Beni üst kata, eve taşıdı. Bütün bu zaman zarfında yeterli nefesim olmasını ve kaçabilmeyi diledim. O evden kendi isteğimle çıkmam imkânsızdı.

Beni kanepeye yatırdıktan sonra banyoya gitti. Çıktığında elinde reçeteli küçük bir şişe tutuyordu. Eline düşürdüğü birkaç sarı hâpı ağzımın önüne tuttu.

“Aç ağzını,” dedi. “Dilinin altında çözülecekler.”

Ancak Ativan sarı değil, beyazdı. Beni uyuşturmaya çalışıyordu.

“Hayır,” demeye çalıştım ama bir fisıltı gibi çıktı.

“Ellie, aç ağzını. Bunlar panik atağın için. Ativan gibi ama ondan daha iyi.”

Başımı sallasam da sonunda kaybedeceğimi biliyordum. Boğularak ölebilirdim. Ya da beni uyuşturup elli bin dolar gibi müthiş bir ödül karşılığında Javier’e teslim edebilirdi.

Hangisini tercih ederdim bilemiyordum.

Ayrıca seçme şansım da yoktu. Camden ağzımı benim yerime açıp hapları dilimin altına yerleştirdi. Parmaklarında daha önce giydiği eldivenlerden kalan lateks tadı vardı.

Hapları tükürebilirdim. Deneyebilirdim ama o an tek isteğim tekrar nefes alabilmektir. Ciğerlerim havayla doluyken geleceğimi daha iyi düşünebilirdim.

Camden yanımda kaldı. Kalp atışlarım yavaşlarken başımı okşadı. Nefes alıp vermemi söyledi. Burnumdan alıp ağzımdan verdim. Elimi tuttu ve bir an olsun bırakmadı. Tutunacak bir şeye ihtiyaç duyduğumdan ben de onun elini tuttum.

Bir süre sonra sersemliğim geçti. Yorgun hissetmiyordum. Sakindim ama tetikteydim. Ona uysal bir şekilde gülümsedim.

“Bunlar Ativan’da daha iyi,” dedim. “Beni ilaçla uyutmaya çalışıyorsun sandım.”

“Biliyorum.”

Dudağımı ısırđım. “Bana ne yapacaksın?”

“Sana ne mi yapacağım?” diyerek bana merakla baktı.

Başımı salladım. “Elli bin dolar.”

Kaşlarını çattı. Kanepede kıpırdanıp bana doğru eğildi. “Ellie. Elli bin dolar için seni psikopatların eline vermeyeceğim. Bu, hiçbir şeyi değıştirmiyor.”

“Evet, değıştiriyor,” dedim. “Bu, her şeyi değıştiriyor. Bu, buradan ayrılmak zorundayız demek... hem de hemen.”

“Yapamayız...”

“Beni dinle, Camden,” dedim durumun önemini sesimle anlatmaya çalışarak. “Kiminle uğraştığımıza dair hiçbir fikrin yok. Bu adamlar... bana neler olduğunu anlat. Bana tam olarak neler olduğunu anlat.”

Gergin bir şekilde alnını ovuşturdu. “Pekâlâ. Kapı zili çaldı. Aşağı indiğimde o iki adamı merdivende beklerken gördüm.”

“Tarif et.”

“Biri, bir yetmiş sekiz boylarındaydı. Üzerinde gri renkli ve ince çizgili güzel bir takım elbise vardı. Gerçekten parlak ayakkabılar. Gaga gibi bir burun, çenesinde de yara izi. Sinekkaydı tıraşlı. Koyu renk gür saçlar, kahverengi gözler. Bir deri bir kemik. Safınaz’ın erkek hali gibi. Diğer adam biraz daha kısaydı, bir yetmiş üç falan. Aşağı yukarı aynı görünüşteydi. Bir tek, sanki birkaç kez kırılmış gibi burnunda kocaman bir çukıntı vardı. Bronz rengi takım elbise. Daha kirli ayakkabılar. İkisi de Hispanik’ti.”

“Raul ve Alex,” diye soluğumu boşalttım. Bir daha söylemeyeceğimi düşündüğüm isimler.

Başıyla onayladı. “Doğru. Raul ve Alex. Bir kızı aradıklarını söylediler. Ben de, ‘Hepimiz aramıyor muyuz?’ dedim. Adi herifler gibi gülünce bela olduklarını anladım. İçeri girmek isteyince ben de içeri aldım. Benimle, stüdyoyla, ne zamandır dövme işinde olduğumla ilgili falan sorular sordular. Sonra resmi çıkardılar. Kızın birkaç yıl önce eski erkek arkadaşının arabasını ve parasını çaldığını ve onu geri istediklerini söylediler. Patronları için özellikle arabanın manevi

değeri yarmış. Palm Valley’de olduğunu duymuşlar. Kolunda dövme olduğundan ve ben de dövme sanatçısı olduğumdan onu görmüş olabileceğimi düşünmüşler.”

“Saçmalık,” dedim. “Burada olduğumu biliyorlar. Bizi birlikte gördüler.”

“Kesin olarak bildiklerini sanmıyorum. İyi ki araban –adamın arabası– diğer sokakta duruyordu, değil mi?” Konuşmasını hızlanarak sürdürürken söylediklerinin ehemmiyetini kavradı. “Onlara fotoğraftaki kızı tanımama rağmen onu görmediğimi söyledim. Onunla birlikte liseye gittiğimi. Sanki gerçekten ilginç bir şey söylemişim gibi birbirlerine baktılar ve biriyle tanışmaya gelip gelmeyeceğimi sordular. Onlara normalde tanımadığım insanların peşine takılıp bir yere gitmediğimi söyledim. Onlar da o kişinin yolun karşısındaki bir çayevinde olduğunu söylediler. Bunun üzerine ben de, neler olup bittiğini öğrensem iyi olur, diye düşündüm. Birlikte çay, İngiliz hamurışı ve tatlıları satan küçük bir dükkâna gittik. Beni orada bir adamın karşısına oturtular.”

Güçlkle yutkundum. “Peki, nasıl biriydi?”

Sesinde hafif kızgınlıkla, “Yakışıklı bir adam,” dedi. “Yanık tenli Latin erkeklerinden hoşlanıyorsan eğer. Soğukkanlı bir şekilde orada öylece oturuyordu. Üstelik oldukça havalıydı, harbi havalı. Sanki çayevinin sahibiymiş gibi. Sanki kasabanın sahibiymiş gibi. Sanki tanrı falanmış gibi. Dünya umurunda değilmiş gibi oturuyordu. Kahverengi ceket; üst düğmeleri açık, pahalı beyaz bir gömlek. Kot pantolon. Kovboy çizmeleri. Çayını yudumluyordu.”

“Suratı?”

Camden çenesini öne arkaya oynattı. “Suratı... güneş gibiydi. Ona hem bakmak istiyordun hem de bakmamak. Bilirsin, bir erkeğe göre fena görünmüyordu. Geniş ağız. Kare biçimli çene. Çenesinin altında kaba bir sakal. Bazı yönlerden *gerçekten* genç görünüyordu. Ancak o gözler... onlara uzun süre bakamadım. Sanki ruhumun içine falan bakıyor ve kimsenin aramasını istemediğim şeyler arıyor gibiydiler. Ne renk olduklarını hatırlayacak kadar bile bakamadım.”

“Yeşil,” dedim dalgın dalgın. “Çok açık, sarı yeşil arası.”

Soluğunu boşaltıp arkasına yaslandı. “O zaman biliyorsun. Javier’di o.”

“Ne istiyordu?” Sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi. Javier. Javier Bernal benim kasabamdaydı. Bulunduğum yerin hemen aşağısında. Hayatta olmam bir mucizeydi. Orada oturmuş, Camden’la konuşarak geçirdiğim her saniye şansımı zorluyordum. Javier benim kişisel Şeker Adamımdı. Adını her söylediğimizde ortaya çıkma ihtimali vardı.

“Bana aynı soruları sordu. Ben de aynı cevapları verdim. Sanırım Raul seni liseden tanıdığımı söylemiş. Ondan sonra o da annen babanla ilgili bir sürü soru sormaya başladı.”

“Sonra?”

“Sonrası, bu kadar işte. Ona bildiklerimi anlattım. Fırarda olan ve kasabaya bir daha hiç dönmeyen dolandırıcılar olduklarını söyledim. Aslen Mississippili olduğunu söyledim.”

“Bahse girerim bu onu çok şaşırtmıştır,” diye mırıldandım.

“Hayır.” Ona dikkatle baktım ama o, omuz silkti. “Hayır, hiç de şaşırmış görünmüyordu. Sadece başını salladı. Sanki her şeyi zaten biliyormuş gibi. Dünyadaki her şeyi. O bir... sen bu adamla nasıl birlikte oldun, Tanrı aşkına, Ellie? Ben olsam kafayı yerdim.”

“Uzun zaman önceydi.”

“Bizimki uzun zaman önceydi.”

Başımınla onayladım. “Öyleydi ama işte buradayız. O da orada. Ve gitmeliyiz.”

İtiraz etmek istediğini sezebiliyordum. Paradan, hayalinden ve planlardan konuşmak istediğini. Yine de gözlerinde razı olmaya başladığını görebiliyordum. Biliyordum çünkü bu, hayal kırıklığı ve mağlubiyete benziyordu.

“Başımız belada, değil mi?” diye sordu öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne koyarak. Kolundaki yunus dövmesi bana göz kırpmıyor gibiydi.

“Bana peşimde kimin olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun? Artık biliyorsun. Arabasını ve parasını çaldım. Kendimce sebeplerim vardı. Hâlâ geri istiyorlar. Unutmadılar. Uyuşturucu baronları unutmaz. Asla.”

Biraz solgun görünüyordu. “Parayı bekleyemeyiz. Bura geri gelecekler. Evine gelecekler ve beni bulacaklar. Bu kasabada gidecek ya da saklanacak hiçbir yerim yok. Şimdiye dayımı öldürmedilerse bu bir mucize olur. Ondan bahsetmedin, değil mi?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Bahsetmedim. Lisedeyken vaf-

tiz annen ve babanla kaldığını söyledim. Dayının soyadı Watt değil, değil mi?”

“Hayır, Bespo. Jim Bespo.” İç geçirdim. “Başka seçeneğimiz yok, Camden. Ya hemen şimdi gitmeme izin verirsin ve sen burada kalırsın ya da benimle gelirsin. Ya da ben seninle gelirim. Her halükârda, benim gitmem gerek; yoksa bu benim sonum olur.”

Bütün bunları o kadar sakın söylemiştim ki neredeyse kendimi tanıyamıyordum. Bu kadar soğukkanlı olduğum için kendime bir beşlik çıkmak istedim. Oysa soğukkanlı değildim. İçimde fırtınalar kopuyordu.

“Kasadaki parayı alabiliriz,” dedi.

“Kimliğin de var. Bu bir başlangıç. Gus’ın, geriye kalan belgeleri başka bir yere göndermesini sağlayabiliriz ama şimdi gitmek zorundayız.”

Başını sallayıp ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım. Elimi koluna koyarak bana bakmasını sağladım. “Camden, şimdi gidiyoruz ve bir daha geri dönmüyoruz. Asla.”

Dudaklarını birbirlerine sürterek etrafına bakındı. Gözleriyle odayı, sevdiği her şeyi süzdü. Valiz hazırlamakla uğraşacak vaktimiz yoktu. Aklımıza ne gelirse onları yanımıza alıp gidecektik.

“Jose’yle gideceğiz,” dedim.

“Onun arabasıyla mı? Bu biraz bariz olmuyor mu?”

“Şu an senin arabanı izliyorlar, benimkini değil. Benimkinin nerede olduğunu bilmiyorlar.”

“Parkta görmüş olabilirler.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Olabilir ama muhtemelen görmemişlerdir. Ve muhtemelen görmemiş olmaları, kesin görmüş olmalarından daha iyidir. Araban yerinde olmazsa anlarlar.”

“Ben olmazsam da anlarlar.”

“Ama onların bunu anlaması daha uzun sürer. Beş dakikamız var. Zaten yeterince vakit kaybettik. Bir çanta bul ve içine yalnızca ihtiyacın olan şeyleri koy. Ben diğer her şeyi hallederim. Garaj kapısından çıkıp bahçeye geçeceğiz. Oradan da komşuların bahçesine. Evi izliyor olma ihtimallerine karşı ufak bir tedbir.”

Paranoyadan bütün vücudu kaskatı kesildi. “Pencerelere gidip bakayım mı?”

Başımı salladım. “Aklından bile geçirme.”

Camden oturma odasının ortasında öylece duruyordu. Bütün bu olanlar ona fazla gelmişti. Afallamış ve bu hayatını bırakıp bir yenisine yelken açmaya hazır değil gibi görünüyordu. Daha fazla vakti olduğunu sanıyordu ama neredeyse hiç yoktu.

“Ölmemize dört buçuk dakika, Camden McQueen,” diye fısıldadım.

Nihayet dank etti. Harekete geçtik. Klasik akustik gitarını almakta ısrar etti ama onun dışında yalnızca ihtiyacı olan eşyayı almasını sağladık. Belgeler, para, birkaç kıyafet, dövme araç gereçlerinden bazıları. Benim çantam küçüktü. Diğer bütün eşyalarım zaten arabadaydı.

Etrafa son bir kez göz gezdirdik. Camden, Ben’in şöminenin üstünde duran fotoğrafını da aldıktan sonra birlikte

hızla merdivenlerden inip garaja geçtik. Hemen etrafı kola-
çan edip sessizce arka bahçeden ilerledik. Komşunun bahçe-
sine geçerken birbirimize çitin üstünden atlamamızda yardım
ettik. Ardından da dikkatleri çekmeden komşunun sokağına
çıktık.

Biraz ilerleyip hâlâ parkın yanında duran Jose'yi görene
kadar hiçbir rahatlama hissetmedim ama rahatlama hissi
uzun sürmedi. Başıma konan elli bin dolarlık ödülü ve Cam-
den'in bunu nasıl teptiğini bir türlü aklımdan çıkaramıyor-
dum. İnanması güçtü. Ve işin tuhaf yanı, ona inanıyordum.
(Camden'in hâlâ kontrolümü elinde tutmak istediğine ve hâlâ
yardımına ihtiyacı olduğuna inanıyordum. Bana herhangi
bir zarar gelmesini istemediği için beni "kötü adamlara" tes-
lim etmediğine inanıyordum.

Ancak ona en son güvendiğimde hapı yutmuştum. Bu
kez biraz daha dikkatli olmam gerekecekti.

O zamanlar

Kız, külüstür Chevy kamyonetiyle cadde boyunca iler-
liyor, olabildiğince dikkat çekmemeye çalışıyordu. Missis-
sippi'de aylardan nisan olduğu ve domuz gibi terleyen herkesin,
kafasını kamyonetinden dışarı çıkardığı düşünülürse kız hiç sı-
ıtmıyordu.

Ama o, yerli halktan değildi. Eyalete gelesi yalnızca üç

hafta olmuştu. Bu üç haftalık süre içinde hep aynı insanları görüyordu. Bilinçli olarak. Kız tanıdık bir ev bulmuştu; çok ama çok uzun zaman önce içinde kötü şeylerin meydana geldiği, zengin bir adamın evi. Ve bu adamın evini her Allah'ın günü izledi. Bazen uzaktan. Bazen yakından. Ancak kimse- nin onu görmediğinden emin oldu.

Adını Travis olarak hatırladığı bu adamın evini izlerken pek çok adamın gelip gittiğini gördü. Arada kadınlar –çok çekici kadınlar– da geliyordu ama çoğunlukla adamlardı. İş- leri halleden adamlar. Takım elbise giyip boş konuşmayan adamlar. Kulağınızı tırnak makasıyla kesen adamlar.

Adamları izleyerek hangisinin Travis'in sağ kolu oldu- ğunu çözmeye çalıştı. Hangi adamın en yetkili olduğunu. Za- manla kız bunun kendinden daha büyük göstermeyen bir adam olduğunu anladı. Uzunca saçları yürürken ahenkle dans eden, hemen hemen çocuk denilebilecek bir adamdı. Onu uzaktan izlediğinde, ondan bir şey olmaz, derdi. Yine de farklı bir havası vardı; duruşundaki doğallık, kontrollü ve öz- güvenli davranışları buna şüphe bırakmıyordu. Ne kadar genç görünürse görünsün bu adam hafife alınamazdı. Hatta Travis bile onu kafesteki bir yılan gibi görüyorsa benziyordu. Çatlaklardan rahatlıkla kaçabilecek bir yılan.

Kız, tanıması gerekenin bu adam olduğuna karar verince adamın evden çıkmasını ve 70'lerden kalma Pontiac GTO marka arabasına binmesini bekleyip onu takip etti. Onu gün- lerce izledi. Nereye gitse peşinden gitti. Adam her gün zengin North Biloxi muhitinden ayrılıp ilginç bir kasaba olan Ocean

Springs'e gidiyordu. Yuvarlak kemerli vitraylı pencereleri ve geniş sundurması olan küçük beyaz evinin önünde arabasından iniyor, içeride kayboluyordu.

Kız, adamı ziyaret eden hiç kimseyi görmedi. Sık sık içeride neler yaptığını merak ediyordu. Televizyon mu izliyordu? Arka sundurmasında oturmuş, dalgaların özel kumsalını dövmesini, rüzgârın deniz çayırlarını hışırdatmasını mı izliyordu? Kendini yalnız hissediyor muydu?

Adamla ilgili bütün bunları merak eden kız cevabı bulmak için yavaş yavaş cesaretini topladı. Bir gün adamı kasabada en sevdiği kafeye kadar takip etti. Bir avcı gibi kamyonetinde saklanmaktansa kafeye girmeye, sonunda bu adamla tanışmaya karar verdi.

Kız hâlâ dışarıdaki nemden dolayı terli bir halde içeri girdi. Kafenin içi serin ve şaşırtıcı derecede hareketliydi. Adamın, elinde bir fincan çayla mekânın köşesindeki hasır bir sandalyede oturduğunu gördü. Bir *Men's Health* dergisini karıştırıyor, canı sıkkın ama halinden memnun görünüyordu.

Kız derin bir nefes alıp barda bir kahve söyledikten sonra adama en yakın masaya oturdu.

Adam yakından bakınca düşündüğü kadar gençti. Kız yirmi yaşındayken adam belki en fazla yirmi üçtü. Bu kadar şık giyinmişken anlamak zordu. Kolunda anne babasının ona zengin adamlardan çaldırdığına benzer bir saat vardı. Etrafına kültürlü biri havası yayıyordu. İçmekte olduğu çaydan daha fazla çay gibi kokan bir parfüm sıkılmıştı.

Ona çok uzun süre bakmamaya çalıştı ama bir süre

sonra adam kızın bakışlarını yakaladı. Belki de en başından beri biliyor ve kartlarını yavaş yavaş oynuyordu.

Ona baktığı an kızın kalbi artık onundu. Gözleri kızın ruhunu gördü. Gülümsedi. Adam gördüğünden hoşlanmıştı

BÖLÜM ON BEŞ

Jose'ye biner binmez anacaddenin tersi istikamette gaza-
ladık. Kasabanın dışına çıkmak biraz zaman alacaktı ama
takip edilmediğimizden emin olmak istiyordum. Ayrıca Ja-
vier ve adamları belli bazı yolları izliyorlarsa onlarla karşı-
laşmadığımızdan gerçekten emin olmak istiyordum.

Arkamızda evler küçülüp dağınıklaşırken Camden, “Ne-
reye gidiyoruz?” diye sordu. Kum ve çalılar kasabanın yerini
aldı.

*Neden, diye düşündüm, yeni ahbablarına mesaj çekebi-
lesin diye mi?* Bu düşüncüyü, Camden’in şeytanla bir anlaşma
yaptığı düşüncesini, kafamdan atmalıydım ama paranoyam
zirve yapmıştı. Ne kadar dikkatli olsam azdı.

“Paranı aklamaya,” dedim çöle giden bir yola keskin bir
dönüş yaparak.

“Nasıl yapıldığını biliyor musun?” diye sordu.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Tabii ki biliyorum. Ben
bir dolandırıcıyım. Benim hemen hemen her maaşım bir şe-
kilde kirlidir.”

“Çok ucuza yapılan kirli işler.”

“Ah, ucuza hiçbir şey yapmam. Bunu bile. Cepte telefonunu ön konsolun üstüne koy.”

Şaşırmıştı. “Ne?”

Başınla ön konsolu işaret ettim. “Yap dedim. Koy onu oraya. Seni gizli mesajlar gönderirken görmek istemiyorum.”

Sessizlik çöktü. Gözucuyla ona baktım. Şaşkın bir halde bana bakıyordu.

“Ne var?” diye sordum sabırsızca. “Sorun ne?”

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordu öfkeyle.

Burnumdan soludum. “Hayır. Kendini benim yerime koy ve söyle... sen olsan sana güvenir miydin?”

“Evet,” dedi hemen. “Senin yerinde olsam bana güvenirdim.”

“Ben de kendi egom kötü sanırdım,” dedim sessizce.

“Para için seni kimseye vermiyorum.”

“Hayır, para için beni sadece tutuyorsun.”

“Tutuyordum. Şimdi her şey farklı.”

“Hayır, değil. Denesem de senden hâlâ kaçamıyorum,” dedim. “Ne olursa olsun, benimle ilgili o kanıt hâlâ elinde. Unuttum sanma. Dosyayı kendine e-posta olarak gönderdiğine bahse girmeye hazırım. Bir tıkla gönderilmeye hazır olduğunu kendin söyledin ama beni polislerle –babana– teslim etsen hiç para alamayacak ve kaçamayacaksın. Şimdiyse paran ve... daha fazlasını kazanma potansiyelin var.” Kızgın bir şekilde iç geçirdim. “Bana ihtiyacın yok ve hiç olmadığın kadar ayvayı yemiş durumdayım.”

“Seni incittim mi?”

“Ne?”

Soruyu tekrarladı. Sesi ciddiye. “Seni incittim mi?”

“Fiziksel olarak mı? Pek sayılmaz. Zihinsel olarak, evet.”

“Seni zihinsel olarak incittim mi?”

Dudağımı ısırp otoyolu gösteren levhaları aramaya başladım. Konuyu değiştirmesine sinir oldum. “Oldukça acımasız şeyler söyledin.”

Başını iki yana sallayıp, “İnanılır gibi değil,” diye homurdandı. Bakışları pencereye, kaymaktaşı ve kırmızıya çalan kahverengi renklerinin akıp gittiği manzaraya kaydı. “Beni soymaya kalktın, Ellie. Acımasız olmaya hakkım var.”

“Gerekçen var yani?” diye sordum kederli bir edayla.

“Evet.” İç geçirip, cebinden çıkardığı ceptelefonunu ön konsolun üstüne sertçe koydu. “Al. İstersen sende kalabilir. Benim işime yaramıyor. Seni incitmedim ve incitmeye de niyetim yok.”

Ufak bir duraksamadan sonra telefonu alıp emaneten tutuyenimin içine sokuşturdum. Bu, bana kendimi biraz daha iyi hissettirdi ama onunla ilgili olumlu düşünceler beslemeye hazır değildim. Peşimizden gelen şüpheli bir araç olmaksızın daha çok yol gitmem gerekiyordu. O zamana kadar tedbiri elden bırakmayı düşünemezdim.

Palm Valley’de gidebileceğim yere kadar gidince 62 numaralı otoyola saparak doğuya yöneldim.

“Gözlerini dört aç, bizi takip eden birileri var mı kontrol

et,” dedim ama eğer o da işin içindeyse bunun ne anlamı olacaktı bilmiyorum.

Yerinde kıpırdandı. Maalesef kalın bir toz tabakasıyla kaplı arka camdan baktı. Lanet olası çöl hayatı, bir süre sonra her şey toza dönüşüyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca tıpkı benim yaptığımı gibi dikiz aynalarını kontrol etti. Saat öğlenin bir buçuğuydu ve trafik fena değildi. Peşimizden gelen birileri olsaydı kolaylıkla fark edilirdi. Gerçi ilk molamıza kadar bunu gerçekten anlayamayabilirdik.

Bir saat sonra Vidal Junction’daki bir benzin istasyonunda durduk. Ben depoyu doldururken ve Camden da ödemeyi yapmaya gittiği sırada telefonunu sutyenimden çıkarıp mesajlarını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Yalnızca, randevu talebinde bulunan birkaç müşteri ve gruptan bir sonraki konseri görüşmek isteyen Mağrur Neo. Kalbimde Camden adına bir sızı hissettim. Bu müşteriler, grubu, hepsi onun için sona erecekti. Veda etme fırsatı bile olmamıştı.

Olağandışı bir durum olup olmadığını kontrol etmek için benzin istasyonunu taradım. Tam anlamıyla ıssızlığın ortasındaydık ve Vidal Junction da 62 ve 95 numaralı otoyolların kesiştiği yerde kurulu bir hayalet kasabadan başka bir şey değildi. Biraz içimin ürpermesine neden olsa da en azından trafiğin seyrekliği ve insanların azlığı sıra dışı olanı fark etmeyi kolaylaştırıyordu. Aşırı ısınan steysin arabalarından çıkarken tartışan bir aile dışında garip bir şey yoktu.

Bunun üzerine ben de kendi telefonumu çıkarıp kontrol

ettim. İyi olduğundan emin olmak için Jim Dayı'yla haberleşmek istiyordum. Gönderdiğim en son mesajda gösterdiği misafirperverlikten dolayı ona teşekkür etmiş, sahil şeridinde yaşayan arkadaşlarımla görüşmeye gittiğimi ve çok yakında onu tekrar görmeye gelebileceğimi yazmıştım. Kısa ve şirin. “Kendine dikkat et, Ellie,” diye yanıt vermişti.

Bu kez şöyle yazdım: *Hey, Jim Dayı, nasıl gidiyor?*

Biraz bekledim. Depo dolduğunda telefonu kaldırdım. Çok geçmeden, “İyi, sen nasılsın?” diye cevap vermesini umuyordum ama hurma bahçelerinde hasat işlerine yardım ediyor olabilirdi. Burada, ıssızlığın ortasında hava güneşliydi fakat Palm Valley’de ortalık biraz serinlemişti. Böylelikle mahsul toplamak da daha kolay oluyordu.

“Gitmeye hazır mısın?” diye sordu Camden elinde içi işe yaramaz şeylerle dolu poşetle dükkândan çıkarken. İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama bir benzinlikte işe yarar bir şey alamazdınız.

Gözlüğümü taktım. “Evet. Dükkânı mı satın aldın?”

“Yolda yemek için bir şeyler,” diye açıkladı kendi tarafına geçerken.

Deri koltuklara dikkat ederek usulca arabaya bindim. Gölgede olduğumuz için şükrettim. Camden poşeti açınca ortaya kurutulmuş et, Corn Nuts soslu mısır, Doritos, Combos kraker, çekirdek, jelibon, ballı ve hardallı çubuk kraker, Reese’s Pieces bonibon paketleri, birkaç kutu Red Bull ve bir muz çıktı. “Muz senin için,” dedi.

“Salla onu, bana Corn Nuts’ı ver.” Uzanıp jelibon ve bir

kutu Red Bull’la birlikte onu aldım. Hangi kaçak firardayken muz yer ki?

The Dead Weather’ın *Horehound* albümünü açınca hoparlörlerden “Treat Me Like Your Mother”ın akortsuz müziği yükseldi.

95 numaralı otoyola girip kuzeye, sarp kırmızı kayalıklı tepelere doğru yollanırken Camden, “Kaçış şarkısı mı?” diye sordu.

“Fırsatın varken eğlenmelisin,” dedim gülümseyerek. Kaçış, işin en güzel kısmıydı. Bu, tamamen özgür hissettiğim tek zamandı. Alison Mosshart’ı taklit ederek şarkıya eşlik etmeye başladım ve oldukça da iyi olduğumu söylemeliyim. Taklidini kusursuzlaştırılı uzun zaman olmuştu. Sürekli bir şeylerden kaçıyor gibiydim.

“Gözümün içine bak, şimdi bana yalan söylemeyi denemek ister misin?” diye şarkıyı söyledim.

Jack White şarkıya girer girmez Camden da eşlik etmeye başladı. Şaşırmıştım. Ona takdir eder gibi baktım. Şarkının sözlerini bilmesinden etkilenmiştim. Çok geçmeden şarkı söylüyor, bağırıyor, kafalarımızı sallıyor ve “Manipüle Et” kelimelerini söylüyorduk.

Buradaki ironi gözümden kaçmadı.

Needles kasabasını geçene kadar şarkılara eşlik etmeyi sürdürdük. Bir yol gezisine falan çıkmışız gibi yapmak, şarkı listesini kurcalamak ve kim hangi abur cuburu yiyecek diye kavga etmek güzeldi. Bazı yönlerden bu, çıktığımız akşamki randevu kadar, bir zamanlar yaşadığımız arkadaşlık kadar

doğal hissi veriyordu. Ancak şarkıda Mosshart ve White'ın da dediği gibi, hepsi bir yalandı. Ve başka bir şey için de çok geçti.

İçinde çok da iyi durumda olmayan umumi bir tuvalet, kurumuş otların bulunduğu bir alan ve mekânı bitişiğindeki çorak araziden koruyan tel örgüyle çevrili piknik masaları bulunan metruk bir dinlenme tesisinde durduk.

“Bacaklarımı esnetmem lazım,” dedim motoru durdurarak. Kollarım başımın üstünde, piknik masalarının bulunduğu yere yürüdüm. Güneş batmaya başlamıştı ama ortalık hâlâ yanıyordu. Ceptelefonumu çıkarıp Jim'in dönüp dönmediğini kontrol ettim. Dönmemişti. *Tamam*, işte şimdi endişelenmeye başlıyordum.

“Sorun ne?” diye sordu Camden yanıma doğru gelerek. Seksi, endişeli bir inek öğrenci gibi son derece samimi ve ilgili görünüyordu. Bunlardan pek fazla yoktu.

Sırtımı dikleştirip telefonu cebime koydum. “Bir sorun olduğunu düşündüren ne?”

Ağzının kenarı seğirdi. “Yani son derece bariz olanın dışında mı?”

“Jim Dayı'dan henüz haber alamadım,” dedim usulca.

Bana doğru geldi. Elimi yakalayıp sıktı. Bana baktı. Gözlüğünün ardında parıldayan gözleri beni lisedeki günlerimize geri götürdü.

“İyi olacaktır,” dedi.

“Nereden biliyorsun? Normalde bu sıralarda mesajıma cevap verirdi.”

“Bilmiyorum ama iyi olacağına inanmayı seçiyorum

Çünkü söyleyeceklerim ne kadar bencilce gelse de Şu an kendi durumumuz için endiŐelenmeliyiz. lyken endişelenmek hiçbir anlam ifade etmez.”

“Korkuyor musun?” diye sordum.

“dm kopuyor, Ellie,” dedi. Dışarıdan oldukça güçlü ve soğukkanlı –dövmeler kime olsa sertlik katar– görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

“Benim de yle.”

“Aynı Şeyden korkuyor olabiliriz.”

“Sen parasını çaldığın insanlardan korkmalısın, Javier’den değil. Bizi bulacak olursa biz diye bir Şey olmayacak. Onun istediği benim ve seni bunun dışında tutmak için elimden geleni yapacağım.”

Kafası karışık bir halde çenesini ovuşturdu. “Beni de kendinle birlikte aşağı çekeceğinden bayağı emindim.”

“İster inan ister inanma, bu benim tarzım değil.”

“Şey, aynı arabayı görmek bir yana, uzun zamandır bir araba bile görmedim. Sanırım bizi takip etmediğini söyleyebiliriz. Bana nereye gittiğimizi sylemende bir sakınca var mı?”

“Laughlin, Nevada,” dedim ona biraz güvenmeye karar vererek. Dahası telefonu bendeydi ve onu bir Şahin gibi izleyecektim. Elimi elinden çekip arabaya yürüdüm. O da arkamdan geldi.

“Kumar mı oynuyoruz?”

“Evet. Varını yoğunu yatırmamaya alıŐ, yeter.”

Avi Resort and Casino, Nevada’nın Laughlin kasabası-

nın hemen dışında, eyaletin Kaliforniya ve Arizona'yla buluştuğu garip yerde bulunuyordu. Öyle lüks bir yer değildi. Sadece herhangi bir Nevada otoyolu üzerinde bulabileceğiniz büyük kumarhane otellerinden biriydi. Ancak Avi'nin rahat bir ortamı vardı. Geniş havuzu ve özel, suni kumsalının yanından geçen büyük Colorado Nehri sayesinde ailelerin gözdesiydi. Kumarhane oldukça iyi kazandırıyor ve bizim gibi yirmili yaşlarındaki iki sıradan insanın büyük paralar kazanması için ideal yerdi.

Elbette, muhtemelen hiçbir şey kazanmayacaktık. Kaybedecektik. Ancak bu, Camden'in parasını aklamadaki ilk adımdı. İsterse parayı nakit olarak tutabilirdi ama bu son derece riskli ve tehlikeliydi. Çok kolay kaybedilebilirdi. Ayrıca meşru bir hayat kurmak istiyorsa bir banka hesabında temiz paraya ihtiyacı olacaktı.

Otelde mütevazı bir oda tuttuktan sonra kasaya gidip kumarhanenin elektronik kartına beş bin dolar yükleyecektik. Yüksek meblağlar yüklediğinizde bunun gibi küçük kumarhaneler sorular sorma eğiliminde oluyorlardı ama bu, insanların bu işi her gün ve yasalara uygun şekilde yapmadıkları anlamına gelmiyordu. Ardından biraz kumar oynayacak ve umarım yüz dolardan fazla kaybetmeden –kollu kumar makinesinden ayrılmadığınız sürece rahatlıkla başarılılabiliş gününü sonlandırarak karttaki meblağı nakde çevirecektik. Size bir çek veriyorlar ve siz de çeki kumarhane kazancı olarak banka hesabınıza yatırılıyorsunuz. Paranız aklanmıştır.

Bu işlemi sürekli tekrarlıyorsunuz.

“Bunun işe yarayacağından emin misin?” diye sordu Camden. Otel odamızın kapısını kilitleyip sigara içme yasasına rağmen sanki yıllardır sigara içiliyormuş gibi hâlâ du-man ve nikotin kokan loş koridorda yürüdük. Duvarları yaladığımızda muhtemelen biraz kafayı bulabilirdiniz.

“Yarayacak,” dedim. “Bunu uzun zamandır yapıyorum.”

“En son ne zaman buraya geldin? Reşit olalı daha yalnızca beş oldu.”

Garip garip ona baktım. “En son Kaliforniya’dan ayrıldığımda on dokuz yaşındaydım. Yolumun üstündeydi ve uğradım. Ayrıca sahte kimlik diye bir şey var. Bunu bilmen gerekir, Connor Malloy.”

“Sosyal Güvenlik Kartımı alana kadar Connor Malloy değilim,” dedi.

“Önümüzdeki hafta nerede olacağımıza karar verir vermez kartını alacaksın,” dedim.

Asansörle giriş katına indiğimizde bizi kumarhane sesleri karşıladı: Bip sesleri, zil sesleri, eski model makinelerin kol çekişleri, yeni modellerin düğme sesleri. Yanımızdan geçen bir garson kızın elindeki tepside duran bardaklardaki buzlar şıkırdadı. Camden tepside hızla bir bardak kapıp kıza bir dolar bıraktı.

“Sanırım buna ihtiyacım var,” dedi bardağı dikmeden önce. İkimizin de birer içkiye ihtiyacı vardı. Birkaç taneye. Ancak her şeyin bir sırası vardı.

Kasaya gittik. Tezgâhın diğer tarafında duran yuvarlak yüzlü, ufak tefek Asyalı kıza gülümsedim.

“Merhaba, nakit karşılığında karta para yüklemek istiyorum,” dedim gülümseyerek. Yaka kartından adının “Cammie” olduğunu öğrendim. Cüzdanımdan bir tomar gıcır gıcır banknot çıkarıp ona uzattım.

Önce tomara, sonra bana, sonra Camden’a ve sonra tekrar paraya baktı.

“Beş bin dolar,” dedim. “İyi ki nafaka var, değil mi?”

Bu cümlemin, dudaklarına bir gülümseme konduracağını sanıyordum ama olmadı.

Sert bir şekilde, “Hemen dönerim,” dedi ve parayla gözden kayboldu. Yani bizim paramızla.

Camden kulağıma eğilerek fısıldadı: “Hiç iyi gitmiyor, değil mi?”

Kafamı hafif çevirdiğimde kulağımın kenarına değen dudakları neredeyse ürpermeme sebep oldu. “Bazı insanlar diğerlerinden daha şüpheli oluyorlar. Arada oluyor.”

Geri döndüğünde yanında kocaman gri bıyıklı, zayıf ve kelleşmeye başlayan bir adam vardı. Şüphesiz, müdürüydü.

“Merhaba, hanımefendi?” dedi adam parmaklıklara doğru eğilerek. Onu dikkatle izleyen Cammie kollarını göğsünde birleştirdi. “Kimlik görebilir miyim?”

Planın bu evresinde kimliğimi sormaya gerçekten hakları yoktu, bu genellikle kazançları nakde çevirirken ve on bin doların üzerindeki meblağlarda oluyordu. Yine de itiraz etmeye niyetim yoktu. Sicilim temizdi. Kanunlardan biliyordum ki parayı nereden bulduğum onları hiç ilgilendirmezdi.

“Elbette,” dedim cüzdanımı açıp kimliğimi çıkararak.

Parmaklıkların altından aldığı kimliğini yakından inceledi. Camden'ın yanımda gerildiğini hissediyordum. Teknik bakımından kimlik sahteydi. Yani bu benim gerçek olan eski kimliğimdi ama üzerindeki fotoğrafı yenilemeli ve geçerlilik tarihini değiştirmeliydim. Geçerliliği önümüzdeki yıl sona erecekti. Biraz daha eski olsaydı belge, geçersiz olacaktı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum adam kartın önünü arkasını çevirirken. Sorumun sonuna az kalsın, “memur bey” diye ekliyordum ama onu kızdırmak istemedim.

“Yo, hayır,” dedi çabucak, kimliğini bana geri uzatarak. “Uzun zamandır bu tür bir ehliyet görmedim, o kadar.”

“Biliyorum,” dedim fotoğrafıma bakarak. “Önümüzdeki yıl geçerliliği doluyor. Yenisini çıkartacağım için üzülüyorum. Artı, buradaki resmimi gerçekten seviyorum. Utanç duymadığınız bir ehliyete nadiren sahip oluyorsunuz, anlarsınız ya?”

Cammie başıyla onaylayınca onu kendi tarafıma çektiğimi anladım. Adam özür diler gibi gülümsedi. “Avi Otel’de iyi eğlenceler,” deyip uzaklaştı.

Kadının gülümsemesi de adamınki gibiydi. “Kusura bakmayın. Meblağlar büyük olduğunda bazı önlemler almamız gerekiyor.”

“Öyle mi?” diye sordum masumca. “Ben onun hep on bin doların üstündeki paralar için olduğunu sanırdım.”

“O dediğiniz, kanunen,” dedi. “Her kumarhanenin kendi politikası var. Laughlin’deki bütün kumarhaneler aşağı yukarı aynıdır.”

Ah, harika. Anlaşılan burada uzun süre kalmayacaktık.

Kız yanımdan ayrılınca Camden'ın bir şey söylemek için can attığını görebiliyordum. Onun yerine, içkisinin kalanını dikip bardağı çöpe attı. Geri dönen Cammie elindeki kartı bana uzattı.

“Bol şans,” dedi ve hiç vakit kaybetmeden arkamda duran bir sonraki müşterilere gülümsedi.

Oradan uzaklaşırken Camden beni dirseğimden tutup kendine çekti. “Kimdi o?” diye fısıldadı.

“Kim?” diye sordum aptal numarası yaparak.

“O Ellie Watt. Ben gerçek Ellie Watt'ı tanıyorum ve o, insanlarla bu kadar iyi anlaşılan biri değil.”

“Hangi Ellie'yi tercih edersin?” diye sordum takılarak. Durdu. Beni kendine çekerek gözlerime baktı.

“Elimde hangisi varsa.”

Bakışları yoğunlaştıkça kızarmaya başladığımı hissettim. Ben de ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerinde mahsur kalmıştım. Neyse ki o sırada telefonumdan gelen yüksek bir bip sesiyle ikimiz de olduğumuz yerde sıçrayınca ilişkimizin yabani otlar gibi sürekli belirip duran bu garip tarafı da yarıda kesilmiş oldu.

Kalbim güm güm atıyordu. Mesajın Jim Dayı'dan geldiğini umarak telefonu cebimden çabucak çıkardım.

Öyleydi. “Kahretsin, nihayet,” diye bağırdım mesajı açarak.

Jim Dayı şöyle diyordu: *İdare eder. Senden ne haber? Umarım beladan uzak duruyorsundur.*

Mesajı omzumun üzerinden okuyan Camden'ın alnı kı-
rıştı. "Beladan uzak durmak mı? Bir şeyler mi biliyor?"

Rahatlamıştım. Gülümsedim. "Hayır, o bana hep bela-
dan uzak durmamı söyler."

"Sen de hiç dinlemezsin, değil mi?"

"Evet, ama haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Hemen ona cevap yazdım. Otele kayıt yaptırmak üzere
olduğumu ve Santa Barbara'da havanın muhteşem ötesi ol-
duğunu söyledim. Sonra telefonu ve endişemin bir kısmını
kaldırdım. Şimdi biraz eğlence zamanıydı. Kaçarken olduğu
gibi, eğlenceyi de bulduğunuz yerde yakalayacaktınız.

İkimizin de birer içkiye ihtiyacı olduğundan ve uzun
süre orada oturup oynayabileceğimizden ilk olarak kollu ma-
kinelere gittik. Ne kadar çok oturur, ne kadar iyi bahşiş ve-
rirseniz "bedava" içkilerin sertliği de sıklığı da artıyordu.
Dördüncü romlu kolamızdan sonra garson bir daha geri gel-
medi. Sanırım hizmet buraya kadardı.

Kumarhane yılın bu zamanında zirve mevsiminde ol-
duğu kadar yoğun olmadığından Camden kimsenin kafasını
bozmadan yanımdaki makinede oturabiliyordu. Sadece arada
sırada gelen oranın yerli halkından biri aynı makineye otur-
mak istediğinde biz bir makine kayıveriyorduk. Çılgın ku-
marbazların yanında oturmak istemiyordum zaten. Genel-
likle kötü kokarlar ve sizin makineniz onlarınkinden daha
çok para kazandırıyorsa size kötü kötü bakarlardı.

Şansımız en çok yirmi beş sentlik Çarkifelek oyununda
yaver gitti. Dürüst olmak gerekirse pek kumarbaz sayılmaz-

dım –normalde paramı aklayıp çıkardım– ama bu oyunlarda garip bir şekilde talihim bana hep gülerdi. Kaldı ki “Çar! K! Felek!” diye bağırarak eğlencelidir.

Kolu çekip (döndürme düğmesine basmaktan çok daha tatmin edici) resimler dönerken Camden ıslıkla kısa ama tanıdık bir melodiyi çalıyordu. İçimi burkan bir melodiyi.

“Oydu, değil mi?” dedi. Beklentiyle bana bakıyordu.

“Anlamadım?” Kolu bir daha çekip içkimden bir yudum aldım.

Tekrar ıslık çaldı. “Kolundaki dövme. Melodi. Dire Straits’in ‘On Every Street’ şarkısından.”

Sadece birkaç notadan bunu çıkararak beni tekrar etkilemeyi başarmıştı.

“Yakışıyor,” dedi bu kez sessizce.

“Hem sert hem tatlı hem de hüzünlü mü?” diye espi yaptım.

“Hayır,” dedi. “Sadece hüzünlü. Tanrım. Bu, hüzünlü bir şarkı.”

Sebebini bilemiyorum ama gözlerim birden yaşlarla doldu. Bu da neydi böyle? Birkaç romlu kola, hüzünlü bir şarkı ve yelkenleri suya indiriveriyordum.

Yüksek sesle yutkundum. “Bu şarkıyı seviyorum.”

“Koluna dövmesini yaptırdığına göre umarım seviyordur. Ne anlama geliyor? Her sokakta birinin yüzünü mü arıyorsun?”

Kısık bir sesle tekrar söylemeye başladı. Bu kez sözleriyle. Gözlerimi kırıştıtırıp omzumu silkerek kolu çekmeye

devam ettim. Durmasını istiyordum. Kolumdaki kısma, Knopfler ‘On Every Street’ dedikten sonra gitarla çalınan o üç notaya geldiğinde durdu da. Daha önce hiç kimsesizliği bu kadar çağrıştırmayan üç notaya. Umutla biten bir şarkıda *kaybetmeyi* bu kadar çağrıştıran üç notaya.

“Bu şarkı başka biriyle ilgili değil. Bu şarkı seninle ilgili. Hâlâ izlenmeyi reddediyorsun.”

“O şarkıda inek çanı var,” diye hatırlattım önemsizmiş gibi göstermeye çalışarak. Ancak bir taraftan da gözümden düşen gözyaşını sildim. “Çok fazla derine inmeyelim, olmaz mı?”

“Tamam,” dedi. Konu kapandı ve kaybetmeye kaldığımız yerden devam ettik.

BÖLÜM ON ALTI

İkimiz de oldukça erken bir vakitte yattık, yani bir kumarhane için erken bir vakitte. İki yüz dolar kaybedip yüz ellisini geri kazanınca karttakileri nakde çevirdik. Kasada yine önceki kız vardı ve banka çeki verirken hiçbir sorun çıkarmadı. Kazançlarımızı IRS'e bildirmesi gerektiğini de söylemedi. En azından planın bu kısmı yolunda gidiyordu.

Gösterişli çekimiz elimizde, iki içki daha alıp odamıza çekildik. Odada iki yatak vardı. Böylesi daha iyiydi çünkü Camden'la aynı yatağı paylaşabileceğime inanmıyordum. Kime daha az güvendiğimi bilmiyordum. Ona mı? Yoksa kendime mi?

Gus'a bulunduğumuz yeri bildiren bir e-posta gönderdikten ve yeni gelen mesaj olup olmadığına bakmak için telefonlarımızı kontrol ettikten sonra (Camden'a Mağrur Neo'dan başka mesaj gönderen yoktu) makyajımı çıkardım, *boxer*'ımı ve geceliğimi giyip yatağa girdim. Çarşaf lar sertti ve yorgan da tuhaf kokuyordu ama idare ederdi. Otelde güven-

lik olduğunu bilmeme ve kapımız üç kere kilitli olmasına rağmen kendimi tamamen güvende hissettiğim söylenemezdi. Camden'ın yanındayken kendimi bir gün güvende hissedecek miydim yoksa sürekli bir kaygı halinde mi yaşayacaktım, diye merak ettim. Bu duruma çoktan alışmış olduğumu sanabilirsiniz.

“Ellie,” dedi karanlığın içine. Uyanıktım ve o kadar uzun zamandır düşünüyordum ki onun uyuduğunu varsaymışım.

“Evet?”

“Bana yara izlerinin hikâyesini anlatsana.”

Oda sanki daha bir karanlık olmuştu. Daha bir soğuk. Daha bir ağır.

Saklanabilmeyi dileyerek kokan yorganı yüzüme kadar çektim.

“Eğlenceli bir hikâye değil.”

“Eğlenceli bir hikâye istemiyorum,” dedi. “Gerçeği istiyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Zaman kazanabileceğimi umarak dudağımı çiğnedim ama bunun gibi uzun gecelerde zamandan bol bir şey yoktu.

“Bence bana bu kadarını borçlusun,” dedi usulca.

Doğruydu da. Ona en azından bu kadarını gerçekten borçluydum. Dizlerimi göğsüme çekip cenin pozisyonunu aldım ve karşımdaki duvara hikâyemi anlattım. Karanlıkta ona bakmaktan daha kolaydı. Arkamda olduğunu bilmek daha kolaydı.

“Bir zamanlar,” diye başladım. “Genç bir kız vardı. Kız,

Mississippi'nin Gulfport kentinde yaşıyordu. Orayı evi olarak görmüyordu ama iki yıldır orada yaşamaktaydı ve önceden oturduğu evler ne kadar eviyse orası da o kadar eviydi. Evinde, hayatının daha iyi olacağına ve ailesinin bir aile gibi davranmaya başlayacağına inanıyordu. Anne babası, ya da en azından babası, kumarhanede gerçek bir iş bulmuştu. Kıza dolandırıcılığı bıraktıklarına ve bundan sonra dürüst bir hayat süreceklerine dair söz verdiler. Kız da onlara inandı çünkü onlar onun anne babasıydı. Onlara hep, çocukların doğum günü partilerinde annelerin cüzdanlarını çalmasını ya da değersiz ıvır zıvırlar çalarken tezgâhtarları oyalamasını istediklerinde bile inanmıştı. *Ay Beyazdır* filmini izlediğinde birileri onun hayatını anlatan bir film yaptığı, yalnız olmadığı için sevinmişti. Bir gün annesi çok sinirlenmişti. Annesi hep sinirli bir insandı zaten ama o gün öfkeden kuduruyordu. Kız korkmuştu. Annesini seviyordu ama keyfinin nadiren yerinde olduğu zamanlarda onu bir başka seviyordu. Annesi sinirli olduğunda kız ondan korkuyordu. Hatta babası bile ondan korkuyordu.

Bir gün anne, kıza ve babasına küçük bir macera yaşayacaklarını söyledi. Akşam yemeğine, Travis adında eski bir arkadaşını görmeye gideceklerini. Şimdi, kız, annesinin bu Travis adlı arkadaşı hakkında oldukça bilgiliydi. Babası isteyken adamı evin etrafında görmüştü. Kız, annesinin bir ilişki yaşadığından şüphelenecek kadar büyüktü ama bunu annesine sormaya korkuyordu. Babası bu durumdan şüphelenmişse de bu konuda bir şey demeyecek kadar çekingen ve kibardı.

Böylece adamın kasabanın kuzeyinde yer alan lüks evine yemeğe gittiler. Son anda annesi kıza arabada oturup birkaç dakika beklemesini söyledi. Kalın bir keçeli kalemle kızın eline bir sayı kombinasyonu yazıp kıza evin arkasına dolanmasını, ikinci pencereden içeri girmesini ve içeri girince de belli bir kapıya yönelmesini söyledi. O odada bir kasa bulacaktı. Elindeki sayıları kullanarak kasayı açacak ve içindeki paraları alacaktı. Ardından da geldiği yoldan çıkacaktı.”

Durakladım.

“Dinliyorum,” dedi Camden çabucak. Sesi heyecanlıydı.

Derin bir nefes alarak devam ettim. “Kız ona denileni yaptı ama o kadar gergindi ki yanlış kapıyı açarak çok karanlık bir odaya girdi. Adımını attığı yerde zemin yoktu. Merdivenlerden yuvarlanarak soğuk sert zemine çakıldı. Düşerken bir çığlık attı. Kendine gelip neler olduğunun farkına varması birkaç dakikasını aldı ama iş işten geçmişti. Gürültü üzerine insanlar merdivenin tepesinde toplanmışlardı. Işık yandı. Gelenler Travis ve onun arkasında duran anne babasıydı.

Adam kollarını sallayarak hızla merdivenleri indi. Kızın ebeveynleri hemen bahanelere sarıldılar: “Bir bakıcı bulamadık,” dedi annesi. “Ona arabada beklemesini söyledik.” Kıza bağırıldılar ama bu, Travis için yeterli değildi. Kızı sertçe belinden kavrayarak ayağa kaldırdı. Eline baktı. Kasanın şifre kombinasyonunun, elinin üstünde yazılı olduğunu gördü. Her şey bitmişti.”

Camden derin bir nefes alınca ben de hikâyeye devam ettim. Başkasının başına gelmiş gibi anlatmak daha kolay geliyordu.

“Travis sessizliğe büründü. Orada birkaç saniye tek kelime etmedi. Kız hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Sessizlik hepsini boğuyordu. Sonunda kızın kolunu kapıp acıyla bağırana kadar arkaya doğru büktü. Annesiyle babası Travis’i durdurmak için merdivenleri koşarak inmeye başladılar ama Travis arkasındaki raflardan bir kapı aldı. Kız bunun ne olduğunu bilmiyordu ancak kabin üzerinde uyarı etiketlerinden biri vardı. Bütün raflarda farklı renk, şekil ve boyutlarda benzer şişelerden vardı. Kız soğuk, steril bir bodruma düşmüştü. Neredeyse bir laboratuvarı andırıyordu ama değildi. Adam, yani Travis, ebeveynlerini tehdit etti. Kızın orada ne aradığına dair gerçeği söyledikleri takdirde kızı bırakacağını söyledi. Ancak yalan söylerlerse şişeyi yüzüne dökecekti.

Ebeveynleri ona gerçeği anlattılar. Anne, her şeyi kızıyla planladıklarını ve onu soyacaklarını söyledi; çünkü Travis bunu hak ediyordu. Çünkü böylesi adıldı. Anne daha fazlasını söylemedi. Bu kadarı yeterliydi. Travis gülümseyince kızı bırakacağını sandılar ama bırakmadı. İlk başta bırakmadı. Onun yerine kızı tutmaya devam etti. Kızın annesiyle babasına gülümseyerek, ‘Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim,’ derken şişenin içindekileri kızın bacağına boca etti. Sıvı, kızın dizinden ayağına kadar aktı. O sırada üzerinde şort ve ayağında sandalet olan kız bir daha asla şort giymeyecekti.”

Sesim sönüp gitti. Bu olay yaşanmadan önce bir hayatım olduğunu fark ettim. Bir zamanlar son derece özgür ve mutlu olduğumu. Yolda yürürken insanların sana dik dik bakmamasının nasıl bir his olduğunu bildiğimi. O zamanlar o kadar potansiyelim olmasına rağmen bunun kıymetini hiç bilmemiştım. Benden sökülüp alınana kadar, geleceğimin kıymetini bilmemiştım.

“Sıvının içinde hangi kimyasalların olduğunu hiçbir zaman bulamadılar,” dedim Camden’a, yorum yapmasına fırsat vermeden. “Doktorlar batarya asidine ya da metilen klorüre benzediğini söylediler. Bu da onların hemen şüphelenmesine sebep oldu. Kızın anne babasının bir metamfetamin laboratuvarı çalıştırdığını düşündüler. Sosyal Hizmetler’i onların üzerine saldılar. Kazayla ilgili soruları tekrar tekrar sordular. Kız da söylediği yalanı tekrar tekrar hatırlamak zorunda kaldı. Evinin yakınlarındaki çöplükte oynar, babası için araba parçaları ararken ayağının yanlışlıkla çarptığı, dışı işaretsiz şişenin üstüne döküldüğünü söyledi. Kız neden yalan söylemeyi sürdürüp gerçeği anlatamadığını anlamıyordu. Bu, Travis’in hatasıydı. Bunu yapan oydu. Onu neden koruyorlardı? Oysa annesiyle babası sadece, ‘Hayır tatlım, bizim hatamız,’ diyorlardı. Böylece kız hayatının geri kalanını hepsini suçlayarak geçirecekti. Ölene kadar onları suçlayacaktı.”

Hikâye bitince çöken bunaltıcı sessizlik, gerçeğin de etki kisiyle odayı tamamen doldurmuştu ve taşmak üzereydi. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Camden nihayet iç geçirdi.

“Ne oldu?” diye sordum tepkisine neredeyse kızmış olarak.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Ellie,” dedi üzgünce. “Ama keşke bilseydim. Keşke bütün bunları unutturacak ke-limeleri bulabilseydim. *Çok* üzgünüm.”

“Sorun değil,” diye yalan söyledim. “Alışkınım.”

“Travis’i bir daha gördün mü?” diye sordu.

Tereddüt ettim ama artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

“Evet. Gördüm. Mississippi’ye onun için döndüm.”

“Ya Javier?”

“Onun için çalışıyordu.”

Camden’in, aldığı bu bilgiyi sindirirken yatağında döndüğünü duyabiliyordum. Soluğunu boşalttı. “İşte şimdi taşlar yerine oturuyor. Kötü adamlardan birine âşık oldun.”

“Ama unutma ki ben de kötü adamlardan biriyim.”

Düşüncelere daldığından olsa gerek bir şey söylemedi. Tekrar uzanıp başımı yastığa koydum. Gözlerim kapandı. Uyumaya hazırdım. Tam dalmak üzereyken Camden’in usulca, “Sen kötü değilsin, Ellie. Kötü olan dünya ve sen bu dünyada sadece hayatta kalmaya çalışıyorsun,” dediğini duydum.

Ya da belki de rüya görüyordum.

Çalan telefon beni uykumdan uyandırdığında nerede olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Yatakta doğrulunca Camden’in, yatağında kıpırdandığını gördüm. Güneş doğuda

bir yerlerde daha yeni doğmaya başlıyordu. Telefonu yataklarımızın arasındaki masadan aldım. Sabah bizi uyandırmalarını istediğimi hatırladım.

“Alo?” derken saate baktım. Saat yediydi. Bizi sekizde uyandırmalarını istediğimi sanıyordum.

Hatta kimse yoktu. Sadece ölgün bir vınlama sesi duyuluyordu. Sonra da bir tık sesi.

“Alo?” diye sordum tekrar. Midemde ufak bir korku filizleniyordu.

“Kimdi?” diye sordu Camden uyku mahmurluğuyla yataktaki dönerken. Bana bakıp yavaşça gözlerini kırıştırdı. Gözlüksüz farklı görünüyordu. İyi görünüyordu.

“Uyandırma servisi sanmıştım,” dedim ahizeyi yerine koyarken. “Ama bizi sekizde kaldırmaları gerekiyordu.”

“Pislikler,” diye homurdanıp diğer tarafa döndü. Odamın içi loş olmasına rağmen sırtındaki bütün güzel dövr eleri görebiliyordum. Henüz görmediğim ve keşfedilmeyi bekleyen daha çok yeri vardı.

“Evet,” dedim dalgın dalgın. Tekrar dikkatimi topladım. “Pislikler.”

Yine de beni huzursuz eden bir şey vardı. Telefonu alıp santrali aradım.

“Evet, alo,” dedim aşırı derecede neşeli bir kadın telefonu açtığında. “Az önce odamızı, 416 numarayı biri aradı. Acaba arayan, talimat verdiğim uyandırma servisi miydi, diye merak ediyordum.”

Bilgisayarının klavyesinde bazı tuşlara basarken bana

beklememi söyledi. “Hayır,” dedi. “Burada hâlâ saat sekizde aranacaksınız diye görünüyor.”

“Şey, beni az önce kimin aradığını öğrenmenizin bir yolu var mı? Aramayla siz mi ilgilendiniz?”

“Bir saniye,” dedi. Birkaç saniye sonra hatta bir erkek sesi konuştu.

“Alo?” dedi.

“Evet, az önce biri odamı arayıp kapattı. Bana bu kişinin kim olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bilemiyorum,” dedi. “Ellie Watt diye biri olup olmadığını sordu. Ben evet deyince ne kadar süre kaldığınızı sordu. İki gece dedim ve bağlamamı istedi.”

Kahretsin.

“Bir sorun mu var?” dedi hattaki adam.

“Affedersiniz, bana konuşmasını tarif eder misiniz?”

Bu esnada battaniye belinde toplanmış olan Camden yataкта doğrulmuş, endişeyle beni izliyordu.

“Aksanı vardı. Çok hafif. Meksikalı olabilir.”

Güçlkle, “Teşekkürler,” dedim ahizeyi masanın üstüne bırakmadan önce. Dermansız kalan ellerimi yanlarıma saldım. Camden bir eliyle battaniyeyi tutarken diğeriyle uzanıp benim yerime ahizeyi yerleştirdi.

“Javier mi?” diye sordu.

Şiddetle başımı salladım. “Ona benziyor. Evet.”

“Gitme vakti mi?”

“Gitme vakti.”

Eşyalarımızı toplayıp kıyafetlerimizi giydikten sonra

koşarak odadan çıktık. Resepsiyona görünmek istediğimizden bizi binanın yan tarafına çıkaracak olan merdivenlere yöneldik. Javier'e iki gece kalacağımızı söylemişlerdi. Bunun olabildiğince uzun bir süre böyle görünmesini istiyordum.

Sabahın bu erken saatinde dışarısı aydınlık ve serindi. Bitmek bilmeyen parkın diğer ucuna yürüyüp arabaya vardığımızda güneş nehrin karşı yakasındaki Arizona Dağları üzerindeki yerini almıştı. Eşyalarımızı arabaya yerleştirir yerleştirmede şüphe çekmeden ve mümkün mertebe hızlı bir şekilde oradan uzaklaştık.

“Bizi nasıl buldu dersin?” diye sordu Camden. Kulağın masumca sorulmuş bir soru gibi gelse de gayriihtiyari gözlerimi kısmama sebep oldu. Camden'a güvenmek istiyordum. Gerçekten istiyordum.

Başımı iki yana sallayarak arabayı Needles Otoyolu'na sürdüm. “Hiçbir fikrim yok. Kendine has yöntemleri var.”

“Peki, bizi şu an uyduyla falan izlemediğini nereden biliyorsun?” diye sordu. Ön konsolu sımsıkı tutuyordu. Sesinde gergin bir ton vardı. Sanki sıyırmak üzereymiş gibiydi.

Gülmemek için kendimi tuttum. “Ben Jason Bourne değilim. Kendine has yöntemleri var, yani onun işlerini yapan bir sürü adamı var. Teknolojiyle o kadar araları yok, hükümet için çalışmıyorlar. Muhtemelen parayı bu şekilde aklayacağını düşünüp bölgedeki kumarhaneleri aramaya başlamıştır.”

“Bu bir sürü kumarhane demek.”

“Bir sürü de adamı var. İşte biz de bu yüzden bir sonraki

sefere Connor Malloy ismiyle kayıt yaptıracağız.”

“Bir sonraki sefere mi? Nereye gidiyoruz?”

“Vegas’a, bebeğim.”

Arkasına yaslanıp gözlüğünü düzeltti. “Günah şehri. Yakışır.”

Bir toz bulutu içinde Laughlin’den ayrıldık.

BÖLÜM ON YEDİ

Las Vegas şehir merkezine varmamız fazla uzun sürmedi. Yolculuğumuz karamsar ve sessiz geçmişti. İkimiz de kendi düşüncelerimize yoğunlaşmış, başımıza gelecekleri tartıyorduk. Javier'in peşimizde olduğu ve beni bir av köpeği gibi avlayacağı korkusunu göz ardı etmeye çalışıp, bir sonraki hamlemize odaklandım. Bu kez hata yapmamalıydık. Para babalarımız gibi davranmalıydık. Lüks bir otelde kalıp Venetian, Wynn, Monte Carlo gibi kumarhanelere gidecektik. Kumar oynayacak, para kaybedecek ve kokteyllerimizi yudumlarken gülecektik. Kusursuz, zengin çifti oynayacak sonra da oradan ayrılacaktık.

Kalabalık, son derece güneşli ve sıcak şehir merkezinde herkesin kafası kıyıktı. İnsanlar öğleden öncesi için fazlasıyla açık saçık ve parlak kıyafetler giyiyorlardı. Doğrusu onlara imreniyordum. Hayatım boyunca bir tatile gittiğimi sanmıyorum. Sürekli çalışıyordum, sürekli iş üstündeydim. Başka biri gibi davranmayı gerektiren tamzamanlı bir işti bu.

Kalacağımız yeri belirledikten sonra arabayı Aria Otel'in girişine sürdüm. Camden yüksek ve parlak binaya bakmak için başını pencereden çıkardı.

"Etkileyici," dedi. "Connor Malloy'un biraz parası var, sanırım."

"Evet, var," dedim arabayı valenin önünde durdurarak. "İkimizin de var. Zenginiz ve burada çok para harcayacağız. Çok da kazanacağız."

Tedirgin bir şekilde başıyla onayladı. Arabadan inerken valeye beş yüz dolar vererek aracımın koleksiyoncular tarafından çok aranan bir model olduğunu ve meraklı gözlerden uzakta özel ilgi gösterilmesi gerektiğini söyledim. Bunu büyük bir şevkle kabul eden vale arabayı gözden uzak bir yerde tutacağını söyledi. Güzel.

İçeri girerek Camden'in yeni kimliğiyle bir oda tuttuk. Gerçek kredi kartını kullanamadığından ben Ellen Waits olmaya karar vererek resepsiyondakilere benim (yani Ellen Waits'in) kredi kartımı uzattım. O kartta limit kalmadığını sanıyordum ama yine de herhangi bir sorun çıkmadı.

On yedinci kattaki odamız oldukça güzeldi. Düğmeye basarak, güneş ışığını engelleyen motorlu panjuru açtığımda karşımızda havuz bölgesini ve komşu otelin cam dış yüzeyini bulduk. Eşyalarımızı yataklarımızın üstüne bıraktık.

"İlk adımımız ne?" diye sordu kollarını başının arkasında gerdirerek. Bir kez daha karın kaslarının etrafındaki dövmele-

bakmamaya çalışsam da, yine başarısız oldum.

“Pekâlâ, dışarı çıkıp üzerime güzel kıyafetler almamız lazım. Yani gerçekten güzel. Para saçan kumarbaz tarzı güzel. James Bond’a benzeyeceksin.”

“James Bond gözlük takıyor mu?”

“Eğer takıyorsa muhtemelen röntgen gözlüktür. Öyleymiş gibi yapmak zorunda kalacaksın.”

Sırıttı. Uzun zamandır gördüğüm ilk gülümsemesiydi. “Röntgen gözlüğüne ihtiyacım yok. Seni çıplak gördüğüme göre bunu gözümde gayet iyi canlandırabiliyorum.”

Gözlerimi devirip çantaları karıştırmaya başladım. Evet, dolabımı tamamen yenilemem gerekecekti. Ayrıca çizmeleirim de kesinlikle değişmeliydi.

Camden pencereye gidip dışarıya baktı. Geniş omuzları ve dar gövdesi, büyüleyici bir silüet ortaya çıkarıyordu. “Kumar oynamak için saat biraz erken değil mi?”

“Akşama gideceğiz.”

“O zamana kadar ne yapacağız?” Kafasını çevirip bana baktı.

Omuz silktim. “Yapacak çok işimiz var.”

“Havuza gidiyoruz,” dedi pencereden uzaklaşıp yanımdan geçerek.

“Ne? Havuza gidemeyiz!”

Valizinden çıkardığı bir tomar parayı cüzdanına koydu. “Neden?”

“Çünkü. Bu bir tatil değil, Camden.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Olmadığını biliyorum ama yapacak pek fazla işimiz yok ve ben de otel odasında oturmak istemiyorum. Hadi. Yorgunum ve büyük ihtimalle de kokuyordumdur. Duş almak istiyorum. Senin de almak istediğini biliyorum. Bir saatliğine havuza gidip rahatlamak istiyorum. Bunun nesi yanlış?”

“Her tarafı,” dedim. “Rahatlama lüksümüz yok. Peşimizde adamlar var.”

“Neredeyse ömrünün tamamını birilerinden kaçarak geçirdin,” dedi bana yaklaşarak.

“Ee, ne olmuş?”

“Yani, bence yöntemlerini tekrar gözden geçirmen gerek. Sadece bir saatliğine.”

Kollarını kavuşturma sırası şimdi bende idi. Zamanımı vardı. Yolculuktan dolayı kendimi iğrenç hissediyordum. Rahatlayıp kafamı boşaltmaya çalışmak muhtemelen iyi gelecekti. Ama Javier’in peşimde olduğunu bilirken rahatlamamın mümkün olmaması dışında... yüzme havuzlarından nefret ediyordum. Kulağa aptalca geliyor ama fiziksel kusurunu insanlardan saklamak için elinizden geleni yapıyor sanız pantolonunuzun olmadığı durumlardan uzak durma eğiliminde oluyorsunuz. Çocukluk dönemim haricinde bu mayom bile olmamıştı.

Duvardaki saate baktım. “Pekâlâ, sen aşağı in. Ben de

birazdan sana katılırim.”

Şüpheyile dudaklarını büzdü. “Söz mü?”

Başımı salladım. Masanın üzerindeki anahtarı alıp odadan çıktı. O gittikten sonra birkaç dakikalığına kendimi yatağın üzerine bıraktım. Camden’ın her konuda nasıl bu kadar rahat olabildiğini aklım almıyordu. Havuz kenarında uzanmak mı? Peşinde seni arayan adamlar olduğunu bilirken havuzun kenarında nasıl uzanabilirdin? Yani, özellikle onu aramıyorlardı ama olsun.

Tekrar tedirgin olmaya başladım. Ya rahat davranmasının sebebi bana tuzak kurmasıysa? Ya havuza gitmemi benden bilerek istediye? Benim yara izlerimi biliyordu. Bunu yapmayacağını biliyordu. Aşağı inmeyeceğimi biliyordu. Ya tam şu an Javier’le bir şeyler planlıyorsa? Çok kolay bir hedef olacaktım.

“Sana göstereceğim,” dedim yüksek sesle. Çantamı ve ihtiyacım olan her şeyi alıp odadan çıktım. Asansörden inip otelin yarısını dolaştıktan sonra havuzun bulunduğu katı bularak kendimi bunaltıcı güneşin kucığına attım. Etraf o kadar beyazdı ki kendimi cennet kılığına bürünmüş kendi cehennemimde gibi hissettim. Garsonlar beyazlar içindeydi. Havlular ve sandalyeler beyazdı. Havuzun rengi o kadar uçuk bir maviydi ki o bile beyaz görünüyordu. Gözlüğümü takana kadar gözlerim yandı.

Burası bir sürü havuzun olduğu büyük bir alandı. Cam-

den'in nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hatta orada olup olmadığını bile bilmiyordum ama bir bakmakta yarar vardı. Soyunma odalarının yer aldığı duvarın dibinde durup etrafı gözlemledim: Kaslı üniversiteliler, şişko turistler, çığlık çığlığa çocuklar, bekârlığa veda partileri... Sonunda Camden'ı en büyük havuzun karşı tarafında gördüm. Yalnız başına kitap okuyordu. Biraz ötesinde bir grup cüretkâr sarışın, yağ sürülmüş popolarını bronzlaştırıyordu. Onlara kaçamak bakışlar attığını görünce içimi kaplayan öfkeyi bastırdım. Ne yani şimdi de Camden'ın baktığı kızları mı kıskanıyordum? Resmen zıvanadan çıkıyordum.

Şansımı denemeye karar vererek sanki Vegas'taki çoğu kadın güneşlenmeye giderken postal bot, kot pantolon ve hafif kirli kolsuz badiyle gidermiş gibi olabildiğince rahat tavırlarla havuzun etrafından dolandım.

Camden'in önünde durdum. Güneş gözlüğümün korumasında vücudunu utanmadan hayranlıkla izledim. *Kahretsin*. Gerçekten iyi görünüyordu. Ayrıca bakıp durduğu o bikinili yavrular da şüphesiz onu süzüyorlardı. Beni gördüklerinde ters ters baktılar. Ben de aynen karşılık verdim. Ne yazık ki göremediler.

“Hey,” dedim Camden'a.

Bakışlarını yavaşça kitaptan, Neil Gaiman'ın son çıkan kitabından kopardı. Başını kaldırdığında sıırttı. Az kalsın eri-yordum. Çok sıcaktı.

“Gelmeni umuyordum,” dedi yanındaki şezlonga hafifçe vurarak. Diğer kızlara nispet olsun diye biraz fazla kendimi beğenmiş bir şekilde gülümseyip yine aynı gülümsemeyle etrafı hızlıca taradım. Şimdilik her şey yolundaydı. T-1000 gibi üzerime yürüyen kimse yoktu.

Bir saniye kadar oyalandım. Oturmada önce, bir terdamlacığının Camden’ın karın kaslarının arasından süzülmesini izledim. Plastik bir alışveriş poşetini alıp kucağıma koydu.

“Bu, senin için,” dedi.

Poşetin içine baktım. “Ne bu?”

“Çıkar da bak.”

Bomba çıksaydı çok üzülecektim.

“Yanımda getirmeyi unuttuğumdan kendime bir iki şort aldım. Senin de muhtemelen bir mayon olmadığını biliyordum.”

Poşeti elimde bir bebek tutar gibi tuttum (ve sadece bilginiz olsun diye söylüyorum, bebekleri sanki birer yılanmışlar gibi tutarım). Poşetin içindeki, üçgen biçimli üst kısımları ayarlanabilen uçuk sarı renkli bir bikiniydi. Mütevazı görünüşlü bikinilerden değildi ama bikinili yavrularınkinden daha kapalıydı. Bunu hayatta giymezdim.

Gergin bir şekilde gülümseyerek teşekkür etmek için kendimi zorladım. “Çok güzel, Camden, ama ben yüzeceğimi sanmıyorum.”

Bikiniyi poşete geri koymaya başladığım sırada birden uzanıp bileğimi yakaladı. Sıkıca. Bikiniden korkarken meğer ondan korkmam gerekiyormuş.

“Kot pantolonun ve çizmelerinle burada öylece oturmazsın, Ellie,” dedi. Korkutucu derecede ciddiydi.

“Evet, oturabilirim,” dedim. Bir sağa bir sola bakıyordum. Ses tonu beni daha da geriordu.

Elini biraz daha sıktı. Kendimi çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı. Öne doğru eğilip gözlüğünü çıkardı. “Bu bikiniyi giyiyorsun. Giymemen için hiçbir neden yok.”

Kaşlarımı çatarak bileğimdeki eline baktım. “Evet, çok iyi bir neden var,” diye tısladım. “Ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Mini etekle şansını denedin ama bu seferki de kesinlikle daha iyi bir deneme değil.”

“Korkularını yenmelisin. İnsanların ne düşündüğünü önemsemeyi bırakmalısın,” dedi.

“Söylediğin tek bir şeyi bile yapmak zorunda değilim,” diye karşılık verdim.

Beni kendine doğru çekince soluğum kesildi. Beni incitmemesine rağmen mantıksız davranıyordu. Bir gören olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma bakındım. Bikinili yavrular oldukları yerde doğrulmuş, endişeyle bizi izliyorlardı. Neticede yardımlarına ihtiyacım olabilirdi.

Yüzüme doğru eğildi. Bana baktı. Bir şeyler arıyordu ama bulduğu şey onu kızdırdı. “Söylediğim her şeyi yapmak

zorundasın. Palm Valley'den ayrılmamızın senin fikrin olması, buraya gelmemizin senin fikrin ya da peşinde olan eski erkek arkadaşın yüzünden olması umurumda değil. Benim sayemde burada olduğunu unutup duruyorsun. Sana sahip olduğumu unutup duruyorsun.”

Demek mesele buydu. Bakışlarına karşılık vererek ona doğru eğildim. “Bana sahip olduğunu mu düşünüyorsun? Tek sahip olduğun şey benim kaderim. Şu an burada bana sahip falan değilsin,” diye hırladım.

Sonra aniden kendimi geri çekince bıraktı. Başımı çevirmeye korktuğumdan gözlerimi ondan ayırmadım fakat kızların tedirgin fısıldaşmalarını duyabiliyordum. Onları suçlamıyordum. Bir çifti kavga ederken görmek hiçbir zaman eğlenceli değildir. Kaldı ki biz bir çift bile değildik.

Ayağa kalkarak elimdeki bikiniyi katladım.

Bana ters ters baktı. “Çok korkuyorsun, Ellie Watt. Dünyaya gerçekten nasıl olduğunu göstermekten korkuyorsun. Yara izlerinle barışmaktan korkuyorsun çünkü barıştığın an, onları kabullendiğin an öfkenden kurtulmak zorunda kalacaksın. İçinde bulunduğu arayıştan vazgeçmek zorunda kalacaksın. Peki, ondan sonra kim olacaksın?”

Bilmiyordum.

“Siktir git,” dedim bikiniyi yüzüne fırlatarak. Gözpınarlarıma yaşlar birikmişti ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Herkesin önünde ona bağırdığım için kendimden

nefret ediyordum ama elimde değildi. “Beni aşağılamaktan bahsederken bunu mu kastediyordun? Ödeşmek için ihtiyacın olan şey bu mu?”

Ağzı açık kalmıştı. Alnında pişmanlıkla bana bakakalmıştı. Tam o sırada arkama dönüp hıçkırıklarla oradan kaçtım. Artık gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Çok uzun zamandır birikiyorlardı. Beyaz katlanır sandalyeler duvarımın yanından koşarken insanlar dönüp baktılar. Küçük bir yemek bölümünün de yer aldığı, binanın lüks iç kısmına dalıp asansöre kadar koştum.

Odamızın olduğu kata çıkmak için kartımı geçirmeye çalıştım ama defalarca denememe rağmen hiçbir şey olmadı. Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı kendimi yere bıraktım. Sonra içeri giren iki yaşlı kadın kartlarını taktılar. Bir tanesi kibarca, “Hangi kattasın, tatlım?” diye sordu.

“On yedi,” diye cıykladım. Başka tek bir soru sormadan sayıyı tuşladılar. Tanrı kalplerini kutsasın.

Katıma gelince sendeleyerek doğrudan odama geçtim. Kartım tekrar çalışıyordu. Yatağa vardığımda gözyaşları içinde çöküp kaldım. Düzeltilmeyen bütün yanlışlarım için ağladım. Yanlışlarla yaşayamayıp onlarla barışamadığım için ağladım. Asla sahip olmadığım çocukluğum ve elimden zorla alınan geleceğim için ağladım. Beni kendilerince sevdiklerini bildiğim ve bu yüzden de yokluklarına katlanmanın daha zor olduğu annemle babam için ağladım. Hep yalnız olduğum,

hiç tatile çıkmadığım, gerçekte kim olduğumu bilmediğim için ağladım.

Gözyaşlarım kuruyuncaya kadar ağladım. Ağlamaktan ve kederden zayıf ve bitkin düştüğüm sırada Camden odaya geldi.

Yavaşça bana doğru yürüyüp yatağına oturdu.

Birkaç saniye bekledikten sonra, “Ellie?” diye fısıldadı.

Ona cevap vermedim. Veremedim.

“Ellie,” dedi tekrar. “Huzur bulmana yardımcı olabilecek bir fikrim var.”

Eğer benden meditasyon yapmamı isteyecekse çok yanıltıyordu.

“Canın yanacak ama sonuçları çok güzel olacak. Şimdi olduğundan çok daha güzel.”

Bu, başımı kaldırıp bakmama yetecek kadar garipti. Ciddi görünüyordu, gözleri kırmızıydı ve kenetlenmiş elleri önünde duruyordu. “Güzelliğine güzellik katacağım. Kargaşanın içindeki düzeni bulacağım. Şu anki halinle gurur duymanı sağlayacağım.”

Yorganla burnumu sildim. Tamamen itici. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum boğuk bir sesle.

Eşyasının durduğu yere giderek elinde küçük bir gümüş kutuyla döndü. Açıp bana gösterdi. Dövme ekipmanlarıyla dolu çantasına benziyordu ama daha küçüğüydü. Tabanca, iki iğne, mürekkepler, eldiven, karbon kâğıtları ve bir de ne

olduklarını bilemediğim birkaç malzeme.

“Bir mini dövme seti,” dedi. “Bir iki yıl önce, torpido gözündə bulundurmam gereken bir şey olduğuna karar verdiğimde yaptım. Ne zaman bir acil durum dövmesi hasıl olacağını asla bilemezsin.”

Dirseklerimden destek alarak başımı kaldırıp ona baktım. “Bu bir acil durum dövmesi mi?”

“Ellie,” dedi tekrar oturarak. “Yara izlerine dövme yapmama izin ver.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. “Bu mümkün mü ki?”

“Eski yara izlerinde, evet. Bazı sanatkârların, yara izlerini muhteşem sanat eserlerine dönüştürdüklerini gördüm. Bir kadın, alınan göğsünün olduğu yere bir çiçek yaptırmıştı.”

“Bu çok acır ama.” Kendi yara izlerim de fazla dokunduğumda garip bir his veriyor ve aşırı hassaslaşıyorlardı.

Başıyla onayladı. “Muhtemelen acıyacak ama sen güçlüsün. Ve çekeceğin acıya değecek.”

Başımı iki yana salladım. Bu fikrin, aklıma yatmasını sağlamaya çalışıyordum.

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordu.

Yani, hayır. Güvenmiyordum. İstiyordum fakat güvenmiyordum. Bununla birlikte, Javier’le temasa geçmeye çalışması konusunda yanılmıştım. Kaldı ki telefonu hâlâ ben-

deydi ve ne garip bir arama ne de mesaj gelmişti. Ama vücudum konusunda, onu daha güzel hale getirmesi konusunda ona güveniyor muydum? Yeteneğine ve becerisine –tutkusuna– güveniyor muydum?

Güveniyordum.

“Ne kadar acıyacak?” diye sordum.

“Normal bir dövmeden biraz daha fazla. Ayak tabanında bir dövme var. Büyük ihtimalle aynı derecede acıyacaktır.”

Yüzümü buruşturdum. “İğh, gerçekten mi?”

Reef marka sandaletlerini çıkartıp bana gösterdi. Wu-Tang Clan’ın sembolüydü.

Güldüm. “Sen ciddi misin?”

“Ciddi bir zenci hayranlığı döneminden geçtiğim sırada eski rap şarkılarını dinlemeye başladım. Sanırım o dönemin geçeceğini biliyordum. Yerinden de belli zaten.”

Hâlâ gülümsüyordum. Güzel bir duyguydu. “Tanrım, Los Angeles değiştirmiş seni.”

“Değiştirmeye çalıştı. Sonra tekrar kendimi buldum.”

Birbirimize kibirsizce baktık.

Sonra, “Kabul ediyor musun, Ellie?”

Kot pantolonun sardığı bacağıma baktım. Kahretsin. Neden olmasın? Benim için ne fark edecekti ki? Eğer o, ayak tabanına Wu-Tang Clan’ın dövmesini yaptırabiliyorsa ben de yara izlerimin üzerine onun sanatını işlettirebilirdim.

“Bu, akşamki planlarımızı etkilemeyecek, değil mi?” diye sordum.

Ufak bir gülümsemenin ardından dövme setini lüks yatak örtüsünün üzerine boşaltmaya başladı. “Sadece üç saat falan sürecek. Yürüyebileceksin ama dürüst olmam gerekirse pantolon giymemen gerekecek. Fakat çok iyi sarılı olacak. Kimse görmeyecek.”

“Sadece üç saat mi?”

“Bacağının yalnızca ön tarafını, izlerin daha dikkat çekici olduğu kısmı yapmak istiyorum. Bir seferde çok fazla yapmak istemiyorum. Arkasını başka zaman halledebiliriz. Bu akşam bol ve uzun bir elbise ya da etek giyersen bir sorun yaşamazsın.”

Güçlkle yutkundum. Birden tedirgin olmuştum. “Acı için bir içki içeyim mi?”

Başını iki yana salladı. “Çok fazla kanayacak ama iyi olacaksın. Söz veriyorum.”

Açık perdelerden giren güneş, odayı doldururken iç çamaşırlarıma kadar üzerimdekileri çıkarıp yatağın üzerine serdiği havluların üstüne uzandım.

Beni gördüğünde derin bir nefes aldı. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakışlarını ayak parmaklarımdan kalçalarım kadar vücudumda gezdirdi.

“Tanrım,” diye fısıldadı gözleri bir oraya bir buraya bakarken. “Senin zaten bir sanat eseri olduğunu unutup duruyorum.”

Onun bu hayranlığı karşısında garip bir şekilde utanınca havlunun kenarlarıyla oynadım. “Ee, bana ne dövmesi yapacaksın?”

“Yara izlerin bana ne yapmamı söylerse,” dedi.

O, bacağıma hazırlarken ben de başımı yatağa koydum. İzlemek istemiyordum. Teslim olmak istiyordum. Pencereden dışarı baktım. Güneş uzaklardaki Rio binasından yansıyor. Birkaç dakika sonra iğne vızıldamaya başladı. Canlanmış, beni dönüştürmeyi bekliyordu.

Günahlarımı Camden’ın ellerine bıraktım.

BÖLÜM ON SEKİZ

O zamanlar

Kız dövme salonunun dışında oturmuş, kararlı bir şekilde başını sallıyordu. Erkek arkadaşıyla birlikte bir dövme yaptıracığına söz vermiş, ama son anda bunu gözü yemeye başlamıştı.

“Hadi, meleğim,” diye mırıldandı Javier, kızın elini tutarak. “İlk seferinde herkes tedirgin olur. Seks gibi düşün. Tek fark, bekâretini kaybettiğinde bunu kolunda taşımak zorunda kalmıyorsun.”

Bir bakıma taşıyacağım, diye düşündü kız kendi kendine. Gülümsemekten kendini alamadı. Kız bekâretini Javier’le kaybetmekle kalmamış aylardır da birlikte dövme yaptırmayı konuşmuşlardı. Javier’in zaten birkaç tane dövmesi vardı: Sırtında kocaman bir haç ve pazısının iç tarafında yazılı olan

annesinin adı. Kızınsa hiç yoktu.

Dövmeleri, birbirleri için seçecekleri şarkılara dayalı müziksel birer motiften yaptırmayı kararlaştırmışlardı. Javier, Dire Straits'in "On Every Street" şarkısından hoşlanıyordu. Kız, grubun hayranı olduğundan şarkıya bayılıyordu ama erkek arkadaşının şarkıyı neden onunla özdeşleştirdiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Ne de olsa şarkıda, bir kadının "somut izler taşıyan" "yaralı görünüşü" ile "baştan çıkarıcı bir dövmesi" olan ve "asla vazgeçmeyen" bir adamın "aç bir kasaba"da sonsuza dek o kadını araması anlatılıyordu. Javier'in cevabıysa hep aynıydı: Aralarında ne olursa olsun onu hep arayacaktı. Her sokakta.

O zamanlar kız bunun romantik olduğunu düşünüyordu. Sapkın bir şekilde belki hâlâ öyle düşünüyordu. Ancak kız bunu dövmeye nasıl aktaracağına bir türlü karar veremiyordu. Şarkıda ayın baş aşağı durmasıyla ilgili bir söz vardı. Bunun güzel durabileceğini düşündü. Sonra Javier şarkının kızı ağlatan kısımlarının notalarını yazdırmasını önerdi. Kız da ona şarkıdaki kahramanın hissettiklerini hissettirdiği için şarkıyı duyduğunda ağladığını söyledi. Ve bu his kimsesizlikti. Sadece üç basit nota ona sevdiğini kaybetmenin, asla bitmek bilmeyen bir arayışa sonsuza dek mahkûm olmanın bütün kederini hissettiriyordu. Javier'e bunun, kulağa kalbinin siyah bir koridorda yankılanması gibi geldiğini söyledi.

Kızsa Javier için Nine Inch Nails'ın "Wish" şarkısını

seçmişti. Daha kasvetli, daha hızlı ve daha çılgın bir şarkı olmakla birlikte kızın favorilerindendi; fakat kız şarkının şifreli sözlerinin, *keşke “seninle dolu bir dünya”da gerçek olan bir şeyler olsa*, sözlerinin kiminle ilgili olduğundan emin değildi. Onunla mı, yoksa Javier’le mi?

Javier dövmeyi bileğine yaptırmaya karar verdi. Sadece “wish” kelimesini. Hep onun gibi bir kadın dileğinde bulunduğunu ve eline her baktığında dileklerin gerçekten yerine geldiğini hatırlayacağını söyledi.

Yine de Javier’in tüm bağıllık ve desteğine rağmen kızın şüpheleri vardı. Mesele sadece acı değildi, dövmeler ebediydi. Dövmesi, gerçekleşebilecek ya da gerçekleşmeyebilecek bir gelecekten bahsediyordu. Bunun gerçekleşmesini, bir gün Javier’in hâlâ onu aradığını bilerek koluna bakmayı istiyor muydu? Bu boş, arayan sesi hissetmek istiyor muydu?

Javier kızın, ilişkiye girdiği ve dövme yaptırdığı ilk seferleri her zaman hatırlamasını sağlıyordu. Kızın vücudunda pek çok iz bırakmıştı. Ve kız, kafasının içinde bir yerlerde, mantığının ardında, derinlerde gömülü ve ilk aşkların, ilişkinin, yalanların ve gücün arkasında gizli bir şekilde sonsuza dek Javier’e ait olmak üzere damgalandığını biliyordu.

Bulutların Ocean Springs’in üzerine nemli bir el gibi çöktüğü o gün dövme salonunun dışında biraz daha yalvarma ve tatlı dilin ardından nihayet kız her zamanki gibi yelkenleri suya indirdi. Javier’e hayır demekte zorlanıyordu. Hedefinin,

bir yıl sonra hem sevgilisi hem de kalbinin efendisi olmasının nedenlerinden biri de buydu. Javier’e âşık olmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Bunun nasıl olduğunu, bir zamanlar ona çok kötü şeyler yapan bir örgütün parçası olan ve çok kötü şeyler yapan bir adama kendini nasıl kaptırdığını bir türlü anlamıyordu.

Ama yirmi yaşındayken gönül ferman dinlemiyor, yeterli gayreti gösterdiğiniz takdirde de istediğini elde ediyordu. Gençlik ve saflık şimdilerde kendine Eden White diyen bu kızın başına türlü belalar açmıştı.

Javier kızın elini öperek kalbini kazanan o delici ve sarı yeşil gözlerle dikkatle ona baktı. “Umarım hep senin bir parçan olurum, Eden,” dedi inanarak. “Sonsuza kadar benim bir parçam olacaksın. Sensiz bir dünya müziksiz bir şarkı gibi. Bir bütün olması için ikiniz de gereklisiniz.”

Kız yanaklarının kızardığını hissetti. Javier son derece romantik olabiliyordu. İşin garip tarafıysa hep samimi olmasıydı. Hayatını cesurca ve tutkuyla yaşıyordu. O kadar ki Travis –her şeyi başlatan adam, kızın henüz görmediği adam– onu bir iş için gönderdiğinde vahşeti bir sanat gibi gösteriyordu. Bu, kızın karşısındaki adamın nasıl biri olduğunu unutmasını kolaylaştırıyordu çünkü adam onunla ilgilenirken ona mukaddes bir mücevher –bir kraliçe– gibi davranıyordu.

Daha sonraları kız, yılanı tekrar keşfettiğinde iş isten geçmek üzereydi. Yılan, kafesten yavaş yavaş çıkmaya baş-

lıyordu. Bu, dehşet vericiydi.

Kız derin ve sakinleştirici bir soluk alıp Javier'e yaslanarak stüdyoya girdi. Bir saat sonra çıktıklarında sonsuza dek birbirlerinde bıraktıkları izler derilerine işliyordu. Kızın koltundaki kalın sargı kanla kaplıydı. Javier'in şarkısı onu normalden daha fazla kanatmıştı.

Bu, kızın ilk uyarısıydı.

Şimdi

Dövmenin acıdığını söylemek hafif kalırdı. O kadar acıyordu ki ısıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Otel havlusu sahibini dinlemeyen bir köpek tarafından çiğnenmiş gibi görünse de bu, çığlık atmaktan daha iyiydi. Kaldı ki bayağı bir çığlık atasım gelmişti.

Çoğunlukla pencereden dışarı bakıp aşağıdaki havuzda bulunan gösterişli insanların üzerinde süzüldüğümü hayal ettim. Tabii ki arada Camden'a da bakmadım değil. Neredeyse dövmeye, vücuduma karışacaktı. O derece odaklanmış görünüyordu. Çirkin kısımları yontup geriye güzel yerleri bırakan bir heykeltıraş gibiydi. Ayağımın üstünden büyüyen çıplak bir dal çok geçmeden bütün bacağıma saran kiraz çiçeklerine dönüştü. Camden çapraz çizgileri de birbirine do-

lanmış çalılıklar haline getirdi. Ölü cildimi canlı çiçeklere dönüştürdü.

İşini bitirip, alnındaki teri silerek eldivenlerini çıkardığında içimden ağlamak geldi. Sadece acı bitmekle kalmamış aynı zamanda trajedimden muazzam bir eser doğmuştu. Hayatımda ilk defa bacağıma tikslenme, öfke ve utanç dışında bir duyguyla baktım. Huşu ve gurur duydum. Bir de kabul etmek istesem de istemesem de minnet duydum. Camden...

Düşünceyi bile tamamlayamadım. “Teşekkür ederim,” dışında bir şey diyemeden ona baktım.

“Rica ederim, Ellie,” dedi. “Ayrıca teşekkürler. Artık sen de benim her zaman gördüğümü görebilirsin.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Güçlkle yutkundum. Bunu fark edince kalkıp banyodan bir bardak su doldurup getirdi. Suyu içtim ama hâlâ söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

“Eserime hayran hayran bakman bitti mi?” diye sordu göz kırparak. İşin aslı, biteceğini hiç sanmıyordum. Pembe kiraz çiçekleri o kadar iri, canlı ve gerçek gibiydi ki. Sanki gerçekten bacağımda bir ağaç büyümüş gibi görünüyordu. “Şimdi seni sarmam gerekecek.”

Başımı salladım. Kat kat sargıları bacağıma sararken acıyla irkildim. Hızlı ve nazik çalıştı. Güçlü elleri bana kendimi değerli hissettiriyordu. Bu şekilde üzerime titremesi mahcup ediciydi ve bir kez olsun ilgilenilmek hoşuma gitti.

Onu başımdan atıp kendim halledebilirim demek istemedim, onun halletmesini istedim. Ona ihtiyacım vardı. Dokunuşuna, ilgisine. Hepsine.

İşini bitirdiğinde bana kıpırdamadan beklememi söyledi. Bu arada, batmaya başlayan güneş gösterişli ışıkların üstündeki Vegas semalarını mercan rengine boyuyordu. Camden, gecenin geri kalanını dolaşarak geçireceksem bir süre bacağımanın üzerine basmamam gerektiğini düşünüyordu.

O, bacağımanın altına destek olarak bir yastık koyarken ben de, “Peki ya kıyafetler ne olacak? Bu gece için güzel kıyafetlere ve ayakkabılara ihtiyacım var. Zamanımız da hızla azalıyor,” dedim.

Bana bakıp arsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bırak da o konuyla ben ilgileneyim.”

Puff. Sanki benim yerime alışveriş yapmasına izin verecektim de. “Bedenimi bilmiyorsun. Üstelik senin zevkine güvenmiyorum.”

Ayak parmağımı sıkıp güldü. “Vay canına. Yani şimdi sana bir keresinde leopar desenli tayt seçtim diye kötü bir zevkim olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Hey, sadece güven bana. Ayrıca bedenini biliyorum. Ölçünü ellerimle aldım.”

Bütün bedenimde gezinen ellerinin görüntüsü birden gözümün önüne gelince içimi bir sıcaklık kapladı. Bunu kafamdan attım. Onun önünde yatakta uzandığımı, üzerimde sadece iç çamaşırım olduğunu ve bacaklarımın hafif çarpık oldu-

ğunu kafamdan attım. “Ayakkabılar?”

Eğilip yerden çizmemi aldı. Tabanına baktı. “Otuz sekiz buçuk.”

“Ama yüksek topuklulardan nefret ederim. Onlarla yü-
rüyemiyorum.”

“O halde sana yüksek topuklu almayacağım.”

“Ayağımın üstündeki sargıları görebileceksin.”

“Peki, o zaman insanlar sargıları görecek. Burada insan-
lar sürekli dövme yaptırıyorlar, hatta para babalarının bile
yaptırdığından eminim.”

“Bir de...”

“Uzun bir elbiseye ihtiyacın var. Biliyorum. Sadece
güven bana. Ne yaptığımı biliyorum.”

Bunu dedikten sonra dışarı çıkmak için hazırlanarak
beni yatakta ağırlar içinde, hareketsiz olarak bıraktı. Televiz-
yonu açıp kendimi *Efsane Avcıları*’nın birkaç bölümünü iz-
lemeye kaptırdım. Sonra endişelenmeye başladım. Ancak
bunun sebebi, bana hangi kıyafetleri getireceği değil de –ama
yine de gözümün önüne striptizcilerin giydiği platform to-
puklar, çita desenli mini etekler ve bikini üstleri geliyordu–
dışarıya çıkma sebebinin yalnızca bu olup olmadığıydı.

Bir karar vermek zorundaydım ve bunu hemen yapma-
lıydım. Camden’a güvenip güvenemeyeceğimi bilmediğim
bu kararsızlık ve zayıflık durumunda yaşayamazdım. Bir an
yaşayabileceğimi düşünüyor, sonra yaşayamayacağımdan

korkuyordum. Bu durum bana kendimi manik depresif hissettiriyordu. Bu da garip bir şekilde Camden'a haksızlıktı. Ona güvenip güvenemeyeceğime karar vermeli ve bu kararına sadık kalmalıydım. Öyle ya da böyle başıma bir şey gelecekse de buna katlanacaktım.

Düşüncelerimde bir düzen bulabilmek umuduyla tavana-
daki desenlerin düzenini inceledim. Camden beni kandırdı. Ben ona ihanet edecekken o bana ihanet etti. Elinde beni hapse attırmaya ya da en azından hakkımda tutuklama emri çıkarmaya yetecek delil vardı. Geç kalmış da olsa beni adalete teslim etmeyi her şeyden çok isteyen bir babası vardı. Camden'ın kontrol sorunları ve ona yaptığım bütün yanlışların bedelini ödetmek için kendine has yöntemleri vardı. Javier, Raul ve Alex'le buluşup başıma büyük bir ödül konduğunu öğrendi. Ona güvenmemem için pek çok sebep vardı.

Ancak bütün şüphelerime rağmen çok önemli iki nokta bulunuyordu. Birincisi; eline bir sürü fırsat geçmesine rağmen şimdiye kadar hiçbirini değerlendirmemişti. Belki de uygun anı bekliyordu, onu bilemiyordum ama birlikte ne kadar vakit geçirirsek işler o kadar karmaşıklaşıyor gibi geliyordu. Beni başından atmak istiyorsa bunu en başında yapması daha kolaydı. Diğer sebepse en basit olanıydı. En dürüst olanı. Ona güvenmek için sebebim vardı çünkü ona güvenilebileceğimi hissediyordum. Buna ister içimden gelen ses deyin ister ilkel içgüdü, ama neticede önemli olan buydu.

Ona güveniyordum çünkü ona güvenebileceğimi, ona güvenmem gerektiğini hissediyordum.

İnsan, önsezilerine güvenebilir miydi? Yani, insanların bunu her gün yaptığı yerde, Günah Şehri'nde idim. Tek yapmam gereken, bir para babası gibi davranıp riske girmekti.

Bu kararımın sonra üzerimden bir kaygı bulutunun kalktığını hissettim. Sadece bir şey için endişelenmek çok daha kolaydı. Bu beni uykuya dalacak kadar rahatlatmış olmalıydı çünkü uyandığımda dışarısı karanlıktı. Camden da dönmüştü. Ellerinde birkaç tane ağır elbise poşeti ve ayak kabı kutusu vardı.

“Bu oyun,” dedi paketleri yere tumturaklı bir şekilde bırakarak. “İkinci el eşya mağazaları yerine Armani’de oynandığında çok daha eğlenceliymiş.”

“Bu kez ilk kim giyiniyor?” diye sordum olduğum yerde doğrularak. Merak etmişim.

“Sen,” dedi. “Benim sadece smokinim var. Giyersen özel defilemi mahvetmiş olurum.”

Camden poşetleri açıp elbiseleri yatağın üzerine sererken kendimi *Ölüm Korkusu*’ndaki Kim Novak gibi hissettim. Hepsi muhteşemdi. Şaşırmışım. Bütün tuhaflıklarına rağmen bu adamın mükemmel bir zevki vardı.

Yere kadar uzanan metalik zeytin yeşili, straplez bir elbise vardı; kabarık falan değildi. Başka bir tanesi, yatak örtüleriyle bütünleşmiş gibi görünen, vücuda oturan, boyundan

bağlamalı altın rengi bir elbiseydi. Sonuncusuysa önü göbeğe kadar ve arkası da bele kadar dekolteli, uzun siyah ipek bir elbiseydi. İnce bir siyah dantel açık bölgeleri kaplıyor ve ilk bakışta daha kapalı görünmesini sağlıyordu. Ta ki yakından bakana kadar. Müstehcen, cüretkâr ve zarifti. Kusursuzdu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi gözlerimi elbiseden ayıramadığımı fark edince. “Ayrıca bunlarla uyumlu olacağını düşündüm.”

Ayakkabı kutularından birini açtı. İçinden beş santimlik mütevazı bir topuğu olan bir çift şeritli sandalet çıkarıp gösterdi. Kıvrılan güller şeklindeki şeritlerin üzerindeki yüzlerce yapay elmas parılıyordu. Belki sonuçta o kadar da mütevazı değildi.

“Çok güzeller, Camden,” dedim sessiz bir tonla. “Burada dürüst olmam gerekiyor. Kendimi Külkedisi gibi falan hissetmeye başlıyorum.”

“Pekâlâ, ben kesinlikle senin yakışıklı prensin değilim,” dedi diğer elbiseleri toplarken. Siyah tişörtünün içinde kolları son derece güzel esnedi.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” dedim cesaretle. “Yakışıklı prens ne senin gibi bir vücuda ne de dövmelelere sahipti.”

“Ne de benimki gibi bir kamışa,” dedi kötü kötü sırıtarak.

Gözlerim kasıklarına gidip gelirken dudağımı ısırdım. “Olsaydı zaten Külkedisi gece yarısı kesin evine dönmezdi.”

“Peki, bu gece kaç kadar dışarıdayız?” diye sordu.

“Son kumarhane kapanana kadar.”

Bacağıma dikkat ederek ayağa kalktım. Bacağım gergin ve ağır gibiydi ama bunun dışında bir sorun yoktu.

“Rica etsem arkamı döner misin?” diye sordum, hareketi elimle yaparak.

Saçlarını karıştırdı. “Sanırım dönmem. Sana o kadar kı-yafet aldım, izlemek de hakkım.”

Önümde öylece duruyordu. İki yatağın arasındaydık. Her taraf kutu ve poşet doluydu. Dudaklarındaki gülümseme muzipti ama gözlerindeki ifade öyle değildi. Kötü niyetli bir ifade değildi ama yumuşak da değildi. Yüz hatlarının kendine has erkeksi bir güzelliği vardı, keskin kenarlıydı ve geçmişte yaşadıklarının izlerini taşıyordu. Bu, utangaçlık yapacak zaman değildi ve o da bunu biliyordu.

Altımda zaten sadece popomun büyük kısmını açıkta bırakan siyah bir külot vardı. Kolsuz badimi çıkarıp halı zeminine bıraktım. Camden’ın bakışları, ısı güdümlü bir füze gibi yoğunlaştı. Ellerimi arkama götürerek olabildiğince zarif bir şekilde sutyenimin kopçasını açtıktan sonra sutyenimi kollarımdan aşağı salıp yatağın üstüne attım.

Bakışı, duruşu ve varlığı saldırıya geçmeye hazırlanan bir kurdu hatırlatsa da kıpırdamadı. Gözlerini vücudumda bir ipek gibi gezdirdiğini hissettim. Ürperdim. Elini bile sürmeden beni tahrik ediyordu.

Elbise için gerekli değildi ama külotumu da çıkardım.

Artık sargılı bacağımda dışında tamamen çıplaktım. Bir başkası olsa, ona aptal görünebilirdim ama Camden'a değil. Bana bakışından, tıpkı kalçasındaki gibi küllerinden doğan bir Anka kuşundan farkım olmadığını görebiliyordum. Şimdi onun dövmesi olmuştu.

Daha önce hiç yapmadığım kadar vücudumu kabullenerek omuzlarım geride, başım dik, ağır adımlarla ona doğru yürüyerek başımla elbiseyi işaret ettim.

“Yardım eder misin?”

Camden dudaklarını yaladı. Muhtemelen istemsiz olmuştu ama bacaklarımın arasına ateş basmasına ve kendi dudaklarımın aralanmasına sebep oldu. Uzanıp siyah elbiseyi eline alarak rahat tavırlarla yan tarafındaki fermuarı açtı. Bu esnada gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Kollarımı başımın üstüne kaldırınca çıplak göğüslerim de yukarı kalktı. Ona teslim olmuştu. Gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. İçimizdeki ateş artarak bizi birbirimize bağlarken eline aldığı elbiseyi kollarımdan geçirerek aşağı çekti. Parmak eklemleri göğüs uçlarıma değince çenem kasıldı. İçimi kaplamak isteyen ürpertiği bastırdım.

Elbiseyi kumaş sanki ellerinin ve dudaklarının bir uzantısıymış gibi yavaşça, çok yavaşça göğüslerimin ve karnımın üstünden aşağı çekti. Bedenimdeki bütün tüyler diken diken olmuştu. Cildim son derece gergindi. Elbiseyi kalçamdan aşağı indirmek için biraz yaklaştı. Parmaklarını kalçamda bı-

rakırken yerçekimi elbisenin geri kalanını yere indirdi.

Artık tamamen giyiniktim. Kollarımı indirdim. Bana çok yakındı, fazla yakın. Kalçamdaki elleri ateş gibi yakıyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım gözlerimi ateşli bakışlarından kaçırıp yere bakarak.

“Bir şey daha,” dedi yanımdan ayrılarak. Eğildi. Poşetlerin içini karıştırıp bir mücevher kutusu çıkardıktan sonra bir şey dememe kalmadan kutuyu açtı. Kutunun içinde güvercin grisi kadifenin üstüne yerleştirilmiş, ısı ısı parıldayan bir çift elmas avize küpe gördüm. Hayatımda daha önce cildime bu kadar yakın böylesi ışıltılı şeylerim hiç olmamıştı.

Bütün bunları çalıntı parayla almasına ve sırf çaldığı parayı aklayabilmek için giyinip süslenmemize rağmen bu durum, Külkedisi yorumumu pekiştirdi. Kendimi bir prenses gibi hissediyordum.

“Çok güzeller,” dedim ve kutuyu elinden alırken parmaklarımız birbirine değdi. “Teşekkür ederim. Sanırım gidip süslensem iyi olacak. Saçımı yukarıdan toplayacağım galiba.”

Gülümseyip bir adım geri çekildi. “Ben de öyle umuyordum.”

Ufak bir gülümsemenin ardından makyaj çantamla banyonun yolunu tuttum. Geniş ve fayans döşeli odanın kapısını kapatır kapatmaz soluğumu boşalttım. İçeride kalbim yerin-

den fırlayacak gibi atıyordu. Heyecanım neredeyse dayanamayacağım kadar artmıştı. Sanki Camden'a güvenmeye karar verdiğim an ona vücudumu tekrar teslim etmek istediğim andı. Dövmenin ilk adım olduğunu varsaydım.

Saçıma belli yerlerden tokalar tutturdum. Sonra klasik bir makyaj yaptım. Siyah sıvı göz kalemi ve kırmızı rujla işi bitirdim. Küpeler dünyanın en güzel aksesuarlarıydı. Banyo ışıklarında parılıyorlar, dans eden peri tozu gibi ışıkları omzuma yansıtıyorlardı.

Banyodan çıktığımda Camden'ı barda iki kadehe şampanya doldururken gördüm. İçerideyken bir tıpanın patladığını duydum sanmıştım.

Harika... Yani nasıl görüldüğünü anlatmanın bir anlamı yoktu. Kelimeler kifayetsiz kalırdı. Camden'ın üzerinde son derece güzel dikilmiş, hoş ve seksi bir smokin vardı. Ceke-tinin siyah yakalarının parlaklığı, diktiği siyah saçlarıyla papyonu, burun halkası ve gözlüğü; tam bir baş belası cassistu. Ağzım resmen yarım metre açık kalmıştı.

“Vay, vay, vay, Bay Bond,” dedim ona doğru yürüyerek.

“Vay, vay, vay, Bayan Watt,” dedi şampanya kadehini vererek. Şampanya kabarcıkları köpürüp fişliydirdi. “Ben-
ce bu şehir, ellerini kirletmek üzere.”

Kadehlerimizi tokuşturduk.

BÖLÜM ON DOKUZ

Camden da ben de çok şık giyinmiştik. Girdiğimiz bütün kumarhanelerde bakışlar üzerimizde toplanıyordu. Kasiyerler ve krupiyeler, bize Şüpheli Faaliyetler Raporu'na sokacak her zamanki açıkgozlüklerinin yerine bir çeşit hürmetle bakıyorlardı. Görünüşümüz rollerimize uygundu ve ona göre davranıyorduk. 7000 dolardan fazla para yatırmıyor, yalnızca birkaç oyun oynuyorduk. Böylece kimsenin gözüne batmamayı başarıyorduk. Elbette tek bir kumarhanede kalmıyorduk. İlk olarak yan taraftaki Cosmopolitan'a, ardından Monte Carlo'ya geçtik. Daha sonra şehir merkezinin diğer tarafında bulunan Venetian'a, ardından Palazzo'ya, oradan da Wynn'e girdik. Kapanışı Bellagio'da yaptık. En iyiyi en sona saklamıştık.

Bacağım dövmeden dolayı ağrıyıp inanılmaz kaşınırken ayaklarım da yapay elmas şeritler yüzünden acıyordu. Gece-nin sonunda toplamda 25,000 dolar para yatırdık. Bunun

24,000 dolarını nakde çevirdik. Kimsenin anlamaması için kumarhaneden kumarhaneye gezdiğimiz kumar maceramızda yalnızca 1000 dolar kaybettik.

Şık Bellagio'ya gecenin birinde adımımızı attığımızda yorgunluktan ölüyorduk. Alkolü asgari seviyede tüketmemize rağmen Red Bull ve kahve de bir yere kadardı. Gecenin büyük kısmını tedirgin geçirmiştik. Gece yarısını devirirken –benim Külkedisi saatimi– gardımızı biraz düşürüyorduk.

Şimdilik kumarla işim bitmişti. Paramızı nakde çevirmiştik ama Camden kendi parasıyla bir iki tur yirmi bir oynamak istiyordu. Çok değil, sadece biraz eğlenecek kadar. Kusursuz *femme fatale* gibi onun yanında oturmak ve kart iste ya da isteme, diye bağırarak güzeldi. Dahası, Bellagio'daki yirmi bir oyuncuları insan izleme için ideal deneklerdi. Camden'in omzuna yaslanmadığım ya da göğüs ucumdaki halkanın dantellerin arasından gözükmemesini sağlamaya çalışmadığım zamanlarda orada bulunan diğer insanların da anlatacak bir hikâyeleri olup olmadığını merak ederek onları izliyordum.

“Susadın mı?” diye sordum Camden çipleri kendine doğru çekerken kulağına mırıldanarak. Ah, parayla oynayan bir çiftmişiz gibi davranırken de oldukça eğlendim. Bu sa- yede kulağına anlamsız şeyler fısıldayabiliyor, ensesindeki deriyi soluyabiliyor ve salonun diğer ucundan ona müstehcen bakışlar gönderebiliyordum. Bunların hepsi bir roldü ama aynı zamanda da değildi.

“Sonuncu, söz veriyorum,” dedi bana bir yirmilik vererek. “Önümüzdeki bir saat boyunca canıma okuyacak bir şey.”

Parayı kurnaz bir gülümsemeyle elinden aldım. Masalardan ve kumar makinelerinden oluşan labirentten yuvarlak bara doğru kırıtarak yürüdüm. Kırıtarak yürüdüm, diyorum çünkü giyindiğim gibi giyinip de Jessica Rabbit gibi hissetmemek imkânsızdı.

Hemen hemen bütün kumarhanelerde yuvarlak bir bar vardır ve genellikle de ana kadın tam ortasında olur. Giriş ücreti ödemedi insanlarla tanışmak için harika bir yer, özellikle de yüksek personel devir oranıyla. Bellagio’yu seçmiştim çünkü barmen benden hoşlanmıştı ve sert içkileri ucuza veriyordu, hatta bedavaya bir Red Bull bile koparmıştım. Arkalarda, kollu makinelerin ardında gizli kalan Camden’in masasından biraz uzaktı ama uzun süre birbirimizi göremeyecek olursak mesajlaşıyorduk. Evet, telefon imtiyazlarını ona geri vermiştim.

Bazı kulüp ve barlar boşalıyor olmalıydı çünkü birden önümde sarhoş üniversitelilerden oluşan bir kuyruk oluşmuştu. Barmenin dikkatini çekmeye çalıştım. Beni görmesine rağmen o kadar insanı görmezden gelemezdi. Beklemem gerekecekti.

Sırada durmuş, kaliteli içkileri ucuza alamayacağım anlamına gelse bile başka bir bara gitsem mi, diye düşünürken telefonum çaldı. Bunun, içkisinin nerede kaldığını merak

eden Camden olduğunu düşünerek telefonu çıkardım.

Telefonumun ekranında bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj görünüyordu. Tek kelime.

Selam.

Numara, 228 alan koduna bağlıydı. Biloxi.

“Selam” sözcüğünün daha önce hiç bu kadar dehşet verici görüldüğünü sanmıyorum. Az kalsın telefonu düşürüyordum ama düşürmedim. Doğrudan Camden’in numarasını buldum.

Mesaj yazdım: *Siyah Alarm.*

Telefonu el çantama geri koyup yutkundum. Baş dönmesi hissi kollarımdan yukarıya, başıma doğru tırmandı.

Numaranın kime ait olduğunu biliyordum. Ev yapımı “Aranıyor” posterinin üzerinde yazanın aynısıydı. Camden’in *Siyah Alarm*’la kastettiğim şeyi tam olarak yaptığını umdum. Daha önce bu konuyu, bir en kötü durum senaryosunda ne yapacağımızı, “o öyle olsa ne olur”ları ve saldırı planımızı konuşmuştuk. Ve şimdi de bu gerçekleşiyordu.

Javier benim numaramı bulmuştu. Düşündüğümde de yakındı.

“Hanımefendi?” diye seslendi barmen bana. Sersem sepelek dönüp baktım. Önümde kimse kalmamıştı. Sıra bendeydi.

Ona elimle, “Hayır, teşekkür ederim,” anlamında bir hareket yapıp başımı iki yana sallamak ve sonra da hızla asan-

söre yönelmek üzereydim ama bakışlarım yanından geçip barın diğer tarafında oturan adamın olduğu yere gitti.

Orada oturmuş, sarı yeşil gözleriyle dikkatle bana bakıyordu.

Adam bana gülümseyince ürperdim.

Javier.

Keşke yüzünü tanıdığım an arkamı dönüp kaçtım, diyebilsem. Oysa kaçmadım. Duraksadım. Muhtemelen biraz fazla. Çünkü Javier sizi ona bakmaya mecbur bırakan bir yüze sahipti. Camden ilk izleniminde haklıydı. Javier gerçekten güneş gibiydi. Ona çok uzun süre bakarsanız, yanıyordunuz.

Dünyanın en yakışıklı adamı değildi. Ayrıca, sırf karşılaştırmak için söylüyorum, Camden'ın klasik erkeksi görünüşüne de sahip değildi. Ağzı biraz fazla genişti. Bir uçtan diğerine kadar uzanıyordu. Burnu birkaç kez kırılmıştı. Ona benim yuvarlak masanın karşısından yaptığım gibi tam karşıdan baktığınızda bunu gerçekten fark edebiliyordunuz. Ancak gözleri güzel, kurnaz ve başka bir dünyadan gibiydi. Saçları kontrollü bir dağınıklık içindeydi, ufacık saç tutamları alnına düşüyordu ve uzun favorileri vardı. Çıkkık elmacıkkemikleri, güçlü bir çenesi vardı. Bütün parçaları birleştirdiğinizde toplamdan çok daha fazla ediyordu. Egzotik ve tehlikeli bir güzelliği vardı.

Zamanında bir kez benim olmuştu. Zamanında bir kez kalbimi kırmıştı.

Ve beni öldürmek için buradaydı. Bunu da sadece bir kez yapması yeterliydi.

Gözlerine dalmış, varlığı tarafından esir alınmış olarak ona baktığım onca zaman o da bana bakıyordu. Ancak telefonunda bir mesaj yazmak için hareket ettiğinde, kendimi şimdiye dönmüş bulabildim.

Cebim tekrar bipledi. Ağzının kenarı kalktı. Gözlerini tekrar bana dikmişti.

Yapmamam gerektiğini bile bile mesaja baktım.

Yok mu anlatacak yeni bir hikâyen? Yirmi altı yaşında cehenneme giderken.

Sanki korku tarafından oyuluyormuşum gibi içimde bir boşluk hissettim. Bu, bileğine dövmesini yaptırdığı şarkı olan “Wish”ten bir sözdü. Benim onun için seçtiğim şarkı. O zamanlar şarkının kimin hakkında olduğunu bilmiyordum ama artık benim hakkımda olduğunu anlamıştım.

Bir bipteme daha.

Güzel görünüyorsun.

Oradan çıkmalıydım. Hemen etrafıma bakındım. Gözlerim Alex ve Raul’u aradı. Yakınlarda olduklarını biliyordum. Onları görmedim ama kumarhanede bunun bir anlamı yoktu. Küt küt atan kalbimi sakinleştirip düşünmeye çalıştım. Yuvarlak barla Javier’in yanından geçip otelin girişine, Camden’a ulaşmam gerekiyordu. Tanrım, beni bulmaya çalışmadığını ve aynen planladığımız gibi yaptığını umdum.

Javier'in yanından geçmek beni ateş hattına sokuyordu ama etrafta bunca insan, kamera ve gizli güvenlik görevlileri varken kumarhanenin ortasında beni yakalamaya cüret edemezdi. Yanından geçip gitmeme izin verecek ve peşime düşecekti. Bunu da istemiyordum.

Onun gözaltına alınmasını sağlamalıyım. Bundan da öte, her neredeseler Raul ve Alex'in gözaltına alınmalarını sağlamalıyım. Doğrudan yanına gidip onunla konuşmalıydım çünkü kaçsam kurtuluşum olmayacaktı.

Cesaretimi toplayarak ceptelefonumu çantama koydum. Çantamı parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar sıktım. Sonra da yuvarlak barın etrafından dolandım. Bu esnada ne ben gözlerimi Javier'inkilerden ayırdım ne de Javier gözlerini benimkilerden ayırdı. Neredeyse "Wish" in kafamın içinde çaldığını duyabiliyordum. Kalbim de onun temposuna eşlik ediyordu.

Tam onun yanında durdum. Yanda, kafayı bulmuş bir çift nasıl bir hayvanın yakınında oturduklarından bihaber, kahkahalarla gülüyordu.

Javier'in üzerinde, onun dışında biri giyse sönük kalacak yeşil ve bej tonlarda, düğmeleri iliklenmemiş bir ceket ve onun altında da yakasız beyaz keten bir gömlek vardı. Milyonlarca yanıltıcı hatıra gibi kokuyordu.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi barın üstüne koyduğum elime perili, takıntılı bir kadın gibi odaklandım. Onu Javi-

er'in Bombay Sapphire ve tonik su olduğunu bildiğim içki-sini tutan elinin ne kadar yakınına koyduğuma dikkat ettim. Esmer eli yara izleriyle doluydu. Teninin yazın ne kadar esmerleştiğine hayret ettiğim o eli defalarca tutmuştum. Üzerindeki her çıkıntıyı, her işareti öpmüştüm. Vücudumun her karesini bilen eller. Çoğunlukla başkasının kanına bulanmış eller.

“Ellie Watt,” dedi bana. Hafif aksanı baştan çıkarıcı, sesi yumuşaktı. “Gerçek ismini daha çok beğendiğimi söylemek zorundayım. Sana yakışıyor.”

Elime uzandı ama bana dokunamadan çektim. Gözlerine bakarak kendimi topladım.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum.

Başını yana eğdi. Keyifle gülümseyerek beni inceledi. “Saçın da değişmiş. Beğendim. Bir sarışın olmak için fazla öfkeliisin.” Başıyla kolumu işaret etti. “Seni arayacağımı söylemiştim, değil mi?”

Bu dövmenin bir gün başıma bela olacağını biliyordum.

“Benden ne istiyorsun, Javier?” dedim tekrar, sesimin titremesine engel olmaya çabalayarak. Bu işi çabuk halletmeliydim.

Sanki dersini almayan bir çocukmuşum gibi kaşlarını çatı ama bir şekilde hâlâ gülümsüyordu.

“Ne mi istiyorum?” Kulağını çekiştirdi. Bu, heyecanlı olduğu zaman yaptığı bir davranıştı. “Ah, Eden’ı, Ellie’yi, seni. Senden dünyayı istiyorum.”

Hamle zamanım gelmişti. Gözlerim soğuk ve duygusuzdu. “Sana onu veremem ama bir çıkış yolu verebilirim.”

Çantamı açıp çakımı çıkardım. Karnına götürürken çakının bıçağı kumarhane ışıklarında parıldadı. Bar oldukça kalabalık olduğundan oradaki hiç kimse muhtemelen ne yaptığımı göremezdi. Ancak bu, kumarhanedeki diğer insanların göremeyeceğı anlamına gelmiyordu ve benim istediğim de buydu. Çoğu kişi dikkat etmiyor olacaktı ama dikkat edenler de hemen görecektlerdi.

Çakıdan kaçırarak için karnını içine çekti. Elimi olabildiğince sabit tuttum.

“Seni hemen buracıkta bıçaklayacağım,” dedim. “Kan kaybından öleceksin.”

Kaşlarını kaldırıp tedirgince sırtıttı. Hafif bir tereddüt sezdim. Yani inanıyordu. Az da olsa kaygılanmıştı. Bu kadarı da yeterliydi. “Bunu hak ettiğimi varsayıyorum,” dedi dikkatle, bir gözlerime bir çakıya bakarak. “Jose’yi ve parayı aldığın yetmezmiş gibi.”

“Yetmedi,” diye cevap verdim doğruyu söyleyerek.

Dudaklarını yaladı. “Hâlâ bu kadar kin, anlıyorum.”

Gömleğinin kumaşını hafifçe delmek için çakıyı biraz ileri iterek fısıldadım, “Hiçbir şey anladığın yok.”

Tüm gereken, bu son hareketimdi. Patronlarını korumaya hazır olan Raul ve Alex aniden yanımızda bitiverdiler. Onların olduğu tarafa bakma zahmetine girmedim. Hiç anlaşılamamıştık.

Javier başıyla onları işaret etti. “Beni öldürmeyi planlıyorsan biliyorsun ki sana izin vermeyecekler.”

Geniş geniş gülümsedim. “Ah, seni öldürmeyi planlamıyorum.”

Hızlı bir hareketle çakıyı çantama geri koydum. Sonra, “İmdat!” diye bağırarak yüzümü bir içki doldurmak üzere olan barmene döndürdüm. “Yardım edin!” diye bağırdım. “Bu adamlar kazandığım paraları çalıyorlar!”

Javier, Raul ve Alex’in tepki verecek zamanları olmamıştı. Şaşırmışlar, hazırlıksız yakalanmışlardı. Barmen barın altında bir düğmeye bastıktan ve kumarhanenin içinde gizlenen adamlara birkaç el hareketi yaptıktan sonra kaçacak yerleri kalmadı. Tam oradan ayrılmaya hazırlanırken koyu renk takım elbiseli ve kulaklıklılı dört irikıyım güvenlik görevlisi birden onları yakaladı.

Javier’in gözleri beni yakıp geçebilirdi. Hiçbir şey hissetmeden güvenlik görevlilerine baktım. Kumarhanedeki herkesin nefeslerini tutmuş, merakla bunu izlediğinin farkındaydım. “Beni soymaya çalışıyorlardı. Silahları olduğunu söylediler.” Güvenlikçiler üstlerini aramaya başlarken Raul ve Alex itiraz ettiler. Üzerlerinden silah çıkacağını biliyordum ama bunu görmek için orada kalmaya niyetim yoktu.

Bana en yakın görevliyi yakaladım. “Bana eşlik etmeniz lazım. Hemen!”

Adam başını sallayarak kolumdan tutup beni olay yerinden uzaklaştırdı. Vegas’ın en iyi yanı da buydu. Bir refakatçi istediğinizde ne zaman olursa olsun aynen bu şekilde

buluyordunuz. Aksi takdirde zaten suçtan geçilmeyen Vegas tam bir suç cehennemi olurdu.

“Sizi nereye götürmemi istiyorsunuz, hanımefendi?” diye sordu kocaman elli, iri güvenlikçi. “Polise şikâyetle bulunmanız gerekebilir.”

“Beni lobiye bırakın, yeter. Üzerimde bu kadar parayla kendimi oldukça savunmasız hissediyorum,” dedim aceleyle yürürken. Lobiye vardığımızda arkamızdan bir bağırışma duyduk. Kavga çıkıyor gibiydi.

Başımla orayı işaret ettim. “Ben iyiyim. Siz gidip arkadaşlarınıza yardım etseniz iyi olacak.”

Bağırışmalar artarken refakatçim başını sallayıp yanımdan koşarak uzaklaştı. Evet, durum tam bir arbedeye dönüşüyordu. Javier gözaltına alınmaktan pek hoşlanmazdı.

Lobiden olabildiğince hızlı adımlarla geçerek ön kapılara doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp çılgınlar gibi Camden’a mesaj yazdım.

Neredesin???

Soğuk geceye adımımı atarak valeyeye baktım. Camden’ın hâlâ odada olmadığını umut ediyordum. Kaybedecek vaktimiz yoktu. Javier’i tanıyorsam, peşimden gelmenin bir yolunu bulurdu. Adamı zapt etmek imkânsızdı.

“Affedersiniz,” dedim görev yerinde yarı uyuklayan valeyeye. “Buradan biri...”

Jose’nin motor gürültüsü sözümü kesti. Araba dolambaçlı garaj yolundan savrularak geldi. Direksiyondaki Camden, lastikleri inleterek arabayı önümüzde durdurduktan son-

ra öne doğru eğildi ve yolcu kapısını iterek açtı.

“Balkabağın hazır,” diye bağırdı.

Arabanın içine atladım. Daha kapıyı bile tam kapatmadan Aria’dan gürleyerek uzaklaşıp Vegas Şehir Merkezi’ne gazladık.

“İyi misin?” diye sordu Camden.

Başımı salladım. Kendime gelmeye çalışıyordum. “Hemen buradan uzaklaşalım.”

Şehir merkezi gecenin bu saatinde o kadar kalabalık değildi, ama boş da değildi. Ağır ağır ilerleyen taksiler ve camlarından dışarı sarkan insanlarla dolu limuzinler şeritlerin çoğunu işgal ediyordu. Camden zikzaklar çizerek aralarından geçiyor, otoban girişine ulaşmaya çalışıyordu. Direksiyon hâkimiyeti olağanüstüydü. Her yönüyle tam bir entelektüel 007’ye benziyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum gözlerimi dikiz aynalarından ayırmadan. Arabaları tarayıp sıra dışı bir şeyler var mı, diye kontrol ediyordum.

“Gualala’ya gideriz diye düşündüm. Hep hedefimizdi zaten.”

Çok gariptir ki onun hedefiyle benim hedefim birden aynı oluvermişti.

“Ee, ne oldu?” diye sordu başka bir limuzini sollarken.

Dudaklarımı birbirine sürttüm. Olanları nasıl anlatacağımı bilemiyordum. En korkulu kâbusum gerçekleşmişti.

“Javier’i gördüm.”

Camden sessizleşti. “Kahretsin.”

“Evet. Aynen.”

“Geri zekâli!” Bir taksi önümüze kırınca kornaya bastı.
“Sen nasıl kurtuldun?”

“Güvenliği çağırdım. Onu, Raul’u ve Alex’i yakaladılar.”

“Sence başkaları da var mıdır?”

“Evet. Olduğuna bahse girebilirim.”

“Sence şu arkadaki beyaz Mustang olabilir mi?” diye sordu, gözleri dikiz aynasına kayarak. “Az önce kırmızı ışıktaki geçti ve hızla bize yaklaşıyor.”

Kendi aynamdan bir şey göremediğimden arka camdan bakmak için olduğum yerde arkama döndüm. Arkada, uzakta beyaz bir spor araba vardı. Giderek yaklaşıyor, arabaların arasından makas yaparak hızla ilerliyordu. Bu sarhoş bir sürücü değildi. Bu, bizim için gelen bir canavardı.

Sımsıkı tutundum. “Çıkar bizi buradan. Hemen.”

“Elimden geleni yaparım,” diye homurdanıp gazı kökledi.

Jose ileriye atılırken az kalsın öndeki arabaya arkadan çarpıyorduk. Camden tam zamanında direksiyonu ustalıklı kırarken ben de sağa sola fazla savrulmamak için ön konsolu kavradım. Arabaların arasından geçiyor, şerit değiştiriyor ve hızla ilerliyorduk. Bir kez olsun hızını düşürmedi, bir kez olsun tereddüt etmedi. Başlangıçta Camden’ın arabaya hâ-

kim olamayacağından endişe ediyordum ama yüzündeki kesin kararlılığı ve direksiyonu kontrollü kavrayışını gördükten sonra ne yaptığını bildiğine dair en ufak bir şüphem kalmadı. Muazzam ve parıldayan binaların yanından jet gibi uçarken Vegas ışıkları Camden'in gözlüğünde yansıyor.

“Atlatabilecek misin?” diye sordum omzumun üstünden bakarak. Araba yaklaşmaya devam ediyor, bizim yaptığımız bütün manevraları yapıyordu.

“Otobana onlardan önce varabilirsek, atlatabiliriz,” dedi. Treasure Island ile Palazzo arasındaki ışıklar sarıdan kırmızıya döndüğünde kavşaktan birkaç araba uzaklıktaydık.

Camden sırtarak gazı kökledi. Gececektik. Jose kırmızı ışıkta kavşaktan fırlayıp geçerken ellerimle gözlerimi kapatıp bir çılgılık attım. Korna sesleri ve lastik cıyaklamaları duydum. Arabanın sola hafif yan yattığını hissettim. Gözlerimi açtığımda, neredeyse çarpışmak üzere olduğumuz bir sürü öfkeli sürücüyü ardımızda bırakarak tekrar dümdüz ilerliyorduk.

Şehir merkezinden çıktıktan sonra sola, Spring Mountain Yolu'na saptığımızda otoban önümüzde belirdi. Neredeyse varmıştık.

“Adi herifler!” diye bağırdı Camden dikiz aynasına bakarak.

Arkama dönüp baktığımda Mustang'ın virajı hızla aldığı görürdüm. Az kalsın motosikletli bir adama çarpıyordu. Hâlâ sıcak takipteydi. Şimdi bir de trafik seyreklediğinden giderek yaklaşıyordu.

“Otobana onlardan önce varabilirsek, derken şaka yap-

miyordun umarım,” diye bağırdım tiz sesle. Ellerimle emniyet kemerini sıkı sıkı tutuyordum.

“Umarım yapmıyorumdur,” dedi. Bir kırmızı ışıkta daha geçtik. Sonra rampayı hızla çıkarak kuzeydoğuya giden otobana çıktık. Gitmemiz gerekenin tersi istikametteydi ama tüm yapmamız gereken, hayatta kalmaya odaklanmaktı.

Otobana çıktıktan sonra Camden vites değiştirerek daha da hızlandı. Geri savruldu. Daha önce hiç yüz altmış kilometreye çıkmamıştım. Jose bu hızı rahatlıkla kaldırıyordu. Aslına bakarsanız daha da iyi gidiyordu. Hızlıydık. Çok hızlı gidiyorduk. Şansımıza otobanda neredeyse hiç araba yoktu.

Maalesef bu aynı zamanda Mustang’in de fazla aramızda olmadığı anlamına geliyordu.

“Onu nasıl atlatacağız?” diye sordum. Şehrin yerini çöl alana kadar sürekli böyle hız mı yapacaktık? Ya sonra?

“Merak etme,” dedi kararlılıkla. Araba daha da hızlandı.

Sonrasında onu gördük. Önümüzde gece yarısı yol çalışması vardı. 515 numaralı eyaletlerarası karayoluna bağlanan kavşaktan hemen sonra.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsiiiin,” dedim. Bir grup yol çalışanını ezemezdik. Mustang şimdi arkamızdaki bize en yakın arabaydı. Bize ateş etmeye başlayacak kadar aptal olup olmadıklarını merak ediyordum. Ardından tabancamın arkası koltukta olduğu aklıma geldi. Ben de onlara ateş ederek karışılık verip vermeyeceğimi merak ettim.

“Ellie,” dedi Camden elini vites kolunun üstünde gezdirerek. Perdahlı kol düğmeleri, şehir ışıklarında pırıldı-

yordu. “Sıkı tutun. Ve çığlık atma.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aniden frene basınca yanan lastik kokusu eşliğinde hemen dönmeye başladık. Jose fırıl fırıl dönerek otobanın kenarına doğru ilerledi.

Çığlık attım.

Her nasılsa beton bariyere çarpmadan, takla atıp yanarak can vermeden önce araba durdu. Sonra öne atıldı. Az kal-sın başımı ön konsola çarpıyordum. Kafamın içinde dünya hâlâ dönerken konsolu var gücümle kavradım.

Şimdi doğrudan karşıdan gelen trafiğe doğru sürüyorduk. Yolumuzdaki ilk araba da beyaz Mustang’di.

Camden kenarına dokundurmak niyetiyle Jose’yi arabanın üzerine sürerken ben de kim olduğunu görebilmek için dikkatle direksiyonun başındaki adama baktım. Her şey çok hızlı gelişti ama zaman, direksiyondakinin kim olduğunu görmeme yetecek kadar yavaşladı. Daha önce hiç görmediğim, beyaz sarı saçlı, beyaz tenli bir adamdı. Yüzüme silah doğrultmuştu.

Birden Camden üzerime eğilip başımı konsolun altına bastırdı. Önce uzaktan bir cam patlaması duyduk sonra da Jose’nin ön camı patladı. Araba Mustang’le temas edince başımı torpido gözüne çarptım. Bir çatırtı ve dönen lastik sesleri duyuldu ama bu bizdik. Hâlâ gidiyorduk. Soğuk rüzgâr ve cam parçaları kafamın üstünde uçuşuyordu.

Camden'in doğrulduğunu hissettim. "Başını kaldırma!" diye bağırdı. Mustang'e çarpmasına ve camının indirilmesine rağmen Jose yoluna devam etti. Çalan kornaların arasında ilerlerken vücudum bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu.

Sonunda başımı kaldırdım. Ön cam olmadığından arkamda topladığım saçım arada cam parçalarını da uçuran rüzgârdan dağıldı. Üzerimize gelen ama biz yaklaşırken yavaşlayan arabaların arasından ilerliyorduk.

"İyi misin?" diye sordu otobanın gürültüsünü bastırarak.

Çılgın gözlerle Camden'a baktım. Çıkarıp kucığına koyduğu gözlüğünün camı çatlamıştı. Günler önce babasının vurmasıyla dudağında oluşan yara açılmış, kanıyordu. Bu ve gözlerindeki adrenalin dışında iyi görünüyordu.

Arkama dönüp baktığımda kırmızı bir far denizi dışında hiçbir şey görmedim.

"Mustang'e ne oldu?"

Omuz silkti. Çılgınlar gibi kornaya basan ve selektör yapan bir minivanın etrafından arabayı döndürdü. "Takla attı. Tüm bildiğim bu. Gerisi umurumda değil. Bir helikopter gelmeden bu otobandan çıkmak zorundayız."

Sanırım 15 numaralı eyaletlerarası karayolunda ters istikamette gitmek haber değeri olan bir olaydı.

"Böyle araba kullanmayı nerede öğrendin?" diye sordum hayranlık ve saygıyla. "Ayrıca sakın bilgisayar oyunlarından öğrendim deme."

Kanlı bir şekilde sırtıttı. “İster inan ister inanma, liseden sonra az kalsın polis oluyordum. Babam, başarısız olana kadar benimle öyle iftihar etti ki... Geçebildiğim tek sınav sürüş testiydi.”

“Ya atış sınavı?”

“Bir gün gerçek bir hedef bulursam sana haber veririm.”

Bir sonraki çıkışa saptı. Bir rampadan ters yönde aşağı inerken kendimi tekrar çılgılık atmaktan alamadım. Çok geçmeden uçarak refüjün diğer tarafına geçiyorduk ve Camden usta bir manevrayla arabayı yolun doğru tarafına geçirmeyi başardı. Evlerin ve binaların yerini boş çöl arazisi alana kadar yolda hızla ilerledik. Güvendeydik. Şimdilik.

BÖLÜM YİRMİ

Camden arabayı inanılmaz boş tali yolda sürerken olanları iyice kavramaya başlıyordum.

“Kenara çek,” diye inledim. Midem bulanıyordu.

Sürmeye devam etti. “Durmak istemiyorum, henüz değil.”

Bulunduğumuz yol şimdi tamamen boştu. Etrafımızda ne bir aydınlatma ne de bir yerleşim vardı. Kumlar artık yerinde olmayan ön camdan içeri giriyordu. Vegas uzakta, tuncuya boyalı gökyüzünün altında parlıyordu. “İssızlığın ortasındayız. Kimse yok. Kenara çek.”

İç geçirerek iki şeritli bir yolun kenarında durdu. Burada rüzgâr giderek şiddetini artırıyor, üzerimizi soğukla kaplıyordu ama üşüyemeyecek kadar gergindim.

Kapıyı açıp kendimi arabadan dışarı attım. Ayağımdaki sandaletlerle kumun ve taşların içinde sendeledim. Zorlukla nefes alabiliyordum. Birkaç adım atıp başımı ellerimin ara-

sına alarak çömeldim. Javier beni görmüştü. Elim, eline o kadar yakındı ki. Nefrete dönüştüğünde aşka ne olur? Bu, o muydu? Ölüme mi dönüşmüştü?

“Ellie?” diye seslendi Camden arabadan. Arabanın kapısının sertçe kapandığını duydum. Gelmemesini söylencesine elimi salladım. “Uzak dur!” diye bağırdım kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve ciğerlerimi tekrar havayla doldurmaya çalışarak.

Dinlemiş olmalı. Parlak yeni ayakkabılarının altında ezilen kumların çıtırtısını duymadım. Tek duyduğum şey, ıslık çalan rüzgâr ve beynime hücum eden kandı.

Kendimi bayağı iyi hissedince doğrulup arabaya yürüdüm. Arabanın ön tamponunun üstünde oturan Camden mezuniyet balosundaki hüznü bir kavalie gibi doğrudan gökyüzüne bakıyordu. Az sayıda minik yıldız, ılık kirliliğinin arasından kendini göstermeyi başarmıştı.

Yanına gidip kaportanın üstüne oturdum. İlk defa popomun göçüğe sebep olup olmayacağını dert etmedim. Arabanın sağ ön tarafı dağılmıştı. Far aşağı sarkıyordu. Zavallı arabama gelen hasar karşısında güçlkle yutkundum. Sonra sessizce bir şükür duası ettim. Bizdense Jose’nin yaralanması daha iyiydi. Dahası, benim arabam değildi ki üzüleyim.

“Şans bu gece bizden yanaydı,” dedi Camden sessizce. “Bence çok geçmeden düşman olacaktır.”

Ona dikkatle bakarken başının arkasını inceledim. “Bana düşman olalı çok oldu.”

Sessizlik etrafımızda dönüyordu. Sonunda Camden, “Kapa şu çeneni artık, Ellie,” dedi.

Kalbim sıkıştı. “Ne?”

Yüzünün yan tarafını görmem için başını çevirdi. Mavi gözleri karanlıkta tehditkârca parılıyordu. Birkaç saniye öncesine göre muazzam bir değişim. “Bu, hep seninle ilgili olmak zorunda, değil mi?”

Neye uğradığımı şaşırıyıştım. Kelimeler aklıma gelmiyordu. İçimde öfkenin fitili ateşlendi. “Peşimde bir psikopat olduğu için özür dilerim. Sana bu kadar rahatsızlık verdiği için özür dilerim. Böyle olmasını ben istemedim, biliyorsun.”

“Evet! İstedin!” dedi gözlerini tekrar önümüzdeki uçsuz bucaksız siyah çöle çevirirken. “Elinde ne varsa hepsini sen istedin.”

“Siktir git.”

“Hayır,” dedi ayağa kalkarak. Bana döndü. Kolları iki yanımda, kaportanın üzerinde öne eğilerek altında dümdüz olmama sebep oldu. “Asıl sen siktir git. Neden gidip insanların tepesini attırıyorsun? Kafasını bozduğun başka birileri var mı?”

Yüzü benimkine o kadar yakındı ki ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. “Javier sana ne yaptı? Arabasını ve parasını çalmana sebep olacak ne yaptı? Beni bu pislığe karıştırmama. Ha?”

“Uzun hikâye,” diye karşılık verdim. “Anlamazsın.”

“Dene bir!”

“Pekâlâ!” diye bağırdım. “Beni aldattı, tamam mı? O, benim ilk aşkımdı, ilk her şeyimdi. Bir gün eve geldim ve... al işte. Kalbimi yerinden söken bir şey gördüm. Aşırı tepki verdim. Sinirliydim... onu incitmek için her şeyi yapabiliyordum. Anlamıyor musun? Onca zaman numara yapan bendim... Onun da numara yaptığını hiç düşünmedim. Her şey bir yalandı. Yalanlardan bıkip usanmıştım artık.”

“Bütün bunların sebebi yalanlar mı yani?” diye sordu.

“Bütün bunların sebebi aşk,” dedim altdudağım titreyerek. “Ya da belki ikisi de aynı şeydir. Belki de benim için ikisi hep aynı şey olacaktır!”

“Seni incitti,” dedi. “Sen de onu incittin.”

“Bildiğim tek yolla. Javier’in kırılacak bir kalbi yok. Benimle ilgili olarak da böyle düşünmüyor musun?”

Kısarık havalı birer yarıp görünümü verdiği gözleriyle yüzümü inceliyordu. “Senin hakkında düşündüklerim bunlar, Ellie: kalpsiz, dikkatsiz, bencil ve acımasız.”

Üzerimde zırhım yokken tekrar bana ateş etmeye başlamıştı. Gözlerimdeki acıyı görmesine izin vermek istemediğimden yüzümü diğer tarafa çevirdim.

Uzanarak elini çenemin altında koydu. Yüzümü çevirip ona bakmaya zorladı. “Güzel, hüznü, yaralı ve kayıp,” diye devam etti. “Bir ucube, bir sanat eseri, bir yalancı ve bir sevgili.”

Bakışları içimi kemirmeye başlıyordu. Kalbimde jilet bıçağı gibi kelekler döneniyordu.

“Senden nefret ediyorum, Ellie Watt,” diye fısıldadı dudaklarını benimkilere yaklaştırarak. “Çünkü onca yıldan sonra seni hâlâ seviyorum.”

Beni önce şok ele geçirdi. Kelebekler beni paramparça ediyorlardı. Ardından Camden yüzümü kavrayıp beni öptü. Ağzlarımız çılgınca birbirine yapışırken dudakları benimkileri yedi. Ateşin ta kendisiydi. Dillerimiz ve dudaklarımız alevleri körüklüyor, dişlerimiz birer kıvılcım misali birbirlerini yakıyorlardı. Ellerimi kafasının arkasında, omuzlarının üstünde ve sırtında gezdirdim. Onu kendime çektim. Ne kadar yaklaşısam yetmiyordu. Elini aşağı uzatıp elbiseyi belimden yukarı çekti. Çıplak bıraktığı bacaklarımla onu sardım.

Bir eliyle klitorisimi okşamaya başladı. Arzuyla ve doyuma ulaşma isteğiyle ıslanana kadar beni okşadı. Boynumu öptü, yaladı, ısırıldı. Her inlediğinde sıcak nefesi cildimi yakıyordu. Dantelli yakama ulaştığında iki eliyle kavrayarak aşağı kadar yırttı. Yırtık pırtık olan özel tasarım elbisem omuzlarımdan düşerek beni çıplak bıraktı. Umurumda değildi.

Göğsümden aşağı doğru, mideme indi. Sonra da başını arama gömdü. Dilini uyluklarımın iç taraflarında gezdirdi. Beni tahrik etmeyi sürdürdü. Ta ki saçından yakalayıp sırlıklam ağzını klitorisime dayayana kadar. O bir homurtuyla isteğimi yerine getirirken ben de karşılık olarak inledim. Sırtım yay gibi gerildi.

Tam doyuma ulaşmak üzereyken dilini çekti. Pantolo-

nunu ustaca indirip penisini vajinama getirdi. Çoktan hazırdım. Onu poposundan ve sırtından kavrayıp içime aldım. Bacaklarımı ona dolayarak onu içimde, derinimde tuttum. Dövmenin sebep olduğu acıyı duymazdan geldim. Onu kendime olabildiğince yakın tuttum. Bu arada kalçalarımı bir mengene gibi sıkarken gidip gelmeye başladı. Daha hızlı. Daha sert. Beni kaportanın üstüne vuruyor, göçüğü derinleştiriyordu. Daha önce hiç böylesine güzel sevişmemiştim. Kendimi sanki metale karışacakmışım gibi hissediyordum.

“Kahretsin!” diye bağırdım ikimiz de doyumuna ulaşırken. Çılgınlıklarım çakallarınkilere karışarak çöl semasına yükseldi. İçimde doyumuna ulaştı. Spermini kasılan vücuduma boşaltırken parmaklarıyla da popomu sıkıyordu. Kasılmalarım bütün enerjisini emince üzerime yığılarak beni kaportanın üstüne bastırdı. Sıcak, terli ve çıplak sırtımda lezzetli bir soğukluk hissetim.

Üşüylene kadar birkaç dakika bu şekilde durduk. Kendini çekip parmağını dudaklarımda gezdirdi. Gülümseyerek öptüm. Parmaklarındaki kendi tadımın keyfini çıkardım.

“Bu arabayı bu gece adamakıllı mahvettik,” diye mırıldandı alnıma ve burnuma bir öpücük kondurdu.

“Herkesin birazcık heyecana ihtiyacı vardır,” dedim ellerimi kalın, yumuşak saçlarında gezdirerek. “Arabaların bile.”

Gülümsemesi nazik ve tatlıydı. Beni süzdü. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, tramplenin üstünde. Bu bakışın o zamanlar ne anlama geldiğini bilmiyordum ama artık biliyordum.

“Beni nasıl hâlâ sevebilirsin?” diye sordum sessizce, kafasının arkasında daireler çizerek. “Sana bütün yaptıklarım-dan sonra.”

Tanrım, böyle sırtıttığında muhteşemdi.

“Sevmek istediğim başka hiç kimse yok,” diye itiraf etti. “Senden daha fazla hak eden hiç kimse.”

Bu cümle karşısında ne diyeceğimi bilmiyordum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, kalbimin göğsüm-den fırlayacakmış gibi olması ve boğazımda oluşan yumruydı. Sonra da gülümsedim. Sevinçten hafifçe güldüm. Bana dikkatle bakarken elleriyle yüzümü okşadı. Gözlerindeki dürüstlüğü görebilmem için gözlüğünü takmasına gerek yoktu.

“Umarım bunu ben de bir gün hak ederim,” dedi.

Kalbim kırıldı. Kenarları sivri ve keskindi. İçimde coşkuyla akan sıcaklıkla karıştı. Kafasını sıkıca ellerimin arasına alarak ona derin derin baktım. “Hak edeceksin, Camden.”

Ne zaman olacağının sözünü veremezdim fakat bir yere gittiğim yoktu. Vaktimiz vardı.

En azından, vaktimiz olduğunu umuyordum.

Onu bırakınca doğruldu. “Gitme vakti geldi mi?” diye sordu aklımdan geçenleri okuyarak.

Başımla onayladım. “Üstümü burada değiştireyim bari.” Oturduğum yerde doğruldum.

“Ben kıyafetlerini getiririm,” diyerek fermuarını çekip smokinin tozunu silkeledi. Gevşettiğim papyonu dışında sakın, kendine hâkim ve geceye meydan okumaya hazırды.

Arabanın içinden elinde bir *boxer*, bir gömlek ve bir kazakla döndü. “Bacağındaki bölgeyi bir süre daha gevşek tutsan iyi olacak. Şimdilik.”

Üstümü değiştirip elbiseden artakalanları çölde bıraktıktan sonra arabaya binerek oradan uzaklaştık. Artık her ne resiyse, bir sonraki durağımıza doğru yol aldık. Dikiz aynasından gecenin soğuk rüzgârında elbisenin uçuşmasını izledim. Siyah gökyüzünde siyah kanatlar.

O Zamanlar

Kız aslında eve erken gitmek istememişti. Javier onunla hem fiziksel açıdan hem de parasal açıdan ilgilenmesine rağmen bir iş sahibi olmadığı için kız kendini garip hissediyordu. Javier’in, yaşlı ve zengin bir sevgili değil de servetini yasadışı yollardan kazanan biri olması kıza kendini daha da garip hissettiriyordu.

Kız bazı yönlerden sevgilisini anlayabiliyordu. Ne de olsa birlikte oldukları tüm zaman boyunca onu kandırmıştı. Tamam, ondan hiçbir zaman para almadı ama gözünü sürekli üzerinde tutmayı da sürdürdü. Hâlâ uzun zaman önce onu mahveden adamdan, Javier’in patronu Travis’ten intikam almayı istiyordu fakat zaman geçtikçe içindeki intikam ateşinin biraz daha söndüğünü hissetti. Javier tarafından sevilme –Javier’e

âşık olmak– içindeki öfkeyi bastırıyordu. Çok uzun zamandır ilk defa biri acısını dindirmeyi başarmıştı.

Böylelikle, her şeyi Javier'den beklemeyi sevmeyen kız romantik tavırları, onunla sürekli ilgilenmesi ve büyüleyici kişiliğiyle Javier'in ona zaten yeterince şey verdiğini hissettiğinden garson olarak bir işe girmişti. Yerel bir barda sadece hafta sonları çalışıyordu. Javier'in zaten mesai saatleri olmadığından hafta sonlarının dolmasının pek de önemi yoktu. Parmak kırma ve uyuşturucu işleri haftanın herhangi bir zamanında yapılabilirdi.

Kız, onun için her şeyin değiştiği o gün işten erken ayrıldı. Mutfakta ufak bir yangın çıkmış ve hasar tespiti için barı o akşam kapatmışlardı. Gözü Javier'in arabasında olsa da hâlâ kullandığı Chevy kamyonetine binen kız eve gitti. Küçük bir markette durarak birlikte içmek üzere altılı bir bira paketi aldı. Javier son zamanlarda dertliydi –kız sebebini sormaya cesaret edemiyordu– ve onu şaşırtmanın iyi olacağını düşünmüştü. İçkilerini alıp beyaz kum plajına inmeyi ve dalgaları izlemeyi seviyorlardı. Ve bunu bayağı uzun zamandır yapmamışlardı.

Kız kamyonetini evinin önünde durdurduğunda son zamanlarda neden eskisi kadar birlikte olmadıklarını ve neden önceleri onları mutlu eden şeyleri yapmadıklarını düşünüyordu. Ev zifiri karanlıktı. Kimse yok gibi görünüyordu. Hâlbuki daha iki saat önce onu evde bilgisayarın başında bırakmıştı.

Belki şekerleme yapıyordur, diye düşündü kız kendi kendine. İşi gereği sık sık gecenin bir yarısında dışarı çıkmak zorunda kalıyordu. Kızın bir kez olsun içine şüphe düşmemiştir. Neden düşsünü ki? Kızla Javier eskiden olduğu kadar birlikte vakit geçirmiyor olsalar da cinsel hayatları onları birbirine bağlıyordu. Javier yatakta güçlü ve doyumsuz bir adamdı; baskın, şehvetli, hafif sapık ve son derece gürültülü.

Uzun bir süre kızın aklı hep o ana, kamyonetinden inip eve yürümeye karar verdiği ana gidecekti. Belki de sadece birkaç dakika daha aracında kalmış olsaydı o olay yaşanmayabilirdi. Hayatı değişmeyebilirdi. O mutlu cahilliğine bakıp onu geri istiyordu. Gerçek çok acıydı.

Oysa kamyonetinden inerek yatak odasında gizli olan gerçeğe yüzleşmek üzere eve doğru yürüdü. Javier'in şekerleme yapıyor olabileceğini düşünerek kapıyı sessizce kapatıp holde parmak uçlarının üzerinde ilerledi. Buz gibi biraları mutfak tezgâhının üstüne usulca bırakırken kendine bir tane aldı. Koridorda yatak odasına doğru yürüdü ve donup kaldı.

Önce Javier'in inlemesini duydu. Bir anlığına onun kâbus gördüğünü sandı. Ardından inleme tanıdık geldi. Bunun üzerine kendi işini kendisinin gördüğünü düşündü. Kız, Javier'in bunu onun önünde ya da sık sık olduğu gibi onun üzerine yapmasından hoşlanıyordu. Ancak varsayımı kısa sürdü. Çok geçmeden bir kadının çığlıkları ve inlemeleri duyuldu.

O ses, kızın kalbini kanattı. Kadının o sesini asla unutmayacaktı. Dövmesi kaşındı. Halının üstünde donup kal-

mişti. Kıpırdayamıyordu. Bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalışarak dakikalarca orada öylece durmuş olmalıydı. Seslerini sonuna kadar duymuştu.

Sonra doyuma ulaştılar. Kadının çığlıkları Javier'inkileri bastırdı. Kız, bira tam elinden düşmek üzereyken nihayet kendine geldi.

Odadaki kadın, adama, onun Javier'ine tatlı sözler söyledi. Javier de ona tatlı sözlerle karşılık verdi. Ona, güzel, diyordu. Sesi nazikti. Ona tatlı davranıyordu. İşte bu, kızın onların gürültülü sevişmelerinden de çok kırdı.

Kız inanılmaz sinirliydi. İçini acı, utanç ve intikam duygusu kapladı. Onları öldürecekti. İkisini de öldürecekti.

Koridorda sessizce ilerledi. Odaya girip onları iş üstünde yakalamak istedi. Onun kadar küçük düşmelerini istedi ama bir şey oldu.

Kız kapıyı hafifçe aralayıp yatak odasından –onun yatak odasından– içeri bakınca ikisinin de yatağın üstünde çıplak ve yüzüstü uzandıklarını gördü. Yüzleri diğer tarafa dönük olduğundan kız, kadının yüzünü göremedi fakat vücudu dolgun ve ipeksi görünüyordu, dağınık kumral saçları altın rengi sırtına dökülüyordu. Javier'in ayağı kadıninkine dolanmıştı ve bacaklarını bir köprü üzerinde oturan iki çocuk gibi aşağı yukarı sallıyorlardı. Samimi görünüyorlardı. Birlikte... mutlu gibiydiler.

Kız yapamayacağına karar verdi. Elinde sadece bir şeyi kalmıştı –kendine ait bir sır– ve bu da onun Ellie Watt oldu-

ğuydu. Javier gerçek kızı hiç tanımamıştı, o nedenle gerçek kızı hiç sevmemişti. O, dolandırıcı olmayan, casus olmayan ve orada bulunmasının sebebi hayatını mahveden adamı öldürmek olmayan bir kadını seviyordu.

Kız bu sırta olabildiğince uzun bir süre tutunmak istiyordu. Bu diğer kadın, bu sadakatsizlik onun kalbini değiştirdi. Onu olması gereken soğuk ve kalpsiz insana döndürdü. Hayatta kalmak için olması gereken insana.

Onları rahatsız etmek istemeyen kız ses çıkarmadan, hızlı adımlarla koridorda ilerledi ve tezgâhın üstündeki buraları aldı. Kamyonetine geri dönüp bir iki ev ileri sürdükten sonra açtığı birayı içerken ağladı. Kadının nihayet evden çıkmasını ve Mercedes Benz'yle uzaklaşmasını dikiz aynasından izledi. Kadın, kızın olduğu yere bakmadı bile.

O gece ilerleyen saatlerde kız vardiyası bitene kadar çalışmış gibi yaptı. Javier'e bira getirdi. Gözünün içine baka baka yalan söyleyerek her şey yolundaymış gibi davrandı. Ona iyi geceler öpücüğü verdi. Hiçbir sorun yokmuş gibi uykuya daldılar.

Eden White ertesi sabah Javier'in evde sakladığı fazladan paraları çaldı. Ardından Javier sabah koşusundayken de arabasını çaldı.

Bir daha da ardına bakmadı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Bütün gece yola devam ettik. Güneş doğarken batıya gidiyorduk. İkimiz de yorgunluktan ölmemize rağmen uyumadık. Konuşmadık da. Guano Padano dinleyip dayanabildiğimiz kadar dayanmaya çalıştık. Aklım hâlâ Javier’ deydi. Ondan tamamen nasıl kurtulacağımı merak ediyordum. Yine yeni bir kimliğe ihtiyacım vardı ve görünüşümü değiştirmem gerekiyordu. Beni aramaktan asla vazgeçmeyeceğini artık biliyordum.

Camden’in da yakın zamanda artık Connor Malloy olmaya başlaması gerekiyordu. Artık her an birileri onun kayıp olduğunu polise bildirebilir ve yine aynı birileri paranın da ortadan kaybolduğunu fark edebilirdi. Kumarhaneden onun adına yazılmış çeklerimiz vardı ama sadece Gus’un gönderebileceği kimlik ve belgeler elimize geçene kadar onları nakde çevirmesi imkânsızdı.

Artık hafta içi olduğuna göre her şeyin hazır olmasına çok yakındık. Ancak bir süreliğine kalacak bir yer bulana

kadar elimizden bir şey gelmiyordu. Camden kafayı Gualala'ya takmıştı ve bazen on saat daha giderek oraya varabileceğimize kendini inandırmış görünüyordu. Oysa güneş tam tepedeyken Tulare'yi geçtiğimizde kalacak bir yer bulmak zorundaydık yoksa kaza yapacaktık. Oraya daha erken varabilirdik ama farların ve ön camın onarılması gerekiyordu. Onarım işi sadece iki saatte hallolduğu için şanslıydık (cebimizden birkaç yüz dolar eksilmişti gerçi).

Yol kenarındaki küçük bir motele girdik. Jose'yi binaların arkasına, otoyoldan görünmeyecek bir yere park ettik. Resepsiyon görevlisi, şişe dibi gözlüğünün ardından bizi süzerken ben *boxer*'ım ve sargılı bacağımla, Camden da smokiniyle oldukça ilginç bir çift görüntüsü vermiş olmalıydık, ama ne Connor Malloy'a ne de Emily Watson'a hiçbir sıkıntı çıkarmadı.

Oda harap bir vaziyetteydi ve içeride ağır bir Lysol kokusu vardı fakat önemli değildi. Camden'la birlikte yatağa girdik –artık aynı yatağı paylaşıyorduk– ve birbirimizin kollarında uykuya daldık. Uykumuz derindi. Ceptelefonumun sesini duyana kadar uyanmadık.

Homurdanarak saate baktım. Uykudan sersem olmuştum. Saat akşamın altısıydı ve hava kararmıştı. Kalkıp telefonumu aradım. Sonra el çantamda olduğunu hatırladım. Telefonumun çalması biraz tuhaftı, tanıdığım herkes bana neredeyse her zaman mesaj atardı.

Tedirginlikle ekrana baktım. Jim Dayı'ydı.

“Alo?” dedim sesimdeki endişeyi gizlemeye çalışarak.

“Ellie!” diye bağırdı. “Ah, Ellie. Tanrı'ya şükürler olsun açtın. İyi misin?”

Tedirgin gözlerle Camden'a baktım. Yatakta doğrulmuş, uyurken kırışan smokinini çıkarıyordu.

“Evet, iyiyim Jim Dayı. Neden, ne oldu ki?”

“Neredesin?” diye sordu.

Ona son söylediğim yalanın ne olduğunu hatırlamak zorundaydım.

“Santa Barbara.”

Sessizlik. “Ellie, paniklemini istemiyorum ama yardım... yardımına ihtiyacım var.”

Kalp atışlarımı duyabiliyordum. “Ne? Neden?”

“Başım büyük belada,” dedi fısıltıyla. “Ben kasabadayken evime bazı adamlar gelmiş. Şey... işçilerden birini hırpalayıp ağaçlardan bir kısmını ateşe vermişler.”

“Kahretsin!” Şimdi Camden da ne konuştuğumuzu duymak amacıyla yanıma gelmiş, beni sakinleştirmek için güçlü elini omzuma koymuştu. “Polislere haber verdin mi?”

“Verdim,” dedi. “İşçilerden, adamların eşkallerini alıp onları arayacaklarını söylediler ama ellerinden başka bir şey gelmedi. Ellie, korkuyorum. Bu adamlar... sanırım senin peşindeydiler.”

Sanki göğsümün üstüne tuğlalar diziyorlarmış gibi his-

settim. “Özür... özür dilerim Jim Dayı. Ben...”

“Önemli değil. Ne yapacağımı bilemiyorum. Oradan ayrıldım. Yanıma birkaç parça eşya alıp işçilere, ben işleri halledene kadar bu haftalık gelmemelerini söyledim.”

“İyi, iyi,” dedim rahatlayarak. “Neredesin?”

“Shady Acres Oteli’ndeyim. Hemet’in hemen dışında. Hemet’i hatırlıyor musun?”

Hemet’i tabii ki hatırlıyordum. Coachella Vadisi’yle San Diego arasındaki yeşil dağlarda yer alan bir kasabaydı. Ama lisedeyken bazı korsan CD’leri alabilmek için Jim Dayı’yı da yanımda götürdüğüm muazzam bir müzik mağazası vardı.

“Tamam, orada kal. Yanına geliyorum. Hangi odadasın?”

“Sekiz numarada,” dedi. “Teşekkür ederim, Ellie.”

Sesi titreyen dayım ağlamak üzereydi. Bir an sessizlik oldu. Ardından telefonu kapatırken bir klik sesi duyuldu.

Suçluluk duygusu. Eskiden onu bir rozet gibi taşıyordum ama şimdi bir pranga gibiydi. Bunun, onun başına geldiğine inanamıyordum. O, hayatta ailemden geriye kalan, güvenebildiğim tek kişiydi. Geçmişteki hatalarımla hayatını mahvediyordum.

Odanın karanlığında yüzü gölgelerle kaplı Camden’a baktım. “Yanına gitmeliyiz. Ona yardım etmeliyiz.”

Beklediğim şekilde başını sallamadı. Birbirine değen dudakları bir çizgi şeklindeydi.

“Camden?”

Sanki hayır dermiş gibi başını hareket ettirdi.

Kaşlarımı çattım. “Bak, yolumuzun üstünde olmadığını ve planlarımızın bir parçası olmadığını biliyorum ama dayımın tek başına saklanması müsaade edemem. Onun peşin-deler, Camden.”

Hızlıca dudaklarını yaladı. “Öyle mi?”

Ona yan yan baktım. “Anlamıyorum.”

“Evet, anlıyorsun.” İç geçirerek elini saçlarında gezdirdi. Pencereye gitti. Panjurları kapatıp ışığı açtı. “Ama düşünmek istemiyorsun.”

Kollarımı birleştirdim. “Neyi?”

“Sana yalan söylediyini,” dedi. Bunu söylerken sanki ona vurmuşum gibi hafifçe geri çekildi. Az kalsın vuruyordum da. Zeki çocuk.

“Bunu nasıl söylersin,” diye kızdım ona. “O benim dayım.”

Kendini savunur gibi ellerini kaldırdı. “Öyle olduğunu biliyorum. Ayrıca düşünmesi bile korkunç biliyorum ama ben sadece temkinli davranıyorum. Senin hayatın onunkinden daha değerli.”

“Belki senin için! Benim için değil. Kimseler yokken o benim yanımdaydı. Annemle babam beni onunla bıraktılar. Ona resmen kelek attılar! Beni bırakıp kaçtılar ve bir daha asla geri dönmediler. Şüphesiz, artık telefonda konuşuyorlar ama bu onun beni yetiştirmek için bir dünya fedakârlık yap-

madığı anlamına gelmez. Üstelik de lisedeyken, düşün yani. En kötü, en karanlık zamanlarımda yanımdaydı. Ona olan bu borcumu ödememezlik yapamam.”

Başını salladı. “Pekâlâ. Hemfikir olduğumuzdan emin olmak istedim sadece, o kadar.”

“Ben seninle hemfikir değilim. Lanet olsun, Camden. İnsanları kullanmaktan bıktım artık! Hayatımda bir kez olsun doğru şeyi yapıp kendimi affettirmem gerekiyor. Ona yardım ederken kendimi tehlikeye atacaksam da olsun. Yardımıma ve benim ona verebileceğim her şeyi hak ediyor.” Kendimi yatağın üstüne bıraktım. Sakinleşmeye çalışıyordum. Birazdan söyleyeceğim sözcükler kırıcı değilmiş gibi davranmayı denedim. “Benimle gelmek zorunda değilsin, biliyorsun. Git bir araba kiral, Gualala’ya git. Bu pislğin içine daha fazla sürüklenmene gerek yok.”

Yanıma oturup elimi tutarak sıktı. “Tek başına gitmene izin vermeyeceğim. Bu işte birlikteyiz, okyanus dalgaları ayaklarımıza vurana kadar.”

Utangaç bir gülümsemeyle ben de onun elini sıkıp, “Bu Gualala’yı gerçekten bir cennet gibi anlatıyorsun,” dedim.

“Sen de orada olursan öyle olacak,” dedi.

Beni usulca öperken eli saçlarımanın arasında kayboldu. Yatağın üzerine kendimi bırakıyordum ki beni tutup kaldırdı. “Bunu daha sonra yaparız,” diye mırıldandı boynuma. “Dayını kurtarmamız gerek.”

Günlük kıyafetlerimizi giyerek eşyalarımızı arabaya yükledik. Çantalarımızı açacak fırsatımız bile olmamıştı.

Kuzeye, Gualala'ya gitmemiz gerekirken güneye, Hemet'e gitmek tamamen yanlışmış gibi gelse de Jim Dayı için olan endişem çok baskın çıkıyordu. İş çıkışı trafiğine rağmen neyse ki yolculuk yaklaşık sadece altı saat sürdü. Çok geçmeden Perris Gölü'nü geçip dağların arasından döne kıvrıla ilerliyorduk. Karanlıkta yollar daha da tehlikeli gibiydi. Camden arabayı sürerken gergindi. Jose'nin muhtemelen en çok onunla güvende olacağını kararlaştırmıştım. Birlikte çok badireler atlattmışlardı.

Arabanın içindeki hava da gergindi. Camden'in tasalandığını görebiliyordum fakat bu, benimkilerden farklı sebeplerden dolayıldı. Ben, Jim Dayı'yla ne yapacağımızı planlıyordum. Javier'in peşimizde olduğunu söylemem onu şaşırtmayacaktı ama, "Bu arada Camden'i soymaya çalıştım," kısmını söylemek istemiyordum. Buna onun doğduğu kasabada yeltenmiş olmam ona zarar vermekten başka bir işe yaramayacaktı. Şimdi geriye dönüp baktığımda bu işe kalkıştığım için bile kendimden utanıyorum.

Diğer yandan Camden ise temkinli ve sessizdi çünkü kafasında en kötü senaryo vardı. Jim Dayı'ya güvenemeyeceğimizi düşünüyordu ama ben öyle düşünmek istemiyordum.

Düşünemezdım. Hayatımda birilerine güvenmek zorundaydım. Kaldı ki herkese şüpheyile bakıp nihayet Camden’a bir fırsat verdikten sonra dayım da aynı fırsatı hak ediyordu.

Hemet’e on altı kilometre kaldığını belirten tabelaya vardığımızda bir süredir düşünmekte olduğum bir soruyu Camden’a sordum.

“Karına ne oldu?” diye sordum nazikçe. Bunun karmaşık bir soru olduğunu biliyordum fakat bugünlerde ikimiz de zaten boğazımıza kadar karmaşık soruların içine batmış, cevaplarımızın içinde boğuluyorduk.

Birkaç saniye sessiz kaldı. Okuma gözlüğüyle son derece romantik ve dalgın görünüyordu. Camdan dışarı, yılan-kavi yolu aydınlatan farlara bakarak ona biraz zaman verdim.

“Ona vurdum,” dedi. Oturduğum yerde büzüldüm. Bu itirafı, açıksözlülüğü karşısında çok şaşırmıştım. Nebraska’da bir adamla kısa süren, dengesiz bir ilişki yaşamıştım. Bana vurmuştu; yalnızca bir kez, ama eşyalarımı toplamış ve bir daha ardıma bakmamıştım. Elbette, sonunda onu do-landıracaktım ama hiçbir dümen dayak yemeye değmezdi.

“Neden?” diye sordum kısık sesle, yanımda oturan adamın nasıl böyle bir şey yapabildiğini gerçekten anlamayarak.

Derin bir nefes alınca ona baktım. Kaşlarını çatmıştı. Gözlerinde acı dolu bir anı vardı. “Çünkü sinirli aptalın tekiydim. İlişkimiz ellerimden kayıp gidiyordu. Dışarıda çok vakit geçiriyordu. Ben’e çoğu zaman ben bakıyordum. Ne-

rede olduğunu ya da neler yaptığını hiç bilmiyordum. Beni hiç ilgilendirmezdi de. Bir gün beni aldattığından şüphelendim. Sordum. O da itiraf etti. Aslına bakarsan itiraf etmekten de fazlasını yaptı. Böbürlendi. Benden boşanmak istediğini, beni sevmediğini ve bir erkek olarak onun için hiçbir değer ifade etmediğimi söyledi. Sperm bağışçısından başka bir şey olmadığını... Bana sorarsan, tekrar uyuşturucuya başlamıştı sanırım. O, evlendiğim Sophia değildi.

Ne yapacağımı bilemedim. Ağzına geleni söyledi. Suratıma tükürdü. Her türlü hakareti etti. Ne yapmaya çalıştığını ve doğrudan tuzağına düştüğümü sonradan fark ettim. Bana yumruk atıp tekrarlamak bile istemediğim bir küfür edince ona vurdum. Sadece bir tokattı. Yumruğum kapalı bile değildi ama beni mahvetmeye yetti. Boşanmamıza ve Ben'in velayetini almasına yetti. Beni onun ailesine borçlandırmaya yetti.”

“Yani senin ona vurmanı istediğini mi düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Bir önemi var mı? Onu, hayatımda asla incitmek istemediğim insanı incittim. Beni bir ara sevdi, bunu biliyorum. O an neler hissetmiş olabileceğini bilmiyorum. Belki de onu sevdiğimden şüphe etmiş, her şeyin bir yalan olduğunu düşünmüştür ama yalan değildi, Ellie. Sophia'yı sevdim. Asla senin yerini alamazdı ancak onu sevebildiğim kadar sevdim. Ayrıca Ben'i seviyorum. O ana geri dönüp olanları düzeltmek için her şeyi verirdim.”

Acısını hissederek ona dikkatle baktım.

“Gerçekten mi? Yapabilseydin zamanda geri gidip bunu değiştirir miydin?”

Biraz düşündü sonra bana baktı. “Hayır. Hayır, belki değiştirmezdim. Çünkü o zaman buna sahip olamazdım. Sana sahip olamazdım. Hatalarımla yaşamak zorundayım ama onlardan pişman olmak zorunda değilim. Yaptıklarımın pişmanım fakat sonuçlarından pişman olamam. Hayatta hepimiz kendi yolumuzu çiziyoruz. Tanıştığımız herkes, yaptığımız her şey bizi değiştiriyor. Bizi biz yapıyor. Ve bahtımız açıksa bazı şeyleri düzeltmek için ikinci bir şansımız oluyor.”

Tamamen anlıyordum. Camdan dışarı çıkardığım elim rüzgârda bir yılan gibi aşağı yukarı dans ediyordu. “Bu, imzaladığını bilmediğin bir borç senedi gibi.”

Başını salladı. “Aşağı yukarı öyle bir şey. İçin den bir ses bunlardan bir sürü imzaladığınızı söylüyor.”

“Bence herkes imzalıyor.”

Yolculuğun geri kalanını rahat bir sessizlik içinde geçirdik. Birbirimizi biraz daha iyi anlıyorduk. Camden suçluluk duygusuyla yaşıyordu, onun hiçbir zaman özgür olmasına izin vermeyen suçluluk duygusuyla. Ben de ondan pek farklı sayılmazdım. Her geçen gün kasabadaki diğer tek “ucube”yi, bunun ne demek olduğunu gerçekten bilen tek kişiyi daha iyi anlıyordum.

Hemet’in küçük kasaba merkezinden geçtikten ve

Hungry Heart müzik mağazasının hâlâ yerinde olduğunu öğrenince neşeyle çılgılık attıktan sonra Shady Acres adlı oteli aramaya koyulduk. Otel, kasabanın ikimizin de düşündüğünden daha dışındaydı. Kasaba ışıklarını ardımızda bırakırken kendimi biraz tedirgin hissettiğimi itiraf etmek zorundaydım.

Dayımdan şüphe etmek korkunçtu fakat, nedendir bilinmez, bir an bunun bir tuzak olabileceğini düşündüm. Belki bir şeyler tersti. Kendi içgüdüm müydü yoksa Camden'in olumsuz etkisi miydi bilmiyorum ama midemdeki alarm zilleri çalmaya başladı.

Camden'a, "İçimde garip bir his var," demek için tüm cesaretimi toplamam gerekti.

Gülümseyip elimi öptü. "Biliyorum. Sen tecrübeli bir dolandırıcısın. Bunu unutamazsın. Her duruma şüpheyile yaklaşmasaydın bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını sorgulardım."

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordum, aniden her şeyden şüphe ederek.

"Bence dayın dürüst bir adama benziyor. Ayrıca küçükken sana kendi kızımıydın gibi baktığını da biliyorum. Bence yardımımıza ihtiyacı var, yardımımızı hak ediyor. Javier'in onu hedef aldığına inanıyorum ama aynı zamanda, güvenliğimiz için otele park etmeyelim, diyorum. Arabayı köşe başında bırakarak gizlice girelim."

"Ölmektense paranoyak olmak yeğdir mi?"

“Kesinlikle.”

Telefonumda otelin yerini bulup uzakta yanıp sönen tabelasını görünce ilk ara sokağa girerek arabayı yabani otların bittiği bir arsadaki metruk bir evin yanına park ettik. Gündüz vakti büyük ihtimalle oldukça pastoral görünen ama geceleyin cansız ve ıssız bir yere benzeyen bölgede yalnızca küçük çiftlikler vardı.

“Yanımıza silah alsak mı?” diye fısıldadım arabadan inerken.

Arabanın üstünden bana baktı. “Zararı olacağını sanmam. Ben, benimkini alıyorum.”

Bu fikir hoşuma gitmişti. İçinde Jim Dayı’nın olduğu hiçbir durumda kendi tabancamı kullanmak zorunda kalmayı istemiyordum. O, benim için çok değerliydi. Ayrıca işler karışabilirdi.

Gözlerimizi dört açarak, olağandışı en ufak bir sese kulak kabartarak sokakta sessizce yürüdük. Az ilerimizdeki anayolda birkaç araba geçerken uzaklarda bir baykuş öttü ama banketin üstündeki çakıltaşlarının ayaklarımızın altında çıkardığı ezilme sesi dışında başka hiçbir şey yoktu.

Otele yaklaştığımızda Camden başıyla binanın arka tarafına gidip çitin üstünden atlamamızı işaret etti. Sarf ettiğimiz gayretten dolayı kollarım yandı ama kazasız belasız atlamayı başardık. Yere yumuşak bir iniş yapıp etrafı gözledik.

Bir otelden çok yıkık dökük bir moteldi. Arkadan bakıl-

dığında tek katlı binada odalardan yalnızca biri dolu gibi görünüyordu. Hemen bir sayım yaptım. Işığı yanan küçük banyo penceresinin olduğu oda muhtemelen Jim Dayı’nınkiydi.

Orayı işaret ettim. Camden da başıyla onayladı. Sessizce yaklaşip buzlu camdan içeri bakmaya çalıştık ama hiçbir şey göremedik. Camden kulağını dayayarak dinlemeye çalıştı. Hiçbir şey işitmedi. Bu hem iyi hem de kötü haber olabilirdi.

Binanın yan tarafından dolaşip önüne çıktık. İçinde yaparak yığınları yüzen ufak bir yüzme havuzunu çevreleyen paslı bir tel örgü, ofis için ayrılmış küçük bir ev ve sıra halinde dizilmiş odalar vardı. Sadece bir araba vardı: Jim Dayı’nın kamyoneti. Başka yoktu. Olağandışı herhangi bir şey olup olmadığını görmek için karanlık caddeyi taradım ama beni şüpheye düşüren –şu ana kadar– hiçbir şey yoktu. Dayım doğruyu söylüyor gibiydi. Bu da ondan kuşku duyduğum ve onu bu duruma düşürdüğüm için kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

Eli, tabancasının takılı olduğu belinin etrafında dolanan Camden önde, sekiz numaralı odaya yöneldik. Ona dikkatli ve rahat olmasını, odaya, zavallı dayımın üstüne var gücüyle girmemesini işaret ettim. İşareti anlayıp anlamadığından emin değilim.

Hemen kapıyı çaldım. “Jim Dayı?”

Camden sanki hırsız polis oynarmış gibi eli tabancasının kabzasında, bir adım geriye ve yana çekildi.

Zinciri takılı kapı aralanana kadar nefesimi tutarak, kulak kabartarak bekledim.

“Ellie,” dedi Jim Dayı bana garip bir şekilde gülümseyerek. “İçeri gir. Geldiğine çok sevindim.”

Zinciri çıkartıp kapıyı açtı. Sanki bana sarılmak istiyor gibiydi –benim metin dayıma göre oldukça duygusal davranıyordu– ama önce yalnız olduğundan emin olmam gerekiyordu. Yanından geçip odayı çabucak kolaçan ettim. Camden da aynıyı yaptı. Hatta o biraz daha ileri giderek banyoyu ve dolapları da kontrol etti.

“Birini mi arıyorsunuz?” diye sordu Jim Dayı hafif titrek bir sesle. Son derece stresli olmalıydı.

Camden ön kapıyı kilitlerken ona çabucak sarıldım. “Kusura bakma. Beni bilirsin. Bayan Paranoya.”

“Biliyorum,” dedi usulca. “Şimdi neden öyle olduğunu anlayabiliyorum.”

Gidip üzerinde yeşil çiçekli ucuz bir yorgan olan, ortası çökmüş yatağın üstüne oturdu ve flanel gömleğini çekıştirmeye başladı. İç geçirdi. “Ne yapacağımı bilmiyorum, Ellie.”

Camden’la bakiştık. Benimki cana yakinken onunki sertti. Jim Dayı’ya, bir sonraki yemeğı için bir tarlayı dikkatle tarayan bir şahinin sıcaklığıyla baktı.

Ona sessizce, *ne var*, dedim ama beni duymazdan geldi.

“Bize neler olduğunu anlat?” dedi Camden çelik gibi sesle.

Jim Dayı ona şaşkın şaşkın baktı. “Ellie’ye her şeyi anlattım zaten.”

“Bana anlatmadın,” dedi Camden. “Ee, anlat bakalım.”

Dayım dudaklarını büzerek Camden’ı tepeden tırnağa süzdü. “Nasıl oldu da ikiniz birlikte kaçak durumuna düştünüz?”

Ah kahretsin, diye düşündüm. Camden, dayıma benim onu soyma girişimimi anlatacaktı. Dayımın bilmemesi gereken bir şey daha.

“Bazı insanlarla başım dertteydi. Ellie de bana yardım etmeyi kabul etti,” dedi Camden gözlerini dayımdan ayırmadan. Minnettarca ciğerlerimi şişirdim.

“İkinizin de başı farklı insanlarla mı belada?” diye sordu şaşkınlık içinde. “Tanrım. Çocuklar, sizin neyiniz var böyle?”

“Sen söyle,” dedi Camden. Dayıma bir adım yaklaştı. Sağ eli gergin ve hazırda bekliyordu. “Ayrıca hazır başlamışken, bize neler olduğunu anlat.”

Dayım kaşlarını çatı ama, “Ellie’ye de dediğim gibi bugün dışarı erken çıktım. Eve döndüğümde kalan son alevleri söndüren bir itfaiye aracı vardı. Yalnızca bir sıra ağaçtı ama alevler tam ortalarından yakıp geçmişti. İşçiler üzgündüler; bir tanesinin, Jorge’nin burnu kanıyordu ve bazı adamların onu hırpaladığını söyledi. Adamlar benimle konuşmak istemişler. Benimkiler de onlara kısa süreliğine dışarı çıktığımı söyleyince Jorge’ye vurmuşlar. Ardından çekip gitmişler,” dedi.

“Neye benziyorlarmış?”

“Üç kişi olduklarını söylediler. Jorge bir tanesinin konuşmasından Porto Rikolu falan olduğunu düşünüyordu ama hepsi Hispanik’miş. Ancak nereli olurlarsa olsunlar İngilizceleri kusursuzmuş. Özellikle de uzun saçlı adamınki. Parlak gözleri varmış ve onun liderleri olduğunu düşünmüş. Hatta belki biraz da kaçıkmiş. Pek konuşmasa da belli bir otoritesi varmış. Her neyse, sanırım bu senin Javier olabilir, değil mi Ellie?”

Başımınla onayladım. Parlak gözler, hafif kaçık ve etrafına otorite yayıyor. Evet, bu tam Javier’e benziyordu.

“Peki, sonra?” diye sordu Camden. Sesindeki sabırsızlık artıyordu. Aklından neler geçtiğini merak ettim. Dayımın hikâyesi bana doğru gibi geliyordu. Mantıklıydı da. Javier’in etrafı ateşe vermede oldukça çarpıcı bir yeteneği vardı.

İç geçiren Jim Dayı gömleğinin orasını burasını çekiştirmeyi sürdürdü. “Anlaşılan ben gelene kadar gitmişlerdi. Camden, maalesef babanı görmedim ama polislerle konuştuğumda aramaya devam edeceklerini söylediler. En azından kundaklama ve fiili saldırıyla suçlanıyorlar ama ben bu tip adamları bilirim. Ellie ve annesiyle çok uzun zamandır uğraşıyorum. Onların izleri sürülemez. Sen onları bulamazsın ama onlar seni bulurlar, anlıyor musun? O yüzden ben de kaçmak zorunda kaldım ve buraya geldim. Gizlenmek için iyi bir yer olduğunu düşündüm.”

Tavandaki su lekesine baktım. “Daha iyi bir yer seçebildirdin.”

“Ben fakirim, Ellie,” dedi. “Ve şimdi daha da zor durumdayım. Hasadın bir kısmını kaybettim, biliyorsun.”

İçim acıdı. Dudağımı ısırığımı fark ettim. Öylesine karmaşık duygular içinde ve hüznüydü ki. Geldiğim için şükür mü etse yoksa uğrunda bunca emek verdiği her şeyi mahvettiğim için benden nefret mi etse bilemediğine bahse girerim.

“Bütün bunlar ne zaman oldu?” diye sordu Camden.

Jim Dayı dalgın dalgın başını kaldırdı. “Şey, öğleden sonra saat bir iki gibi.”

“Sen de doğrudan buraya geldin.”

“Doğru,” dedi. Sesi tekrar titriyordu. Adamın bir sarılmaya ve içkiye ihtiyacı vardı. “Sonra Ellie’yi aradım. Arayacak başka...”

“Güvendiğim biri,” demesini bekledim ama demedi. Sesi alçalıp söndü ve yere baktı.

“Altlarında nasıl bir araba vardı? Sordun mu?” Camden bir adım daha yaklaştı.

Jim Dayı başıyla onayladı. “Elbette sordum. Kime dikkat edeceğimi bilmek zorundaydım. Beyaz bir Ford Mustang olduğunu söylediler. Yepyeni görünüyormuş. Muhtemelen çalıntı.”

Göğsüm sıkışırken oda dönmeye başladı. *Ne?*

“Emin misin?” diye sordu Camden nihayet sakin ve sabırlı bir sesle. “İşçilerinin bugün öğlen adamların altlarında gördüklerini söyledikleri arabanın o olduğundan emin misin?”

Dayım doğrudan Camden’ın gözünün içine baktı. “Öyle dediler.”

Başka bir şey hissetmeme, dayımın bize daha şimdi verdiği çelişkili bilgiyle, beyaz Mustang’i dün gece tahrip ettiğimizden işçilerin gördüğü arabanın beyaz Mustang olamayacağı gerçeğiyle beynimin cebelleşmesine izin vermeme kalmadan Camden davrandı. Belindeki tabancayı son derece seri bir şekilde çekip parmağı tetikte, Jim Dayı’nın alınına dayadı.

“Neden bize yalan söylüyorsun?” diye bağırdı, mavi buz blokları gibi keskin gözleri ve kıpkırmızı yüzüyle.

“Camden!” diye bağırdım ona doğru giderek. “İndir silahı!”

Camden silahı Jim Dayı’nın alınına daha çok bastırdı. Neye uğradığını şaşırان dayım büzüldü. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmıştı.

“Neden bize yalan söylüyorsun!? Bize doğruyu söyle, Jim. Yoksa, Tanrı yardımcım olsun, hemen burada beynini dağıtırım!”

“Be... be.. ben...” diye kekeledi yardım etmem için bana bakarak.

“Ellie’yi buraya getirerek onu tehlikeye attığımı öğrenirsem seni öldürürüm. Öldürürüm.” Camden’in sesi şimdi titriyordu. İçinde dolaşan öfke, tabancanın namlusuna doğru akıyordu.

“Camden, lütfen!” diye bağırdım kollarını kavramaya çalışarak. Ancak kımıldamadı. O serinkanlılığını kaybederken ben de dayımı kaybedecektim.

“Ellie’ye gerçeği söyle!” diye emir verdi. “Ona gerçeği söyle! Bunu ona borçlusun.”

Dayımın bakışları yere kaydı. Sessizliğe büründü. Sonra birkaç saniyenin ardından hıçkırıklara boğuldu.

“Ona zarar vermeyeceğine dair bana söz verdi!” diye sızlandı.

Hayır. Hayır, bu olamazdı. Kafamı sağa sola sallayarak buna inanmadığımı gösteriyordum. Hatta Camden bile şaşırmışa benziyordu. Birkaç saniye sonra tabancayı daha sıkı kavrayarak dişlerini sıktı.

“Çok üzgünüm, Ellie,” diye özür diledi sevgili Jim Dayım yaşlı gözlerle. “Çok büyük bir paraydı. O paraya ihtiyacım vardı. Bunu biliyorsun. Elli bin dolar, bu meblağ ile her şeyimi kurtarabilirdim. Başka seçeneğim yoktu, gerçekten. O paraya ihtiyacım var.”

Sanki içimi paramparça ediyorlardı. Kalbim ortasından ikiye ayrılan ince bir kâğıt gibiydi.

“Bence her zaman bir seçeneğin vardır,” diye fısıldadı

Camden şiddetle, tabancayı biraz daha bastırıp gözleriyle dayımın kafasında delikler açarak. “Onun için bir baba gibiydin.”

“Biliyorum,” dedi hıçkırarak. Tepesindeki silaha kilitlenen gözleri yaşlıydı. “Biliyorum. Ama Ellie. Tanrım, Ellie, hayatımı o kadar zorlaştırdın ki. Sen olmasan bu durumda olmazdım. Seni incitmeyeceğine söz verdi, Ellie. Gerçekten.”

Camden’in parmağı tetiği çekmek üzereydi. Tüm acıma rağmen kolunu biraz daha sıkı tutarak, “Lütfen, Camden,” dedim.

Tekrar kendini kontrol etmeye çalışırken burun delikleri açıldı.

“Camden, o hâlâ benim dayım,” dedim sessizce, acımı kelimelerimle aktarmaya çalışarak. “Ondan başka akrabam yok.”

İstemeye istemeye tabancayı alnından çekti. “Peki, şimdi ne olacak? Ne kadar vaktimiz var?”

Odanın içi ince panjurların dışından gelen farların ışığıyla birden aydınlanıverdi. Hiç vaktimiz yoktu. Gelmişlerdi.

“Özür dilerim,” diye inledi tekrar Jim Dayı. “Keşke geri alabilsem.”

Camden onu sertçe itti. “Bize yardım ederek başlayabilirsiniz.”

Banyoya koştu. Birkaç dakika pencereyle uğraştığını duydum. “Açılmıyor. Ayrıca fazla küçük. İçinden geçemem.”

Bu esnada ben de her zaman güvendiğim adamın hâlâ inanmadığım ihanetiyle sersemlemiş bir halde yatağın ayak ucunda öylece duruyor, kendimi yolun sonuna gelmiş gibi hissediyordum.

“Yatağın altına gir, Ellie,” dedi dayım bana. “Bir daha güvenini sarsmayacağım. Yatağın altına gir.”

Bir çıkış yolu olması gerektiğini düşünerek odada etrafıma bakındım. Dışarıda araba kapıları hızla çarpıldı. Ayak sesleri...

Camden odaya geri gelince parmağını ağzına götürerek sessiz olmamızı işaret etti. Sonra yatağı gösterip başını salladı.

Bacaklarımı kımıldatabileceğimi sanmıyordum. Hissettiğim dehşet çok büyüktü. Kapının çalındığını duydum. Biri kapının kolunu çevirmeyi denedi. Ölecektim.

Ancak her nasılsa başardım. Yatağın yan tarafında diz çökerken Camden da diğer tarafında aynısını yaptı. İkimiz de yerde düzleşerek, kıl payı da olsa yanlamasına yatağın altına girmeyi başardık. Saçlarım döşegİN bozulan yaylarına takıldı ama acıyı önemsemedim.

İkimiz de yatağın altında yan yanaydık. Ayaklarımız duvara değene kadar, gidebildiğimiz kadar geri gittik. Kollarımızı vücutlarımıza yapıştırdığımızda Javier kapının dışından, “Kat görevlisi,” diye seslendi.

Soluğumu tutup bekledim. Jim Dayı yataktan kalkınca

önümüzdeki döşek de biraz yükseldi. Kapıya doğru yürüyüp açarken baldırının ortasından tozlu Timberland çizmelerine kadar bacaklarını görebiliyordum.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Javier. Sesi sakindi ama hafif de bir sinirlilik hissediliyordu. Parlak deri ayakkabısıyla odaya girdi. Peşinden de Raul ve Alex’inkiler görüldü. Nefes. Alamıyordum.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Jim Dayı. Sakin kalmaya çalışıyordu ama konuşurken sesi titriyordu. “Geldiler ama sonra hemen gittiler. Sanırım kuşkulandılar. Nedenini bilmiyorum.”

“Ne dedin?” diye köpürdü Javier sessizce. “Burada mıydılar? Ve sen gitmelerine izin mi verdin?”

Kavalkemiklerinden yukarısını göremememe rağmen bir yılan gibi kıvrıldığını, saldıracak uygun zamanı kolladığını tahmin edebiliyordum.

“Ben... ne olduğunu bilmiyorum,” diye devam etti Jim Dayı. “Tekrar deneyeceğim. Sorun o McQueen denen çocuktü. Ellie’nin burada olmasını istemiyordu.”

“Hımm,” diye düşündü Javier. Diğerlerine bakmak için arkasına dönmüş gibiydi. Ayakkabıları öne geldi ve ilerledi. Adım adım. Yatağa doğru. Bize doğru.

Kollarımızı birbirine olabildiğince yakın tutarken Camden’in parmakları benimkileri sardı. Açık hedeflerden de kötü durumdaydık. Javier’in yere eğilip yatağın altına bak-

masına engel olacak hiçbir şey yoktu. Silahını yatağın altına ateşleyebilirdi. Döşeğe ateş edebilirdi. Hiçbir kaçış yolumuz yoktu. Camden'ın silahına rağmen buradan canlı çıkabilecekmişiz gibi durmuyordu.

Tam önümüzde durdu. Kahverengi ayakkabılarının derisindeki damarları, siyah kaşmir çoraplarındaki gri sargı bezi lekesini görebiliyordum. Sanki etrafına bakınıyormuş gibi ayakları döndü. Şimdi birkaç santim ötedeki topukları bize bakıyordu. Nefes alıp verecek cesaretim yoktu. İsteseydim de yapamazdım zaten.

“Parayı hâlâ istiyor musun?” diye sordu Javier kibarca.

“Tabii ki istiyorum,” dedi Jim Dayı. “Ama ne olduğunu bilmiyorum. Neden gittiklerini bilmiyorum. Bir sonraki sefere daha iyisini yapacağım. O paraya ihtiyacım var. Biliyorsun.”

“Hikâyene inandıklarını mı söylüyorsun?”

“Ellie ona ne dersem inanır,” dedi hafif hüzünlü. Kar-nıma bir tekme daha.

“Onu bu şekilde buraya getirdiğin için iyi bir dayı olmadığımı biliyorsun,” diye mırıldandı Javier usulca. “Zavallı kızcağız sana güvendi. Sen ise ona ihanet ediyorsun. İnan bana, bunu ona daha önce yaptım. Kız bir türlü huzur bulamıyor gibi görünüyor.”

Dayımın güçlkle yutkunduğunu işittim. “Ellie hayatımı çok zorlaştırdı.”

“Ah, benim hayatımı da zorlaştırdı,” diye onayladı. “Ama her dakikasının keyfini çıkardım.”

Gülümsediğini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

“Bana onu incitmeyeceğine dair söz verdin,” dedi Jim Dayı. “Onu sana getirdiğimde. Söz veriyorsun, değil mi?”

Javier kıkırdadı. “Ben sözümü tutarım.” Ağır ağır kapıya doğru yürümeye başladı. Attığı her adımda kalp atışlarım yavaşlıyordu. Durdu. Hafifçe döndü. “Maalesef zamanında ona zarar veren kim olursa olsun onu öldüreceğime yemin ettim. Sen buradasın, değil mi? Olan olmuş.”

Javier hareket etti. Susturuculu bir tabanca ateşlendi. Dünyam yavaşlarken inanılmaz bir gerilim vardı. Gözlerimi yatağın önündeki bacaklardan ayıramıyordum. Jim Dayı’nın bacakları sağa doğru bir adım yalpaladı.

Sonra sert bir şekilde tam önümüzde yere düştü. Kafasında bir kurşun yarası vardı.

Çılgılık atmak üzere ağzımı açtığımda Camden’ın eli birden ağzımı kapatıverdi. Parmaklarını ısırdım. Kendimi tutamadım. Ya ısıracaktım ya da saniyeler içinde yerimizi belli edecektim. Çılgılığımı yutana kadar parmaklarını orada tutarak ısırma izin verdi.

Javier, “Çok yazık,” dedi Raul ve Alex’e. Odadan çıkıp arkalarından kapıyı kapattılar. Olduğum yerde donup kalmıştım. Bakışlarımı dayımın ölü yüzünden, alnından aşağı yavaş yavaş süzülen küçük kan damlasından, açık kalan pişmanlık

dolu gözlerinden çeviremiyordum. Bana bakıyor, beynime işliyorlardı. Asla silinmeyeceğine söz veren bir görüntü.

Arabanın çalışıp uzaklaştığını duyduktan sonra Camden yatağın altından çıktı. Yatak örtüsünü sıyırıp çabucak dayımın üstüne örttü. Bir şey fark etmedi. Bana bakan ölü gözlerini hâlâ hissedebiliyordum.

Camden'in bacakları pencereye gitti. "Ellie, hemen gitmeliyiz. Geri dönecekler. Ellie?"

Şınav pozisyonunda yatağın yanına geldi. "Lütfen. Hemen buradan çıkmalıyız."

Daha önce hiç tıbbi şok yaşamamıştım ama bunun öyle bir şok olduğundan emindim. Kımıldayamıyordum. Konuşamıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Birden Camden uzanıp beni kolumdan ve pantolonumun kemer köprüsünden yakalayarak çekti. Yatağın altından kendi gücümle çıkabilecek bilince ulaşana kadar beni sert, katı halının üstünde sürükledi.

Beni ayağa kaldırdıktan sonra elini başımın arkasına koyup sımsıkı sarıldı. "Üzgünüm. Gitmeliyiz. Seni şimdi kaybedemem."

Başımı sallamaya çalıştım ama olmadı. Silahını çıkaran Camden beni odanın diğer tarafına götürürken kolumu sıkı sıkı tutuyordu. Ne gizlediğini bildiğim yerdeki örtüye bakmayı sürdürdüm.

Kapıyı açtı. Gözlerini etrafta gezdirerek kimse olup ol-

madığını kontrol etti. Kimse olmadığını görünce koridordan ve geldiğimiz yoldan hızla geri döndük. Çiti nasıl aştığımı bilmiyorum ama aştım. Arabaya nasıl yürüdüğümü bilmiyorum ama yürüdüm. Arabaya nasıl vardığımızı ve kapalı farlarla kasabadan gizli bir çıkış ararken anayolda nasıl gittiğimizi bilmiyorum ama gittik.

Bizi Temecula'ya ulaştıran tali yollara nasıl çıktığımızı bilmiyorum.

Tek bildiğim, dayımın elli bin dolar için bana ihanet ettiğiydi. Ve dayım artık hayatta değildi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Ertesi sabah uyandığımda bir anlık bir huzur ve sıcaklık hissettim. Beynim önceki geceki olayları henüz kavramamıştı. Her şeyin yolunda olduğunu, normal olduğunu düşünüyordum. Ancak sonra sanki içimi parçalara ayıran, dünyamı yerle bir eden bir balyoz yemiş gibi şunu fark ettim: Hiçbir şey normal değildi. Her şey ebediyen değişmişti. Yaşadıklarımız bir rüya değildi. Hayattaydım ve uyanıktım. Ve şimdi parçaları yerlerine koymaya çalışmak zorundaydım.

Bu, berbat bir işti.

Temecula şehrinin hemen dışında basit bir kulübede kalıyorduk. Camden, Javier'in kontrol etmeyi aklına getiremeyeceği biraz ücra bir yer istedi. Bir kamp sahasının parçası olan kulübeler, batı sarıçamlarıyla örtülü tepelerde yer alıyordu. Güzel ve sakindi. Hayatı tekrar anlamlandırmaya çalışırken birkaç gün kalabileceğiniz türden bir yerdi.

Oysa bu konuda pek başarılı olamıyordum. Hayatım *anlamsızlaşmıştı*. Bütün geceyi yatağın üstünde bir ileri bir geri sallanarak ve ağlayarak geçirmiştim. Camden. Onsuz ne yapardım, bilmiyorum. Tek kelime etmedi. Sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi sadece bana sarıldı. Sırtımda duyduğum düzenli kalp atışları aklımı başımda tutmamı ve kederimi sorunsuz yaşamamı sağladı.

“Hey,” Camden’ın ağzı kulağımdaydı. “Dışarıda hava çok güzel.”

Örtülerin altında yuvarlanıp bakışlarımı odada gezdirdim. A harfi şeklindeki yapının pencerelerinden içeriye altın renginde güneş ışığı huzmeleri süzülüyordu. Motel odasından çok daha iyi olduğu kesindi. Oysa dünyadaki tüm güneş ışığı bile kalbimde hissettiğim karanlığı aydınlatamazdı.

Tekrar yastığa yaslandım. Gözyaşı gelmediği için rahatlamıştım. Hepsini tüketmiş olmalıydım. “İnanamıyorum,” diye fısıldadım tavandaki ahşap kirişlere boş boş bakarak.

“Biliyorum,” dedi kollarıyla göğsümü sararken. Şakağımdan öperek dudaklarını bir süre orada tuttu.

“Ama sen biliyordun.”

Başını iki yana sallayıp kulakmememden öptü. “İnanmak istemiyordum. Sadece ikimizi korumaya çalışıyordum. Sana bunu yapacağını düşünmemiştim aslında.”

“Ama yaptı...”

“Bazı adamlar zayıftır. Çaresizliğe kapıldıklarında da

daha zayıf olurlar. Dayının sana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum.”

Gözümün ucuyla ona baktım. “Beni Javier’e teslim etmeye kalktı. Elli bin dolar için.”

Camden’ın gülümsemesi gergindi. “Biliyorum ama bence Jim, Javier’in seni incitmeyeceğine gerçekten inanıyordu. Çetin cevizsin, Ellie. Muhtemelen sonunda iyi olacağını düşünmüştür.”

“Onu savunuyorsun.”

“O öldü, Ellie. Benim onu savunmama ihtiyacı yok. Ben de tıpkı senin gibi onu anlamaya çalışıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Tüm bu zaman boyunca bana kin tutmuş.”

“O halde kin tutmanın, birini ne kadar zayıf düşürebileceğini anlayabilirsin,” dedi usulca. Başımı kaldırıp ona, dolgun dudaklarına ve güçlü yüzünü kaplayan üç günlük kirli sakalına baktım fakat gözleri yorgundu. Altlarında torbalar oluşmuştu. Ayrıca tasalanmaktan alnı kırışmıştı. Benim için tasalanmaktan.

“Sana yeni bir inek gözlüğü almak zorunda kalacağız,” dedim. “Beni görebiliyor musun şu an?”

Kaşını kaldırdı. “Yeterince görebiliyorum. Okuma gözlüğümün nesi var? Senin için yeterince hippie değil mi?”

Başımı salladım. “Seksi ve zeki erkeklerden hoşlanıyorsan fena değil ama kimliğini gizlemek için yeterli değil. Yeni

hayatına başladığında kendini olabildiğince farklı biri gibi hissetmen gerektiğini unutma.”

Dudakları seğirdi. “Kendimi daha şimdiden farklı biri gibi hissediyordum, Ellie. Bir daha önceden olduğum kişi olabileceğimi sanmıyorum. Sanırım gerçek Camden McQueen gecenin bir yerinde öldü.”

Kırık kalbimi bir kenara ittim. “Biliyorum. Sanırım Ellie Watt da öyle. Sanırım dün gece o odada Jim Dayı’yla birlikte öldü. Sanırım önceden milyonlarca defa ölmüştü.”

Elime uzanıp sıkıca kavradı. “Bunu başarabiliriz, biliyorsun. Sorunlarımızı burada halledip sonra da gideceğiz. Yeni bir hayattan vazgeçmeyeceğim. Senden vazgeçmeyeceğim. Sen o hayatın içinde olduğun sürece hayatımın geri kalanını Connor Malloy olarak geçirmek zorunda olmam umurumda değil.”

“Ama bu zor görünmüyor mu?” diye sordum. “İmkânsız görünmüyor mu? Yeni hayatlarımız günden güne bizden biraz daha uzaklaşıyor. O kadar yaklaştığımız ki... o kadar yaklaştığımız ki... ve sonra...”

“Ve sonra sen dayını kurtarmaya karar verdin. Doğru olanı yaptın ve bunu biliyorsun. Ona güvenmekte çok haklıydın. Ona sırt çevirseydin bunların hiçbirisi olmayacaktı ama kendinden nefret edecektin. Şimdiyse en azından biliyorsun. Ona yardım etmeye çalıştın. Önemli olan da bu. İşleri düzeltmeye çalıştın. Kaldı ki bu, hayattan sadece darbe yemiş

birinden istemek bir yana, herhangi birinden bile istenecek bir şey değil.”

Korku, soğuk parmaklarını sırtımdan aşağı doğru gezdirdi. “Ama beni aramaktan asla vazgeçmeyecek. Nereye gidersem gideyim orada olacak. Beni eline geçirene kadar durmayacak.”

“Beni dinle,” diye sarstı Camden beni sert bir tonla. Gözleri kararlılıkla parlıyordu. “Seni bulmalarına izin vermeyeceğim. Seni almasına izin vermeyeceğim. Bunu başaramabiliriz. Sen ve ben. Huzur içinde yaşayabiliriz. Bir daha hiç Ellie Watt olmayabilirsin. Saçını kırmızıya boyayabilir, kıyasık kestirebilir, uzatabilir ya da peruk takabilirsin. Renkli lens. Farklı bir tarz. Seni başka biri yapabiliriz. Onu da tıpkı seni şu an kabul ettiğim gibi kabul edeceğim. Dışarıda hangi ismi kullanırsan kullan gerçek *senin* her zaman orada olduğunu, hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Ve önemli olan tek şey de bu. Bu kaçışın sonsuza kadar devam etmesi gerekmiyor. Geçmişe kapıyı kapatıp sil baştan başlayabiliriz.”

Söyledikleri o kadar dürüstçe, o kadar gerçek, o kadar romantikti ki. Ancak suçluluk duygusunu görmezden gelemiyordum. Bizi bu pisliğe ben bulaştırmıştım. Bu benim katlanmam gereken bir durumdu, onun değil.

Fakat ben ne düşünürsem düşüneyim bunu kabul etmedi. O, bu pisliği istedi. Beni tutkuyla öptü. Dili benimkine değerken dudakları bana hayat verdi. İçeride bir yerde sahip

olduğum neşeyi, hissetmekten çok korktuğum neşeyi körükledi. Dudakları boynumu okşarken, *bu adamı sevebilirim*, diye düşündüm. *Hem çok da kolay olurdu.*

O yüzden bir an için kendimi ona bırakıp sadece fiziksel olana odaklandım. Yalnızca hissetmemi istediği şeyi hissettim. Vücudumda gezinen sıkı, yetenekli ellerini. Kulakları-mın arkasını yalayıp yutan dilini... Sabahlığımı üstümden sıyırdı. Sertleşene kadar göğüs uçlarıma parmaklarıyla ki-barca dokundu. Sonra tatlı bir acıyla onları sıktı. Eli aşağı doğru inerken iç çamaşırımı çıkardım. Beni yavaşça okşama-ya başladı. Ben açılana, ıslanana ve onu arzulayana kadar parmaklarını yavaşça, birer birer soktu.

Beni yan tarafıma çevirerek sırtımı göğsüne getirdi. Boynumu ısırıp şiddetle emdi. İçimdeki acının tersine onun verdiği acı baştan çıkarıcı ve tatlıydı. Kendimi ona bıraktım. Bana her ne yapmak istiyorsa yapabilir, nasıl hissetmemi istiyorsa hissettirebilirdi.

Bacaklarımın arasına geçti. Ellerini popomda gezdiriyor, oramı buramı sıkıyordu. Soluksuz kalmıştım. Sonra yavaşça içime girdi. Bu, fiziksel bir birleşmeden çok daha öte bir şeydi. Vücudumu ışıkla doldurdu. Coşkuyla. Umutla.

Uzulca seviştik. Her dokunuşun, her duygunun tadını çıkardık. Sanki gerçek olduğuna pek inanmadığı bir sanat eseriymişim gibi elleriyle bedenimi keşfetmeye çalışıyordu. İkimiz de yan yatarken kararlılıkla gidip geliyordu. Nefes

nefese kalıyor, terliyor ve daha fazlasını istiyordum. Sonunda da bu isteğim yerine geldi. Parmakları klitorisimin etrafında bir kesinlik ile dönerken diğer eliyle de göğüslerimi acıyana kadar sıkıyordu. Dudaklarıysa kulakmememi sarmıştı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Şu andan sonsuza kadar. Hangi isimle olursan ol.”

Tüm gereken buydu. İçimde biriken baskıyla birlikte, adını haykırarak baş döndürücü bir doyuma ulaştım. Hissedebileceğim her şeyi hissederken gözlerimden birkaç damla yaş sızdı.

Benden hemen sonra da o doyuma ulaştı. İnlmeleri kulaklarımı ve odayı doldurdu. Soluksuz kaldı. Beni kendine çekip sımsıkı tutarken, “Korkuyorum,” diye fısıldadı.

“Neden?” diye fısıltıyla karşılık verdim gözyaşlarımı silerek. Vücudum bulutların üzerindeydi.

“Az önce hissettiğim şeyi kaybedemem.” Yanağımı öptü. “Korkarım eğer kaybetseydim ben de seni arardım. Korkarım... onu anlayabiliyorum.”

Ona bakmak için başımı çevirdim. “Sen o değilsin. Asla da olmayacaksın.”

Bu, hoşuna gitmiş gibiydi. Birbirimizin kollarında uzanarak pencereden dışarısını izledik. Doğanın koşuşturmacası içinde ağaçtan ağaca uçuşan kuşları.

Bir süre sonra banyoya girmek üzere kalktı. Ona katıldım. Bacağıma su değdirmemek için elimden geleni yaptım.

Dövme gerçekten iyi görünüyordu. Yaralar kabuk bağlamaya başlıyordu. Ve bu hiç eğlenceli değildi ama buna rağmen görünümlü muazzamdı. Şort giymek için hayatımda ilk defa gerçekten sabırsızlanıyordum.

Ağır ağır giyindik. Artık acelemiz yoktu. Bir plan yapmalıydık. Gus'la konuşmalıydım. Tekrar yaşamaya başlamamız gerekiyordu ama orada, o kulübede, acele yoktu. Orası aşk ve keder için yapılmış bir mezraydı. Bu iki duygunun da beni ipek katmanları gibi sarmasına izin verdim. Üzerimden, parmaklarımın arasından özümseyerek toprağa kayıp gitmelerine izin verdim. Acı çekmekten kaçış yoktu ama Camden'in sevgisi onunla başa çıkmayı kolaylaştırıyordu.

Dışarıda, verandada ahşap sandalyelerde oturmuş, sıcacık kazaklarımızın içinde alkollü elma şırası içerken telefonum çaldı.

Kalbim öyle bir çarptı ki varlığını hissettirdi. Telefonu en son açtığımda...

Endişeyle Camden'a bakarak hemen kalkıp içeri geçtim. Çalmakta ve yanıp sönmekte olan telefonumu masanın üstünden aldım.

Arayan, Jim Dayı'ydı. Ya da en azından arama onun telefonundan yapılıyordu. Muhtemelen ona erişimi olan çok fazla insan yoktu.

Telefonu açtım. "Alo?"

Kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

“Selam, meleğim,” dedi Javier’in hattaki yumuşak sesi.

Camden kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. Güçlkle yutkundum. “Merhaba, Javier,” derken gözlerim Camden’in üzerindeydi.

Sevgi dolu kıkırdadı. “Ne kadar resmisin. Önceki gece-den sonra biraz daha rahat oluruz sanmıştım. Eski dostlar, görüyorsun ya. İşte biz buyuz.”

“Sen benim dostum değilsin,” dedim basitçe. “Çok fazla boş vakti olan marazi, aşağılık herifin tekisin. Satacak uyuşturucun ya da kesecek parmakların yok mu senin?”

“Ah, Eden, seni kötü kız seni. Affedersin! Ellie demek istemiştim. Sana hâlâ, meleğim, diyebilir miyim? Böylesi çok daha kolay olur.”

“Bana bir kez daha meleğim dersin telefonu kapatırım.”

“Hayır, kapatmayacaksın,” dedi hemen. “Elimde seni ilgilendiren bir şey var. İkinizi de ilgilendiren. Meleğim.”

Bu kadarı da fazlaydı. Telefonu kapatmak üzereyken arkadan boğuk bir çığlık duydum. Bir çocuk çığlığı. Boğazımda kalan kocaman bir buz parçası yavaş yavaş göğsümü dolduruyormuş gibi hissettim.

“O ses de ne?” diye bağırdım acı dolu bir sesle. Camden bana doğru bir adım atınca elimle onu durdurdum. Onu bundan uzak tutmalıydım. Emin olmalıydım. “Javier?”

“Üzgünüm, meleğim. Burada bir şeyi düzeltiyordum sadece. Beni o parmak kesme lafınla epey üzdün, biliyorsun.

Ben bunu bir çocuğa asla yapmam.”

Ah, hayır. Olamaz, hayır. Doğru olmadığını söyle.

“Yapmazsın...” diye tehdit ettim, kendimi son derece çaresiz hissederek.

“Yapmayacağımı söyledim ya. Oysa annesi? Bu konuda bir sorunun yok. Hey, sakıncası yoksa telefonu Camden’a verir misin? Ona söylemek istediğim bir şeyler var.”

Burnumdan derin bir nefes alarak Camden’ı bu acıdan kurtarmak için bir yol bulmaya çalıştım.

“Derhal, güzelim,” diye emretti. “Sabrımı taşırmadan. Zor birkaç gün geçirdim ve sinirimi birinden çıkarmak istemiyorum. Özellikle de küçük bir çocuğun gözleri önünde. Adı ne demiştin? Ben? Ben mi? Telefonu Camden’a ver de sorayım.”

Camden’a bakamadım. Onu buna hazırlayamadım. Ona uzattığım telefonu alınca ben de sandalyeye yığıldım.

“Javier,” diye selamladı Camden kısaca. “Ne istiyorsun?”

Konuşulanları dinlememe gerek yoktu. Çökmek üzere olan bir sis gibi odaya dolan ağırlıktan anlayabiliyordum. Dehşet içinde soluğu kesilirken Camden’ın kalp atışlarını duyabiliyordum.

Camden, “Onların kılına dokunursan...” diye başladı, sonra sesi alçalıp söndü. Öfkesi nefes almasını güçleştiriyordu. Vücudu gergindi. Ulaşamadığımız bir şeye vurmaya hazırdı. Şimdi bir kafesteydik ve Javier de parmaklıkların

arasından bizi sopayla dürtüyordu.

“İğrenç bir adamsın,” diye homurdandı, Javier her ne söylediyse ona cevaben. “Senin oyunlarını oynamayacağım.”

Aniden telefon suratımın önüne itildi. “Seni istiyor,” dedi soğuk gözlerle.

Telefonu aldım. “Evet?”

“Meleğim,” diye başladı Javier. “Yeni erkek arkadaşının uzlaşma konusunda bir iki ders alması gerekiyor ama senin iyi bir öğretmen olmadığını varsayıyorum, öyle değil mi? İkimiz uzlaşabilirdik, sen ve ben. O zamanlar bir anlaşmaya varabilirdik. Beni terk etmen gerekmiyordu.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum onu duymazdan gelerek. Bu çılgınlığın tamamen sardığı Camden bir ileri bir geri odayı arşınılıyordu.

“Bir anlaşma yapmak istiyorum. Ve bence kabul edecek kadar zekisin.”

Sinirlerime elektrik verilmiş gibi vücudumun her yerinde karıncalanmalar hissediyordum. “Çok fazla anlaşma yaptım.”

“Yaptığını biliyorum. Bir firariyle kaçtığını biliyor muydun? Dışarıda onu arayan oldukça kötü bazı adamlar olduğunu biliyor muydun? Yani, kendimi küçültmüyorum ama Tanrım, meleğim, bunlar benden de kötü görünüyorlar. O tipleri bilirsin. Pişmanlık nedir bilmeyen yalancılar.”

Arkada Sophia’nın çığlık attığını duyunca telefonu daha sıkı kavradım. “Sadede gel!”

“Ah, demek acelemiz olduğunu anladın. Güzel, güzel. Birbirimizi anladığımızda hep en iyisiyiz; sen ve ben. Şimdi, senin Camden’ın... şimdilerde senin Camden’ın mı? Yakında göreceğiz ama konudan uzaklaşıyorum. Senin Camden’ının başı acayip kötü adamlarla acayip bir belada. Onların bir miktar paralarını çalmış. Kulağa tanıdık geliyor, değil mi? Adamlar onu geri istiyor. Geri almak için öldürmeye hazırlar ama merak etme. Ben o işi hallettim.”

Duraksadım. “Nasıl?”

“Borcu kapattım. İstedikleri parayı onlara ödedim. Karşılığında onlar da bana Sophia ile... Ben’i verdiler. Ben’di değil mi? Yani, Camden’a sormadım. Sophia da pek konuşacak durumda değil.” Neredeyse gülümseyişini duyabiliyordum. Arkaya seslendi: “Hey evlat, bana adını söyler misin?”

Bunun üzerine Ben ağlamaya başladı. O an telefonun içinden uzanıp Javier’i boğasım geldi. “Seni adi herif,” diye öfke kustum.

“Tekrar küfür ediyoruz, öyle mi? Sorun değil,” dedi. “İkisi de elimde. Camden bana seni verirse ikisini de ona geri vereceğim. Hatta ve hatta ona ödül parasını bile vereceğim. Fena bir anlaşma değil. Elli bin dolar ve üzerine de eski karısıyla çocuğu. Bu, bazı ülkelerde piyango kazanmaya eşdeğer.”

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordum.

“Sanırım güvenemezsin,” dedi. “Ama sözümü daima tuttuğumu biliyorsun.”

“Peki, her şeyin planlandığı gibi olacağına söz veriyor musun? Hiçbir numara olmayacağına?”

Güldü. Bamteline dokunmuştum. Bu, bir daha asla hissetmek istemeyeceğim bir duyguydu. “Numara çevirmekte pek iyi olmadığımı biliyorsun. Söz veriyorum. Bu yelloz ve onun küçük şişko veledi umurumda bile değil. Ayaklı dövme de kesinlikle umurumda değil. Tek umurumda olan sensin. Seni istiyorum, meleğim. Ve seni elde edene kadar da ne dinleneceğim ne de seni rahat bırakacağım. Anlıyorsun, değil mi? Seni ne kadar uzun zamandır aradığımın farkındasın, değil mi?!” Bağırarak söylediği o son sözcükler kalp atışlarımın hızlanmasına ve telefonu kulağımdan uzaklaştırmama neden oldu. Nadiren böyle sinirlenirdi. Sinirlendiğinde de... herkes tehlikedeydi. Sophia ve Ben’in güvenliğini sağlamak zorundaydım.

“Evet, anlıyorum. Yapacağım,” dedim. Camden o an kolunu yakalayıp beni kendine çevirdi. Bağırarak, “Ne halt ediyorsun, Ellie!?” dedi.

Ama artık çok geçti. Plan çoktan etkin haldeydi. Anlaşma yapılmıştı.

Javier çabuk çabuk konuşurken ben de bir taraftan telefonu tutuyor, diğer taraftan da Camden’la boğuşuyordum. “Unutma, eğer bu işi eline yüzüne bulaştırırsa ikisini de kaybeder. Sonra da seni kaybeder. Benimle üç saat içinde dövme stüdyosunda buluşun.”

Telefondaki saate baktım. Öğlendi. Saat iki buçukta orada olabilirdik. “Oraya zamanında varacağımı nereden biliyorsun?”

“Bir yolunu bulacağımı biliyorum. Ayrıca yakında olduğumu biliyorum. Seni hissedebiliyorum. Hep hissettim.”

Telefon kapandı. Kapanma sesi kulağımda çınladı. Yavaşça kapatıp cebime koydum. Omuzlarımı geri atarak başımı kaldırıp Camden’in gözlerinin içine baktım. Birilerini öldürmek üzereydi.

“Sen ne halt yedin, Ellie?” diye bağırdı.

“Oğlunu ve eski karını geri alıyorum,” dedim. “Bunun böyle olacağını ikimiz de biliyorduk.”

“Polise haber vermeliyiz. Babamı aramalıyım,” dedi tekrar odayı arşınlayama başlarak.

“Hayır. Onları işe karıştıramayız. Bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Ne kadar ciddi olduğunu bilmem için telefonda bana, ‘Ayrıca yalnız gel,’ diye fısıldamasına gerek yoktu. Şimdi gitmeliyiz. Onlara kavuşacaksın. Sana söz veriyorum.”

Muhtemelen istediğinden daha sert bir şekilde beni kolumdan yakaladı. Çıldırarak üzereydi. “Onunla gitmene izin veremem.”

“Onunla gitmeyeceğim,” dedim. “Beni sadece görmek ve konuşmak istiyor, hepsi bu.”

Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Onlara müsaade et-

meyeceğim.” Elini kavrayıp sımsıkı tuttum. “Ama şu an Ben’e odaklanmalıyız, tamam mı? İlk önce onun ve annesinin güvende olduğundan emin olalım. Sonra benim duruma bakarız.”

Elini bırakıp toplanmaya başladım. “Hadi, bu konuda tartışamayız. Üç saat içinde orada olmazsak...” Cümlemi bitirmeyecektim. Gerek de yoktu.

Üç saat içinde Palm Valley’de olacaktık. Kürkçü dükânına geri dönüyorduk.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Yeşil yamaçlar, kayalık çöle dönerken yolculuk boyunca birbirimizle pek konuşmadık. I-10 eyaletlerarası karayoluna girdiğimiz an eve dönüyormuşuz gibi geldi. Sonunda bir evim varmış gibi geldi. Ne yazık ki evim daha önce hiç bu kadar korkutucu gelmemişti.

Camden için çok üzülüyordum. Kendi derdimden çok onunkini düşünüyordum. Böylesi daha kolaydı. Ne yapacağımı ya da sonrasında bana ne olacağını düşünmek istemiyordum. Tek istediğim, Camden'ın iyi olması ve ailesine tekrar kavuşmasıydı. Sophia'nın bu olaylardan dolayı onu suçlamamasını umuyordum. Böyle düşünmek içimi acıtsa da Camden'ı bağışlamasını umuyordum. Ne de olsa bir oğulları vardı. İlişkilerinin kesinlikle düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Bizimkinden daha çok.

Ağabeylerinin onu, kendi kız kardeşlerini ve yeğenlerini Javier'e ne kadar kolay verdiklerine inanamıyordum. Javier'

in yalan söylüyor olabileceğini varsaydım. Çaldığımız parayı onlara geri ödemediğini, Sophia ve Ben'i gecenin bir vakti kaçırdığını. Yine de Javier'le ilgili size ilginç bir not: Ondan ne kadar nefret etsem de ne kadar ahlaksız bir varlık olsa da nadiren yalan söylerdi. Üstelik haklıydı. Sözünü daima tutardı. Bunun için ona hayranlık duymam gerekmiyordu ama gerçek buydu.

Jose'nin yolcu koltuğunda otururken içimde biraz olsun huzur hissetmemin tek nedeni buydu. Onlar için biraz umudum olmasının tek nedeni. Camden, Sophia ve Ben'in elli bin dolarla birlikte bu işten kurtulacaklarını biliyordum. Camden'in yeni bir hayata başlama, temelli Connor Malloy olma fırsatı gerçekten vardı. Kaldı ki ailesinin ona karşı tavrından sonra Sophia ve Ben'in de ona katılma ları beni şaşırtmazdı.

Hazır bu konuya değ inmişken. Defterimi çıkarıp bir kâğıt parçası kopardım.

Palm Valley çıkışına girerken, "Camden," dedim ön konsol üzerinde yazmaya çalışarak. "Gus'ın bütün irtibat bilgilerini yazıyorum. Kimlikler için. Eğer başın belaya girecek olursa ona ihtiyacın olacak."

"Sen neden bahsediyorsun, Ellie?" diye sordu titreyen sesiyle. "Bir sorun çıkarsa Gus'ı arayacak olan sensin, çünkü benimle olacaksın."

"Her türlü duruma hazırlıklı olmamız gerektiğini biliyorsun," dedim gözlerimi kaçırarak. Katladığım kâğıdı eği-

lerek kargo şortunun cebine koydum. “İyi bir dolandırıcı olmak istiyorsan sen de böyle düşünmeye başlamak zorundasın.”

“Ellie,” diye uyardı.

“Los Angeles Polis Teşkilatı’ndan emekli eski bir polis ve yakınlarda yaşıyor,” diye devam ettim. “Tanıdıkları var. Her şeyi biliyor ve daima benim tarafımda, anladın mı? Senin tarafında da olacak.”

Direksiyonu sıkıca kavradı. Çenesi gergin, “Bundan hoşlanmadım,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Bundan hoşlanmamız gerektiğini sanmıyorum,” dedim. “Mesele de bu.”

“Aptalca bir şey denersen...” dedi.

“Ben mi?” diye sordum gülümsemeye çalışarak. “Ona Kirli Harry’lik yapmaman için asıl benim sana göz kulak olmam gerekiyor.”

“Bazıları Kirli Harry’yi hak ediyor,” diye mırıldandı.

Araba tam gaz ilerlerken ikimiz de derin birer nefes aldık. Bacağımdaki dövme biraz çekiyordu ama her nedense kolumdaki daha çok kaşınıyordu.

Otuz dakika sonra Palm Valley’ye vardık. Tekrar tedirgin olmaya başlamıştım. Dayımın evinin bulunduğu yolun yanından geçerken neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Tükendiklerini düşünüyordum ama bu duygudan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Acısı çok derinlere iniyordu. Topraktaydı. Nerede dursam içime sızıyordu.

Günahlar ve İğneler'e iki dakika mesafedeyken Camden'a, "Kenara çek," dedim. Kenara çekip *kiralık* bir ofis binasının önünde durdu.

"Benden sana bir söz vermemi istemeyeceksin," dedi. "Çünkü filmlerde geri gelmeyen kişi böyle yapıyor."

Uzanıp kafasını ellerimin arasına aldım. Onu doyasıya öptüm. Ayrıldığımızda cildim karıncalanıyordu. Ciğerlerim soluksuz kalmıştı.

Bir kez daha öperek, "Bu," dedi gözlerini benimkilere dikerek. "Söz verdirmekle aşağı yukarı aynı şey. Veda öpücüğü." Son kelimeleri zar zor söyleyebildi. Kalbim duracak gibiydi.

"Hayır," dedim parmaklarımı çenesinde gezdirerek. "Veda öpücüğü değil. Sıradan bir öpücük. Seni seviyorum, Camden McQueen."

Dudağım titremeye başladı. Gözlerim yanıyordu. Camden şaşkın görünüyordu. Ben de şaşkındım. Hislerime söz geçiremiyordum. Ona bunları söylemek zorundaydım. Çok geç olmadan söylemek zorundaydım. Benim için kendimi affettirme zamanıydı ve bunu ne olursa olsun onu severek yapacaktım.

Beni öyle bir öptü ki parçalanabileceğimi sandım. Orada bir yerde dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Belki de benimkilerden kaçtı. Önemi yoktu; biz sadece bir taneydik, hep öyle olmuştuk, hep aynı olmuştuk. Dudaklarımız ıslaktı. Gözyaşlarının tuzu dilimize geldi. Bu bir veda öpücüğü değildi, tam ter-

siydi. Sonsuza kadar devam edecek bir şeyin başlangıcıydı.

Birlikte olmasak bile. Çünkü birlikte olmayacaktık. Yapmam gerekeni, hayatını ona geri vermem gerektiğini biliyordum. Ve kendi hayatımdaki hataları düzeltmem gerektiğini.

Kendimi çekerek son gözyaşımın da yanağımdan süzülmesine izin verdim. Başımla önümüzdeki yolu, bir yol gösterici gibi anacaddenin iki yanında sıralanmış rengârenk dükkânları ve bakımlı palmiye ağaçlarını işaret ettim. Hepsi bize, doğru yönü gösteriyordu. Tek yönü.

Sanki yüzümdeki her bir çizgiyi ezberlermiş gibi beni bir dakika inceledi. İzin verdim ve ben de aynını yaptım. Garip, dolgun dudakları, etkileyici kaşları, beni, şimdiki ve geçmişteki her şeyimle gerçek beni tanıyan o gözleri. Gelecekteki her şeyimle olan beni. Okuma gözlüğüyle bile hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam gibiydi. Keşke bacağımanın arka tarafına da dövme yapma fırsatı olsaydı. Keşke her yere izini bıraksaydı. Keşke kalbimde bıraktığı izi herkes görebilseydi.

Stüdyoya doğru yola devam ettik. Evin önündeki ziyaretçi park yerine park ettik. Kaya bahçesi düzenli görünüyordu. Bu da onun tembel insanlar ve firariler için ideal olduğunun kanıtıydı. Etrafta kimsecikler yoktu. Araba da yoktu. Öğleden sonra saat üç olmasına rağmen cadde bile sakin görünüyordu.

Motoru susturup anahtarları bana verdi.

“Şimdi bunu geri vermek zorunda kalabilirsin,” dedi espri yaparak. Elini benimkinin üzerine koydu. İkimiz de şaka olmadığını biliyorduk.

Var gücümle ona gülümsemeye çalıştım. “İşte gidiyoruz.”

Arabadan indik. İnerken de Denali marka siyah bir cip yanımızdan gürleyerek geçti ve caddenin kenarında durdu. Aynı anda Javier, Günahlar ve İğneler’in açılan kapısından dışarı çıktı. Atletik yapısını gösteren dar bir tişört ve gri kot pantolon giymişti. “Benden korkmayın” izlenimi vermeye çalışıyordu ama ayağında kovboy çizmeleri varken bu oldukça lüzumsuzdu.

Sanki misafir karşılanmış gibi kollarını iki yana açtı. Buna yüzünü sanki ikiye ayırıyormuş gibi duran bir de gülümseme ekledi.

“Başardınız,” dedi. Basamakları ikiye ikiye inip Camden’a doğru yürürken, birbirine vurduğu ellerini sanki onu tatlı niyetine yemek üzereymiş gibi ovuşturuyordu.

Bakışlarım iki adam, bir seksen üç boyunda ve her an kafa atmaya hazır Camden ile bir yetmiş sekiz boyunda ve sıcak bir günde bir sürüngen kadar çevik olan Javier arasında gidip geliyordu. Biri, önceden sevdiğimken diğeri şimdi sevdiğimdi. Hayatımdaki adamlara ve aslında üçümüzün de aynı olduğumuza inanamıyordum.

Camden’la, öl ya da öldür kuralını annem babamdan daha iyi öğreten bir yer olan lisede tanıştım. Javier’le ise daha sonra tanıştım. O da bu becerimi kusursuzlaştırmama yardım etti.

“Sen Camden McQueen olmalısın,” dedi Javier içtenlikle sırtarak. İşte bu onun özelliğiydi. O kadar çekici, açık-yürekli ve dost canlısıydı ki gelen darbeyi göremiyordunuz ama Camden görüyordu. Zamanında onun da üç beş yılanla oynamışlığı vardı. Bir saniye olsun Javier’e kanmadı.

“Oğlum nerede?” diye sordu. Neredeyse dişlerinin gıcirtısını duyabiliyordum.

Javier başını yana yatırdı. “Ah, onlar için endişeleniyorsun. Hemen şuradalar.”

Başıyla stüdyoyu işaret etti.

Camden baktı ama başını iki yana salladı. “Ben aptal değilim. Güvende olduklarını bilene kadar, onları görene kadar oraya gitmiyorum. Onları bırak.”

Javier abartılı bir hareketle gözlerini devirdi. Öfkeyle bana bakarken, bu herifçiöglu da kim, der gibi başparmağıyla Camden’ı gösterdi. “Meleğim, bana bu kadar ayrıntıcı biri olduğunu söylememiştin.”

“Dediğini yap, Javier,” dedim sesimi hissettiğimden daha güvenli çıkararak.

Derin derin iç geçirdi. “Pekâlâ.” Arkasına dönüp eve el salladı. “Hey, onları dışarı gönderin. Birileri onları özlemiş.”

Kapı sinekliğinde beliren Raul kapıyı açtı. Uzun koyu renk saçlı, hafif dolgun, minyon tipli bir kadın dışarı çıktı. Sophia. Camden’in tablosundaki kadın. Yüzündeki bereler dışında iyi görünüyordu. Camden’in bacağına çizili dövmedekinden epey büyük gözüken tombul ama inanılmaz tatlı

bir çocuğun elinden tutuyordu.

“Camden,” diye bağırdı. Camden’in adını söylediğinde kalbimde bir sızı hissetmedim desem yalan söylemiş olurum.

Camden onlara doğru koşarak basamakları hızla tırmandı. İlk önce çocuğu tutup kaldırdı. Çocuk belki de babasının kim olduğunu bile unutmuştu ama yine de onu gördüğüne memnun gibiydi. Ben’i Camden’in kollarında görmek içimi sızlattı.

Beni izleyen Javier bunu görünce bana doğru yaklaşıp elini uzatıp saçlarımı kulaklarımın arkasına attı. Gözlerinde yatıştırıcı bir sevecenlik vardı. Çılgılık atmamak, kaçıp gitmek için kendimi zor tuttum.

Oysa artık kaçmaktan yorulmuştum. Yüzleşmem gereken müzik buydu.

Dire Straits’e çok benziyordu.

“Artık elimdesin,” diye fısıldadı. “Sonsuza dek.”

Çenemi kaldırıp ona baktım. “Ona parayı veriyorsun.”

Yavaşça gülümsedi. “Tabii ki.”

Arkasına dönüp onlara, verandaya baktı. Camden ağlayan Ben’le konuşuyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Raul,” diye bağırdı Javier. “Paralarını ver.”

Raul, açık tuttuğu, içi para dolu küçük valizle stüdyodan çıktı. Mahvolmuş ve Camden’dan olabildiğince uzakta duran Sophia etkilenmişe benziyordu. İşte bu, o elli bin dolardı. İşte bu, başıma konan o ödüldü.

Ben’i yanında tutan Camden etrafında dönerek, “Bu da ne?” diye bağırdı.

Javier sırtttı. “Para. Ellie Watt için.”

Javier, yanımdan geçerek Denali’ye yöneldi. “Gel hadi, gitmemiz gereken yerler var.”

Kaya bahçesinde öylece dikiliyordum. Yapmak zorunda olduğum şeyi biliyordum ama kendimi nasıl bunu yapmaya zorlayacağımdan emin değildim.

Camden ağzı açık bir halde, verandadan bana bakıyordu. “Bu para *senin* karşılığında mı?”

“Üzgünüm,” dedim acımı içime gömerek. “Onu hak ettiniz. Sen ve ailen. Yeni bir hayat kurmak için.”

Ben’i Sophie’ye verip basamakları koşar adımlarla indi. Savrularak açılan cipin kapılarından takım elbiseli, irikiyım iki adam çıktı. Doğrudan Camden’a yönelerek bana yaklaşmasına bile izin vermeden onu tuttular.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı adamlarla nafiye yere boğuşarak. Kıvranıp büküldü ama hiçbir yere gitmiyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Ellie!”

İçimde bana hayat veren her şey parçalanıyordu, ona gü-lümsedim. “Yapmalıyım, Camden. Artık kaçamam. Artık insanlara kelek atmayacağım. Aynısını bana yapanlara bile. Benim de yeni bir başlangıç yapmam gerekiyor. Artık geçmişimin beni kontrol etmesine izin veremem.”

Adamların elinden kurtulmaya çalışırken yüzünde ıstırap ifadesi vardı. “Hata yapıyorsun. Bu şekilde olması gerekmediğini söylemiştin. Seni almasına izin vermeyeceğini.”

Gözyaşlarımı yuttum. “Öyle. Yalan söyledim.”

Sonra arkamı dönüp Denali’ye, solgun çöl zemini üze-

rinde duran parlak siyah canavara doğru yürüdüm. Zıtlıklarla dolu bir dünyaydı ve ben de zıtlıklarla dolu bir hayat yaşıyordum. Jose'ye son bir kez baktım. Javier'in onu asla geri almayacağını biliyordum. Mesele hiçbir zaman araba değildi. Mesele hiçbir zaman para değildi. Mesele bendim ve şimdi de elindeydim.

Tam cipin arka tarafına binmek üzereyken omzumun üzerinden Camden'a baktım. Direnmeyi bırakmıştı ama gözleri bırakmamıştı. Kalmam için bana vuruyorlar, beni yumrukluyorlar, beni parçalara ayırıyorlardı. Savaşmam için. Oysa yapamıyordum. Bu kez değil.

Bakışlarım omuzlarının üstünden, onu tutan iki haydudun üzerinden Sophia'ya ve Ben'e kaydı. Kadın bir eliyle evrak çantasını, diğer eliyle de Ben'i tutuyordu. Yüzündeki berelere rağmen güzel görünüyordu ancak bu, ona güvenmem için yeterli değildi. Camden'ın kalbini bir kez daha kırarsa birilerini öldürme sırasının bende olacağını bildiğini umuyordum.

Derin bir nefes alıp araca bindim. Arka koltukta benimle olan Javier dışında yalnızca geniş omuzlu, kel bir şoför vardı. Kapıyı kapatarak bakışlarımı arabanın içinde tuttum. Javier bana sırıttı. O kadar neşeliydi ki. Neredeyse eski günlerdeki gibiydi.

“Buradasın,” dedi neredeyse nefes nefese. Emniyet kemerini bağlayıp şoförün omzuna vurdu. “Gidelim.”

Günahlar ve İğneler'i ardında bırakan Denali gürleyerek uzaklaştı.

Javier aramızdaki deriye hafifçe vurarak, “Rahat etmeye baksan iyi edersin,” dedi. “Önümüzde uzun bir yolculuk bizi bekliyor.”

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadım.

“Aa, geçmişe,” dedi gülümseyerek.

Yerime oturdum ve Palm Valley’nin yanımdan uçup gitmesini izledim. Kasaba bir toz bulutu içinde gözden kayboldu.

KARINA HALLE

Günahlar ve İğneler

Derinize işleyen günahlardan asla kurtulamazsınız

Ellie, bir dolandırıcı, bir hırsız, profesyonel bir yalancı. Aynı zamanda, kendisine çektiediklerini dünyaya ödetmek isteyen bir kaybeden. Küllerinden doğmak için büyüdüğü kasabaya geri dönüyor.

Camden, bir dövme sanatçısı, kendisi olmaya çalışırken aldığı yaraları sarmaya uğraştıkça batıyor. Yıllar sonra ortaya çıkan eski aşkı Ellie işleri daha da karıştırıyor.

Javier, kendisini dolandırıp kaçan Ellie'nin peşine düşmüş azılı bir suçlu. Ellie'yi her ne pahasına olursa olsun elde etmek istiyor.

Bir kazananı, iki kaybedeni olan bu kedi fare oyununda kozunu doğru oynayan tüm dengeleri altüst ediyor.
Bu baş döndürücü oyuna var mısınız?

tl19

www.novellayayinlari.com

ISBN 978-605-348-502-5

9 786053 485025
online sipariş: okuoku.com